

ЧАРЛЗ БРОКО

КОДЪТ НА ЛУЦИФЕР

Част 2 от „Томас Лурдс“

Превод от английски: Анна Христова, 2011

chitanka.info

*На съпругата ми с любов.
Ти направи всичко това възможно.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на агента си, великолепния Робърт Готлиб от „Триидент Медия“, и на семейството и учениците си, които са светлината на живота ми.

На прекрасните хора в „Тор“, включително Том Дохърти, Боб Глийсън, Линда Куинтън и Ашли Кардиф; не мога да ви благодаря достатъчно за професионализма и ентузиазма.

1.

Международно летище „Ататюрк“

Квартал Йешилкьой

Истанбул, Турция

15 март 2010

— Професор Лурдс! Професор Лурдс!

Доктор Лурдс чу името си сред какофонията от езици, която го обгръщаше. Не очакваше посрещачи в претъпкания пътнически терминал на оживеното истанбулско летище. И гласът беше непознат — на млада жена. Благодарение на многогодишния си преподавателски опит в „Харвард“, да не споменаваме заслужената му слава на ценител на женската красота, Лурдс рядко бъркаше, когато определяше възрастта на жената по гласа ѝ. Завладян от любопитство, той излезе от потока пътници, който се носеше през летището към багажното и наземния транспорт на долния етаж.

Една червенокоса красавица му махаше десетина метра назад и се мъчеше да си пробие път през навалищата. Майка, повела две малки деца, я изгледа с укор, но не всички пътници бяха ядосани — млад мъж с ярка футболна фланелка на френския национален отбор огледа жената с открито възхищение.

Имаше какво да му хареса. Тя бе висока и стройна и се движеше с непринудената грация на атлетка или танцьорка. Лурдс също се наслади на гледката. Беше облечена с прилепнали джинси и изрязан потник, който разкриваше впечатляваща цепка отгоре и шоколадов корем отдолу. Блещукащото диамантче в пъпа подчертаваше още повече шоколадовия загар. Тъмночервената коса се спускаше на масури по голите луничави рамене. Но колкото и да се мъчеше, Лурдс не може да си спомни да я е срещал някога.

— Вие сте професор Томас Лурдс, нали? — Младата жена спря рязко пред него. — Ако не сте, ще се почувствам много неудобно.

Лурдс се усмихна някак свенливо. Умееше да си придава срамежлив вид. Почти можеше да ѝ бъде баща, затова реши, че малко

свенливост от негова страна ще отклони неодобрителните погледи на някои от пътниците.

— Аз съм Томас Лурдс. — Той прехвърли напуканата кожена раница на другото си рамо и подаде ръка. — Ако се познаваме, ще трябва да се извиня. Името ви избяга от ума ми.

— Не, не се познаваме. — Ръкостискането ѝ беше изненадващо силно, меката кожа беше загрубяла в основата на пръстите и хълмчетата на дланта ѝ. Явно тренираше здраво.

— Успокоихте ме. Знаех си, че не мога да забравя среща с такава красива жена. В противен случай някой трябваше да ме застреля, за да ми спести мъките.

Червенокосата му се усмихна.

„Карай по-кратко — скастри се сам. — Ще я изплашиш“.

Но случайната среща значително оправи настроението му. Беше прекарал последните няколко часа на борда на самолет на „Бритиш Еървейс“ от Лондон. Мястото първа класа беше идеално — с изключение на седемдесетгодишната жена, която седеше до него и го различаваше с разкази от живота си и храносмилателния си тракт. Беше се наливал с калифорнийско вино като самоотбрана и още усещаше замайването. Беше твърдо решен да изгуби визитката, която жената тикна в ръката му в края на пътуването.

Или може би да я изгори.

— Сигурно ме мислите за луда — продължи червенокосата, — че крещя така след вас на летището, но наистина исках да ви видя.

Лурдс пусна ръката ѝ и се усмихна.

— Как иначе щяхте да привлечете вниманието ми?

— Така е. Но ми се искаше да не се натрапвам толкова като ваша почитателка, когато ви срещна.

— Харесвате лингвистиката? — Лурдс беше автор на една-две книги и няколко статии в тази област.

— Не точно. — Тя бръкна в ръчния си багаж и извади издание с твърди корици.

Лурдс позна сензационната обложка в червено и златно. На нея бе нарисован безразличен, оскъдно, облечен мъж, излегнат в сенките на легло с балдахин. Мъжът изглеждаше като от реклама на Калвин Клайн. Освен това, така поне твърдяха жените, бил всичко, за което би мечтала една дама.

Корицата беше продала много книги и Лурдс с наслада осребряваше чековете от авторски права. Този образ се беше отразил благотворно и на любовния му живот. Отдавна беше открил, че жените обичат да разговарят за секс с него благодарение на корицата. Той предпочиташе да говори по темата на четири очи, винаги когато му се предоставеше възможност.

А беше имал много шансове по време на кариерата си. Дори преди публикуването на книгата, която червенокосата красавица държеше.

— Ах! — ухили се Лурдс. — Вие сте читателка.

— Да. — Тя му подаде книгата. — Видях ви и трябваше да се опитам да взема автограф. Реших, че е щастлива случайност. Затова ето ме тук.

— С удоволствие ще ви я надпиша. — Лурдс взе книгата и бръкна в джоба си за писалка.

— Ето. — Тя му подаде своята.

— Да разбирам ли, че ви е харесала?

— Хареса ми. Но предпочитам аудиокнигата. Купих си втори диск. Първия го изтърках от слушане. Харесвам гласа ви. Гася лампите и го слушам в спалнята. — Тя млъкна, намръщи се и прехапа устни. — Не ви притесних, нали?

Лурдс махна с ръка.

— Издателката на аудиокнигата настоя аз да я прочета, след като ме чу да изнасям лекция по превод.

Издателката беше млада и красива и лично се беше погрижила с него да се отнасят царски.

— Пише, че всичко в книгата е истина. Вярно ли е?

Лурдс не можеше да преброи колко пъти са му задавали този въпрос. Ръкописът от четвърти век, в който се съдържаше разказът, озаглавен „Будоарни занимания“, беше превърнал професор Томас Лурдс в знаменитост и любим незаконен син на „Харвард“. Деканът продължаваше да се мръщи всеки път, когато се сетеше за тематиката на бестселъра на Лурдс. Оригиналният документ, който Лурдс беше разчел, описваше подробно многобройните и всевъзможни съвкупления на автора с всички пикантни подробности.

Самият Лурдс не знаеше нищо за автора, освен това, което разкриваше ръкописът. Имайки предвид сексуалните подвизи и

естествената надареност, които си приписваше мъжът, Лурдс си мислеше, че ако е съществувал наистина, трябва да е бил чудо на природата с невероятна издръжливост.

— Според вас истина ли е? — попита я той.

— Боже, надявам се!

— Не знам колко истински са историите. Само ги преведох от оригиналния език...

— И направихте записа.

Лурдс кимна.

— Да. Но от звукозаписното студио подобриха качеството на гласа ми и добавиха музикален фон.

— Кени Джи, нали?

— Ами, по-скоро някой, който звучи съвсем като него.

— Според мен имате великолепен глас, дори и без музикален фон. — Червенокосата му се усмихна сладно.

— Благодаря ви — отвърна Лурдс.

— Такава съм глупачка. — Изглеждаше засрамена. — Сигурно непрекъснато ви го казват.

— Всъщност не. Обикновено само когато раздавам автографи. Повечето хора не ме разпознават.

— Снимката ви е на гърба на книгата. Как може да не знаят кой сте? — Тя взе книгата от ръцете му и я обърна, за да покаже цветната снимка отзад.

Снимката беше хубава и Лурдс го знаеше. На нея стоеше пред разкопки в Кадис, Испания, където Атлантида беше изгубена, намерена и повторно изгубена. Написа книга за откритието и тя също бе станала бестселър, но „Будоарни занимания“ си оставаше на върха на списъка.

На снимката Лурдс беше с панталони цвят каки, туристически обувки, маслинен войнишка риза, разкопчана, за да се вижда бялата тениска отдолу, и любимата австралийска каубойска шапка. И сега беше с нея. На снимката слънчевите му очила висяха небрежно от яката на тениската. Беше се облегал нехайно на лопата, а зад него в скалата зееше входът на пещера. Черната му коса беше въздълга и се спускаше леко над лицето му. Имаше и късо подстригана козя брадичка. Освен облеклото, не се беше променил много, откакто бе правена снимката. Знаеше, че изглежда поне с десет години по-млад от

истинската си възраст. Това си имаше преимуществата. Особено когато си падаш по по-млади жени.

— Колкото и да е невероятно — каза тъжно Лурдс, — повечето хора дори не четат името на автора върху книгата. Още по-малко пък запомнят лицето му. Подобни срещи се случват обикновено само на рок звезди и актьори.

— Вие сте първият писател, когото преследвам.

— Радвам се, че го сторихте. Но не чух името ви. — Той се приготви да пише върху първата страница на книгата. — На кого да я надпиша?

— Кристин. Кристин Уебър.

— „На Кристин — произнесе на глас Лурдс, докато пишеше, — автограф в замяна на очарователната усмивка. Надявам се, че не се чувствате излъгана“. — Духна страницата, за да изсъхне мастилото, после ѝ подаде книгата и писалката.

— Няма начин. Това ще бъде най-хубавият момент от пътуването ми до Истанбул. — Кристин гушна книгата за миг, преди да я сложи обратно в чантата.

— Искрено се надявам да не е така — отвърна Лурдс.

— Колкото и да е тъжно, така е.

Той поклати невярващо глава.

— Истанбул е удивително място. Знаете ли, че това е единственият град в света, който се простира на два континента?

— Така ли?

— Невероятно място. Не мога да си представя да ти е скучно тук. — Погледна си часовника. Имате ли багаж?

— Боже, забравих! — Очите ѝ се разшириха от ужас. — Къде трябва да отида?

— Идвал съм тук няколко пъти и може би ще успея да ви помогна да намерите багажната лента. С коя авиолиния летяхте?

— С „Бритиш Еървейс“, също като вас.

— Добре. Можем да си поговорим по пътя. — Той кимна към табелата, която указваше посоката на багажната лента на три езика. Можеше да чете гладко и на трите. Поведе Кристин нагам.

— Какво ви води в Истанбул? — Лурдс се качи на ескалатора, който водеше към приземния етаж на летището. Кристин Уебър

застана до него. Парфюмът ѝ беше упойващ или, може би, от виното, което беше изпил в самолета, му се зави свят.

— Баща ми има срещи тук — отвърна Кристин. — Международен инвеститор е. — Тя сви рамене. — Договаря някакво корпоративно сливане и искаше да бъдем заедно за малко.

— Добре звучи.

— Обикновено прекарва повече време на телефона да уговаря сделките си, отколкото с мен. Накрая поръчвам много румсървис и наваксам с пропуснатите филми.

— Съжалявам да го чуя.

В подножието на ескалатора Лурдс се ориентира и пое към карусела на „Бритиш Еървейс“. Тълпата чакаше търпеливо, но сигналните лампи не мигаха. Багажът още не беше пристигнал.

— Трябва да отделите време да видите града — рече той.

— Не ми допада идеята да обикалям сама.

— Никого ли не познавате тук?

— Не. Както ви казах, срещата с вас ще е най-хубаво го нещо от това пътуване. Ще стоя като затворник в хотела и ще гледам през прозореца към града, в който никога не съм била.

Той се поколеба за миг, после се престаши. С доктор Олимпия Аднан, жената, с която бе дошъл да се види, някога бяха близки, но това беше преди много години. Когато му се обади през януари, тя спомена, че има връзка с някакъв белгийски археолог. Така че Олимпия нямаше да запълни дългите вечери, които щеше да прекара тук. Може би бе открил приятно разнообразие.

— Мога да ви разведа из града — каза той. — Ако искате. Това е четвъртият по големина град в света. Тук са живели хора още от 6500 г. пр.Хр. — това прави близо девет хиляди години. Първото му известно име е Византион. Включен е в списъка на световното културно и природно наследство на ЮНЕСКО. Наистина трябва да разгледате.

— Често ли предлагате да сте гид, професор Лурдс?

— Не. — „Често“ беше толкова субективно понятие.

— В добри ръце ли ще бъда? — попита тя.

— Категорично — усмихна се Лурдс и почувства почти нетърпение. — Има какво да се види в този град и за мен ще е удоволствие да ви придружавам, когато имате време.

— Ще ми бъде приятно.

— Добре. Сега само ми посочете куфарите си и аз с радост ще ги сваля вместо вас.

— Само един е. Останалите ще ги изпратят право в хотела. Не исках да остана гола, ако багажът ми се загуби.

Изкусителният образ проблесна в ума му, докато търсеше куфарите си.

— На почивка ли сте дошли? — попита Кристин.

Лурдс крачеше до младежа, който караше багажа му към стоянката за таксите и лимузини. Носеше сам раницата си, защото никога не би я свалил доброволно. Трудът му и компютърът бяха в нея.

Един от куфарите му беше пълен с книги и носачът доста се озори с него. Когато опреше до справки, Лурдс все още предпочиташе напечатаното на хартия — понякога не можеше да се разчита на многобройни източници на електричество.

— По-скоро на работна ваканция — отвърна той.

Кристин въздъхна.

— Дотук с обещанието да ме разведете из красивия град.

— Не ме бъркайте с баща ви, аз не съм работохолик — възпротиви се Лурдс.

— Радвам се да го чуя. Върху какво ще работите?

— Ами... — Поколеба се как да назове отношенията си с Олимпия Аднан. — Една моя колежка ме покани да изнеса лекции пред дипломантите ѝ в Истанбулския университет.

— Върху „Будоарните занимания“ ли?

— Не. По-сериозни неща. Отделът за редки шедьоври към музея на Централната библиотека притежава някои предмети, за които ще изнеса лекции.

— Ще има ли изпит?

— Боже, дано да няма — ухили се той. — Иначе студентите ще ме намразят. Надявам се да проведем непринудени разговори, които да ги вдъхновят. — Вдигна палец и показалец. — Мъничко.

— Ще искат да говорят за книгата ви.

— Книгите — поправи я Лурдс. — Сигурно сте права. — Почти навсякъде, където отидеше, неизменно се повдигаше и темата за „Будоарни занимания“.

— Предметите, които ще разглеждате, много ли са важни? — попита Кристин.

— Надявам се. Повечето не са били изучавани от американски учени. Аз ще съм първият. И много се вълнувам.

Той спря при бордюра и погледна към морето от превозни средства, което се движеше едва-едва по платната на терминала. Носът и очите му пареха от изгорелите газове.

— Ще направите ли филми за находките? Гледах сериите за Египет и Испания. Цялата поредица „Надпреварата за Атлантида“.

В главата му нахлуха спомени. Беше видял много неща и бе участвал в невероятни открития, но нищо не можеше да се сравни с търсенето на изгубената Атлантида. То го беше завладяло, ужасило и за малко да го убие. А сега... сега разбра, че му липсва преследването.

През последните няколко месеца — макар че не би го признал пред никого — бе копнял нещо толкова интересно да завладее живота му отново. Животът на ръба на острието осигуряваше невероятен прилив на адреналин.

Кристин посочи към стоянката на такситата.

— Можем да вземем такси. Къде сте отседнали?

— Хотел „Есрин Краун“.

— Така ли? Аз също.

— Колко удобно, а?

— Така е. Може да закусим преди лекцията ви сутринта.

— Би било чудесно.

— Междувременно искате ли да отидем заедно с таксито до хотела и да пийнем по нещо на бара? — попита тя.

— Звучи фантастично — съгласи се Лурдс. — Но ще ме чака кола.

— Някой ще ви чака?

— Да, фирма за лимузини: — Той бръкна в джоба на ризата си и извади картончето, на което асистентът му беше написал маршрута с четлив почерк. Но буквите бяха ситни и той присви очи.

— Професор Лурдс! — чу се напевен мъжки глас. — Насам!

Лурдс се обърна по посока на гласа и забеляза елегантен тъмносин мерцедес, до който стоеше шофьор с ливрея и табела с надпис: „Професор Томас Лурдс“. Лимузината беше паркирана пред чакащите таксита.

Лурдс махна на мъжа.

Шофьорът също помахаше, отиде да отвори багажника и хвърли табелата вътре.

— Натам — рече Лурдс на младия носач, който буташе куфарите му. Обърна се към Кристин. — Ако не греша, в колата сигурно ще има коктейли.

Кристин изгледа втренчено лимузината, после се извърна към него. Вече не се усмихваше.

— Това беше малко неочаквано.

— Моля да ме извините — отвърна Лурдс. — Вероятно беше прекалено нахално да ви предлага да се качите в лимузината ми. Не исках да ви засегна.

— Вярвам ви, професор Лурдс. Много жалко. Изглеждате ми наистина симпатичен. — Кокетството се беше свлякло като костюм от нея, разкривайки решителна млада жена с мисия.

Понеже внезапната промяна в отношението ѝ никак не му допадна, пък и не знаеше на какво се дължи, Лурдс понечи да се отдръпне от нея. Но тя се пресегна бързо, хвана го за ръката и каза:

— Ще вземем моята кола.

Лурдс се опита да се освободи, но не можа. Тя беше по-силна, отколкото изглеждаше. Тук ставаше нещо много странно. Пресегна се към китката ѝ с другата си ръка. Никога не беше учил бойни изкуства, дори след неприятностите, в които се беше забъркал по време на търсенето на Атлантида. Беше решил, че едва ли отново ще има нужда от подобни умения. Явно беше сбъркал. Но измъкването от хватка беше въпрос за преимущество. Той беше по-едър и по-силен от нея. И поне се надяваше да е по-бърз.

Тя обаче сграбчи дланта му и я изви към китката му с неочаквано движение. Болката разкъса ръката му и се заби в мозъка му. Докато се усети, той вече беше на колене върху твърдия бетон.

Какво ставаше тук, по дяволите? Беше сигурен само в едно — момичето не бе обикновена почитателка.

— Чувате ли ме, професор Лурдс? — прошепна Кристин в ухото му.

Трябваше му малко време, за да си спомни как се задействат устата и гласът му.

— Да.

— Добре. Ще станете, когато ви кажа, и ще вървите след мен. Ще го направите без съпротива. Иначе ще ви счупя ръката. Разбрахте ли?

Лурдс дори не се замисли. Болката беше прекалено силна, за да се съпротивлява.

— Да, разбира се.

— Да вървим тогава!

2.

Лурдс извика, когато Кристин го дръпна за ръката — китката му още беше извита под невероятен ъгъл. Неколцина пътници видяха какво става и се отдръпнаха назад. Лурдс тръгна, олюлявайки се, а Кристин — ако наистина се казваше така — го блъскаше напред. Черни петна танцуваха пред очите му, беше сигурен, че ще припадне.

Мислите му препускаха. Винаги беше така. Независимо какво ставаше с него или около него, умът му се мъчеше да изкопчи отговорите на загадките. А и младата жена, която го бе издебнала и явно го отвличаше — не искаше да мисли, че това може да е прелюдия към убийство, — със сигурност не беше нещо, на което бе очаквал да се натъкне при пристигането си в Истанбул. Това беше загадка, вероятно смъртоносна. Трябваше да намери изход.

— Сигурна ли сте, че сте хванали, когото трябва? — попита той.

Кристин изви ръката му и болката се усили за миг. Коленете на Лурдс се подкосиха, по лицето му изби пот и той примигна, за да отпъди сълзите.

— Тишина, професоре. Правим го тихо и бързо. Говоренето е забранено.

Огромен като мечок мъж с футболна фланелка на „Грийн Бей Пакърс“ пристъпи към Лурдс. Едра жена и две малки момченца вървяха подире му.

— Хей, приятел — рече мечокът с американски акцент. — Добре ли си? Имаш ли нужда от помощ? — погледна към Кристин. — Госпожице, ако баща ви е зле, с радост ще помогна. Аз съм парамедик.

„Баща ли?“ — помисли си огорчено Лурдс.

— На много хора им прилошава първия път отвъд океана — рече здравенякът. — Не им понася местната пиячка.

Проклетото вино! Лурдс реши, че сигурно вони на него и човекът го е подушил. Но явно не беше такъв специалист, за какъвто се мислеше, щом не можеше да направи разлика между пиян и наранен човек.

— Нямаме нужда от помощ — отвърна спокойно Кристин и потупа Лурдс по рамото. — Добре сме. Благодаря за предложението.

— Мен ако питаш — рече мъжът, — баща ти не изглежда никак добре. — Направи крачка към тях и посегна към Лурдс.

Лурдс бе обзет от надежда, когато осъзна, че са започнали да привличат внимание. Със сигурност някой щеше да извика полиция. Полицията в туристическите райони беше многобройна и експедитивна. Щом се появяха, щяха да решат проблема. Само се надяваше ръката му да не се счупи дотогава.

Кристин дори не мигна. Плъзна свободната си ръка към китката му и пъкна нещо в дланта му. После го принуди да вдигне ръка и да ѝ насочи към мъжа. Чу се рязко изщракване, последвано от странно бръмчене.

Две тънки жички се стрелнаха от ръката на Лурдс към мъжа с мечешки размери. Все едно Спайдърмен изстрелваше паяжината си.

Мъжът погледна към жиците, които стърчаха от гърдите и корема му, и извика:

— Какво направи, по дяволите?

На Лурдс му се искаше да каже, че нищо не е направил, но знаеше, че Кристин ще го нарани. Американецът се пресегна към жиците, после започна да се свива, гърчи и тресе. Главата му се мяташе бясно напред-назад.

— Хей, мамо — рече едно от хлапетата. — Татко танцува брейк.

— Харолд! — възкликна едрата жена. — Какво си мислиш, че правиш? Ела веднага тук и остави хората на мира. Харолд! Чуваш ли ме?

Харолд престана да се свива, гърчи и тресе. Приличаше на марионетка с отрязани конци. Политна напред и падна по очи на бетона с разперени ръце. Едно такси наби спирачки на сантиметри от него.

— Харолд! — изпищя жената.

— Татко! — изпищяха момчетата.

После и други хора започнаха да пищят. Всеобщата суматоха нарасна до такава степен, че Лурдс се изгуби в море от уплашени хора. Ако Кристин не го стискаше за ръката, щеше да успее да избяга.

— О, боже мой! — извика едрата жена и задърпа жиците от гърдите на мъжа си. — Той уби съпруга ми! — посочи обвинително

към Лурдс.

— Не! — несъзнателно запротестира Лурдс. — Не, не съм! Беше — ох!

От болката дъхът му секна и той за малко не се строполи отново на колене. Без да пуска ръката му, Кристин го сграбчи за яката.

Напразно се мъчеше да се откопчи. Тя знаеше какво прави.

— Вървете, професор Лурдс! Щеше да ми е забавно да видя как ви арестуват, задето опържихте това говедо, но имам други планове за вас.

Милиони въпроси заляха ума на Лурдс, но той не зададе нито един от тях. Продължи право напред, докато не излязоха на следващата улица.

— Можеш ли да ме видиш? — попита Кристин.

Лурдс се поколеба, помнеше заповедите да не говори и погледна през рамо към похитителката си.

— Можеш ли да ме видиш? — повтори Кристин.

— Не — отвърна той.

— Млъкни! — заповяда му Кристин. — Не говоря на теб.

Лурдс млъкна. Погледна назад към мъжа на земята и с облекчение забеляза, че се е размърдал. Изглеждаше невероятно объркан. Зад него трима мъже си пробиваха път през навалищата. Те сочеха към Лурдс и бъркаха под саката си. Това не беше обнадеждаващ знак.

Кристин изруга и обяви:

— Имам компания. Трима мъже.

Мъжете размахаха оръжия и преградата от хора, която ги отделяше от Лурдс и Кристин, се пръсна. Пешеходци и таксиметрови шофьори се разкрещяха от ужас. Хората тръгнаха да се крият зад павилиони и коли.

Кристин блъсна Лурдс да върви и го накара да прекоси улицата на бегом. Една кола зави рязко, за да не ги удари, и се заби в едно от паркираните таксита. Обувките на Лурдс хрускаха върху стъклата, които се бяха пръснали по улицата след сблъсъка. Надяваше се да няма ранени.

— Не — сопна се Кристин гневно, макар че той не беше промълвил нито дума. — Не знам кои са. Явно е изтекла информация за купона. Къде е колата?

Дръпна Лурдс да спре, като почти го задуши със собствената му фланелка. Иззад ъгъла вдясно се появи сребрист джип и се понесе право към тях.

Пешеходците се опитаха да се махнат от пътя му, но един от тях се оказа прекалено бавен и джипът го блъсна. Човекът политна встрани, претърколи се, после се изправи, олюлявайки се, и се хвана за ръката.

Лурдс изруга, но си спомни, че му е забранено да говори. Заради липсата на самообладание вероятно щеше си докара някое счупване. Пригответи се за мъчителната болка, но в този миг джипът рязко спря пред тях. Вратата на пътника се отвори, един здравеняк се пресегна и сграбчи Лурдс за фланелката.

— Влизай! — нареди Кристин и го бутна отзад.

Здравенякът дръпна Лурдс навътре и той си удари коленете в ръба на вратата. Не можа да запази равновесие, политна и се просна в колата.

Извърна глава, за да види кой е новият му похитител, и видя как лявото ухо на здравеняка избухна в червено. Кръвта опръска стъклото отзад, на което вече имаше дупка колкото палец.

— Стрелят по нас! — развика се Лурдс. Още куршуми се посипаха по прозорците и по бронята на джипа.

Здравенякът извади автоматичен пистолет изпод велуреното си сако, натисна главата на Лурдс към постелката и се прицели.

— Тоя е голям умник — отбеляза здравенякът и отвърна на огъня, докато кръвта се стичаше по лицето и врата му.

— Университетски преподавател е — отвърна Кристин. — Не може да се оправя сам. — Тя се метна в джипа, като стъпи върху задника и гърба на Лурдс. Шляпна шофьора по тила и нареди: — Карай!

Джипът се разтресе и тръгна. Гумите изсвириха в знак на протест и Лурдс удари лицето си в пода, когато колата подскочи над някакво препятствие. Надяваше се да не е поредният пешеходец.

Нова канонада отнесе задния прозорец. Парчета бронирано стъкло се посипаха върху Лурдс и той съжали, че е копнял да се случи нещо толкова вълнуващо, колкото търсенето на Атлантида.

Спомени за всички изпълнения на косъм от смъртта, които бяха придружавали вълнението, профучаха през главата му.

*Какво, по дяволите, съм си въобразявал?
Сега отново имаше отвлечения, куршуми и крещящи хора.
Как така се объркаха нещата?
Нали уж трябваше да се забавлявам?!*

*Централно разузнавателно управление
Лангли, Вирджиния
Съединени американски щати
15 март 2010*

Главен агент Джеймс Доусън беше застанал пред огромен екран с висока разделителна способност и гледаше развоя на събитията на международното летище „Ататюрк“. Ранени хора се търкаляха по земята и кръвта им се стичаше по бетона. Всеки от тях застрашаваше кариерата му. Беше я градил цели седемнайсет години.

„Не беше планирано така — ядосваше се той. — Трябваше да го направят внимателно. Без шум, без пукотевица“.

Бяха сложили свой човек на мястото на шофьора на лимузината. Тримата мъже, които бяха тичали след джипа и бяха гърмели из летището, по никакъв начин не можеха да бъдат свързани с Управлението, дори и полицията да ги намереше — живи или мъртви. Те не знаеха от кого са наети. Това поне му даваше възможност да отрича, ако нещо се разбере. Но той беше планирал операцията да бъде невидима.

Няколко души от техническия персонал се бяха свили зад компютрите си на масата зад него. Очакваха заповедите му.

— Дайте ми най-доброто изображение на жената, с което разполагате — нареди Доусън.

Незабавно част от екрана се отдели от живото предаване. След секунда се появи образът на млада жена. Заради спуснатата по спешност задача отрядът едва беше успял да замени шофьора и да проникне в системата за охрана и наблюдение на летището.

Щеше да е много по-лесно да отвлекат професор Томас Лурдс, докато беше в Съединените щати. Защо шефът му държеше да задържи професора отвъд океана, си оставаше тайна за Доусън. Но той нямаше намерение да иска отговори. Издигането му се дължеше на подчинението на заповедите, без да задава въпроси.

Жената на екрана изглеждаше загрижена, но не напълно изненадана.

„Дали е очаквала намеса? — зачуди се Доусън. — Или просто е прекалено уверена в способностите си?“ Видя я как се провира през тълпата и набутва Лурдс в джипа.

— Щом е толкова добра — попита озадачено той, — защо не знаем коя е?

— Търсим, сър — отвърна една от жените. — Ако знаехме къде да търсим първо, щяхме по-бързо да открием името ѝ.

На екрана някой от колата стреляше с автоматичен пистолет. Двама от преследвачите бяха повалени, както и шепа невинни очевидци.

Доусън отново изруга. Похитителите на Лурдс, които и да бяха те, бяха не по-малко решени от него да отвлекат и задържат шофьора.

— Продължавайте да търсите — отсече Доусън. — Трябва да се е добрала до Лурдс някъде по пътя към Истанбул. Иначе щяха да го отмъкнат много по-рано. Щеше да е полезно, ако знаеше защо всички искат професора. — Ако тези хора имаха отряд в Бостън, жената нямаше да отвлича Лурдс сама. Върни пак мястото, където се справя с него. Където го сграбчва за ръката и го принуждава да я последва.

Нов прозорец се отвори на екрана и записът със схватката го изпълни.

— Увеличи го — нареди Доусън.

Картината стана по-голяма.

Доусън веднага разпозна хватката.

— Тя владее бойни изкуства. Освен това не се оглежда за полиция, което ме кара да мисля, че поне в Турция не я издирват. Добре действа при близък контакт. Желязна е под обстрел. Хайде, хора, търсете я в списък за издирване някъде. Някой толкова добър, при това жена... не може да е толкова трудно да я откриете. Трябва да е професионалистка.

На екрана двамата преследвачи на земята не помръдваха. Панталоните и ризите им бяха целите в кръв.

„Идиоти! — помисли си Доусън. — Няма дори бронезилетки“. Разбира се, никой не очакваше това да се случи. Трябваше да е просто отвличане, а не престрелка. Загледа се в джипа, който потегли надолу по улицата.

— Можеш ли да изкараш регистрационния номер? — попита Доусън.

— Да, сър.

Отвори се нов прозорец на екрана — с изображение на задницата на колата. Увеличиха го, докато не се видя номерът.

— На кого е колата? — попита Доусън.

— Проверяваме в момента, сър.

Доусън закри из стаята. Беше бесен. Понечи да извади мобилния телефон от джоба на ризата си, но устоя на порива да види дали шефът му е звънял. Телефонът беше на вибрация, така че само той щеше да разбере, когато някой го търси.

Не го извади. Щеше да разбере, ако беше звънял.

— Джипът е регистриран на куриерска служба в Истанбул — обади се един от техниците. — „Стрейт Месинджърс“. Намират се близо до моста Галата в квартал Еминьоню.

Доусън не знаеше къде се намира Галата, нито колко квартала има в Истанбул. Хората му щяха да открият фирмата.

Продължи да крачи, като обмисляше възможностите си. Нямахше да се паникьоса. Наставникът му не го беше избрал, защото блокира в напрегнати ситуации.

— Дай адреса на червения отряд — нареди Доусън. — Ако колата не е открадната и тези хора са отвлекли Лурдс, може да го заведат там. А ако не са те, някой все пак може да знае къде се намира професорът. Кажим им да ми намерят Лурдс или някой, който знае къде е.

— Да, сър.

Доусън сърдито впи поглед в образите на жената, мъртвите мъже и джиपा. Изоставаше в гонитбата, но още беше в играта.

Телефонът завибрира над сърцето му и той бързо го извади:

— Да, сър.

— Джими — рече ласкавият изискан глас. — Седя в кабинета си и гледам новините, нахвърлям си бележки за предстоящата блискоизточна конференция. По „Си Ен Ен“ току-що излъчиха шокиращ репортаж, че професор Томас Лурдс е бил замесен в престрелка на международно летище „Ататюрк“.

— Да, сър. Следим внимателно положението.

— Никъде в биографията на професор Лурдс не виждам да има военно обучение или връзки с турската армия. Или с някоя друга армия.

— Не, сър, но е бил скаут.

— Това би му било от полза, ако трябва да запали огън, да определи накъде е север или да преведе някого през улицата.

— Някои скаути се учат да стрелят, сър.

— Съвсем сигурен съм, че подобни умения не биха позволили на професор Лурдс да избяга от хората, които си изпратил подир него.

— Лицето на Доусън пламна.

— Не, сър.

— Не би изпратил някой, който би го атакувал грубо и директно. От излъченото по „Си Ен Ен“ излиза, че има много ранени и вероятно загинали на летището. — Думите на мъжа бяха укорителни, но гласът му остана спокоен. — Накратко, това е международен инцидент. Такъв ли беше планът ти?

— Не, сър. Това не беше планът. Забъркана е трета страна, за която не знаехме, че е в играта. Нещата ескалираха, когато те отвлякоха Лурдс, преди да успеем да се доберем до него. Опитвахме да си го върнем. Стрелците не могат да бъдат проследени до Управлението или до вашия кабинет.

— Радвам се да го чуя, Джими. Това е добре. Но по всичко изглежда, че си загубил професор Лурдс.

Доусън беше втренчил поглед в огледалото за обратно виждане на джипа на екрана.

— Не още, сър. Разпознахме похитителите на професора. По следите им сме.

— Добре тогава. Проявяваш инициатива. Това исках да чуя. Знаем, че си човек, на когото мога да разчитам за резултати.

Гърдите на Доусън се надигнаха от гордост.

— Както ти казах по-рано, Джими, работата е важна. Много важна. Много бих желал да разговарям с професор Лурдс в близко бъдеще.

— Ще разговаряте, сър.

— Тогава оставям нещата във вещите ти ръце, Джими. Обади ми се, щом приключиш.

— Да, сър. Господин вицепрезидент... — Чу се щракване и връзката прекъсна. Доусън изключи телефона и го пхна обратно в джоба си.

— Сър — обади се един от техниците.

Без да се обръща към него, Доусън рече:

— Дано новините са добри.

— Установихме самоличността на жената, сър. Член е на Ирландската републиканска армия. По непотвърдени данни.

Нямаше никакъв смисъл. Защо ѝ е на ИРА да се забърква в това?

— Имаме хеликоптерен отряд наблизо, нали? — попита Доусън.

— Да.

— Искам ги във въздуха. Дай им информацията за джипа и им кажи да го намерят. — Той въздъхна тежко. Операцията бе станала малко напечена, но щеше да приключи до няколко минути.

Фенериолу

Квартал Йешилкьой

Истанбул, Турция

15 март 2010

Гумите изсвириха и трансмисията на джипа се напрегна. Лурдс чу воя на метала от мястото си на пода. Стомахът му се сви, когато колата поднесе и сякаш политна във въздуха за миг. Главата му се удари в пода, после в металните държани на седалката пред него. От цепнатата му устна потече кръв.

Около тях виеха клаксони.

Мъжът отпред изпсува, а шофьорът го попита накъде да кара. Говореха на фарси. Якото говедо с отнесеното ухо се смееше гръмогласно.

Понеже не я виждаше, Лурдс не знаеше какво прави Кристин. Вдигна глава и изтри кръвта от устата си. Пръстите му почервенияха.

Някой — и той беше почти сигурен, че бе Кристин — го ритна в главата.

— Внимавай! — изкрещя един от мъжете.

— Виждам го! — извика шофьорът.

Джипът се раздрусва здраво и почти спря, после — с накланяне и скърцане на метал — продължи по пътя си.

Здравенякът презареди автоматичния си пистолет с тренирана лекота.

— Проклети кретени! — изруга Кристин. Този път Лурдс долови ирландския акцент в гласа ѝ. Беше го прикривала, докато се правеше на възхитена почитателка.

Лурдс се извъртя леко и се помъчи да се обърне, за да може да я вижда.

Кристин се наклони към облегалката за миг и се изправи с пистолет в ръка. Дръпна предпазителя с явна вещина.

Смехът на здравеняка секна.

— Знаете ли къде отивате? — попита Кристин.

— Разбира се — отвърна мъжът на седалката до шофьора. — Всичко се движи според плана.

— Сериозно? — Гласът ѝ беше пропит със сарказъм. Лурдс се зачуди на колко ли години е. Изглеждаше на деветнайсет, но това му се струваше невероятно след всичко, което бе сторила днес.

Лурдс реши, че тя е най-много на двайсет и пет. В гласа ѝ сега ясно се долавяше акцентът от Зеления остров, но явно бе живяла известно време в Щатите. Или пък се беше сдобила с достойни за „Оскар“ актьорски умения заедно с овладяването на бойните изкуства. Изглежда, беше и добър стрелец — пистолетът в ръката ѝ не трепваше.

Коя беше тя? И как можеше да избяга от нея?

— Появата и стрелбата на онези мъже влизаше ли в проклетите ви планове? — попита Кристин.

Двамата отпред мълчаха. Шофьорът лавираше между колите и джипът постоянно се накланяше, завързваше, забавяше и подскачаше. От време на време удряше по нещо, но набързо и без сериозни щети.

— Не — отвърна здравенякът.

— Тогава защо бяха там?

— Плячката ни е по-известна, отколкото предполагаме. — Здравенякът поклати глава. Капчици кръв от раненото му ухо се разхвърчаха из въздуха. — Няма значение. Твоята роля приключи.

— Не и докато не си прибера останалата половина от хонорара — рече Кристин.

Лурдс обмисляше шансовете си за бягство. Ако беше Харисън Форд в някой екшън, щеше да се надигне, да забие лакът в мутрата на

здравеняка, после да отвори вратата и да скочи в движение на асфалта, като се отърве само с няколко драскотини.

За жалост той не беше Харисън Форд. Щеше да си счупи нещо, ако скочеше в движение при такава скорост — може би фатално. При приземяването върху настилката щеше жив да се одере, а някоя кола неминуемо щеше да го прегази. Въпреки това, съдейки от касапницата, която бяха оставили на летището, реши, че с него е свършено, ако скоро не направи нещо.

В момента никой не му обръщаше внимание и може би беше време за действие.

Риташе футбол от малък. Още играеше в университетския отбор и се включваше в сборни мачове, когато имаше възможност. Беше във форма и беше бърз. Надигна се на колене, успя да се изправи и удари тавата си в покрива с такава сила, че за малко да изгуби съзнание.

Не беше точно според плана, но все пак бе нещо.

— Какво си мислиш, че правиш, слабако? — извика здравенякът и се пресегна към него.

Зареден с адреналин и действащ инстинктивно, Лурдс заби лакът в огромната му мутра.

Надяваше се да го нокаутира, но ударът успя единствено да откъсне още едно парче от наръфаното му ухо.

Като изрева от болка, здравенякът се хвана за главата и халоса с оръжието си Лурдс по челото.

При удара пистолетът гръмна и Лурдс политна назад, замаян от болка.

Половината глава на шофьора бе отнесена от изстрела. Разбитото стъкло беше покрито с кръв. Мъртвият затисна волана и клаксонът зави. Джипът се понесе бясно и неуправляемо напред.

3.

Квартал Йешилкьой

Истанбул, Турция

15 март 2010

Лурдс се хвърли към волана и заби пулсиращия си лакът в главата на мъжа на предната седалка. Ръцете му се плъзгаха по окървавения волан и той с нарастващ ужас видя, че джипът се носи с бясна скорост към едно кафене на открито.

Клиентите се пръснаха, подплашени от пронизителния звук на клаксона, който мъртвецът продължаваше да натиска с глава.

Предпазен колан прелетя над главата на Лурдс и притисна гърлото му. Натискът беше задушавач и той си помисли, че някой се опитва да го убие.

— Откажете се, професоре — извика Кристин в ухото му. — Проклетата кола е неуправляема.

Лурдс се предаде пред задушавачия го колан, политна назад и се приземи в скута на младата жена. При други обстоятелства, щеше да се радва да е на това място. За частица от секундата усети женствените ѝ извивки, докато тя се завърташе и препасваше предпазния колан през гърдите му.

Лурдс не можеше да повярва. След това нямаше време за мислене, защото коланът го стегна през гърдите, жената обви ръце около него и зарови лице в гърба му, а джипът заора през празните маси и столове.

Нещо твърдо притискаше слабините му. Видя, че пистолетът на Кристин лежи в скута му, но преди да успее да го сграбчи, джипът се удари в стената на кафенето.

Дясната страна на колата се смачка и окървавеното предно стъкло се пръсна на хиляди проблясващи стъкълца, които рикошираха в купето. Джипът се оттласна от стената и се килна назад към оживената улица. Лурдс усети силата на удара с цялото си тяло.

Но колата продължи да се движи.

Щом се изтърколи обратно на улицата, един товарен камион я удари от лявата страна. Нова болка.

Все още беше жив, щом го болеше.

Смачканата страна на джипа увисна и на Лурдс му се стори, че усеща как предното колело се търкулва встрани. Джипът се обърна пред камиона като покорно куче пред господаря си.

Лурдс опря ръце в тавана, но двамата с Кристин полетяха към другия край на колата.

Лурдс усети как коланът се впила в него, увисна и с ужас видя как дясната страна на лицето на здравеняка бива отнесена от грубата настилка пред счупеното стъкло, докато джипът се плъзгаше по паважа.

Мъжът закрепва от болка, но виковете му бързо затихнаха.

Колата продължаваше да се носи надолу по улицата. Лурдс се мъчеше да стои настрани от огромното туловище на здравеняка. Страхуваше се, че и той ще последва участта му.

Тогава джипът и товарният камион спряха, но ужасното стържене на метал и виковете продължаваха да отекват в главата на Лурдс.

— Ставай! — нареди Кристин.

Лурдс не помръдна.

— Пистолетът ти е върху чатала ми.

Кристин взе пистолета и повтори:

— Ставай!

Лурдс опита, но коланът го стягаше плътно и той не можеше да се освободи.

— Не мога. Коланът.

В ръката на младата жена проблесна боен нож. Острието разряза колана като масло.

Ножът ужаси Лурдс дори повече от пистолета.

Отпускането на колана го завари неподготвен и той се стовари върху окървавеното тяло на здравеняка. Кристин падна върху него, после се претърколи, като в бързината го изрита в главата, и се изправи. Прибра ножа в джоба си, пъкна пистолета в колана си и насочи вниманието си към потрошената врата, която се намиреше над главата ѝ.

Лурдс усети позната гадна сладникава миризма и попита:

— Мирише ли ти на бензин?

— Да.

Мокротото петно под трупа на здравеняка се уголемяваше. Лурдс колебливо го докосна и подуши пръста си. Със сигурност беше бензин. Миризмата беше по-силна дори от вонята на кръв и смърт.

— Под нас има бензин — рече той.

— Ударът е пробил резервоара. Помогни ми с вратата.

— Не! Трябва ни само една искра, дори от удар по запечнала врата, и ще изгорим живи.

— Да не мислиш, че е по-добре да седим тук, професоре? Не разбра ли, че има и по-лоши неща от огъня?

Лурдс замълча, но всъщност смяташе, че да изчакат помощ е невероятно разумна идея.

— Стани и ми помогни! — нареди Кристин. — Дори полицията да дойде да ни спаси, не съм сигурна, че искам да отговарям на въпросите им. Турските затвори не са удобни. И то само ако полицията дойде, преди да са пристигнали още от онези мъже на летището.

— Не знаеш дали има още. — Но беше права. Мисълта да изчакат все по-малко му се нравеше.

— Стреляха по нас на обществено място. Покосиха цивилни. Наистина ли мислиш, че са изпратили само един отряд?

— Осланям се на опита ти. — Лурдс се измъкна изпод нея и се сви върху трупа. Да се покатериш върху тяло на мъртвец си беше опасна работа.

Няколко души се приближиха до джипа. Лурдс ги видя през разбитото предно стъкло. Сочеха мъртвеца и окървавеното купе, но останаха на разстояние.

Кристин издърпа пистолета си и го размаха през счупеното стъкло. Малцината зяпачи отстъпиха назад, но това явно не я задоволи и тя стреля два пъти във въздуха. Една от месинговите гилзи падна върху ризата на Лурдс и го изгори, преди да успее да я изтръска. Молеше се бензиновите пари да не избухнат.

Зяпачите се разбягаха и Лурдс попита Кристин:

— Защо го направи? Само се опитвах да помогнат.

— Защото някой от тези добри самаряни може да стои там с пистолет или нож — отвърна тя. — Ти си ценна стока. Не знам защо

тези хора на летището те искаха, но знам, че други ми платиха много пари, за да те заведе при тях.

— Примамка ли беше?

— Казаха ми, че си падаш по млади жени. Ако съдя по начина, по който ми се нахвърли, явно е истина.

Лурдс не можеше да повярва.

— Как съм ти се нахвърлил? Не съм ти се нахвърлял, млада госпожице.

— Сега забеляза разликата в годините ни, така ли? Преди като че ли не те притесняваше.

Лурдс се опита да измисли какво да каже, не можеше да повярва, че в момента спорят за такова нещо. Имаха по-належащи грижи.

— Стоиш насред бензина, професоре — засмя се тя.

— Точно така! Можеше да убиеш и двама ни, като стреля!

— Млъкнете! — Мъжът на предната седалка беше дошъл в съзнание и бе насочил голям пистолет към тях. — Или ще ви убия.

Кристин го изгледа студено и за миг Лурдс беше сигурен, че ще го убие.

— Имаш късмет, че шефът ти ми дължи още пари — каза тя.

Мъжът се поколеба, свали пистолета и избърса кръвта от лицето си.

— Трябва да се махнем оттук.

— Съгласна съм.

Кристин отново насочи вниманието си към заялата врата. Миризмата на бензин се засилваше. Въпреки че идеята да изгори жив хич не му се нравеше, Лурдс ѝ помогна. Този път вратата поддаде със спиращо сърцето стържене на метал.

Но отново не избухнаха в пламъци.

Кристин се хвана за рамката на вратата и се издърпа навън, а Лурдс изскочи след нея.

Стояха върху джипа и гледаха към тълпата, която вече бе на безопасно разстояние. Ризата на Лурдс висеше на парцали, цялото тяло го болеше. Реши, че изглежда като статист във филм за зомбита. Шапката още беше на главата му.

Няколко зяпачи бяха насочили фотоапарати, видеокамери и мобилни телефони към тях.

— Хайде! — извика им мъжът, който се беше проврял през счупеното предно стъкло. Кръвта мокреше дрехите му и се стичаше по ръцете и лицето му. Държеше телефон до ухото си.

— Къде? — попита Кристин.

— Там. — Той посочи близката уличка. — Има кола на другата пресечка.

Лурдс разбра, че сега е моментът да се опита да избяга от похитителите си. Понечи да скочи от колата с надеждата да изчезне в тълпата. Но още щом помръдна, Кристин се пресегна, сграбчи го за глезена и той се просна по очи на земята.

Кристин се приземи пред него с грацията на гимнастичка. Пресегна се и отново приложи върху ръката му убийствената хватка.

— Да не си посмял! — изсъска му тя като на куче, което се готви да дъвче мебелите.

Лурдс се изправи с неохота и тръгна след нея и мъжа с пистолета.

Мъчеше се да не изостава от похитителите си, но му беше трудно да тича. Всичко го болеше, особено извитата ръка. Кристин изглеждаше невредима и се движеше с грацията на танцьорка.

Затичаха се по мръсната уличка. Вратите на дюкяните се затваряха с трясък, щом хората вътре ги видеха целите окървавени да размахват оръжия.

Когато стигнаха по средата на улицата, перките на хеликоптер зареваха над главите им. Кристин се хвърли върху Лурдс и той се удари в стената в мига, в който хеликоптерът се показа над тях.

— Скрый се! — изкрещя Кристин на другия мъж, като притискаше Лурдс към стената. Усещането не беше съвсем неприятно. Тялото му откликна мигновено и той се замоли тя да не забележи.

Кристин изруга.

— Какво пиеш? Виагра ли?

— Не, просто обичам жените — отвърна Лурдс. — Но в този случай ми се иска да бях малко по-придирчив. Предпочитам някоя не толкова опасна и по-разумна.

— Ако не те бях отвлякла, вече щеше да си мъртъв.

— А сега ще оцелея ли?

Лицето ѝ се изопна.

— Не е мой проблем. За мен си работа, професоре. Плащат ми, за да те доставя. Това е всичко.

В този миг стрелец на борда на хеликоптера откри огън. Куршуми голям калибър разкъсаха другия похитител и го проснаха на земята.

Кристин изруга и блъсна Лурдс към другия край на уличката.

— Тичай!

Лурдс побягна, покрил ставата си с ръце, сякаш така щеше да се предпази от куршумите. Знаеше, че е напразно, но не може да ги свали.

Едрокалибрени куршуми се забиваха в уличката и изравяха дупки в каменните стени и плочите. Един седан зави на входа на уличката и се понесе към Лурдс.

„Спасители? — зачуди се той. — Или още убийци“.

Централно разузнавателно управление

Лангли, Вирджиния

Съединени американски щати

15 март 2010

Доусън се разтрепери от вълнение, докато наблюдаваше видеото от уебкамерата върху носа на хеликоптера. Понеже тя показваше само това, което беше отпред, той не виждаше мишените, по които стреляха мъжете в хеликоптера.

— Няма ли още една камера в хеликоптера? — раздражено попита той.

— Опитвам се да я кача онлайн, сър — отвърна един от техниците.

Видеозаписът от носа на хеликоптера се тресеше бясно и на Доусън почти му се догади. Кръстоса ръце, застана неподвижно и се насили да диша дълбоко, за да не му се завие свят.

Екранът на стената се раздели на две. Лявата страна продължаваше да показва въртящия се бясно пейзаж от покриви, предаван от камерата на хеликоптера. Дясната страна показваше как местни полицейски части си проправят път по задръстените от зяпачи улици.

— Откъде идва сигналът? — попита Доусън.

— „Дабълю Ен Ен Нюз“, сър — отвърна техникът. — „Уърлд Нюз Нетуърк“ имаха живо предаване от района. Предаваха как Брад и Анджелина...

— Кой е репортерът на мястото?

— Името ѝ е Дейвина Уилсън.

Върху малък отрязък от екрана се появи снимка в близък план на красива двадесетинагодишна американка.

— Намерете всичко, което можете, за нея — нареди Доусън.

На улицата полицаите тичаха с извадени оръжия към обърнатия джип. Изглеждаха добре обучени професионалисти. Няколко зяпачи се развикаха и посочиха към уличката, сякаш полицаите не виждаха хеликоптера, надвиснал над главите им. Няколко ченгета хукнаха към алеята.

Доусън изруга. Ако въодушевените картечари на борда на хеликоптера не бяха убили Лурдс, местната полиция можеше да го направи. Най-малкото щяха да го арестуват.

Това нямаше да зарадва вицепрезидента.

— Свържи ме с пилота — нареди Доусън.

— Да, сър.

Доусън оправи ръкавелите си и дръпна сакото си по навик. Падаше си по шитата по поръчка елегантност — неговата броня сред политиците. А и това впечатляваше обикновените хора. Фактът, че пилотът изобщо нямаше да го види, не беше от значение.

Още едно вмъкнато изображение — на мъж, гонец четирийсетте — се показва върху екрана на стената. Късо подстриганата руса коса контрастираше с тъмната кожа. Очите на мъжа бяха силно сближени, а на лявата му буза имаше дълъг белег от нож.

— Как се казва? — попита Доусън.

— Метерних, сър. Йохан Метерних. Южноафрикански наемник. Намира се в Истанбул, понеже е зачислен към фармацевтична корпорация, изнасяща контрабандно кървави диаманти от родината му.

— Преди използвали ли сме го?

— Да, сър. Три пъти в други операции. Британците и китайците също го ползват. Той е солиден актив. Не задава въпроси, не създава проблеми и още не се е провалял.

Още е жив. Според Доусън това беше най-показателното в биографията на наемника.

— Добре, свържи ме с него.

Почти незабавно се чу бръмченето на главния ротор на хеликоптера, съпровождано от трещенето на автомат.

— Застрашавате пратката ни. — Доусън се опитваше да звучи спокойно.

— Кой се обажда? — попита южноафриканецът.

— Човекът, който ти пише чековете. Ако пратката ни пострада, не само че няма да ти платя, но ще обявя и награда за главата ти. Разбрахме ли се?

Метерних изруга дрезгаво.

— Пратката няма да пострада. Още е жив и здрав.

Хеликоптерът се наклони и камерата на носа се насочи надолу към уличката. Лурдс и жената тичаха към другия ъ край, където тъкмо спираше един седан.

Доусън затули микрофона с ръка и погледна към техниците.

— Кой е в колата?

— Проверяваме, сър.

На екрана се отвори нов прозорец с регистрационния номер на колата.

— Регистрирана е в Истанбул, сър.

— Открий на кого е регистрирана тогава! — Доусън изруга и отново насочи вниманието си към суматохата.

— Кой е в колата? — попита Метерних.

— Няма значение — отвърна Доусън. — Пречат ни. Искам пратката.

— Щом не са част от пратката, това улеснява нещата. — Метерних повиши глас. — Разкарайте колата.

На екрана Лурдс спря, когато от задните врати на седана изскочиха мъже.

Хеликоптерът се наклони надясно и отново откри автоматична стрелба. Едрокалибрениите куршуми бомбардираха стената до седана. Двама от мъжете до колата отговориха на стрелбата.

— Вече имам достъп до втората камера, сър.

— На екрана. — Доусън се вгледа в новото изображение.

Втората камера, поставена в товарната кабина на хеликоптера, предлагаше поглед напред. Метерних седеше на пилотската седалка, а

двама стрелци препречваха товарната врата с тежкокалибрени картечници.

Доусън си пое дълбоко дъх и издиша. Каза си, че операцията ще се развие както трябва. Но нещата не бяха ставали толкова напечени от години. Който и да беше Лурдс, каквото и да представляваше за вицепрезидента, дано да си заслужаваше риска, който всички те поемаха.

Куршумите на мъжете до седана пробиха плексигласовото стъкло на хеликоптера. Метерних изруга яростно и се помъчи да вдигне машината на безопасно разстояние. Хеликоптерът се издигна над един от покривите и улицата изчезна.

— Стъпете на шините — нареди Метерних. — Ще минем право над тях.

Двамата стрелци излязоха от двете страни на товарната кабина и се покатериха на шините. Заеха позиция, докато Метерних правеше завой, за да се приближи отново към седана.

— Искам пратката — изръмжа Доусън. — Невредима.

— Ще ти я доставим — отвърна Метерних. — Млъкни и ни остави да си вършим работата.

Доусън покри микрофона, решен, че Метерних ще получи куршум вместо чек за това. Безочieto му, да не говорим за прякото му участие в услугата към вицепрезидента, го правеха излишен.

Когато хеликоптерът зави обратно към уличката, Доусън забеляза две полицейски коли в другия ѝ край. Стомахът му се сви.

Един от наемниците престана да стреля, изрева дрезгаво и посочи задницата на седана. Един от новодошлите беше извадил гранатомет от багажника. Сложи го на рамото си и се прицели, докато Метерних се мъчеше да се издигне от обсега му.

Хеликоптерът се изпълни с пламъци и камерите изключиха.

4.

Квартал Йешилкьой

Истанбул, Турция

15 март 2010

Напълно сащисан, Лурдс наблюдаваше как хеликоптерът се разпада на парчета. Огнени късове хвърчаха във всички посоки. Някои паднаха по покривите, но доста се посипаха по улицката. Експлозиите и ехото от тях бяха оглушителни.

Лурдс бе още на крака само защото не се беше сетил да се хвърли на земята. Доколкото можеше да прецени, все още беше невредим.

Мъжът с гранатомета тъкмо презареждаше, когато завиха сирени. Лурдс се извърна и видя две полицейски коли в другия край на улицата. Горящите отломки от хеликоптера им препречваха пътя.

Лурдс се обърна, хукна към полицаите, вдигна ръце и закрещя:

— Не стреляйте! Не стреляйте!

Вратите на полицейската кола се отвориха и две ченгета коленичиха зад тях с извадени оръжия.

Лурдс повтори молбата си на два различни езика и се канеше да го направи на трети, когато Кристин го повали. Сграбчи го за коленете и той се стовари по лице точно когато полицията откри огън. Куршумите минаха на сантиметри от главата му.

Кристин се плъзна отгоре му и го затисна по очи.

— Да те убият ли искаш?! — изкрещя в ухото му. — Сигурно си готов с предсмъртното желание, — и го перна по тила.

Мъжът с гранатомета стреля отново. Този път снарядът беше предназначен, за полицейската кола. Полицаите едва успяха да отскочат встрани, преди колата да се взриви. Тя политна във въздуха, превъртя се и се стовари като претърколена костенурка. Пламъците я погълнаха.

Седанът потегли със скърцане на гуми и спря до Лурдс. Кристин сграбчи професора за ръката, а един от мъжете го улови за другата и

попита:

— Това ли е той?

— Да — отвърна Кристин.

Двамата безцеремонно го набутаха отзад в седана. Лурдс сграбчи дръжката на вратата, отвори я и се опита да избяга, но друг мъж заби лакът в главата му и го наблъска обратно в колата. Шапката на Лурдс падна на улицата, мъжът се наведе да я вземе и я метна върху лицето му. После седна до него и затръшна вратата.

Кристин се набута от другата му страна, а останалите двама се сместиха на седалката до шофьора.

— Газ! Газ! — изрева мъжът отпред и удари нетърпеливо по таблото.

Шофьорът стовари крак върху газта и те излетяха от уличката на булеварда. Колата поднесе за миг, заради липса на сцепление с настилката, но шофьорът бързо я овладя.

Лурдс погледна през задния прозорец с надеждата да види полицейска кола. Не знаеше как ще им обясни ситуацията, но в момента не му пукаше.

Почувства остра болка от вътрешната страна на дясното бедро. Погледна надолу и видя, че мъжът до него е забил спринцовка в крака му. Посегна да я сграбчи, но мъжът вече натискаше буталото. Болката се засили, но заедно с нея го обзе приятно усещане.

— Какво е това? — попита Кристин.

— Нещо, което ще го успокои. — Мъжът издърпа спринцовката. — Изглежда, създава само неприятности.

Лурдс искаше да възрази, но топла отмала се разля по тялото му и той откри, че не може да подреди мислите си.

После очакваният мрак го приласка.

„Зола“, Еф стрийт 800

Вашингтон

Съединени американски щати

15 март 2010

Доусън грабна куфарчето си, слезе от доджа и метна ключовете на младата жена пиколо.

— Добър вечер, сър! — Жената хвана ключовете с една ръка и задържа вратата за Доусън.

— Паркирайте я наблизо. — Подаде ѝ двацетачка. — Може да тръгна набързо.

— Разбира се, сър.

Международният музей на шпионите и шпионското кафе бяха точно до ресторант „Зола“ в сградата „Льо Дроа“. Вицепрезидентът беше избрал да се срещнат тук на късна вечеря. Обновеният ресторант му беше любим, но не се използваше често от Управлението. На Доусън му се стори забавно, че вицепрезидентът иска да се срещне с личния си шпионин точно тук.

Сградата беше стара, останка от отминалите славни дни в столицата на нацията, но наскоро беше ремонтирана и блестеше като бижу. „Зола“ беше едно от шикарните места за хранене във Вашингтон и предлагаше отделни сепарета.

Метрдотелът посрещна Доусън във фойето.

— Имате ли резервация, сър?

— Очакват ме — отвърна Доусън.

Един от охранителите на вицепрезидента пристъпи напред. Доусън не си спомняше името му. Всичките изглеждаха еднакви: млади, яки и безчувствени. Слушалката в ухото му придаваше извънземен вид. Повечето хора нямаше да забележат устройството, но Доусън веднага го видя.

— Той е с нас — заяви мъжът.

Метрдотелът се усмихна.

— Разбира се.

— Добър вечер, специален агент Доусън — кимна му мъжът от охраната.

— Добър вечер! — Доусън оправи ръкавелите си. — Тук ли е вече?

— Да, сър. В същото сепаре е. Знаете ли пътя?

Доусън отвърна, че го знае, и тръгна натам. Стомахът го сви от притеснение, докато прекосяваше червено-черната зала. Дебелият мокет приглушаваше стъпките му.

Пред сепарето стояха двама охранители. И те бяха с черни костюми и слушалки.

— Добър вечер, специален агент Доусън! — поздрави го по-възрастният.

— Добър вечер, специален агент Рийвс! — Доусън лесно си спомни името му. Вицепрезидентът не ходеше никъде без този агент. Доусън подаде куфарчето си на по-младия.

Рийвс не се извини за бързото претърсване на съдържанието му. Вицепрезидентът беше непреклонен по отношение на личната си безопасност. В куфарчето беше единствено кодираният ноутбук на Доусън и включеният към него сателитен телефон.

Младият агент му го подаде обратно.

— Заповядайте, сър. Всичко изглежда наред.

Доусън го пое и Рийвс почука на вратата.

— Да — обади се вицепрезидентът.

— Специален агент Доусън, сър.

— Добре — отвърна вицепрезидентът. — Нека влезе.

Елиът Уебстър, бивш сенатор от Ню Хампшир и партиен цербер, сега вицепрезидент на Съединените американски щати, стоеше в единия край на уединената маса. Беше над метър и осемдесет и имаше може би десетина кила в повече, но му отиваха. Гонеше петдесетте, но лесно можеше да мине за по-млад заради здравата челюст и тъмнорусата коса, която отказваше да посивее. Лазурносините му очи подканяха приятелски и внушаваха доверие.

Независимо в колко внушителна обстановка го виждаше Доусън, вицепрезидентът сякаш винаги запълваше помещението. От него струеше харизма.

Израснал в малко градче в Ню Хампшир, Уебстър беше основал собствена софтуерна компания още на шестнайсет. До времето, когато бе отишъл да учи бизнес в „Харвард“, вече бе създавал две интернет търсачки, които го бяха превърнали в милионер. Горедолу по същото време бе започнал да се интересува от политика, защото недостигът на петрол през 70-те години се бе отразил на бизнеса му.

В едно интервю с Барбара Уолтърс Уебстър бе признал, че първоначалният му интерес към политиката тръгнал от корпоративните дела.

— Не можем да правим бизнес в наши дни, без да знаем нещо за националния и международния политически климат — беше заявил Уебстър. Много бизнесмени бяха последвали примера му.

Уебстър обаче не бе прехвърлил отговорността на лобисти. Бе влязъл в политиката и се бе заровил сам в законодателството. Когато се научи да се оправя в тези мътни води и преуспя още повече, поддръжниците му го издигнаха за сенатор в Ню Хампшир. Той любезно отклони предложението.

С напредъка на изследванията със стволови клетки и собствените му инвестиции в тази област, върху Уебстър отново бе оказан законодателен натиск. Това бе първото голямо препятствие в кариерата му, но не задълго.

Съпругата на Уебстър, Ванеса Харт Уебстър, бивша Мис Америка, която бе спечелила сърцата на народа с красотата и прекрасния си глас, беше пълна противоположност на съпруга си. Бляскава и образована, тя обичаше децата и животните. Камерата пък обичаше нея. След като приключи с ангажиментите си като Мис Америка, тя започна работа при Уебстър. Скоро се ожениха и бяха неразделни.

Ванеса Уебстър бе ходила три пъти в Близкия изток, за да повдига духа на войниците. Хазартните компании на съпруга ѝ бяха дарили продукти на стойност милиони долари на младите войници. Системата „Уебплей“ и новаторските ѝ игри бяха получили огромно медийно отразяване чрез военните. Ванеса организира благотворителна медицинска помощ за децата и войниците, ранени във войната. Съпругът ѝ допринасяше много за каузи, които подпомагаха войниците и семействата им. В медиите започна да се говори за „Войната на Ванеса“.

На петата година от брака им обаче Ванеса бе покосена от рак на панкреаса. По това време вече беше водеща на собствено шоу в националния ефир, посветено на намирането на благотворителни прояви, които могат да се възползват от парите на съпруга ѝ. Докато се бореше с рака, тя се превърна в защитник на изследванията със стволови клетки за лечение на ракови заболявания. Народът и ужасеният ѝ съпруг я гледаха как вехне и умира повече от година.

После хората тъгуваха заедно с трийсет и една годишния Елиът Уебстър, който погребваше красивата си и щедра съпруга. След като

прекара една година извън погледа на публиката, Уебстър се завърна и заяви, че ще се кандидатира за сенатор в Ню Хампшир.

— Още от момче — каза той с твърда решимост — се занимавам с технологии и наука. Захванах се с бизнес само защото се нуждаех от средства, за да продължа изследването на новите технологии. Времето, прекарано със скъпата ми Ванеса, ме научи на много. Загубата ѝ, заедно загърбихме науката, която можеше да спаси и нея, и милиони други хора, е прекомерна за мен. Когато стана сенатор, ще работя за отстраняването на пречките, които зле информираният Конгрес поставя пред науката. Ще върна бъдещето на всички хора.

Тази декларация, ВРЪЩАНЕТО НА БЪДЕЩЕТО, се превърна в призив първо в Ню Хампшир, а после и към цялата нация. Дванайсет години по-късно президент Майкъл Уегънър избра Уебстър за свой подгласник. Спечелиха изборите със съкрушителна победа.

С всички контакти, които бе направил, докато подкрепяше усилията на жена си в Близкия изток, Уебстър бе пръв избраник за мирните преговори там.

Както и за много други неща.

— Добър вечер, Джими! — каза вицепрезидентът. — Радвам се да те видя.

— И аз се радвам да ви видя, сър. — Доусън пое ръката му и я стисна набързо. Както винаги, през него премина познатото електричество. Самата близост до вицепрезидента сякаш вдъхваше здраве и оптимизъм у хората, дори и у тези, които го познаваха добре. Краткото докосване почти накара Доусън да забрави за фиаското в Истанбул.

— Заповядай, седни. — Уебстър махна със салфетката към плюшения стол от дясната си страна. Помещението беше малко и елегантно, пригодено за празненство в тесен кръг.

Доусън седна. Уебстър винаги го слагаше от дясната си страна. На Доусън му допадаше усещането да бъде дясната ръка на вицепрезидента. Уебстър много го биваше именно в дребните неща, в незначителните подробности.

— Позволих си волността да поръчам вечеря — рече той. — Дано да нямаш нищо против, но знам, че ѝ двамата сме зле с времето.

— Сигурен съм, че каквото ѝ да сте поръчали, ще бъде чудесно, сър.

Уебстър наля две чаши вино и подаде едната на Доусън.

— Какво ще кажеш да се отървем от белия слон в стаята, Джими — предложи Уебстър. — За да можем да се нахраним спокойно.

— Да, сър. — Напрежението му нарасна.

— Не ми е приятно, че изгубихме професор Томас Лурдс в Истанбул.

— Да, сър.

— Знам, че и на теб не ти е приятно.

— Не, сър. Не искам да ми става навик да ви разочаровам.

Уебстър го потупа по рамото и се усмихна.

— Имам списък с хора, на които мога да разчитам за всичко. Ти си най-отгоре.

— Благодаря, сър.

Уебстър си взе хлебче от покритото панерче в средата на масата, после предложи и на Доусън.

— Не, благодаря, сър.

— Глупости. Трябва да ядеш. Да си пазиш силите. Много работа ни чака, ако искаме да успеем с това.

Доусън си взе хлебче и го остави в малката чиния пред себе си.

Вицепрезидентът намаза своето с масло, после бутна чинията към Доусън.

— Заповядай! Ще изгорим калориите, когато идем заедно на корта за ракетбол.

Доусън намаза хлебчето си.

— Преди колко време изгубихме професор Лурдс, Джими? — попита Уебстър.

Доусън погледна към лаптопа, който беше поставил на масата. Цифрата в горния ляв ъгъл на екрана показваше преди колко време бе изчезнал Лурдс.

— Пет часа и четирийсет и две минути, сър.

Уебстър отхапа от хляба и задъвка замислено.

— Доста време.

— Хората ми го търсят, сър. Използваме всички възможни разузнавателни средства. Включително електронно разузнаване и оперативни сътрудници.

Вицепрезидентът кимна.

— Знам, че имаш добри хора там.

— Ние имаме добри хора там, сър.

— Разбира се. Ние имаме — Уебстър отпи глътка вино. — Всъщност аз съм виновен. Не ти предоставих навреме информацията за Лурдс, за да можеш да направиш всички нужни приготовления.

Това беше още една причина, поради която всички толкова много харесваха Елиът Уебстър. Когато направеше грешка, си признаваше и се стараше да я поправи.

— Предполагам, че убитите на летището са от нашите?

— Да, сър.

— Ами другите, които загинаха при катастрофата и в уличката? Научи ли нещо за тях?

— Да, сър. — Доусън посочи към куфарчето си. — Ако позволите?

Вицепрезидентът кимна и се пресегна за още едно хлебче.

Доусън извади кодирания компютър и го постави на масата. Отвори го, включи го, вкара паролата си и опря десния си показалец и левия безименен пръст на двата скенера за пръстови отпечатьци. Паролата се променяше на всеки час, а комбинацията от пръсти — два пъти дневно. В началото му беше трудно да влезе в ритъма на промените.

Екранът светна и бързо започна да търси безжична връзка. След като връзката беше установена, отгоре проблесна скрийнсейвърът с червено-жълт надпис ЦРУ СТРОГО СЕКРЕТНО. Но това беше обикновен трик, който да стресне обикновените хакери, ако компютърът попадне в ръцете им.

Доусън натисна няколко клавиша, които затвориха главния диск и отвориха по-малък диск, скрит във файловия регистър на операционната система.

— Не можахме да научим нищо за трима от похитителите на Лурдс, които бяха убити — каза Доусън.

— Това е разочароващо.

— Да, сър. Но жената е друга история. — Доусън отвори нейна снимка.

— Красива е.

— Да, сър.

— Тя е причакала Лурдс на летището?

— Да, сър. Лурдс очевидно има слабост към красиви млади жени, съдейки по това, което успяхме да изровим.

— Млади жени.

— Точно така, сър. Явно противниците ни са били наясно.

— Коя е тя?

Пръстите на Доусън бързо набраха команди на клавиатурата. Още снимки на жената изпълниха екрана. Не бяха много, но достатъчно. На някои се виждаше как говори с хора на улицата. На други седеше в бар.

— Казва се Клийна Маккена.

— Ирландка?

Доусън кимна.

— Баща ѝ Райън Маккена е участвал в Последователи на Ирландската републиканска армия. Отговорен е за много нападения срещу британски военни и полицейски служители. Според някои доклади е убил седем души, според други — тринайсет.

Доусън набра още няколко клавиша и се показаха снимки на жертвите на Маккена.

— Опасен човек — отбеляза Уебстър. — Но светът се напълни с такива в наши дни. Замесен ли е в това?

— Не, сър. Райън Маккена е убит преди шест години. — Доусън отвори още статии от вестници. — Явно се е забъркал в оръжейна сделка, която се провалила. Китайска улична банда, наречена „Гладните призраци“, заловили Райън и търговеца му. И двамата били убити.

— Щом като не е въввлечен, защо го споменавах?

— Защото смятам, че можем да се възползваме от слабостта на професор Лурдс.

— Как така?

Доусън се върна на снимката на Клийна Маккена.

— Райън Маккена оставил две дъщери сирачета. Още преди години жена му била убита в дома им, вероятно от полицаи, които искали да отмъстят за убит от Маккена техен колега. Никой не знае дали Маккена действително е убил този полицай, нито дали полицаите са убили жена му. Но независимо от това той преместил дъщерите си в Бостън.

— Лурдс е оттам.

— Да, сър. Клийна била на дванайсет, когато баща ѝ се преместил в Бостън. По-малката ѝ сестра Бриджит била на шест. Явно след това Клийна е завършила гимназия, записала се е да учи в колеж и се е включила в семейния занаят.

— Търговия с оръжие?

— Точно така. ФБР продължават да разследват дейността им. Райън Маккена си е разбирал от работата, много предпазлив човек. Никой не могъл да извади и най-малкото доказателство срещу него.

— До вечерта с китайската банда.

— Да, сър. Трудно е да заличиш доказателство, когато си мъртъв. Клийна била на деветнайсет, когато баща ѝ бил убит. Според докладите на ФБР, които видях, Клийна Маккена е издирвала гангстерите седем месеца. Убила шестнайсет от тях, преди да напуснат града. Не че можем да го докажем.

— Впечатляващо. Явно баща ѝ я е научил на всички тънкости в занаята.

— Да, сър. След като се разправила с убийците на баща си, Клийна напуснала колежа и станала професионален наемник и търговец на оръжие. Оттогава я наемат за доставки — на активи и хора, — както и за убийства.

— Амбициозна млада жена, а?

Доусън кимна.

— Да, сър. И много добре си върши работата. ФБР и бостънската полиция са по следите ѝ от шест години. Дори Интерпол са я набелязали като заподозряна в някои от случаите, по които работят. Никой обаче не е успял да я обвини в нещо.

— Явно е и много предпазлива млада жена — отвърна Уебстър.
— Сигурен съм, че правоохранителните органи не са единствената заплаха за нея.

— Така е.

Уебстър наля още вино и се пресегна за поредното хлебче.

— Какво си мислиш, Джими?

— Групировката, която е отвлякла Лурдс, е наела Клийна Маккена да го проследи от Бостън до Истанбул. Пътувала е с фалшив паспорт, но ние знаем коя е. Можем да я открием.

— И да я наемем на свой ред, така ли?

— Или поне да ѝ платим за информацията, с която вероятно разполага за хората, които са я наели да им помогне при отвлечането на професор Лурдс.

— Искам да разбера повече за похитителите — рече Уебстър. — И как така са се заинтересували от професор Лурдс по същото време, по което и ние го търсим.

Доусън не изтъкна, че все още не знае защо вицепрезидентът иска да му доведат Лурдс.

— Да, сър.

Уебстър отпи от виното.

— Не искам да ти развалям настроението, Джими, но Клийна Маккена може да не иска да предаде предишните си работодатели. Хора като нея трябва да пазят репутацията си.

Доусън се поколеба. Много политици не обичаха да си цапат ръцете. Вицепрезидент Елиът Уебстър не беше от тях, но не обичаше да го хващат с ръка в буркана за сладки.

— Ако случайно в ума ѝ се въртят някакви остатъци от морални задръжки — рече Доусън, — можем да ѝ напомним, че знаем коя е и в кой колеж учи по-малката ѝ сестра.

— Мислиш ли, че можеш да се свържеш с Клийна?

— Да, сър. Предполагаме, че ще иска да напусне страната. Самоличността, която използваше за прикритие в Истанбул, е разкрита. Местните служби и част от криминалния контингент там ще я търсят. Рано или късно ще отиде при някого, с когото имаме връзка. Така ще я хванем.

— Планът звучи добре, Джими. Виждам само един недостатък.

— Какъв е той, сър?

— Много вероятно е работодателите ѝ да не я пуснат жива. Явно не са от най-доверчивите.

— Да, сър. — Доусън вече беше обмислил подобен развой.

— След като приключим с нея, Джими, според мен и ние трябва да ограничим вероятността от разкрития.

— Разбира се, сър. — Това най-много му харесваше у вицепрезидента. Когато опреше до разузнаване, мислите им се движеха в една и съща посока. — Лично ще се погрижа за това. — Той натисна клавиши на компютъра и жената изчезна от екрана.

5.

*Катакомби
Квартал Йешилкьой
Истанбул, Турция
16 март 2010*

Лурдс се мъчеше да се опомни.

Сети се как хеликоптерът се взриви над главата му и възпламенените му останки падаха с трясък на улицата. Спомни си и спринцовката, която мъжът беше забил в крака му. Болката в бедрото му внезапно се засили.

Помъчи се да отвори очи, но реши, че не е успял, защото пак нищо не виждаше. После разбра, че просто е тъмно. Нямаше никаква светлина, сякаш го бяха увили в черен памук.

Размърда се и опита да седне. После откри, че на практика е седнал. И не само това, ами и някой го беше вързал за стола. Въжетата се впиваха в плътта му, а бърбреците му изведнъж обявиха, че губят войната със сдържането.

Той си прочисти гърлото и чу ехото.

Прониза го страх, когато разбра, че ехото звучи приглушено, все едно беше в пещера или сандък. Изкашля се отново и този път се заслуша по-внимателно.

Ехото, кратко и повтарящо се, определено показваше, че се намира в затворено пространство. Трудно овладяваше страха си. Не се боеше от тъмното — беше ходил на много тъмни места, докато работеше по превода на йероглифите сред останките в Перу. Не се боеше и от затворени пространства — беше се провирал през много такива, докато изследваше разкопки и се срещаше с две запалени изследователки на пещери.

Но се боеше от това, което щяха да му сторят похитителите. Петната по ризата му подсказваха, че е бил в несвят достатъчно време, за да може кръвта да засъхне. Усети съсирена кръв по ръцете и лицето си.

Не искаше да мърда с надеждата, че този, който го беше отвлякъл, вече го е забравил. Но бърреците му крещяха за облекчение и той си помисли, че е по-добре да умре с известно достойнство. Което означаваше — без да намокри панталоните си.

Никога не се беше залъгвал относно смелостта си. Беше смел, но не по навик или по избор.

Тихо се изкашля отново и любезно се провикна:
— Ало? Има ли някой тук?

Клийна Маккена се беше подпряла на стената на катакомбите, в които я бяха довели последните ѝ работодатели. Не беше изненадана, че градът е прорязан от тунели. Това бе обичайно в повечето пристанища и по-стари градове в тази част на света. В началото строителите са имали нужда от места, където да складират вода и да изхвърлят боклуци.

Контрабандата също се бе включила в изграждането на тунели в пристанищата. Като момиче в Бостън беше изследвала някои от тунелите с други деца на нейната възраст, които си падаха по „градската археология“. Наричаха се „тунелази“ и се кълняха, че разкриват изгубеното минало на града. Всъщност бяха просто деца, които ходят по места, където не бива да ходят.

Първоначално баща ѝ се ядоса, когато разбра къде е била. По-късно, след като му показва разни места, където да крият оръжията, които той купуваше, продаваше и разменяше, вече не беше толкова ядосан. Просто не му харесваше идеята тя да се навира в тъмното по опасни места. На Клийна обаче ѝ харесваше, наслаждаваше се на вълнението да броди из тези тунели. Все едно влизаше в друг свят.

В каменната зала, в която се намираще сега, имаше десетина мъже. Седяха върху щайги и бурета, донесени от по-раншни посетители на катакомбите. Мощни акумулаторни фенери разсейваха малко мрака, но Клийна не я напускаше чувството, че това е сцена от някой от онези тъпи филми на ужасите, които по-малката ѝ сестра обичаше да гледа.

Мъжете бяха отдадени на каузата, която ги беше събрала. Личеше си по напрегнатите и резки интонации в гласовете им. Не говореха на английски, което беше дразнещо, защото Клийна искаше

да знае за какво разговарят. Неколцина непрекъснато поглеждаха към нея, тъй като беше единствената жена сред тях.

Усещаше на кръста си успокояващата тежест на пистолета, който беше прибрала по време на престрелката. Дясната ѝ ръка не се отдалечаваше много от оръжието и мъжете го знаеха. Имаха зоркия поглед на обучени убийци.

— Хей! — прекъсна ги Клийна.

Мъжете се извърнаха и я изгледаха.

— Нямам желание да разтурям малкото ви чаено парти — рече тя, — но си искам парите и имам желание да се измъкна от това място. В случай че сте забравили, в града тече мащабно издирване. Искам да се измъкна, преди да се ме разкрили.

Известно време мъжете продължиха да се взират безмълвно в нея. Усещането беше доста гадно и леко заплашително.

— Някой няма ли да каже нещо? — подкани ги Клийна.

Един от мъжете стана и се приближи до нея. Ръката ѝ се плъзна леко надолу и стисна дръжката на пистолета.

— Моля, приемоте извиненията ни, госпожице Клийна. — Мъжът изглеждаше на около трийсет, с матова кожа и тъмна коса. Беше строен и хубав, но в очите му имаше някакъв страшен пламък. — Казвам се Кайин. С оглед на обстоятелствата трябва да ви помоля да проявите малко търпение. Нещата не минаха, както ги бяхме планирали.

— Нещата не минаха, както и аз ги бях планирала — отвърната ядосано. — Бъдете благодарни, че не ви искам още пари заради усложненията.

— Сигурен съм, че нещо ще може да се уреди съвсем скоро — увери я Кайин. — Направихте много повече, отколкото очаквахме от вас.

Това събуди у нея лошо предчувствие. В нейния занаят никой никога не предлагаше допълнително заплащане.

— Ако проявите още малко търпение — продължи Кайин, — сигурен съм, че ще се погрижат за вас.

Клийна се насили да кимне. Реши да се измъкне от катакомбите при първа възможност. Майната им на парите! Ясно ѝ беше, че нямаше да получи остатъка от сумата. Или просто щяха да я прекарат, или

щяха да се опитат да ѝ пуснат куршум между очите. Второто изглеждаше все по-вероятно.

Студена искра просветна в очите на Кайин и тя се зачуди дали е успял да прочете мислите ѝ. Но той я остави и се върна при групата. Спорът явно се въртеше около книгата, която мъжете си предаваха един на друг. Беше ръчно изработена. Кожената подвързия беше шита на ръка и хартията беше с богато съдържание на памучни влакна.

Клийна лесно разпозна вида на хартията, защото се беше занимавала с фалшифициране на пари.

Таксата за Кеймбридж на Бриджит за догодина приближаваше, но спестяванията на Клийна се бяха стопили през зимата, защото работата беше намаляла и плащането не беше като преди. Рецесията налагаше съкращения дори в престъпността.

Независимо какво щеше да ѝ коства, Клийна беше твърдо решена сестра ѝ да има възможност да живее законно и да преуспее. Когато ѝ се обадиха за професора по лингвистика от „Харвард“, реши, че работата е подарък. Сумата беше шестцифрена. Отдавна не беше получавала толкова доходоносна задача.

„Е, не се оказа толкова доходоносна“. Тя прокле късмета си.

Мъжете отново бяха отворили книгата. Приблжиха един от фенерите до страниците и дори от другия край на залата Клийна успя да види изображенията, които ги изпълваха. Но не знаеше какви са, нито какво означават. Беше готова да заложи годишната такса за колежа на Бриджит, че тези мъже очакват професорът да ги разчете.

Кайин въздъхна отчаяно и прокара пръсти през косата си. Велуреното му сако се отвори достатъчно, за да разкрие за миг пистолета на хълбока му. Той погледна към един от мъжете, каза нещо и кимна към вратата.

Мъжът изчезна за миг, после се върна и заговори бързо.

Кайин затвори книгата и се извърна към Клийна.

— Явно професорът е буден. Бихте ли дошли с нас?

Тя се зачуди каква ли щеше да е реакцията му, ако откаже. Накрая се усмихна и отвърна:

— С удоволствие.

Раздвижването беше добре дошло, така шансът ѝ да се измъкне се увеличаваше.

Лурдс напразно напъваше въжетата в опит да ги разхлаби, а краката на дървения стол стържеха по каменния под.

Издиша продължително, после се опита да вдигне ръце и да ги провере под въжетата. Спомни си, че бе чел за подобен опит за бягство в някой приключенски роман.

Героите от книгите вечно измисляха нещо.

Този план обаче се оказа по-успешен за героя в книгата, отколкото за Лурдс. Той само се увъртя още повече и дори си помисли, че се е озовал в положение, в което бавно ще се задуши.

Докато отчаяно се опитваше да се върне в предишното положение, Лурдс се блъсна в облегалката на стола и се прекатури с него назад. Приземи се с трясък и тилът му се удари в каменния под.

Докато лежеше по гръб, установи, че новото му положение е много по-лошо от първоначалното. Кръвта се оттичаше към главата му и караше слепоочията му да пулсират. Благодарение на гравитацията и ъгъла, вече имаше опасност да намокри не само панталоните си. Изпусна сърцераздирателна въздишка.

„Ти си най-добрият професор по лингвистика сред приключенските герои“.

Зачуди се дали няма да е прекалено унижително да вика отново за помощ. От друга страна, така както се развиваха нещата, можеше само да ускори смъртта си.

Нямаше подобни проблеми в аулата.

В далечината се чува стъпки. Като че ли се приближаваха. Заради акустиката Лурдс не можеше да прецени откъде идват. Обърна плава, но столът препречваше голяма част от гледката.

И без това мракът беше непрогледен.

Но няколко минути по-късно се появи поклащаща се бяла светлина.

Лурдс присви очи срещу нея, защото му се стори много ярка. Поне десетина души се приближаваха към него и той видя много светлини сред тях. Когато бяха достатъчно близо, разпозна младата червенокоса жена. Тя се надвеси над него и попита:

— Сам ли си причини всичко това?

— Столът е виновен — възрази Лурдс. — Не беше сложен както трябва на пода.

— Как ставаш сутрин от леглото, без да си счупиш врата?

Лурдс се мъчеше да запази достойнство, но това беше почти невъзможно в тази поза — легнал по гръб, с пълен мехур, вързан за стола.

— Нищо ми няма, като ставам от леглото. Просто не ме бива да изчезвам като фокусник.

Младата жена кръстоса ръце и го изгледа с пренебрежение.

— Не ставаш за фокусник.

— Благодаря — сухо отвърна Лурдс. Огледа мъжете, които го наобиколиха. — Кой са приятелите ти?

— Работодатели.

Лурдс се опита да свие рамене, но въжетата не му позволяваха.

— Наречи ги както искаш.

— Голям си досадник, да знаеш.

— Така се говори. Но след като ме отвлякоха, стреляха по мен и за малко не ме взривиха, смятам, че поведението ми е напълно разбираемо. — Внимаваше да не издаде страха си. — Какво следва?

— Сега, професор Лурдс, ще видим дали ще оправдаете славата си — рече един от мъжете.

Лурдс го изгледа, беше сигурен, че никога не го е виждал.

— Знаете кой съм?

Мъжът го наблюдаваше със студен пронизителен поглед.

— Знам, но това не означава, че вие сте човекът, когото търся.

„Ако не съм, сте си направили доста труд за нищо“, помисли си Лурдс. Така би отговорил някой герой от роман или филм. Но не вървеше да го кажеш, докато лежиш по гръб, вързан за стола. Май беше по-добре да си държи устата затворена.

Мъжът се извърна и махна към него.

— Вдигнете го.

Двама мъже сграбчиха стола и изправиха Лурдс. Разклащането не се отрази никак добре на бъбреците му.

— Мога ли да привлека вниманието ви към нещо важно — рече Лурдс. — Вързан съм от доста време за стола. Има ли тоалетна наблизо?

Водачът на групата каза нещо на един от мъжете и на Лурдс му се видя странно, че не разпозна диалекта, нито езика. Знаеше достатъчно, за да може да се ориентира.

Мъжът бързо се поклони и излезе. След малко се върна и сложи една ръждясала кофа в краката му.

Лурдс не можеше да повярва.

— Сигурно се шегувате.

— Използвайте я, ако искате — рече водачът. — Вие решавате.

— Трябва да се изправя.

Мъжът кимна. Един от другите развърза въжетата с едно движение и Лурдс се почувства още по-глупаво. Ръцете му изтръпнаха, когато кръвта се втурна отново в тях.

Той погледна към жената и обяви:

— Бих предпочел да се обърнеш.

— Срамежлив ли си? — Тя скептично повдигна вежди. — След близостта, която преживяхме?

Лурдс не знаеше него ли се опитва да впечатли, или мъжете. Нямаше значение. Разкопча панталоните си и след малко въздъхна с облекчение. За жалост не се прицели съвсем точно и намокри обувките поне на двама от мъжете, които стояха наблизо. Те се разкрещяха недоволно и отскочиха назад.

— Съжалявам — извини се Лурдс, докато закопчаваше панталоните си. Но не съжаляваше.

Водачът му подаде разтворена книга.

— Искам да прочетете това, професоре.

Лурдс се загледа в страницата и се опита да разгадае символите по нея. Не бяха точно написани върху страницата. По-скоро написаното беше оставило отпечатък върху нея. Като надпис на древна каменна плоча, снет чрез триене с графит върху хартия.

— Професоре — повтори нетърпеливо водачът, — можете ли да го прочетете?

Съсредоточен върху надписа, Лурдс не обърна внимание на въпроса. Символите бяха измамно познати, но при все това упорито оставаха неразгадаеми за него. Завладялата го възбуда удави страха и болката. Толкова години беше изучавал лингвистика, толкова страни беше опознал, че съществуваха много малко езици, които не можеше гладко да разчете в писмена форма. Преподавателите му, а по-късно и колегите му, казваха, че мозъкът му е като машина за разбиване на кодове.

Не беше точно така. Той обичаше езиците, обичаше загадъчността и красотата им и най-вече обичаше да чете. Толкова познание беше изгубено за света, защото цивилизации бяха изгубили езиците си през вековете или постепенно бяха приели езика на завоевателите си.

— Професор Лурдс — водачът пристъпи напред и опря дулото на пистолета си между очите му. — Можете ли да прочетете това?

Лурдс го погледна и му каза истината.

— Не. Не мога да го прочета.

Мъжът спусна обратно предпазителя на пистолета и изръмжа ядосано.

Въпреки явната заплаха за живота му, Лурдс се боеше повече, че няма да има шанса да разгадае документа, отколкото, че ще умре. Смъртта му беше сигурна. Рано или късно щеше да умре. Но да открие такова предизвикателство за уменията си? Подобни възможности изникваха все по-рядко. Още по-редки бяха загадките, които не само щяха да изпитат способностите му, но щяха и да си струват усилията. Търсенето на Атлантида го беше научило, че такива загадки още съществуват.

И сега, може би, му се предоставяше шансът да разреши още една голяма загадка.

Той се втренчи в сините очи на мъжа и повтори:

— Не мога да го прочета. Засега.

Пистолетът до главата му потрепна, защото мъжът кипеше от гняв.

— Засега? — повтори той.

— Да — отвърна Лурдс. — Ако ми дадете малко време, ще го разгадая. Това ми е работата и я върша по-добре от всеки друг.

Клийна наблюдаваше спора с нарастващо притеснение. Лурдс беше глупав и не знаеше как да се грижи за себе си. Това вече го бе разбрала. Но сега, докато държеше книгата и гледаше посочената от Кайин страница, той се промени.

Сигурна беше, че още се страхува за живота си, но вълнението в очите му изглеждаше съвсем неподправено. Не вярваше, че е способен на това. Когато прочете досието му и разбра как да подходи към него на летището, беше решила, че е някой богат привилегирован сноб. За такива хора хич не я беше грижа.

Сега, когато го виждаше в стихията му, разбра защо младите жени го намират толкова привлекателен. И предизвикателен. Една жена не може да отмине с лека ръка страстите, които кипят с всичка сила в един мъж.

Беше толкова очарован от книгата, че вместо да се съсредоточи върху надвисналата опасност, той насочи цялото си внимание към загадката. Клийна го съжали. Щом разчетеше или преведеше документа, Кайин и сподвижниците му щяха да го убият. Каквито и тайни да търсеха, нямаше да искат друг да узнае за тях.

Тя осъзна, че положението ѝ не е много по-различно от това на професора. Бяха се свързали с нея чрез един от тайниците, които използваше, и ѝ бяха предложили пари. В техния свят и тя беше за еднократна употреба, също като професора. Не разбираше защо още не са се опитали да я убият. Но за разлика от професора, тя имаше пистолет и знаеше как да го използва.

„Запази спокойствие, момиче — чу отново гласа на баща си. — Никой не се измъква жив, ако не може да запази самообладание. Най-доброто оръжие, което някога ще имаш, се намира между ушите ти“.

— Ако всеки можеше да разчете тази страница — каза Лурдс със спокоен, сдържан глас, — вече щяхте да сте я разшифровали. Прав ли съм?

Мълчанието се проточи. Трима от сподвижниците на Кайин пристъпиха заплашително напред. Двама сграбчиха професора за ръцете, а третият го стисна за врата.

— Внимателно — предупреди ги Лурдс. — Да не повредите книгата!

Един от мъжете извади нож и опря острието в гърлото му. Погледна към Кайин и застина в очакване.

Лурдс дори не понечи да се отбранява.

Клийна плъзна ръка около дръжката на пистолета. В мрака, така както се бяха струпали един до друг, шансовете ѝ не бяха никак лоши. Поне засега нямаше да пропусне мишените си. След това обаче нещата бързо щяха да станат опасни.

Кайин вдигна ръка към хората си и се втренчи в Лурдс.

— Мислите ли, че можете да преведете този документ?

Лурдс отговори много по-уверено, отколкото Клийна си мислеше, че е възможно, с оглед на обстоятелствата.

— Мога. Ако ми дадете време, всичко мога да преведа.

Клийна се обади:

— Колко време?

— Не знам. Лингвисти и археолози са работили върху Розетския камък^[1] с години, преди да го разгадаят.

Кайин вдигна пистолета и си погледна часовника.

— Разполагате с два̀сет минути, за да ме накарате да ви повярвам, професоре.

Клийна очакваше Лурдс да възроптае заради ограниченото време. Нямаше начин да разчете написаното на страницата. Беше успял само да отложи смъртта си с няколко минути.

„Но ти осигури още малко време, момиче, така че по-добре си нахлуи шапката с идеи и започвай да мислиш. Главата ти трябва да роди страхотен план“.

Имаше два̀сет минути на разположение.

---

[1] Епиграфски паметник, намерен близо до град Розета край Нил, оттам и името му. С негова помощ са разчетени египетските йероглифи. — Б.пр. ↑

6.

*Катакомби
Квартал Йешилкьой
Истанбул, Турция
16 март 2010*

Лурдс посегна към един от фенерите, които мъжете носеха. Взе го и не видя, че мъжът извади пистолет, докато дулото не опря бузата му.

— Какво правиш? — попита Лурдс изумено. — Трябва ми светлина, ако ще работя.

Водачът махна на мъжа да се отдръпне, но той явно не остана доволен, че трябва да свали пистолета. Изръмжа нещо, вероятно ругатня, и се отдръпна.

— Моите извинения, професоре — рече водачът. — Май ще е по-добре да не правите резки движения. Ние водим много опасен живот. Навън има хора, които биха ни убили, щом ни зърнат.

„Доколкото си спомням, твоите хора нямаха никакъв проблем да отвърнат подобаващо“, помисли си Лурдс.

— Сега, когато постигнахме някакво споразумение, позволете да ви се представя. — Мъжът леко наведе глава, без да изпуска Лурдс от поглед. — Наричат ме Кайин. Нуждаете ли се от още нещо, освен от светлина.

Умът на Лурдс работеше на бързи обороти, докато се взираше отново в страницата.

— Бюро, ако може?

— Не, съжалявам.

След като най-последно беше изпразнил мехура си, Лурдс установи, че умира от глад.

— Предполагам, че няма смисъл да искам пица.

— Абсолютно.

— Раницата ми у вас ли е?

Кайин кимна към друг от следовниците си и мъжът бързо изтича навън. Върна се незабавно с раницата на Лурдс, но я дръпна, когато професорът се пресегна да я вземе.

— Нямам оръжие вътре — успокой го Лурдс. — Само няколко енергийни блокчета.

Мъжът претърси раницата и му я подаде.

Лурдс се наведе. Всички мъже от бандата на Кайин насочиха фенерите и пистолетите си към него. Чу се как предпазителите се вдигат, пистолетите щракат. Лурдс бръкна съвсем бавно в раницата и извади тефтер, химикалка, две блокчета и бутилка вода. Показа съкровищата си на цялата група и каза:

— Трябва ми нещо, на което да пиша. И съм гладен.

Пистолетите и фенерите бавно бяха свалени.

Лурдс се изправи, метна раницата на рамо и ловко подхвана храната, нещата за писане и книгата, която Кайин му беше дал. Прекоси помещението и седна с гръб към стената.

— Не е написано на страницата. — Прокара пръсти по символите. Бяха леко матирани и текстурата подсказваше, че върху страницата е бил нанесен фиксатор. — Това е натривка.

— И едно дете може да ми го каже.

Лурдс не обърна внимание на сарказма му.

— Откъде го имате? Къде е направено копието?

— Това няма значение.

— Осмелявам се да не се съглася. Ако знам откъде е било свалено и кога е бил изсечен оригиналът, може да ми помогне да отделя езика. Да установя корена му.

Кайин се поколеба, явно нямаше желание да разкрива каквото й да било за книгата.

— Идва оттук.

Лурдс отхапа от енергийното блокче и задъвка бързо.

— Имате предвид от Истанбул?

Кайин кимна.

— Или от Константинопол?

Раздразнение пробяга по скованите черти на Кайин.

— От този град. Това е всичко, което трябва да знаете.

— Не, това не е всичко, което трябва да знам. Истанбул е основан като Константинопол, град с европейска история. Ако не се

броят неолитните поселища и решите да започнете от гръцките преселници от Мегара. После го завладели римляните. След това дошла Османската империя, начело с Мехмед II. Градът непрекъснато бил разкъсван между Изтока и Запада, между християнството и исляма, и тези белези са останали върху различни архитектурни паметници. — Лурдс посочи листа. — Готов съм да се обзаложа, че това е свалено от сграда в града. Щом някой си е направил труда да създаде нов език, трябва да знам дали умът, създал този език, е бил европейски, източен или африкански по произход.

— Смятате, че това е изкуствен език? — попита младата жена.

Кайин не изглеждаше никак доволен, че тя задава въпроси.

— Не познавам този език — отвърна Лурдс. — Познавам всички езици в района. Но през вековете много хора са създавали изкуствени езици, за да опазят тайните си.

— Според вас езикът, който ви доведе до откриването на Атлантида, е бил изкуствено създаден, така ли? — поинтересува се жената.

— Известно време обмислях и тази възможност, но се оказа, че не е бил изкуствено създаден.

— Значи може да грешите и за този.

— Тук трябва да ме слушате. Това излиза от сферата ви на познание — въздъхна Лурдс. — Никого не отвличаме в момента. Тук аз съм експертът.

— Доколкото разбирам, ако не разбирате нещо, винаги можете да излезете от положение, като кажете: „Езикът не е истински“.

— Дори и изкуствено създадените езици са истински. Почитателите на „Стар Трек“ настояват клингонският да се признае за истински език. Толкин е измислил езици за героите си, човеци и нечовеци. Хората непрекъснато създават езици. Това е едно от нещата, които ни различават от всяко друго живо създание на тази планета. Общуваме чрез език. Вижте мобилните телефони. Само допреди няколко години те не съществуваха.

— Е, да, по ваше време не ги е имало.

Лурдс не обърна внимание на хапливата ѝ забележка и продължи:

— Хората трябваше да измислят име за преносимите телефони. Терминът „безжични“ вече беше зает. Така че първоначално започнаха

да ги наричат „клетъчни“ телефони. Но споменете ли „клетка“ след 11 септември, много хора си мислят за тероризъм. Клетъчната терминология обаче не навлезе във Великобритания. Там ги наричат „мобилни“.

— Знам това. Не съм дете.

— Не се съмнявам, че го знаете. Акцентът ви ми говори, че сте много запозната с провинция Ълстър. Даже ще продължа нататък и ще кажа, че често ходите в Ирландия. Вероятно там сте израснала.

Тя пребледня и Лурдс разбра, че е улучил близо до целта.

— Но да познаваш езика и да мислиш на него са две различни неща — продължи той. — Само защото знаете нещо, не означава, че мислите на него. Езикът е създаден, за да изразява мисли и идеи, да предава познания и история, да рисува образи на неща, които могат да живеят само в представите ни. Думите са преходни, защото езикът е толкова органичен, че те бързо влизат и излизат от употреба и изчезват. Или начинът, по който се използват, се променя. Вземете например думата „текст“. Докато не беше измислена тази функция на мобилните телефони, никога не се е използвала като глагол. Сега, когато хората си помислят за текст, те не си представят книги. Представят си електронни съобщения, които получават на мобилните си телефони.

— Професоре — рязко го прекъсна Кайин. — Нямаме време да изнасяте лекции.

— Искях само да поясня. Езикът зависи не само от географията, изключително важно е и по кое време е писан документът.

— Времето ви изтича.

Лурдс го изгледа продължително.

— Добре. Тогава ми кажете откъде е свален и кога е направен.

Кайин го изгледа така, че целият страх, който професорът съдържаше, се върна с щурм и стомахът го присви.

Току-що си бе издействал смъртта.

Кайин рече:

— Казаха ми, че е свален от вътрешността на града. Написаното е от началото на втори век след Христа.

Това завладя изцяло Лурдс. Близо две хиляди години бяха изменили от написването на тези думи. Той се съсредоточи върху копието.

— Тогава трябва да е някаква форма на гръцкия — разсъждаваше той на глас. Отвори бутилката с вода и отпи замислено. — Трудими сме се много върху микенския гръцки, старогръцкия и койне. Но не можем да изключим вероятността това да е някаква форма на протогръцки.

— Гръцки ли е? — попита Кайин.

Лурдс повдигна рамене.

— Възможно е. Някои от знаците ми изглеждат познати, но не съвсем. Имат известна прилика с гръцките букви, но същевременно са уникални.

— Защо гръцки? — попита Кайин.

Лурдс сви рамене.

— Защото гръцкият е един от първите езици в този район по това време. Езикът на завоевателите, на Александър Велики. Тогава той е владеел почти целия познат свят. Когато поставял свои хора да управляват различни земи, те били обучавани да четат и пишат на гръцки. Завоевателите строили сгради. В резултат гръцкият език все още е разпространен в цяла Европа и части от Азия. Латинският съществувал вече, така е, но тези букви не изглеждат латински. Предполагам, че са някаква форма на гръцки.

Кайин и сподвижниците му слушаха мълчаливо.

— Когато е направена тази натривка, надписът нов ли е бил? — попита Лурдс.

— Не знам — отвърна Кайин. — Казаха ми, че е направена скоро след това.

— Скоро след кое?

Кайин поклати глава.

— Това, което знам, няма да ви помогне.

— Мисля, че е по-добре аз да преценя.

— Няма да научите нищо повече. Сега ми кажете кой гръцки език е.

— Това не е просто някой гръцки език — отвърна Лурдс. — Ако беше, вече да са ви го превели. Но е въз основа на гръцкия език. В това съм сигурен. — Той замълча. — Ако приемем, че натривката е направена някъде към втори век след Христа, значи коренът на езика най-вероятно е койне. Той се е използвал от средата на четвърти век преди Христа до средата на четвърти век след Христа.

— Значи той е основата на този език? — попита Кайин.

— Може да е и на основа на микенския гръцки или старогръцкия.

— Толкова ли са различни?

— Разбира се, че са различни — отвърна Лурдс. — Гърците били търговци. Пътували по целия познат свят. И се радвали на успех в начинанията си, което карало другите народи. Да искат да бъдат като тях. Микенският гръцки е най-древният гръцки език, който можем да изследваме. На Кносос и Пилос били открити няколко глинени плочки, които останали непреведени чак до 1952 година. Представлявали основно описи и списъци, счетоводни дела. Езикът имал седем граматични падежа, включително дателен, местен и творителен. Двата последни падежа изпаднали от употреба при зараждането на класическия гръцки, а дателният изпаднал от модерния гръцки.

Вълнението пулсираше в Лурдс, докато умът му се бореше със символите. Почти успя да разгадае част от тях, не значението, а съчетанието им.

— Старогръцкият се използвал много в Константинопол. В по-голямата част от Европа престанали да го използват през Средновековието, но след като Константинопол бил завладян от Мехмед II, старогръцкият процъфтял отново за кратко заради хората, които избягали от града. В Константинопол се използвал както старогръцки, така и койне.

— Кой е преобладавал? — попита младата жена.

— Това е интересен въпрос. — Лурдс усети искрица на задоволство. Дори тук, под прицел, му харесваше да е преподавател. „Има нещо сбъркано в теб, приятелю“. — В Рим предпочитали старогръцкия, защото го смятали за по-чист. Койне всъщност е смесица от няколко гръцки диалекта с атическия, езика, който се говорел в Атина. Както споменах, този език се разпространил най-вече чрез войските на Александър Велики и се говорел от Египет до индия. Ранните християни възприели койне, най-вероятно за да се разграничат от римляните и техните богове, които също били взети от гръцкия пантеон. Апостолите проповядвали на койне. Той станал известен като александрийски диалект, пост класически гръцки и новозаветен гръцки, защото апостолите написали Новия завет на него.

— Апостолите? — попита Кайин.

Лурдс кимна разсеяно, все още се опитваше да осмисли езика.

— Как може да знаете толкова много, а да не можете още да го прочетете? — попита жената.

— Да знаеш нещо за езика, не е същото като да го четеш. Както казах, езикът се развива, понякога дори от поколение до поколение. И ако има някой, който умишлено се опитва да скрие информация, както смятам, че е сторено тук, разгадаването на езика става още по-трудно. Ако се замислите за Новия завет и последвалите му преводи, които са разделили църкви и религии, ще разберете за какво говоря. — Погледна към нея. — Като се има предвид религиозното деление между Англия и Ирландия, мислех, че сте наясно с това.

— Религията е щекотлива тема.

— Ще ви дам друг пример. Случвало ли ви се е да напишете бележка, а след няколко дни да я видите и да се зачудите защо сте я писали?

— Не.

Лурдс въздъхна и уморено потърка челото си.

— На мен ми се е случвало. Представете си, че сте го направили и не можете да се сетите защо изобщо сте написали тази бележка. Сега нека вместо няколко дни да са минали стотици години. Дори хиляди, за да станат нещата по-интересни. Смятате ли, че ако ви делят поколения от автора, ще разберете съдържанието на съобщението, дори и да успеете да го прочете?

Кайин се замисли, преди да се обади:

— Ето какво ще ви кажа, професоре. На прав път сте. Казаха ми, че посланието наистина е на един от апостолите.

Вълнението на Лурдс нарасна. Той остави бутилката с вода и хвана книгата с две ръце. Отчаяно се взираше в написаните редове. Повече от всичко му се искаше да разгадае тайните, които се криеха в думите.

— А сега ми кажете нещо за писанието, което ще ви спаси живота. — В интонацията на Кайин се криеше смъртна заплаха. Пистолетът лежеше на скута му.

— Това предупреждение ли е, или заповед?

— Малко се уморих от тези мъгляви отговори.

Лурдс посочи една от думите.

— Смятам, че тази дума „диамартуромай“ е на койне. Означава „да заклея миш“. В Новия завет, във втората глава на „Тимотей“, Павел

предупреждава Тимотей за опасността от лъжливи проповеди. Тимотей трябва да се съсредоточи върху божията истина и да проповядва, че Сатаната е лъжец и поражда лъжи.

— Това религиозен урок ли е? — попита жената.

— Религията винаги е играла важна роля в развитието на езика — отвърна Лурдс. — Докато търговците се съсредоточавали върху събиране и изваждане, върху материални блага, езикът трябвало да бъде развит, за да изразява идеи и да представя желателно поведение. В интерес на истината, във втора част на Тимотей има предупреждения срещу църквите, които изопачават думите на Библията.

— Значи става дума за божията истина? — попита Кайин.

Лурдс видя, че е спечелил изцяло вниманието му.

— Не съм казвал такова нещо.

— Тогава какво казвате?

За да успокои заплахата в очите на останалите мъже, Лурдс рече:

— Разбира се, понеже смятате, че документът идва от някои от апостолите, има вероятност посланието да е за „истина“. — Замълча. — Или може да е печат?

— Какъв печат? — Жената се приближи, за да види страницата, промушвайки се между съратниците на Кайин.

— Печати се използвали върху писма. Обикновено капка горещ восък с отпечатък от отличителен пръстен или уникален печат. Но имало и други печати. Понякога архитекти го поставяли върху сгради, които са проектирали и построили. Тази практика продължава и до днес, макар и доста променена.

— Крайъгълни камъни — рече Кайин.

Почти забравил за опасността, Лурдс кимна разпалено.

— Точно така. Първо се поставят крайъгълните камъни, после се строи останалата част от сградата.

— Смятате, че това е взето от крайъгълен камък?

Лурдс се поколеба.

— Да, ако трябва да гадая, което очевидно се налага, бих казал, че натривката е направена от крайъгълен камък.

Кайин се усмихна, но на Лурдс тази усмивка никак не му хареса. В изражението му нямаше нищо доброжелателно.

— Изведнъж се оказа, че знаете доста за надписа — рече Кайин.

— Напротив — възпротиви се Лурдс. — Не знам почти нищо. Просто гадая. Под дулото на пистолет, така да се каже. Освен това е логично. Явно оригиналният предмет, върху който е издълбан надписът, е прекалено тежък, за да се превози, или не може да се мести. — Той замълча. — Или е бил изгубен.

— В посланието указва ли се мястото?

— Не знам. Ако това е предупреждение или заповед, най-вероятно е сложено нарочно. Не е имало нужда да се споменава мястото.

Кайин се намръщи.

— Тогава Тази хартия е безполезна.

Лурдс за малко да се задави, докато отпиваше от водата.

— Не бих казал, че е безполезна. От нея може да се научат още много неща.

— Какви?

— С това мога да се науча да разчитам езика. Ако има повече надписи като този, ще мога да го прочета. С течение на времето.

Тишина надвисна тежко в катакомбите и стана толкова потискаща, колкото и тъмнината.

— Някъде има още надписи — заяви Лурдс. — Бих заложил живота си.

— Да, заложили сте го — отвърна Кайин. — Но сте прав, има още надписи. В момента ги издирваме. Мисля, че ще поживеете още малко, професоре.

Лурдс не се зарадва на малката си победа. Никога не би избрал да живее в робство.

Но смъртта беше много по-окончателна.

— Ставайте! — Кайин се изправи и махна на съратниците си. — Трябва да се махнем оттук.

Когато Лурдс се насили да се изправи, го заболяха коленете и гърбът. Метна раницата си на рамо и взе книгата.

Един от мъжете на Кайин се шмугна зад гърба на жената. Светлината от фенера проблесна по дебелото лъскаво острие в ръката му. Лурдс понечи да извика, но знаеше, че ще е прекалено късно.

Жената обаче явно беше усетила нещо. Раздвижи се бързо като атакуваща змия и извади пистолета си. Стреля почти от упор в главата на мъжа. Докато той се свличаше, а всички останали стояха като

вкаменени, тя се спусна зад Лурдс и го сграбчи за яката на ризата. Топлото ѝ тяло се притисна към неговото.

Трупът лежеше на каменния под с разперени крайници.

Жената едва успя да надникне над рамото на Лурдс и веднага откри огън. Но Кайин и следовниците му се бяха отърсили от вцепенението си. Пуснаха фенерите и се изпокриха в мрака. Четирима обаче не успяха, а жената имаше смъртоносен прицел. За секунди беше намалила наполовина броя на противниците си.

Сигурен, че ще го застрелят, Лурдс опита да се просне на земята. Жената го стисна здраво и ръката ѝ смаза като железен лост адамовата му ябълка. Той се задави и остана на крака.

— Бъдете добро момче — предупреди го тя. — Няма да искат да ви застрелят. Не и след като можете да прочетете ценната им книжка.

— Може и да бъркате, кой знае. — Лурдс примигваше в мрака и чакаше куршумите да разкъсат тялото му.

— Вие сте вещь във вашата специалност, професоре, а аз — в моята. Платиха добри пари — наполовина в действителност, — за да ви доведе тук. Сега, когато мислят, че можете да направите това, на което се надяват, ще искат да ви опазят жив.

Кайин извика заповед и в отговор порой от куршуми изтрещя през помещението. Жената веднага отвърна на огъня и явно улучи една от мишените си, прицелвайки се там, където беше видяла да просветва дуло. Един мъж се свлече в светлото петно, създадено от изоставените фенери.

Лурдс отново се опита да помръдне, но младата жена го държеше здраво.

— Не ви простреляха, професоре — прошепна тя в ухото му. — Виждате ли? Ценен сте за тях. Нарочно не ви улучват. И прекратиха огъня.

Въпреки страха си Лурдс знаеше, че тя е права. Докато стоеше в светлината на фенерите, беше лесна мишена.

— Явно крадците нямат чест, а, Кайин? — попита тя. — Няма нужда да ми отговаряш.

— Няма да се измъкнете жива оттук, госпожице Маккена — отвърна Кайин.

Тя стреля по посока на гласа, без да се поколебае. Рикошети се разхвърчаха диво из каменните стени. Един от тях мина притеснително

близо до главата на Лурдс.

— Ако не внимавате — отсече той, — ще убиете и двама ни.

Тя не му обърна внимание.

— Още ли си там, Кайин?

Мъдро, помисли си Лурдс, Кайин не ѝ отговори.

— Искате ли да се измъкнете оттук? — прошепна жената.

— С удоволствие — прошепна на свой ред Лурдс, — но мисля, че сте твърде амбициозна. Трябва само да изчакат да изпразните пистолета си, после ще ви се нахвърлят, преди да успеете да презаредите.

— Добре, професоре, впечатлихте всички с познанията си по езици, но понеже сега сте в моята научна сфера, аз ще давам уроците. Само слушайте внимателно, защото накрая ще има изпит.

— Какво се каните да...?

Тя навря горещото дуло на пистолета под брадичката му и извика:

— Или ни пускате да си вървим, или ще му пръсна главата.

7.

Нощен клуб „Смарагд“, Трентън стрийт

Бостън, Масачузетс

Съединени американски щати

16 март 2010

Доусън се чувстваше като гол без кола, но в Бостън трудно се шофираше. След като слезе от частния чартърен самолет, взе такси от международно летище „Лоуган“. Вече имаше чувството, че ранната вечеря с вицепрезидента е била предния ден, а не само преди няколко часа.

Дръпна маншета си и погледна ролекса. Показваше 11:54.

— Не се коси, човече — провикна се шофьорът отпред. Косата му бе на дълги масури и миришеше на ганджа. — Градът оживява през нощта. Случват се много неща. Добре ще се позабавляваш. Ще видиш.

Доусън не му обърна внимание. Таксиджията беше надул Боб Марли и музиката сякаш пасваше на неоновия живот в тъмните ъгълчета на града.

На Доусън му беше приятно да усеща 40-калибровия пистолет на хълбока си.

— Тоя клуб — рече шофьорът, докато спираше на адреса, — е малък, но съм чувал, че кърти. — Размаха юмрук във въздуха и се ухили.

— Радвам се да го чуя. — Доусън слезе от колата и дръпна няколко банкноти от навитата ролка.

— Колежанки ли си търсиш, мой човек? Чувал съм, че това място е тъпкано с тях.

— Да. — Доусън подаде на шофьора дължимото. Беше облечен с джинси, фланелка с дълъг ръкав и тясно велурено яке. Беше достатъчно суетен и знаеше, че може да мине за двацет и осем годишен на приглушеното осветление в бара.

Нощен клуб „Смарагд“ се намираше между китайска пералня и магазин за електроника. Над него имаше апартаменти, където почти не

светеше. Неонова реклама изписваше името на бара по дължина на закритата с пердета витрина.

На входа нямаше опашка, но имаше як охранител. Беше чернокож, с бръсната глава, златни вериги, клубна фланелка и кожено яке.

Доусън вдигна яката си, за да се предпази от студения северен вятър, и се запъти към бара. Охранителят му хвърли бегъл поглед и му махна да влиза.

Вътре беше претъпкано с колежани. Шумът беше оглушителен. На големите телевизионни екрани зад бара вървеше ESPN. На Източното крайбрежие още се играеха баскетболни мачове и „Бейзбол Тунайт“ излъчваше репортаж за пролетните тренировки.

Бриджит Маккена изпълняваше поръчки зад бара, движеше се грациозно и се справяше умело. Беше на деветнайсет, слаба и стройна, може би малко над метър и петдесет и петдесет кила с мокри дрехи. Не притежаваше ръста и изваяното тяло на сестра си. Носеше дългата си кестенява коса на конска опашка и изглеждаше по-малка от годините си.

Компания млади момчета, вероятно спортисти, ако се съдеше по якетата с надписи, седяха на бара и флиртуваха с нея. Изглежда вниманието ѝ харесваше, но тя продължаваше да работи.

Едно от местата в края на бара беше свободно. Доусън седна и се пресегна към купата с ядки. Белеше ги и ядеше, като направи цяла купчина от черупки пред себе си.

— Здравсти! — поздрави го Бриджит след няколко минути. Кожата ѝ искреше от забързаната работа. Усмивката ѝ беше почти наелектризираща.

— Здравсти! — отвърна Доусън и се усмихна. — Май прекаляваш с работата. — Опитваше се да имитира бостънското наречие.

Бриджит вдигна палец над рамото си, сочейки един нисък набит мъж към четирийсетте. Имаше бицепси като на Попай Моряка.

— Кажи го на шефа ми — рече тя.

— Истински робовладелец?

Бриджит кимна, после попита:

— Какво да бъде?

— „Сам Адамс“^[1].

— Искаш ли чаша?

Доусън махна с ръка.

Бриджит бръкна под бара и извади една бутилка бира. Сложи я отгоре, отвори я, после я постави върху салфетка пред Доусън. Той плъзна една двайсетдоларова банкнота и каза:

— Задръж рестото.

Кухнята и складът бяха точно зад бара. При толкова народ Бриджит сигурно скоро щеше да иде там да зареди.

Оказа се прав.

Тя тръгна към склада и той я последва по късия коридор. Кухнята беше вдясно, а складът — вляво. Тоалетната и задният вход бяха в дъното.

Бриджит влезе в склада и запали лампата. Взе огромен пакет салфетки и два плика с небелени фъстъци. Когато се обърна, Доусън ѝ препречи пътя.

Първоначално тя опита да се усмихне. Момичетата на нейната възраст винаги го правеха. Но бързо схвана, че номерът няма да мине.

— Нямах право да влизаш тук.

Доусън запази безизразното си изражение.

— Знаеш ли къде е сестра ти?

Това я сепна, но тя бързо се овладя.

— Нямам сестра. Имам двама братя.

— Нямах никакви братя — отвърна Доусън. — Имаш една сестра. Клийна Маккена.

— Излезте оттук. — Бриджит пристъпи напред, сякаш се канеше да го избута от пътя си. Но той не помръдна и тя спря точно преди да го докосне. Цялата ѝ смелост се беше изпарила.

— Знам къде е сестра ти — рече Доусън безстрастно. — Но нямам начин да се свържа с нея.

— Ако не си тръгнеш, ще викам.

Доусън я зашлеви през лицето, тя политна назад и изпусна пакетите.

— Млъкни и слушай. Извикаш ли, повече няма да видиш сестра си. Обещавам ти го. — Той дръпна якето си достатъчно, за да ѝ покаже пистолета в кобура на хълбока.

Бриджит се хвана за главата. Сълзи се стичаха по бузите ѝ. Цялата трепереше от страх.

— Знам, че имаш начин да се свържеш със сестра си, когато е извън града — продължи Доусън. — Само кимни. Ако ме изиграеш, ще те пратя в болница.

Тя уплашено затвори очи и кимна.

— Добре. — Доусън бръкна в джоба на ризата си и извади визитна картичка, на която имаше изписан на ръка телефонен номер. — Искам да ѝ се обадиш веднага.

Разтреперана, Бриджит изтри кръвта от лицето си и кимна.

Доусън се усмихна, за да я успокои.

— Ако я няма, остави ѝ съобщение. Искам да ми се обади на този номер. — Закрепи визитката върху кашона с бутилирана бира. — Предай ѝ, че ако не ми се обади до два часа, няма да те види повече.

Бриджит трепереше и плачеше, но кимна, че е разбрала.

— Хей, Бриджит — обади се един плътен глас. — Защо се бавиш толкова? На келешчетата им свършиха ядките и почнаха да буйстват.

Мъжът с мускулите на Попай Моряка зави зад ъгъла и видя Доусън и Бриджит.

— Хей, какво става тук? — попита той.

Доусън го удари с два пръста в гърлото, после извади пистолета си и го повали на земята с три удара. Мъжът не можа дори да извика.

Задъхан от усилието, Доусън изтри кръвта от лицето си и се обърна отново към Бриджит. Тя най-сетне успя да извика:

— Помощ! Някой да помогне!

Доусън ѝ се ухили, свали предпазителя на пистолета и го вдигна към главата ѝ.

— Не биваше да го правиш.

Младежите от бара, които бяха флиртували с нея, се втурнаха към вратата.

Доусън ги посрещна с насочен пистолет.

— Назад! — заповяда студено. — Назад, или ще ви убия!

Момчетата се стъписаха и отстъпиха.

— Обади се на сестра си — рече Доусън, докато излизаше от склада и изтласкваше младежите назад. — Накарай я да ми се обади. Разбра ли?

— Да.

Той спокойно прекрачи поваления в безсъзнание мъж и излезе през аварийния изход в дъното на бара. След миг алармата се включи и

воят ѝ отекна в уличката.

Доусън леко ускори крачка. Ако се затичаше, някои от младежите щяха да го подгонят. Беше им присъщо на младоците.

Късметът му се усмихна в другия край на уличката. Едно такси чакаше до тротоара. По това време на нощта шофьорът можеше да изкара добри пари, като качва хора от баровете.

Доусън смени още три таксита, преди да се отправи обратно към летището. Беше сигурен, че полицаите нямаше да могат да му хванат дирите при цялото това обикаляне.

Щом се качи на частния самолет, той се настани в удобната седалка и си наля чаша скъп бърбън. Сърдечният му ритъм се беше нормализирал, но той продължаваше да мисли колко уплашена беше Бриджит Маккена от него. Това се хареса много на тъмната му половина. Изпи бърбъна, докато чакаха разрешение за излитане, после се обади на вицепрезидента.

— Готово, сър.

— Браво, Джими! Да разбирам ли, че си добре?

— Свеж като дъжд, сър. По-добре не мога да бъда. В подобни моменти наистина съжалявам, че напуснах полевата работа.

Уебстър се разсмя.

— Радвам се, че си добре. Напълно те разбирам. Когато трябва да се свърши нещо, трябва да си нацапаш ръцете, за да си сигурен, че е свършено както трябва.

— Да, сър.

— Сигурен ли си, че госпожица Маккена ще се обади?

— Напълно, сър. — Доусън отново си представи изкривеното от страх лице на Бриджит. — Щом получи съобщението, веднага ще се обади на този номер.

— Тогава трябва да поговорим какво ще предприемем по отношение на професор Лурдс. Ще трябва да го изобличим като враг на нашата велика страна.

Доусън си пое дълбоко дъх.

— Сър?

— Истина е, Джими. Има неща, които още не съм ти казал. Ще ни трябва отряд в Истанбул, за да го арестуват, щом се появи. Задачата ни е много опасна, Джими. Много неща зависят от успеха ни. Трябва да сме по-ловки от всякога. Но ние с теб можем да го направим.

*Катакомби
Квартал Йешилкьой
Истанбул, Турция
17 март 2010*

— Ще ме убиеете? Ако те не ме убият, вие ще ме убиеете? Това ли ви е планът?

На Клийна ѝ се стори, че долавя гняв в думите му, но можеше да е и само истерия. И двете емоции бяха напълно разбираеми.

— Млъкнете! — прошепна тя, като се притискаше плътно в него.
— Опитвам се да ви спася живота.

— Моят живот? — взмути се Лурдс. — Започнаха да стрелят чак когато ме сграбчихте. Вече бях спасил живота си.

— Не, само бяхте отложили екзекуцията си.

— И това ми стигаше.

— Вижте — изсъска Клийна през зъби, — щяха да ни убият, независимо от всичко. И честно казано, щеше да ми е по-лесно да се измъкна без вас.

— О, така ли? И ако не ме бяхте взели за заложник, кого щяхте да използвате като щит?

Клийна знаеше, че Кайин и хората му се движат в тъмното. Нямаше да мируват още дълго, а нямаше как и да презареди оръжието си. Не можеше да го направи, преди да започнат да стрелят по нея.

— Ето какво ще направим — прошепна тя. — Или идвате с мен, или ви гръмвам. Няма да ви убия, но ще ви раня. Кайин и лакеите му ще се погрижат за вас, понеже разбраха, че можете да прочетете тайнствената им малка книжка. Ще се втурнат да ви спасяват. Аз ще се възползвам от суматохата, но вие пак ще си останете в ръцете им. — Тя го разтърси за яката. — Е, професоре, за последен път ви каня. Искате ли да дойдете с мен, или предпочитате да ви оставя тук?

— Има ли трета възможност?

Тя пак го разтърси.

Лурдс кимна бързо.

— Да го направим, докато още съм на крака.

Клийна бавно започна да се изтегля от помещението.

Вместо да стигне до вратата обаче, се блъсна в стената.

— Какво става? — попита Лурдс.

— Проклетата врата не е там, където беше. — Тя се плъзна покрай стената.

— Изгубихте ли се?

— Не. Може би се заблудих малко и загубих ориентация.

Лурдс въздъхна.

— Голяма спасителка, няма що!

— Още обмислям възможността да ви застрелям. Струва ми се все по-привлекателна.

Професорът се размърда, премести книгата в другата си ръка и нахлупи шапката на главата си. Извади запалка „Зипо“ от джоба си и я запали. Синкаво-жълтият пламък проблесна в мрака и пропъди сенките.

— Сега виждате ли вратата? — попита Лурдс. Напрегна се да види Кайин и съратниците му, които се шмугнаха обратно в сенките като хлебарки.

Клийна погледна през рамо. Черен правоъгълник се открояваше на светлината на пламъка.

— Да — отвърна тя.

Кайин се провикна от мрака:

— Професор Лурдс, съветвам ви да не се доверявате на тази жена.

— Доверието се оказа нещо доста изменчиво тук долу в момента. Вече разбрах, че на вас не мога да имам доверие. Тя все още е под въпрос.

Клийна се промъкна гърбом през вратата и погледна през рамо, за да се увери, че отзад няма никого. Следващото помещение беше също толкова голямо и също толкова празно.

— Знаете ли къде се намираме? — прошепна Лурдс.

— Не раздаваха карти, когато ни доведоха тук, а и не успях да оставя пътечка от трохи.

— Катакомбите се простират с километри под града.

Катакомбите бяха сред най-необходимите инженерни съоръжения на процъфтяващите древни градове. През отминалите векове те бяха служили за водохранилища, складове за храна и последен дом за мъртвите. Мисълта за гробове, скрити някъде в мрака, смразяваше Клийна.

— Ужасно сте досаден. А и за ваша информация посочването на проблема, не го разрешава.

— Познаването на проблема ти помага да се съсредоточиш.

— Нужно ли е да имате отговор за всичко?

— Аз съм преподавател. Това ми е работата.

— Професоре! — извика Кайин.

— Той е по-близо — прошепна Лурдс.

— Чувам го. Не съм глуха. Щом излязохме от залата, те ще допълзят до вратата. — Това би направила тя на тяхно място.

— Професоре, чувате ли ме? — провикна се Кайин.

— Слушам ви.

— Не го слушайте — отсече Клийна.

— Печеля време — отвърна Лурдс.

— Оставете книгата — настоя Кайин. — Оставете книгата и ще ви пуснем да си вървите. Невредими.

— Аз не му вярвам — прошепна Лурдс. — А вие?

— Не! — Клийна продължаваше да отстъпва, като следеше вратата, професора и пространството зад тях.

— Можем да намерим друг да разчете книгата, професоре — провикна се Кайин.

— Да бе — прошепна Лурдс. — Обзалагам се, че съм единственият, когото са открили.

— Доста високо мнение имате за себе си, нали? Май преводът доста ви затрудни.

— Разчетох една част. За двацет минути, бих добавил. Под напрежение. И без справочен материал.

— Освен това сте и скромни.

— Разбирам си от работата.

— Ще го напишат на надгробната ви плоча — прошепна Клийна.

— Мислех, че целта е да се измъкнем живи оттук.

— Професоре! — извика Кайин. — Договорихме ли се?

Клийна отчаяно се мъчеше да измисли нещо и тогава ѝ хрумна идея. Погледна към Лурдс и запалката в ръката му. Сигурно се беше нагорещила.

— Запалете книгата — рече тя.

Лурдс се дръпна стреснато.

— Какво?

— Запалете книгата. Явно много държат на нея и ще искат да я спасят, вместо да ни преследват.

Лурдс притисна книгата към гърдите си.

— Няма да я изгоря.

— Тя не е ваша.

— Не е и тяхна.

Това наистина я вбеси.

— Не знаете дори дали е истинска. Може да е фалшива.

— Не мисля, че някой ще си направи труда да фалшифицира изкуствен език, основаващ се върху отмрял гръцки, за първоаприлска шега. Не знаем какво имаме тук.

— Струва ли си да дадем живота си за тази книга? — попита Клийна.

— Не знам. Може би.

Кайин отново се обади:

— Професоре, трябва да знаете, че в момента съм готов да застрелям и вас, и жената. Ще рискувам с друг преводач, но няма да изгубя книгата.

— Запалете я! — изкомандва отново Клийна.

— Не. Мой дълг като учен е да запазя тази книга.

— За да сложите името си под статия в някое прашно научно списание.

— Не става дума за това.

Клийна изруга.

— Наистина ли сте толкова глупав?

Лурдс изведнъж извика от болка и изпусна запалката. Тя падна на земята и пламъкът угасна. Мракът ги обгърна.

Колкото и да е невероятно, Лурдс се наведе да търси падналата запалка. Клийна го дръпна за ризата и го накара да се размърда.

— Хайде! — извика тя, бутна го с хълбок и той залитна на една страна.

Олюля се и за малко не падна. Задави се, докато тя го дърпаше за яката и го насочваше към вратата, която бе зърнала в другия край на залата.

— Нищо не виждам — запротестира Лурдс, докато се мъчеше да забави устрема ѝ.

— Те също. Движете се.

— Ще се ударим в стена.

Кайин и хората му откриха огън по тях. Куршумите рикошираха в каменните стени и оставяха искри по дирите си.

— Добре, разбрах те. — Лурдс така се разбърза, че се оказа, че той дърпа нея, а не тя — него.

Зад тях сподвижниците на Кайин взеха фенерите си и лъчи флуоресцентна светлина зашариха по стената пред бегълците точно навреме, за да сменят посоката, преди да са се ударили. Клийна и Лурдс се възползваха от слабата светлина на фенерите и хукнаха към следващата зала. Изстрелите отекнаха в катакомбата и звукът беше достатъчен за Клийна да разбере, че залата е огромна. Каменни колони се издигаха в мрака пред тях и създаваха лабиринт от препятствия. Тя дръпна Лурдс за яката и нареди:

— Наляво!

Лурдс незабавно зави наляво. Заобиколи една дебела колона и закова, когато Клийна го дръпна зад нея. Тя се сви до него и презареди пистолета си с нов пълнител. Оставаше ѝ само още един. Нямаха големи шансове.

— Какво правите? — попита Лурдс. — Не трябва ли да бягаме?

Клийна надникна иззад колоната и стисна пистолета с две ръце.

— Страхотна идея! А знаете ли накъде да бягаме?

— Не сте ли идвали тук преди?

— За пръв път ми е.

— Поне сте били в съзнание, когато са ви довели.

— Бях се заплеснала да изучавам новите си приятели и да се чудя дали ще се опитат да ме прекарат. Кое то и направиха.

— Явно хич не можете да преценявате хората.

Клийна не отговори, защото един от хората на Кайин нахълта през входа. Полюшващият се в ръката му фенер го превръщаше в идеална мишена. Тя се прицели и натисна бързо спусъка три пъти.

Поне два от куршумите улучиха мъжа и той политна назад. Строполи се тежко на земята и фенерът му се претърколи. За щастие светлината огряваше входа, така че Клийна можеше да види, ако някой друг се приближи. В този миг обаче картечен откос разби и изгаси фенера. Клийна стреля в тъмното към вратата, за да сплаши противниците си.

След секунда буря от куршуми удари колоната, зад която се бяха скрили. Парченца камък се посипаха по лицето на Клийна, докато успее да се прикрие.

— Това намали съотношението на четири към две — прошепна Лурдс. — Вече имаме много по-добри шансове.

— Нима? — отвърна Клийна. — Кои двама искате да поемете?

Професорът въздъхна.

— Добре де, четири към едно.

— Тихо. Трябва да се ослушвам. Предлагам и вие да направите същото, преди да са ни изскочили в тъмното.

— И на тях тъмнината им пречи толкова, колкото и на нас.

— Не и ако не млъкнете! — Тя се извъртя леко встрани от линията на вратата. Държеше пистолета готов и се мъчеше да не мисли как Бриджит може да остане сама на света.

До нея Лурдс изведнъж трепна и тя му се сопна да не мърда.

Преди да успее да каже още нещо, една груба мазолеста ръка запуши устата ѝ. Тя се извъртя и се опита да вдигне пистолета, но някой я сграбчи за китките и тя инстинктивно стреля към сянката, която изникна от мрака.

Искрата от дулото просветна между нея и похитителя ѝ. Ярката жълтеникавобяла светлина освети мъжа, който я беше сграбчил. Беше облечен с тъмна роба, а лицето му представляваше блед овал под заострена качулка.

---

[1] Марка бира. — Б.пр. ↑

8.

*Катакомби
Квартал Йешилкьой
Истанбул, Турция
17 март, 2010*

— Моля ви, професор Лурдс, не се страхувайте!

След всичко преживяно от пристигането му в Истанбул Лурдс не можеше да повярва, че някой ще му каже такова нещо. Ехото от изстрела на жената още кънтеше в огромната катакомба. Въображението на Лурдс работеше на бързи обороти, докато, стоеше пред мъжа с качулката.

Много от документите, които беше превеждал, бяха свързани с митове и легенди за чудовища на места като това. Даже част от трудовете му включваха предания за ужасии по време на османското нашествие и падането на Константинопол.

Лурдс беше готов да се бие за живота си, когато стана нещо съвсем неочаквано: мъжът, който го държеше, повтори думите си — на старогръцки. Диалектът беше малко странен, но разбираем.

— Какво казахте? — попита Лурдс на същия език.

— Аз и приятелите ми дойдохме да ви помогнем — отвърна мъжът. — Търсим ви, откакто изчезнахте тази сутрин. Моите извинения, че ни трябваше толкова време, за да ви открием.

— Кой сте вие?

— Засега мога да ви кажа само, че сме приятели. Дошли сме да ви изведем оттук. Моля, кажете на жената да престане да се съпротивлява.

Клийна явно продължаваше да се бие с някого, ако се съдеше по шума. Лурдс се обърна към нея, но не можеше да я види в мрака.

— Престанете да се съпротивлявате — рече ѝ той. — Това са приятели.

Тя се укроти и се наклони към него. Тялото ѝ бе напрегнато като тетива.

— Откъде знаете, че са приятели? — изсъска тя.

— Един от тях ми го каза.

— Боже, как сте успели да оцелеете толкова дълго?

— Вярвам му — защити се Лурдс. — Говори с мен на старогръцки.

— И това е причина да му се доверите?

— Казва, че могат да ни изведат оттук.

— Справяме се и сами.

— Кайин е повикал подкрепление — обади се мъжът до Лурдс.

— Откъде знаеш? — отвърна Клийна.

— Проследихме ги дотук.

В този миг се чу шум — стъпки в другия край на катакомбите. Не след дълго някой откри огън.

Лурдс реагира мигновено и залегна на земята, последван от Клийна. Лежаха един до друг в мрака и лицата им просветваха на пресекулки под блясъка на дулата, докато куршумите се забиваха в колоната над главите им.

— Убедихте ли се? — попита сухо Лурдс.

Жената не отговори.

— Професор Лурдс? — обади се мъжът. — Има и друг изход. Последвайте ме.

Тичащи стъпки отекнаха из катакомбите. Жената се надигна на колене, взе пистолета и стреля. Лурдс не изчака да види резултата. Виковеите зад него му дадоха да разбере, че мерникът ѝ отново е бил безпогрешен.

Той се изправи и тръгна приведен след мъжа с робата. Преследвачите им насочиха фенерите си в тяхната посока и ярката светлина се разля върху Лурдс точно когато той видя тесния процеп в стената пред себе си.

Последва мъжа през отвора и се озова в тунел. Жената беше по петите му, следвана от още двама мъже в роби. Щом влязоха вътре, единият нагласи липсващото парче от стената на мястото му и затвори пролуката.

Другият извади фенер и го включи. Блясъкът заслепи Лурдс и изпълни тесния тунел със светлина. Професорът огледа лицата на петимата мъже в тунела, но не познаваше никого.

— Тук сме в безопасност, професор Лурдс — обади се един от тях. Беше млад, на не повече от двацет и пет години. Грижливо подрязана брадичка обрамчваше лицето му. Очите му се губеха в сенките на качулката.

Клийна презареди пистолета си и попита:

— Могат ли да влязат?

Мъжът поклати глава.

— Вече не. Заключихме.

Тя огледа изпитателно петимата и попита:

— Кой сте вие?

— Както вече казах, ние сме приятели — каза търпеливо младият мъж.

— Познавам всичките си приятели — настоя тя.

— Може би трябваше да кажа, че сме приятели на професора — уточни младият мъж.

— Вярно ли е, професоре? — попита тя, без да сваля очи от мъжете. — Познавате ли ги?

— Още не — отвърна Лурдс. — Но винаги съм готов да се запозная с нови приятели. — Той я погледна. — Особено такива, които не ме отвличат. От такова първо впечатление човек трудно се отърсва.

Тя му хвърли свиреп поглед.

— Можем да се запознаем и по-късно. Този тунел трябва да води нанякъде. Кайин и приятелчетата му може да ни нападнат от другия край.

— Всъщност те не знаят всички тайни на катакомбите — увери я младият мъж.

— Страхотно! — отвърна тя саркастично. — Все пак бих предпочела да се махна оттук.

— Разбира се — младият мъж кимна на човека с фенера и той незабавно се отправи към тъмното гърло на тунела. Лурдс последва светлината.

Лурдс предположи, че са минали няколко минути, докато прекосят тунела. Стори му се, че усеща вертикален наклон, но не беше сигурен — беше прекалено тъмно, а и той повече се ослушваше за шум от преследване.

— Виждам, че държите книгата на Кайин — рече младият мъж.

— Останах с впечатлението, че тази книга всъщност не е негова — отвърна Лурдс. — И без това не можеше да я прочете.

— Моя грешка — рече мъжът и за миг прозвуча като някой от студентите му в „Харвард“. — Не исках да кажа, че книгата е негова. Не му принадлежи.

Неспособен да сдържи любопитството си, Лурдс попита:

— А на кого принадлежи?

— В момента нямам право да ви кажа.

— Каква очарователна тайнственост, а? — обади се Клийна.

— Проявихте ли такова любопитство към хората, които ви наеха да отвлечете професор Лурдс? — контрира я мъжът.

Тя не каза нищо, а Лурдс попита:

— Какво ѝ е толкова специалното на тази книга?

— Успяхте ли да разчетете езика? — поинтересува се мъжът.

— Тъкмо бях започнал, но мисля, че мога да го разчета. Ако разполагам с време.

Зад него Клийна тихо изруга и Лурдс си даде сметка, че това признание може да застраши живота му.

— Пазете си главата тук. — Младият мъж се пресегна и докосна ниска издатина в тавана на тунела.

Лурдс се наведе и го последва. Малко по-нататък тунелът стигна до разклонение. Завиха наляво.

— Какво разбрахте от прочетеното? — продължи непознатият.

— Не много — отвърна Лурдс.

— Но мислите, че можете да разчетете книгата?

Лурдс се поколеба. Ако кажеше, че може, щяха ли да го държат като заложник? А ако кажеше, че не може, щяха да го убият ли? Нито една от възможностите не му се понрави. В ръцете си държеше загадка истинска енигма, от онези, които обичаше да разбулва. Не беше готов да я предаде без бой.

— Мога — отвърна той.

— Това е добре. — Младият мъж спря и другият вдигна фенера, докато водачът правеше нещо по стената отпред.

— Знаете ли за какво се разказва в тази книга? — попита Лурдс.

Младият мъж го погледна и съвсем чистосърдечно заяви:

— Нещо е било изгубено, професоре. Нещо много ценно и много важно. То трябва да бъде намерено. От това зависи много.

— Какво е било изгубено?

Младият мъж тъжно поклати глава.

— Не мога да ви кажа. Съжалявам. Знам, че сте имали тежък ден. Но всичко, което бих казал, може да ви попречи да разчетете книгата. Трябва сам да си създадете впечатления за написаното вътре. Много хора са се опитвали да я разшифроват. Ако се провалите, провалът трябва да е само ваш.

Част от стената отпред се плъзна нагоре и разкри малък отвор. По отсрещната стена се виждаха железни стъпала.

Мъжът с фенера освети вертикалната стълба.

— Чисто е — рече той.

Лурдс беше трети поред и сграбчи една от ръждясалите железни стъпенки над главата си. Метна раницата с книгата на рамото си и се изтегли нагоре. Корозираният метал цапаше ръцете му с ръжда. Бегъл поглед беше достатъчен, за да види, че вертикалната стълба върви доста високо. Лурдс не можеше да гледа дълго нагоре, защото ръждата се посипваше в очите му. Докато се катереше, усети, че е изтощен до крайност. И много гладен.

Но тайната на книгата не му даваше мира.

Точно когато Лурдс се канеше да уведоми останалите, че не издържа повече, водачът извика на всички да спрат. Над главата им се чу скърцане на метал, след това в шахтата се разля слънчева светлина.

Сутрин? Лурдс не можеше да повярва на очите си. Но нямаше представа колко дълго е бил в безсъзнание, упоен от лекарството.

Мъжът най-отпред се изкачи бавно, огледа се набързо и се измъкна от тунела. Младият мъж, който бе говорил с Лурдс, го последва. После един след друг излязоха и останалите. Озоваха се в тясна уличка, пълно подобие на уличката, в която се беше разбил хеликоптерът.

Клийна се изправи с пистолет в ръката. Някак си беше успяла да се изкатери, без да изпуска оръжието.

Петимата мъже я наблюдаваха неспокойно.

— Какво ще правим сега? — попита тя.

— Ще придружим професор Лурдс до хотела му — отвърна мъжът с козята брадичка.

— Ами аз?

— Свободна сте да си вървите.

Тя ги изгледа подозрително и стисна още по-силно пистолета си.

— Какво? Просто така?

— Да.

Тя се усмихна.

— А ако реша да взема професора с мен?

— Това е недопустимо.

— Винаги са ми казвали, че който държи пистолета, той определя правилата.

Лурдс се размърда притеснено и се отдръпна от нея.

Младият мъж спокойно отвърна:

— Уверявам ви, че не само вие сте въоръжена. Пуснахме ви да дойдете с нас, защото не обичаме да убиваме, нито бихме позволили на Кайин и хората му да ви убият. Но нашите хора се бият и умират от векове заради тайните, които се съдържат в тази книга.

Лурдс не виждаше никакви оръжия по тях, но робите скриваха много. Изведнъж се почувства като кокал на раздора между две кучета.

Обаче най-силно впечатление му направиха думите колко дълго тези хора са търсили начин да разгадаят тайната, която в момента държеше в ръцете си. Стисна малко по-силно презрамките на раницата.

После си спомни другите мъже на летището.

— Вие ли се опитахте да се свържете с мен на летището вчера сутринта?

— Не, професоре — отвърна младият мъж.

„Значи и трета страна ме издирва“, осъзна Лурдс.

— Професоре? — попита жената. — Решението е ваше. Искате ли да останете с тях?

— Обещаха да ме придружат до хотелската ми стая — отвърна Лурдс.

— Вярвате ли им?

Лурдс повдигна рамене.

— Те не са ме отвлекли.

Закачлива усмивка потрепна на устните ѝ.

— Засега. — Замълча и добави: — Всичко добро, професоре. Беше... интересно. Но дано не ми се обидите, ако кажа, че се надявам никога повече да не ви видя.

— Изобщо. Дано и вие нямате нищо против, че чувствата са взаимни.

Клийна направи стотина крачки заднешком по улицата. После се обърна, побягна зад ъгъла и изчезна.

— Професор Лурдс — подкани го младият мъж. — Готов ли сте да тръгнете към хотела?

— Разбира се, само секунда — Лурдс зарови в раницата и извади листа и химикалката. Вече знаеше в каква посока трябва да тръгне преводът. Докато си водеше бележки, въодушевлението му нарастваше.

По пътя към хотела мъжете свалиха робите си и ги хвърлиха в една кофа за боклук. После отидоха с Лурдс до края на уличката и спряха такси. Само младият мъж с козята брадичка го придружи до хотела.

Без робата той изглеждаше като всеки друг. Всъщност като студент, помисли си Лурдс. Беше облечен с панталони цвят каки, кожени мокасини и футболна фланелка. Би се чувствал съвсем у дома в двора на „Харвард“.

Около тях Истанбул се съживяваше. Пешеходци и туристи изпълваха кръстовищата. Разглеждаха витрините или седяха по масите пред кафенетата. Винаги беше обичал този град. Истанбул, както и Константинопол преди него, имаха дълга и вълнуваща история.

Първите поселища датираха от 6500 г. пр.Хр. в анадолската част. В могилата Фикиртепе бяха открити находки от периода 5500–3500 г. пр.Хр., от времето на медната епоха. Едно от пристанищата, Кадъкьой, известно и като Халцедон, бе съществувало още по времето на финикийците.

Босфорът държеше рекорд за най-тесния проток, използван за международни плавания. Според древногръцката митология протокът бил кръстен на Йо, една от любовниците на Зевс, който я превърнал в юница, за да я предпази от ревнивата си жена.

Обикновено Лурдс се чувстваше успокоен от присъствието на толкова много история. Въпреки модерните попълнения, не беше трудно да си представи пристанищния град такъв, какъвто е бил по време на разцвета си. В соления морски въздух нямаше да има нито следа от бензин, но иначе щеше да мирише почти по същия начин.

Но сега не можеше да се отпусне. Очакваше нападение от всички страни.

— Не споменахте как се казвате — рече той.

Младият мъж се усмихна и поклати глава.

— Не мога. Извинете ме за нелюбезността. Имам стриктни заповеди.

— Относно мен? Или книгата?

— Те са едни и същи.

— Като се има предвид, че от пристигането ми в града ме грози смъртна заплаха, няма ли нещо, което можете да ми кажете?

— Само че предстоят да се случат много неща и над света е надвиснала опасност.

— Доста неясно, не мислите ли? — попита Лурдс.

— Занимавали сте се много с история. Чували ли сте за пророчество, което да не е неясно?

— За пророчество ли става дума?

— Не, не желая да оставате с погрешна представа. — Мъжът прокара пръсти по брадата си, изглеждаше огорчен. — Наистина, професоре, иска ми се да можех да ви кажа повече.

— Освен вас и хората на Кайин, кой друг знае за това?

— Няколко души знаят историята на книгата и тайната, която пази. Тя много дълго беше у хората на Кайин.

— Колко дълго?

— Последните триста трийсет и седем години.

— В този град?

— Книгата никога не е напускала града.

— Защо?

— Забранено е.

Лурдс поклати глава.

— Не разбирам. Всеки може да напусне града с книгата.

— Нима? — Младият мъж се усмихна с жив интерес. — Чудя се дали ще можете.

— Това предизвикателство ли е?

— Предизвикателството, професоре, е да разчетете книгата и да откриете какво се крие в нея.

— Мога да го направя в „Харвард“ — отвърна Лурдс. — Там ще е много по-лесно — замълча. — Или вие ще ме спрете?

— Да. Както и Кайин. Има и други, които я търсят. Ако останете тук, можем да ви защитим донякъде.

— Както направихте вчера?

— До вчера не знаехме, че ви грози опасност — отвърна младежът.

— Не знаехте ли, че Кайин ще ме отвлече?

— Не. Чак когато лакеите му бяха разпознати, разбрахме, че е замесен.

— Той е смятал, че мога да разчета книгата, а вие не сте?

— Съжалявам.

Лурдс изръмжа недоволно.

— Моля ви, не го приемайте като подценяване на способностите ви, професоре — продължи младежът. — От векове наши хора се трудят върху книгата. С течение на годините висшестоящите стигнаха до заключението, че не чакаме някой да преведе текста, а чакаме подходящия момент.

Малко поуспокоен, Лурдс кимна.

— Мислите, че сега е моментът.

— Готови сме да чакаме и да разберем. И да ви дадем шанс с книгата. Когато открихме скривалището на Кайин и разбрахме, че сте успели да преведете част от нея, беше решено, че вероятно времето е дошло. — Младият мъж погледна през прозореца, но Лурдс знаеше, че не вижда нищо отвън. Мислите му бяха другаде.

— Кайин има по-висока оценка за възможностите ми от вас — отвърна Лурдс.

— Може би — младежът отново го погледна. — Или просто е потчаян.

— Надявам се, че и с това не искате да ме обидите.

— Не. Извинете ме. Свикнал съм да бъда много пряк по въпроси, свързани с книгата.

Таксито намали, после сви по алеята на хотел „Есрин Краун“. Портиерът в ливрея пристъпи към колата и отвори вратата на Лурдс. Беше професионалист и подозрителният му поглед към окаения вид на професора трая само секунда.

— Добро утро, сър! — поздрави го портиерът. — Добре дошли в хотел „Есрин Краун“!

— Добро утро! — отвърна Лурдс. — Благодаря ви.

— Имате ли багаж?

Лурдс за малко да се засмее. Ако положението не беше трагично, можеше и да го направи.

— Не, нямам. — Това щеше да е проблем. Извърна се към младежа в таксито. — Ще ви видя ли отново?

— Бъдещето ще покаже. — Той протегна ръка. — Късмет, професоре! Надявам се да успеете в начинанието си. Ще поддържаме връзка.

Лурдс не знаеше дали трябва да се чувства заплашен, или не. Понеже нямаше какво повече да каже, той затвори вратата на таксито и отстъпи назад.

Шофьорът невъзмутимо се включи в движението, а младежът погледна назад през стъклото и му махна съвсем невинно.

Лурдс също му помахаше и веднага се почувства глупаво. Обърна се към портиера.

— Предполагам, че хотелът има добра охрана?

— Разбира се, сър. Най-добрата.

— Има и хора на място?

Портиерът го изгледа с любопитство.

— Да, сър.

— Много добре. — Лурдс остави портиерът да му отвори вратата и влезе в елегантното фоайе. Гости и персонал го зяпнаха, все едно беше бездомник. Трябваше да признае, че с изпокъсаните и изцапани дрехи лесно може да мине за такъв.

Като събра цялото си достойнство, Лурдс се приближи до рецепцията. Красива млада жена с делови костюм любезно го поздрави.

Лурдс ѝ каза името си ѝ лицето ѝ веднага се озари. Но явно беше объркана, сигурно усещаше миризмата му.

— А, разбира се. Професор Лурдс — ведро рече тя. — Очаквахме ви вчера.

— Доколкото разбирам, не сте гледали новините.

Тя му отвърна с празен поглед:

— Моля?

— Бях отвлечен — отвърна Лурдс. — Давах го по новините.

— Съжалявам. Сигурно съм го пропуснала. — Тя вкара набързо данните в компютъра и поиска кредитна карта за стаята. — Един ключ ли желаете, или два?

— Един, благодаря. — Лурдс взе ключа и се отправи към асансьорите.

— О, професор Лурдс! — извика рецепционистката.

— Да?

— Багажът вече е в стаята ви.

— Така ли. Кой го донесе?

Жената сви рамене и погледна компютъра си.

— Няма го в компютъра. Пише само, че е донесен вчера следобед.

Лурдс ѝ благодари и се качи в асансьора. „Ако имаш акъл в главата — мислеше си той, — ще вземеш едно такси до летището и ще се качиш на първия самолет за Бостън“.

Но знаеше, че няма да го направи. Тайната на книгата го зовеше.

Поколеба се пред вратата на стаята с електронната карта в ръка. Побиха го тръпки и стомахът му се сви. Наистина не беше подготвен за подобно нещо.

Въпреки усилията си да открие изгубената Атлантида и всички опасности, на които се беше натъкнал тогава, нито физически, нито духовно беше подготвен за частта със стрелбата и боя. Предпочиташе да чете за тях в любимите си трилъри. Беше съвсем обикновен човек.

Ръцете му трепереха толкова силно, че три пъти опита да пъхне картата в четящото устройство. Ключалката изщрака и лампичката светна в зелено, което означаваше, че вратата е отворена.

Лурдс влезе бавно и предпазливо в стаята, като се ослушваше и за най-малкия шум. Видя багажа си до краката на голямото легло, което го подмами в тъмната спалня. Свали раницата и я остави на бюрото.

Над него имаше огледало и когато запали лампата, за да огледа пораженията върху лицето си, Лурдс видя отражението на мъж, седнал на стол до леглото.

Лурдс се завъртя и хукна към вратата, като грабна раницата си. Преди да стигне до нея обаче, тя се отвори и един огромен мъж застана на прага. Здравенякът влезе в стаята и Лурдс отстъпи назад.

— А, професор Лурдс, предполагам. — Мъжът в стола до леглото се усмихна извинително. — Моля да ми простите. Това казал Стенли на Ливингстън, когато го открил.^[1]

Лурдс замръзна на място. Стаята беше на четвъртия етаж. Дори да успееше да разбие закаленото стъкло на прозореца, нямаше да оцелее след падането.

— Разбрах намека — промълви той.

Мъжът се усмихна.

— Знаех си, че ще го разберете. В моя занаят не ми се случва често да разговарям с толкова образовани хора.

— Може би трябва да ми кажете какъв е занаятът ви. Освен че нахлувате с взлом в хотелски стаи.

— О, не съм нахлул с взлом, професоре. Имах покана. — Мъжът бръкна под сакото си и бързото движение разкри пистолет, затъкнат в кобур под мишницата му. — Разполагам със съдебен документ, който ми позволява да вляза. Предполагам, че турският ви е добър?

— Турският ми е фантастичен. — Лурдс взе документа, който мъжът му подаде.

— Уверявам ви, професоре, че всичко е наред.

— Полицай ли сте?

Мъжът разпери ръце и се усмихна.

— Всъщност следовател. Следовател Дълък Ерзос на вашите услуги. — Той леко наклони глава. — Ваш почитател. Харесвам много книгата ви за Атлантида и някои от останалите ви аналитични трудове. А съпругата ми продължава да сипе възхвали за „Будоарни занимания“.

— Според моите издатели феновете никога не са достатъчно. — Лурдс му върна документа. — Предполагам, че не сте дошли за автограф. Последният, който дадох, ми навлече доста ядове.

— В даден момент бих се радвал изключително много на автограф — отвърна Ерзос. — Жалко, че моментът не е такъв.

— Какво желаете, детектив Ерзос?

— Само малко от времето ви, професоре.

— Предполагам, че нямам избор?

— Разбира се, че имате избор — усмихна се Ерзос. — Можете да дойдете доброволно или да ви арестуваме и, да ви изведем оттук с белезници.

— Предполагам, че и дума не може да става за душ.

— Моите най-искрени извинения, но началникът ми нареди да ви заведа в мига, в който се появите.

Лурдс въздъхна.

— Сигурен съм.

— Вчера сутринта загинаха хора, професоре. Винаги има разследване при подобни случаи. — Ерзос се изправи и изискано прибра маншетите на ризата си. — Да вървим!

Без да каже нито дума, Лурдс нахлупи шапката на главата си, отново нарами раницата и пое след здравеняка.

---

[1] Препратка към прочутата реплика на Хенри Морган Стенли, когато открил изчезналия в Африка изследовател и мисионер Дейвид Ливингстън (1813–1873 г.) — „Доктор Ливингстън, предполагам?“. — Б.ред. ↑

9.

Търговски център „Оливиум“

Квартал Зейтин бурну

Истанбул, Турция

17 март 2010

Когато трябва да изчезнеш, най-доброто място да го направиш, е сред тълпата.

Бащата на Клийна я беше научил на това, когато тя беше на дванайсет и започна да разнося оръжия по улиците, за да ги продава. Това беше отдавна, когато Райън Маккена работеше колкото да си изкара хляба по улиците на Комбат Зоун в Бостън. По онова време продаваше оръжията на парче и Клийна често ги разносяше вместо него.

Тогава се научи как да бяга и да се крие, беше станала много добра. Никой никога не я беше залавял, нито от полицията, нито от другите улични банди. В ума си имаше карта на всички улички и покриви, които осигуряваха прикритие или безопасен изход. Провираше се през теснини като плъх и прелиташе от покрив на покрив като гълъб.

Щом остави Лурдс и облечените с раса непознати, тя се отправи към квартал Зейтин бурну. Беше идвала в Истанбул, за да доставя оръжие, и познаваше добре града. Този квартал беше опасен и беден. През деня бързоноги момчета крадяха чанти и портфейли от туристи, които бяха прекалено големи авантюристи или недостатъчно информирани. Нощем проститутките и уличните далавераджии излизаха да упражняват занаята си в сенките.

В началото Зейтин бурну е бил средище на кожарската индустрия в Турция. Крайбрежният район бе кръстен Казлъчешме, на прочута чешма, издялана във формата на гъска. Гъската вече я нямаше, нямаше я и кожарската промишленост, но гърци, българи, евреи, турци и арменци се бяха омешали и още свързваха двата края тук.

Въпреки различията в културата и езика, Клийна знаеше, че говори на езика на грубите мъже и жени, които работеха на улицата. Знаеше доста и за борецата се средна класа, която водеше почтен живот. Всеки голям град имаше опака страна като тази.

Купи си дрехи от магазин за втора употреба и сега беше облечена с прилепнали американски джинси, пастелно сив пуловер, който изглеждаше нов, работнически ботуши и плетена жилетка. Огромни слънчеви очила скриваха очите ѝ, а огненочервената ѝ коса бе прибрана под черна плетена шапка.

Носеше чешки 9-милиметров пистолет, затъкнат отзад в колана, откъдето бързо можеше да го извади при нужда. Кратка визита при един познат търговец на оръжие ѝ осигури чист пистолет. Замени го за нейния и доплати, защото бе прекалено горещ, за да може да се продаде скоро.

Мислеше си, че трябва да се махне от града, и вървеше из търговския център „Оливиум“ сред тълпата.

Огромният мол имаше четири етажа и помещаваше над сто магазина. Много от тях носеха марките на американски и английски фирми. Имаше киносалони, супермаркет и няколко ресторанта за бързо хранене.

Клийна намери интернет кафе. Даде фалшиво име и фалшиви документи, за да си осигури достъп до компютър.

Избра машина близо до прозореца и седна с гръб към стената. Логна се и написа телефонния сървър, който използваше сестра ѝ. Бриджит непрекъснато пращаше съобщения на приятелите си. Клийна се беше научила как да изпраща, но получаваше много рядко. От дете предпочиташе да не оставя следи.

На сървъра провери списъка със съобщения на предплатения мобилен телефон, който беше купила на летището. Беше го изхвърлила заедно с дрехите и си купи нов от мола.

По принцип получаваше по едно-две съобщения от Бриджит. Този път бяха четиринайсет. Всичките казваха едно и също.

ОБАДИ МИ СЕ.

Клийна почти чу паниката в гласа на сестра си. Затвори прозореца, хвърли картата за достъп в коша и напусна кафенето.

Върна се на партерния етаж и застана до един от ескалаторите, това ѝ осигуряваше път за бягство и в двете посоки. Наблюдаваше

тълпата, оглеждаше хората, за да открие хищнически поглед. Държеше жилетката си отворена, за да може лесно да извади пистолета. Прекалено много хора търсеха професор Лурдс или ръкописа, който беше взел.

Извади мобилния телефон и набра номера на чистия телефон, който беше дала на Бриджит, преди да тръгне от Бостън. Мъчеше се да диша спокойно.

Телефонът иззвъня веднъж, два, три пъти.

Вдигни! Умът ѝ си изпълни с образи на ужасни неща, които можеха да са се случили на сестра ѝ. Споменът за разкъсания и окървавен труп на баща ѝ още я преследваше насън.

Чу се и четвъртият сигнал.

Хората наоколо изглеждаха влудяващо безгрижни. Искаше ѝ се да се раздвижи, да прави нещо, а не да стои така и да се тревожи.

Тогава Бриджит вдигна телефона.

— Ало?

Клийна веднага разбра колко уплашена е сестра ѝ. Бриджит най-често беше щастлива и доволна. А ако не беше, започваше да мрънка, ставаше саркастична и не се търпеше. Но нали такива бяха всички помалки сестри.

— Ало? — Клийна чу, че гласът ѝ е пресипнал.

— Добре ли си?

Клийна продължаваше да се оглежда. Възможно беше някой да проследява връзката посредством джипиес сателит.

— Добре съм. Как е птичката? — Това беше таен въпрос, който беше измислила, за да се увери, че Бриджит е сама.

— Забрави за кода — отвърна Бриджит сърдито. — Случи се нещо, за което трябва да знаеш. От часове чакам да се свържа с теб.

— Нямах възможност да се обадя. Кажи ми за птичката.

— Няма време за...

— За какво? — отсече Клийна. — Да бъдеш предпазлива? Ако си уплашена, значи точно сега е моментът да внимаваш.

Бриджит изруга. Никога не го беше правила.

Клийна се насили да запази самообладание и да се съсредоточи. Нарочно си бяха създали процедури за безопасност. С баща ѝ винаги ги спазваха.

— Джъгхед — отвърна Бриджит. — Сега доволна ли си?

Имаха птичка, гълъб, бяха я кръстили на любим комиксов герой. Обичаха я, но един ден Бриджит донесе улична котка у дома. Когато се върнаха от училище, котката беше съборила клетката на земята и беше убила Джъгхед. Само главата и краката бяха останали.

Бриджит плака с дни, но никога не забрави, че Джъгхед е бил в по-голяма безопасност сам. Когато имаше непознат в къщата или наблизко, всички бяха изложени на риск.

— Какво има?

— Снощи в бара дойде един човек. Заплаши ме. После ме удари.

Клийна бързо задуши гнева, който се надигна у нея. „Гневният ум е опасен сам за себе си, момичето ми — непрекъснато повтаряше баща й. — Запази гнева за момента, когато имаш нужда от него. Но първо се увери, че е изстинал и се е втвърдил. Тогава ще е опасен за някой друг, не за теб“.

— Добре ли си? — попита Клийна.

— Не, не съм добре. Не знам кой беше този човек. Дойде в бара, изчака да остана сама и ми зашлеви шамар.

— Само те е зашлевил?

— Да.

— Нищо счупено?

— Не, нищо счупено. Но счупи носа на Лиам, когато той се опита да ме защити.

Клийна се опита да си спомни кой беше Лиам. Бриджит вечно говореше за приятели, колеги и младежи. Трудно беше да ги запомни всичките.

— Шефът ми — добави Бриджит.

— Да — отвърна Клийна. — Сега се сетих. Помни: никакви имена.

— Този човек вече знае името ти.

— Някой друг може да не го знае. Поеми си дъх и се успокой.

Бриджит си пое дъх на пресекулки.

— Знаеш ли кой е този човек? — попита Клийна.

— Не.

— Виждала ли си го някога?

— Не мисля.

— Трябва да си сигурна — отвърна Клийна.

— Не знам! Много хора идват в бара.

— Приличаше ли на клиент?

Бриджит замълча за миг.

— Не, беше някак прекалено чист. Издокаран.

— Какво искаше?

— Теб.

— Защо?

— Не каза.

Клийна се насили да остане спокойна.

— Какво каза?

— Каза, че иска да му се обадиш. Остави номер.

— Дай ми го. — Клийна бързо записа номера на бележката от магазина за втора употреба. — Не се връщай в апартамента.

— Няма. Щом като този човек знае, че съм ти сестра и къде работя, вероятно знае и къде живеем.

— Точно така. Продължавай да разсъждаваш толкова ясно и ще се оправим. На сигурно място ли си?

— Да. В...

— Не ми казвай — прекъсна я Клийна. — Може би е добра идея да не ходиш на работа известно време. Там си прекалено уязвима.

— Не мога да не ходя. Обичам си работата.

— Знам.

— А и парите явно не достигат — продължи Бриджит. — Напускаш града така само когато парите не ни достигат. А идва време за таксата.

— Ще има достатъчно пари — отвърна Клийна. Щеше да ги събере, дори да се наложеше да обере няколко дилъра на дрога в Комбат Зоун. — Обещавам. Междувременно искам да си в безопасност.

— Ами ти?

Клийна усети тежестта на чешкия пистолет на кръста си и огледа навалицата в мола.

— Не се безпокой за мен, момичето ми.

— Звучиш като татко, когато ме наричаш така.

— Извинявай.

Бриджит смекчи тона.

— Нямам против. Просто знам, че когато го правиш, си мислиш за него, а ти никога не мислиш за него, освен ако няма сериозен

проблем.

— Бих казала, че случилото се с теб е доста сериозно — отвърна Клийна. Потисна гнева, който се надигаше у нея.

— Има и още нещо — каза Бриджит по-тихо.

— Какво?

— Мъжът каза, че ако не му се обадиш, ще ме убие.

Клийна преброи до десет, за да се успокои.

— Още ли си тук?

— Тук съм. Не се тревожи. Ще му се обадя.

— Добре, но тогава ще трябва да се тревожа за теб.

— Ще се оправя. — Клийна се насили да го каже весело, почти безгрижно. — Сигурно е някой клиент, който се е поразгорещил.

— В такъв случай е по-добре да нямаш вземане-даване с него повече.

— Няма. Обещавам. А сега се отърви от този телефон. И аз ще се отърва от моя, така че този номер няма да е валиден вече.

— Минаваме на резервния вариант ли?

— Да.

Резервният вариант беше компютърен контакт само чрез обяви, поместени в популярни сайтове за размяна на информация.

— Сигурна ли си? — попита Бриджит още по-тихо, издавайки страха си.

— Че всичко ще е наред ли?

— Да.

Клийна отговори незабавно и ласкаво:

— Съвсем сигурна съм. — Но сърцето ѝ биеше много по-бързо от обичайното.

— Обичам те — рече Бриджит.

— И аз те обичам, хлапе. — Клийна прекъсна връзката с нежелание. Сълзи напиреха в очите ѝ, но не им позволи да се отронят. Огледа отново навалицата, не видя нищо подозрително и се запъти към най-близкото кошче за боклук. Пусна телефона в него и продължи.

„Продължавай да дишаш — повтаряше си тя. — Продължавай да дишаш и се съсредоточи. Който и да е ударил Бриджит, който и да я е заплашил, ще го накараш да си плати“.

Купи предплатена карта от мола и набра номера, който Бриджит ѝ беше продиктувала. Кодът беше на Истанбул, в което нямаше много

логика. Защо някой ще ходи в Бостън да заплашва Бриджит, щом като вече е в Истанбул?

Телефонът звънна само веднъж.

— А, госпожице Маккена. Знаех, че ще се обадите, но очаквах да го направите много по-рано.

— Бях заета — отвърна грубо Клийна. — И без имена, иначе затварям.

Това явно свари мъжа от другата страна неподготвен. Тя се възползва от паузата, за да се послуша за шумове по линията. Гласът звучеше американски и прекалено самоуверено. Този мъж явно бе свикнал да се разпорежда.

— Слушайте — рече той доста по-рязко, — ще го направим по моя начин.

— Не — прекъсна го Клийна и се загледа в небето през витрината на фоайето.

— Сестра ви каза ли какво й обещах да направя с нея, ако...

— Спестете ми го. — Клийна си погледна часовника. — Имате още една минута и двамадесет и три секунди, преди да затворя.

— Ако исках да проследя разговора, вече щях да съм го направил.

— Значи работите в някоя от разузнавателните агенции на САЩ? Няма как иначе, щом твърдите подобно нещо, и то без всякакво неудобство.

Мъжът не отговори.

— Не само това — продължи Клийна, — вие сте просто бюрократ. Мишка, която се прави на лъв. — Знаеше, че е опасно да го предизвиква, но това беше единственият начин да разбере повече за него.

Той изруга.

— Виждаш ли колко е лесно? — засмя се тя. — Колкото повече говориш, толкова повече научавам за теб. И трябва да си сигурен, че един ден, когато най-малко го очакваш, ще се приближа зад гърба ти и ще ти прережа гърлото.

— Сестра ти...

— По-голяма опасност от това не може да я грози, така че не си прави труда да ме заплашваш повече. — Биваше си я. Дори и баща й щеше да е впечатлен. — Седемнайсет секунди.

— Струваше ми един отряд — изръмжа мъжът.

— Онези говеда на летището? Моля те. — Клийна зачака мъжът да отхвърли обвинението. Вече беше сигурна, че си има работа с американска разузнавателна агенция, и лесно щеше да разбере коя.

— Затова сега ти ще си моят отряд.

Бинго, помисли си победоносно тя и отсече:

— Осем секунди.

— Искам да не се отделяш от мъжа, когото отвлече, и да ми кажеш какво е намислил. Можеш да ми звъниш на този номер по всяко време, деном и нощем.

— Закъсня. Вече го изгубих.

— В момента е в полицейското управление в Истанбул. Предлагам да идеш там и да го вземеш.

— Щом знаеш толкова много, за какво съм ти аз?

— Действай! И без номера. Ако си послушна, малката ти сестричка ще празнува следващия си рожден ден.

„Но не и ти“, обеща си Клийна.

— Ще ми е от полза да знам защо е толкова важен — рече тя.

— Казват, че любопитството погубило котката. В твоя случай може да погуби сестра ти. Заеми се със задачата. Обади ми се веднага, щом имаш новини, и ми се обаждай поне на всеки дванайсет часа. Знаем, че няма да запазиш този телефон, така че няма да се опитвам да ти се обаждам.

Мъжът затвори. Клийна стисна телефона толкова силно, че го счупи. Насили се да издиша дълбоко, после слезе с ескалатора на първия етаж. Изобщо не забави крачка, докато вървеше към предната страна на мола. Мислеше трескаво. Щом като щеше да остава дълго в Истанбул, имаше нужда от припаси.

Но най-вече се нуждаеше от информация. И знаеше откъде да си я набави.

Жилищна сграда „Стоунгус“

Квартал Зейтин бурну

Истанбул, Турция

17 март 2010

— Севки, отвори. — Клийна отново потропа на олющената врата. Беше едва 10:37 сутринта, прекалено рано за човека, когото бе дошла да види.

Апартаментът беше дълбоко в сърцето на квартал Зейтин бурну, на шестия етаж на сграда, която беше видяла много по-добри времена. Отстрани на сградата имаше зигзагообразна метална стълба. Клийна си помисли, че изглежда дори по-зле от последния път, когато се бе отбила тук. Още тогава се притесняваше, че стълбата може да се срути, докато се качва по нея. Най-долният етаж на сградата някога бил тъкачна фабрика, но сега служеше за убежище на бездомници.

На вратата нямаше никакъв надпис. Клийна обаче знаеше, че Севки не се е преместил, защото — макар че наемателите не го знаеха — той беше собственик на сградата.

— По-добре си върви и ела по-късно! — извика писклив глас.

Тя се извърна леко с ръка под жилетката и погледна жилищната сграда от другата страна на улицата. Дребна възрастна жена седеше в сенките, подпряна на тесния перваз, и пушеше цигара. Роклята ѝ беше избеляла и протрита, но изглеждала чиста.

— Този човек — продължи старицата — не става сутрин. Спи по цял ден.

— Благодаря — отвърна Клийна. — Но ще опитам още веднъж. — Махна ѝ и се завъртя към вратата. След миг едно кафяво око се залепи на шпионката.

— За бога! — изръмжа мъжки глас. — Върви си. Ела в по-приличен час.

— Севки, пусни ме, преди да съм изкъртила вратата. — Тя пак изрита вратата, този път по-силно.

— Боже, нямаш ли маниери, жено?

— Не, и срам нямам. Пусни ме, или ще ти се стори, че трите малки прасенца леко са се отървали.

— Доколкото си спомням. Трите малки прасенца побеждават накрая.

— Не и в моя свят.

Севки дръпна резетата, седем на брой, и отвори вратата. Тя беше тежка и увисна на добре смазаните панти. Под олющеното дърво имаше метална плоскост, достатъчно дебела, за да издържи на куршуми и леки гранати. Севки вярваше в безопасността.

— Има ли някой с теб? — попита той, провря глава и огледа улицата.

Клийна го шляпна по тила.

— Глупаво е да си провираш главата така. Някой ще ти я пръсне.

— Не, не, никой няма да ми я пръсне. Знаех, че си тук, и знаех, че си сама. Последвах съвета ти и взех предохранителни мерки. — Севки посочи сградата отсреща. — Погледни под стряхата.

Клийна видя, че там е монтирана малка камера.

— Безжична връзка — обясни Севки. — Виждам всичко на компютъра си.

— Много добре.

Севки се ухили като хлапе. Беше малко по-висок от Клийна и изглеждаше доста тромав. Черната му коса беше гъста и рошава. Краищата на кичурите му бяха сини. Беше облечен с маслинозелени дочени панталони и черна фланелка с пламъци под зелена риза с костюмиран супергерой с блестящ пръстен. Кръгли очила украсяваха тясното му лице.

— Не съм те виждал отдавна — рече той.

— От няколко месеца — съгласи се Клийна.

— Пет месеца, три седмици и два дни.

Не беше изненадана, че ги е преброил. Севки имаше феноменален ум и точно заради това идваше при него.

— Добре изглеждаш — рече той. — Как е животът?

— В беда съм.

Безгрижното изражение се изпари от лицето му.

— Каква беда?

— От лошите. От онези, дето не знаеш колко са лоши, докато наистина не те застигнат.

— И те е застигнала?

— Да.

— Някоя от тези лоши беди да те е проследила дотук?

— Не, сигурна съм.

Севки отстъпи назад и отвори вратата по-широко.

— Влизай.

10.

Жилищна сграда „Стоунгус“

Квартал Зейтин бурну

Истанбул, Турция

17 март 2010

— Изненадан съм, че не знаеш къде е полицейското управление.
— Севки се беше настанил в удобния стол пред бюрото с шестте компютърни монитора. Пръстите му чаткаха по клавиатурата с лекота. Изображенията на мониторите се редуваха с удивителна точност. Клийна не знаеше как се справя с всичко, но знаеше, че успява.

— Станало ми е навик никога да не ме арестуват. — Тя се беше излегнала на дивана като у дома си. Когато беше в Истанбул, двамата със Севки прекарваха доста време заедно — като приятели и любовници. Никой от тях не можеше да си позволи да допусне някого за постоянно в живота си. И никой от тях не желаше да напусне света си, за да заживеят заедно. Въпреки че приятелството и допълнителните екстри бяха приятни, и двамата предпочитаха да са независими.

Севки присви рамене.

— Не е чак толкова зле да те арестуват.

— Ще ти повярвам.

— Виж, когато те задържат за по-дълго, нещата не са толкова забавни.

— Опитвам се да не слагам думите „затвор“ и „забавление“ в едно изречение.

Апартаментът представляваше странна смесица. Всичко в кухнята беше идеално подредено. Севки обичаше да готви и това беше едно от нещата, които Клийна харесваше у него. Тъгълът с компютрите беше безупречен, спретнат и внимателно подреден.

На едната стена имаше лавици пълни с кашони с американски комикси и рисувани романи. Всеки кашон беше внимателно надписан. Плакати на оскъдно облечени жени с магически мечове в ръце и нереално големи пистолети покриваха стените. Клийна позна Лара

Крофт и Жената чудо, но останалите не ѝ говореха нищо. Имаше дори извънземни, но несъмнено бяха жени.

— Яла ли си? — попита той.

— Умирам от глад — призна тя.

— В хладилника има арабасъ чорба.^[1]

— Звучи много вкусно. — Клийна стана от дивана. — Ти искаш ли?

— Да, ако обичаш.

— Има ли достатъчно за двамата.

Севки се извърна и ѝ се ухили.

— Да, дори и когато един от двамата си ти. Пекох и екмек^[2] преди два дни. Затопли го във фурната...

— Знам какво да правя — прекъсна го Клийна. — Не съм чак толкова безпомощна.

— Права си. Точно безпомощна не си.

Приятно топло чувство се разля по цялото ѝ тяло, когато се зае да приготвя простото ядене. Беше добре да е отново в кухнята, да домакинства с някой, който знае всичките ѝ тайни. Намери чорбата, изля я в тенджерата и я затопли на печката. Разви малките самуни екмек и ги сложи в тава във фурната. След минути апетитен аромат на пилешка чорба и хляб се понесе из апартамента.

Тя взе две големи паници от полиците, напълни ги със супа и нарязана хляба на хапки. Сложи по няколко във всяка паница и добави парчета датско сирене „Хавърти“.

Подаде на Севки едната паница и се върна на дивана. Докато се хранеше, гледаше над рамото му към мониторите. Супата беше хубава, достатъчно лютивата от червения пипер, а квасът на екмека допълваше вкуса.

— Според това, което откривам тук — рече Севки, — твоят професор Лурдс...

— Той не е „моят професор Лурдс“.

Севки я погледна и се усмихна.

— Докоснах оголен нерв, а?

— Този човек е идиот. Заради него за малко да ни убият и двамата. На няколко пъти.

— Както и да е, пристигнал е в Истанбул, за да изнесе серия лекции пред студентите на негов колега.

— Какъв колега? — Клийна духаше чорбата си, за да изстине, после натопи парче хляб в нея и го изяде.

Севки затрака по клавишите с мълниеносна бързина.

— Преподавател от Истанбулския университет.

— Как се казва?

— Професор Олимпия Аднан. — Севки отвори снимката ѝ от университета на един от мониторите.

Жената беше с тъмна коса, късо подстригана, тъмни очи и гладка матова кожа. Клийна реши, че гони четирийсет, но всъщност изглеждаше прекалено хубава за университетски преподавател. Носеше правоъгълни очила.

— Много е готина — обади се Севки.

— Ако си падаш по по-стари жени — отвърна Клийна.

— Да бе! — Севки насочи вниманието си към супата. — Щеше да ми е от полза, ако знаех какво търся.

— Искам всичко, което можеш да намериш за професора, и какво прави тук. Освен това, което дават по новините.

— Значи трябва да чета мисли, така ли?

— Мисли извън рамката, Севки. Искам да използваш гениалните си способности.

Севки се усмихна.

— Искаш да си поиграеш с егото ми. — Кимна и се почука по челото. — Много добра стратегия. Явно наистина си го загазила.

— Така е.

Тази мисъл ѝ развали апетита, но тя се насили да продължи да яде. Това беше едно от нещата, на които баща ѝ я научи още в самото начало: когато беше уморена, спеше, когато имаше време, ядеше. Недохранен и изморен човек не може да действа в режим на оцеляване. А тя със сигурност беше в такъв.

— Не само аз съм го загазила — отвърна Клийна. — Имам по-малка сестра. Снощи някой е ходил при нея да я заплашва. Професорът не е моя грижа, а на някой друг.

Севки не помръдна, попиваше всяка нейна дума, без да показва емоция.

За един кратък миг ѝ се прииска да върне думите си назад. Но Бриджит се нуждаеше от помощ, а Севки трябваше да знае какво има насреща.

— Човекът, който е заплашил сестра ми, не е обикновен убиец. Свързан е по някакъв начин със случая. Важен играч на международната сцена. — Тя му разказа за телефонното обаждане и за посещението в бара.

— Според теб работи за шпионска агенция? — попита Севки накрая.

Клийна кимна.

— На моето правителство?

— Ако е турското правителство, защо ще бие път до Щатите да заплашва сестра ми?

— Какво искат да направиш с професор Лурдс?

— Да го следя — отвърна Клийна.

— Защо? Какво очакват да направи?

— Затова дойдох при теб. Искам да се разровиш и да видиш какво можеш да откриеш.

— Без да се сблъскам с американските шпиони, които те заплашват.

— Може и да не са шпиони. Може да са корпоративни интереси. В днешно време шпионските заплахи не са само политически. Икономиките са разклатени и религиозният фанатизъм пламва навсякъде.

Севки кимна.

— Знам. Напоследък в Близкия изток има много размирици. Нарушено е равновесието на силите, вълненията в Иран и настояването на американците, че шиитите са повече от сунитите в Ирак, още не са стихнали. Следя ги.

Клийна не се интересуваше от политика. Баща ѝ беше подвластен на политиката и го убиха заради някакъв мъж, който бе развял флага на Ирландската република под носа му. Баща ѝ никога нямаше да започне да продава оръжия, ако не се беше занимавал с политика. Знаеше какво е мнението ѝ за това, затова не я беше взел с него онази сутрин.

— Казвам ти го, защото трябва да внимаваш — рече тя. — Заради теб. И заради сестра ми.

Той кимна.

— Ако решиш да се откажеш, ще те разбере.

— Но ти ще го направиш.

— Нямам избор.

Севки облиза лъжицата си.

— Искаш нещо много опасно, Клийна.

— Знам.

— Но е за семейството. Знам какво е семейството.

Сълзите ѝ бликнаха, преди да се усети. Тя бързо ги избърса.

— Ще го направя заради теб. Внимателно. Но само толкова. Аз самият имам семейство.

— Благодаря ти. Разбра ли за отвличането на летището?

— Разбира се. Давах го по новините.

— Трима от мъжете бяха убити или ранени. Искам да знам кои са, или поне за кого работят. Ако е възможно.

Севки затрака по клавиатурата. Архивни кадри проблясваха по екраните, после на един от десните монитори се появи летището.

Той се ухили.

— Не е ли чудно нещо технологията?

Тръпки полазиха Клийна, докато гледаше повторението на сцената. Знаеше, че двамата с Лурдс се бяха разминали на косъм със смъртта, но нямаше представа, че окото на бурята е било толкова близо.

— Заснето е ужасно — обади се Севки. — С туристическа камера. — Спря на сцена, на която се виждаха двамата с Лурдс. — Ако бях го гледал, можеше и да те позная.

Клийна се загледа в червената си коса и реши, че може би ѝ трябва промяна.

— Ако ще правиш нещо на косата си, гледай да е временно — предупреди я Севки.

Клийна го погледна.

— Може би наистина четеш мисли.

— Тази беше лесна. Но ако те хванат, за да те разпитват, трайно боядисаната коса може да им се види подозрителна. Ако само я нашариш... — Той млъкна и направи жест, сякаш пръска със спрей.

— Да си направя кичури.

Севки щракна с пръсти.

— Да. Никой няма да търси червенокоса жена с крещяща коса. А и доста младееш, така че ще ти отива.

— Аз съм си млада.

— Пардон! — Севки извади устройство с плосък екран и взе да рисува по него с електронен молив. На екрана яркожълти кръгове обградиха тримата мъже. — Тези мъже, нали?

— Да. Има и още, загинаха при катастрофата след няколко минути.

— А взривеният хеликоптер? Ти ли беше? — Севки изглеждаше изненадан.

— Не съм взривявала хеликоптера.

Севки изруга и насочи вниманието си към компютъра.

— Из целия град има трупове.

— Под него — също, в катакомбите — отвърна Клийна. — Те са свързани с мъжете от катастрофата.

— Но не и с мъжете от летището?

Клийна си пое дълбоко дъх.

— Надявам се, че не. Иначе става прекалено усукано, за да се разплете.

— И то от самото начало.

— О, още нещо. Онези от катакомбите дадоха на Лурдс някаква книга.

— Книга ли?

— Да.

— Откриването на трупове е едно, но знаеш ли колко много книги има?

— Не и като тази. — Клийна описа книгата и му разказа обясненията на Лурдс за тайния гръцки език.

Севки сплете пръсти и изпъна ръце, така че кокалчетата изпукаха.

— Е, това вече е нещо.

Клийна взе празната му паница и я сложи в своята. Отиде в кухнята и ги сложи в мивката.

— Трябва да вървя.

— Защо?

— Трябва да намеря Лурдс. И без това останах тук по-дълго, отколкото трябваше.

Севки повдигна рамене.

— В момента Лурдс няма къде да иде. Полицията го е прибрала.

— Могат да го пуснат всеки момент.

— Изглежда не са се разбързали. — Той изпълни кратко ритмично соло на клавиатурата. Миг по-късно два екрана смениха картината си, на единия се виждаше как Лурдс седи в гола стая, а на другия имаше коридор.

— Това от полицейския участък ли идва? — прошепна Клийна.

— Много ясно — ухили се Севки. — Много ме бива. Не съм единственият, който го прави, но съм сред малцината, които не са окошарени. Това е много скъпо. Много скъпо. Но оставям други да плащат.

— Не те ли разкриват?

Севки повдигна рамене.

— От време на време успяват. Но аз прикривам следите си много внимателно. Когато ме разкрият, изчаквам малко, после пак прониквам в системата им. Не са толкова непристъпни, колкото карат хората да мислят. Засега още съм неуловим. Освен това сиско системите, направени от „Мобайл Електроник Системс Интегрейшън“, свързват на едно място много информация от всички краища на света. Инфраструктурата е сложна, но аз обичам предизвикателствата.

— Това е направо невероятно!

— Не чак толкова. Правил съм някои от порносайтовете в Истанбул — усмихна се Севки. — Гледам да осигуря безплатни пас кодове на някои от полицаите към тези сайтове. Когато се логнат от службата, аз се промъквам вътре. Много добра система. — Той замълча. — Често надничам и в други правителствени сгради по този начин. Но трябва да си много добър.

Клийна гледаше Лурдс. Главата му лежеше върху кръстосаните на масата ръце и той като че ли спеше. Явно на нея повече ѝ беше провървяло. Поне бе успяла да си смени дрехите.

— Знаеш ли какво трябва да направиш според мен? — попита Севки.

— Какво?

— Трябва да си починеш. Аз ще продължа да наблюдавам твоя професор Лурдс...

— Той не е мой.

Севки вдигна отбранително ръце.

— Ще го гледам. Ти трябва да поспиш. Ако се навърташ около полицията, може да те забележат ченгетата или някой друг, който следи

професора.

Клийна се замисли. Той имаше право.

— Добре — неохотно се съгласи тя. — Но само ако първо ми позволиш да взема един душ.

Истанбул емние мудурлугу

Ватан кад/Фатих

Истанбул, Турция

17 март 2010

Някой леко потупа Лурдс по рамото. С огромно съжаление той изплува от съня. Сънуваше голата млада гмуркачка, която му бе показала рифовете около Хаваите. Кожата ѝ беше с цвят на разтопен шоколад, а целувките ѝ — сладки като...

— Професор Лурдс — обади се строг глас.

Този път разтърсването не беше толкова леко. Ядосан и уморен до смърт, Лурдс замахна с лакът, за да разкара нахалната ръка. Някой хвана лакътя му и го бутна назад.

— Буден ли сте, професоре?

Лурдс неохотно се надигна от масата и разтърка очи.

— Вече да, но не знам доколко.

— Добре. Почти приключихме.

Лурдс леко се усмихна.

— С нетърпение чаках да го кажете.

Ерзос се усмихна на свой ред, докато сядаше от отсрещната страна на заседателната маса. Изпразни няколко пакетчета захар в гъстото турско кафе, което беше донесъл със себе си. Силният аромат на напитката подразни апетита на Лурдс и накара стомаха му да закъркори.

— Има още кафе, ако желаете — предложи инспекторът.

— Не, благодаря. Щом си тръгна оттук, отивам в хотела... — Лурдс погледна към Ерзос. — Отивам си в хотела, нали?

— Да.

— Слава богу! — Лурдс прокара ръка през косата си. — Когато стигна в хотела, ще спя цяла седмица. — Протегна се на стола.

— Ходихме в катакомбите, където казахте, че е била престрелката с Кайин и неговите хора.

Лурдс кимна. Беше обяснил приблизително къде бяха излезли на улицата. Възстанови по спомен всички завои, които бяха правили.

— Не открихме никакви трупове — рече Ерзос.

— Сигурен съм, че тя уби поне няколко от тях. Макар че никога не съм го искал, ми се е налагало да присъствам на подобни неща и знам кога някой е убит.

— Разбирам. С изненада открих, че всичко в книгата ви за Атлантида почива на действителни факти.

„Дори доста неща бяха пропуснати“, добави наум Лурдс. Не всичко от историята ставаше за разказване. Католическата църква също се беше погрижила. Скрытата книга за първия потоп беше заключена — от тях и в паметта на Лурдс. Но пътят към нея беше осеян с много смърт.

— Сигурен ли сте, че сте открили точното място? — попита Лурдс.

— Открихме мястото, където според вас е станала престрелката — отвърна следователят. — Имаше много кръв. Открихме и късчета човешка плът. И всичко беше скорошно.

— Но трупове нямаше?

— Нито един.

— Значи са ги отнесли — отвърна Лурдс. — Това е обяснимо.

— Така ли? — Ерзос се облегна на стола си.

През последните няколко часа, по време на разпита, Лурдс бе разбрал, че Ерзос е умен и добър професионалист.

— Знаете ли по какъв друг начин могат да изчезнат шест или седем мъртъвци? — попита Лурдс. — Като изключим номерата на фокусниците?

— Разбира се, че не.

— Значи са ги отнесли.

Ерзос кимна.

— Криминалистите ме увериха, че са открили доста доказателства за това. Отпечатъци от стъпки в кръвта. Следи от влачене. Много неща.

— Тогава какъв е проблемът?

— Началникът ми е притеснен от идеята за съществуването на група хора, които биха положили толкова усилия, за да не бъдат разкрити.

— Аз също — призна Лурдс. — И нека ви уверя, че е още по-притеснително да зная, че въпросната група ме търси.

— Представям си. — Ерзос замълча. — Още по-загадъчното е, че не успяхме да идентифицираме двамата мъже, загинали при катастрофата на джипа, с който са ви превозвали.

— В толкова голям град би трябвало да го очаквате — възрази Лурдс.

— Но хора, които отвличат от улицата посред бял ден? Хора, които убиват без никакво угризение? — Ерзос поклати глава. — Не, такива хора рядко остават без досиета, не само в Истанбул.

Лурдс го полазиха тръпки, като си помисли за това.

— Замисляли ли сте се да напуснете Истанбул, професоре? — попита Ерзос.

— Разбира се. — Единственият проблем беше ръкописът. Ако си тръгнеш, нямаше да може да го отнесе със себе си.

— Ще го направите ли?

Лурдс се поколеба.

— Не съм убеден.

— Защо?

— Не знам. — Но се боеше, че е съвсем наясно.

— Всеки разумен човек — Ерзос обясняваше търпеливо, като на малко дете — щеше вече да се е хвърлил към посолството, за да се измъкне от страната след подобно изпитание. Или най-малкото щеше да потърси закрила там. Вие не направихте нито едно от двете.

— Не.

— Защо?

Лурдс се замисли. Нямаше да им каже за ръкописа. Вече го беше решил. Ако им кажеше за него, щеше да се наложи да им го предаде и да се примири с факта, че никога вече няма да го види.

— Каква е гаранцията, че някъде другаде ще съм в по-голяма безопасност? — рече накрая.

— Прегледах досието ви по нареждане на ръководството — отвърна Ерзос. — Когато е имало проблем в Йерусалим, сте решили да се откажете от пътуването. Когато екипът ви в Иран е бил нападнат, също сте предпочели благоразумието пред храбростта. Във всичките си начинания, професоре, сте се държали като разсъдлив и предпазлив човек.

Нещо го бодна, когато чу нотка на презрение в гласа на Ерзос.

В онези моменти нищо важно не беше поставено на карта. В нито един от случаите не беше имал истинска причина да остане и да се бие. Сега беше друго. Книгата беше нещо друго...

Имаше чувството, че се твори история. И всичко беше в неговите ръце.

— В този случай обаче — продължи Ерзос — избирате да рискувате глупаво живота си. Не разбирам решението ви.

— Има ли причина да смятате, че онези мъже отново ще тръгнат да ме преследват? — Пулсът думкаше в гърлото и слепоочията му. Ако беше на мястото на Ерзос и той щеше да е подозрителен. Последното, от което имаше нужда, бе някой да го следи, докато е в Истанбул. Потайността не беше сред най-големите му умения.

— Не знам, професоре. Има ли причина да смятате, че тези мъже ще продължат да се интересуват от вас?

Лурдс мълчеше.

Ерзос кръстоса крака и се вторачи в него.

— Тези мъже са ви задържали доста време, професоре. Трудно е да се повярва, че не са споменали какво са очаквали да постигнат с отвличането ви.

— Както ви казах, през повечето време бях в безсъзнание. Упоиха ме. Мислех, че ще ме убият.

— В даден момент обаче се опомняте достатъчно, за да хукнете да си спасявате живота.

Лурдс кимна и усети как гърлото му пресъхва. Зачуди се колко ли хора го гледат от другата страна на огледалото.

— Не е нужно да си се опомнил кой знае колко, за да разбереш, че трябва да бягаш и да се спасяваш, когато си отвлечен от хора, които могат да те убият — възпротиви се той.

— Но не са ви убили, нали? В интерес на истината, направили са всичко възможно да ви опазят жив.

Лурдс нямаше как да оспори това.

— Сигурно са искали нещо от вас — настоя спокойно Ерзос.

— Съгласен съм.

— Но така и не сте разбрали какво.

Лурдс се опита да запази лицето си безизразно. Не му се искаше турската полиция да го хване в лъжа, а не желаше да им казва

истината. Мразеше да си усложнява толкова живота.

— Жената усети плановете им, каквито и да са били те — отвърна Лурдс. — Вече ви го казах.

Ерзос кимна.

— Така е. Но това е дори още по-смущаващо. Защо е била там?

— Работеше за тях.

— А после е размислила?

— Така стана. Скараха се за пари.

— Хонорарът ѝ. Да. Казахте, че е трябвало да ѝ платят останалото от уговорената сума. Щели да я убият.

— Да. Казаха го. — Лурдс кимна. — Дори не си направиха труда да го скрият.

— Глупаво е било да работи за тях.

— И аз така мисля.

— Но не е била чак толкова глупава, че да ги остави да я убият.

— Извади късмет.

— Не е разчитала на късмета, за да ви вземе за заложник. Знаела е, че онези мъже няма да рискуват да ви убият.

Твърде късно Лурдс видя капана, в който беше попаднал.

— Как тази жена — чиято самоличност не знаете и която никога преди не сте виждали — е разбрала, че онези мъже ще ви убият и двамата?

Лурдс се помъчи да отгатне какво би казал някой от шпионите в романите. Не можа да измъдри нищо.

— Предполагам, че е знаела — отвърна неубедително.

— Значи всички, освен вас знаят?

— Вие също не знаете.

Ерзос се усмихна и се облегна на стола.

— Не, и ние не знаем. И това ужасно притеснява началника ми. Казаното от вас би накарало някой да повярва в съществуването на нещо като конспирация.

Лурдс не знаеше какво да отговори на това, но споменаването на думата „конспирация“ правеше изпитанието му още по-смразяващо.

— Началникът ми иска да ви депортира — рече Ерзос.

— Даде много ясно да се разбере.

Страх забръмча в ушите на Лурдс, докато той отчаяно търсеше някакъв аргумент, който да му позволи да остане в Истанбул. Някак си

фактът, че трябва да води лекции в местния университет, не изглеждаше достатъчно убедителен.

— Вашето правителство обаче — продължи Ерзос — се застъпи за вас.

Лурдс остана удивен.

— Така ли?

— Да. Вашият държавен департамент беше много убедителен по въпроса. — Ерзос вдигна ръце с дланите нагоре. — Така че в интерес на добрите политически отношения ще ви бъде разрешено да останете в Истанбул.

Лурдс въздъхна с облекчение. Не знаеше какво щеше да прави, ако му бяха сложили белезници и го бяха метнали на първия излитащ самолет.

— Лично аз — продължи Ерзос — много ви харесвам. — Той се усмихна. — Съпругата ми щеше да иска да се запознае с вас. Но...

Лурдс зачака, разкъсван между страха и въодушевлението.

— Но — продължи Ерзос — се безпокоя за сигурността ви в този град. Много ще ми е неприятно, ако ви се случи нещо.

— Оценявам загрижеността ви, следовател Ерзос — отвърна Лурдс.

Полицаят кимна в знак на благодарност.

— Разбирам, че не знаете кои са похитителите ви. Работим по разпознаването им. Но успяхме да разберем кои са двама от мъжете, които искаха да ви отвлекат на летището.

— И кои са те? — Лурдс не искаше да знае, никак даже, но разбираше, че Ерзос очаква от него да прояви любопитство.

— Терористи — рече Ерзос. — Политически екстремисти, шиити. — Погледът му се впи в очите на Лурдс. — Знаете ли защо подобни хора биха решили да ви отвлекат?

Религиозни екстремисти... Добре знаеше на какво са способни религиозните екстремисти. Но за какво им беше той? Лурдс преглътна голямата буца, заседнала в гърлото му.

— Не, не знам.

— Това е нещо, което може би ще искате да разберете. — Ерзос се изправи. — Ако решите да останете в Истанбул.

Лурдс кимна, искаше му се да може да напусне града. Заедно с ръкописа. Само така щеше да тръгне. Освен, разбира се, ако знаеше

със сигурност, че оставането ще му коства живота.

— Това значи ли, че съм свободен да си вървя? — попита той.

— Свободен сте. Един мъж от Държавния департамент дойде да ви вземе и да ви отведе в хотела. Казах му, че и ние можем да го направим, но той настоя.

Ерзос го изведе в коридора.

Тъмнокос мъж към трийсетте, облечен с костюм, седеше на стол в коридора. Лурдс видя раницата си на пода до него.

Мъжът държеше ръкописа в добре поддържаните си ръце. От колана му се подаваше дръжката на пистолет. Той вдигна книгата и я показа на Лурдс.

— Тежко четиво, а, професор Лурдс? — попита мъжът. — Или се опитвате да изнасяте незаконно документи от страната?

---

[1] Турска доматиена супа, в която се слагат парчета варено тесто.
— Б.пр. ↑

[2] Вид турски хляб. — Б.пр. ↑

11.

Истанбул емние мудурлугу

Ватан кад/Фатих

Истанбул, Турция

17 март 2010

Лурдс се усмихна насила, защото стомахът му изведнъж се сви.

— Тежко четиво наистина. Моля ви, внимавайте. Много е стара.

Мъжът тупна книгата и в коридора проехтя глух звук. — Това вече го разбрах.

Без да се замисля, Лурдс се приближи и взе книгата от него с разтреперани ръце.

— Съжалявам. Не знаех, че е толкова важна — каза мъжът.

— За мен е — отвърна Лурдс.

— Прегледах я. Не можах да я прочета.

— Освен ако не знаете старогръцки.

— Не знам. Рисунките изглеждат интересни. Някои са доста зловещи.

— Ще се съглася с вас.

— За какво се разказва в книгата?

Лурдс се поколеба само за миг.

— За архитектура.

— И аз така си помислих. Много ли е стара?

— Още не съм установил със сигурност. — Лурдс внимателно стискаше книгата под мишница. — Още я превеждам.

Мъжът махна към раницата с небрежен жест.

— Виждам, че пътувате с много книги.

— Така е. Дано останалите, които взех за това пътуване, да са в хотела!

— Мисля, че всичко беше прибрано. Е, може да има един-два куршума вътре. Май си носите много работа.

— Така е.

— Не се ли тревожите, че нещо може да изчезне?

— Не — отвърна Лурдс. — Повечето от документите, по които работя, докато пътувам, не са оригинали. Обикновено нося снимки или сканирани копия.

Мъжът се усмихна.

— Предполагам, че е трудно да се носи камък, покрит с йероглифи.

— Така е. Както и стена, покрита с клиновидно писмо.

Погледът на мъжа се стрелна отново към книгата.

— Предполагам, че това е изключение.

— Да. — Лурдс не поясни нищо повече.

Мъжът бръкна в сакото си и пистолетът му се показа за миг. Отвори легитимацията си от Държавния департамент и показа на Лурдс снимката и картата си.

— Казвам се Хейдън Мълинс. Аташе съм към Държавния департамент на Съединените щати в Турция.

— Всички аташета към Държавния департамент ли ходят въоръжени в Истанбул?

— Не. Но след случилото се при пристигането ви решиха да въведат специални правила за вас. — Мълинс се наведе и вдигна раницата му. — Последвайте ме, колата ни чака.

Лурдс кимна.

Ерзос му подаде визитна картичка.

— Това са телефоните ми за връзка, професор Лурдс. Позволих си да напиша личния си мобилен номер на гърба. В случай че решите, че има нещо, с което мога да ви услужа.

— Благодаря ви. — Лурдс взе визитката. — Дано хванете хората, които търсите.

— Ще ги хванем, професоре. Истанбул е древен град, пълен с много древни тайни, но новите рядко остават неразкрити. Онези мъже, които и да са те, не ми изглеждат като хора, които ще си тръгнат с празни ръце. — Ерзос присви рамене. — Това може да е зле за вас, но ще ни даде още един шанс да ги хванем. Този път ще успеем. Но подходящият момент, така да се каже, е в ръцете на Аллах... Пазете се, професоре!

Понеже не знаеше какво друго да направи, Лурдс кимна и пое след Мълинс.

— Не е голям оптимист, а? — попита Мълинс, когато се отдалечиха достатъчно. — Смята ви за ходещ труп.

— Вероятно има основание — отвърна Лурдс. — Пътуването ми беше прекалено бурно, за да му се понрави. Както и на мен.

— Може ли един съвет, професоре?

— Разбира се.

Мълинс стрелна поглед към визитката в ръката му.

— Не бих се доверявал много на местните, ако разбирате какво искам да кажа.

— Защо?

— Всеки в града си гони интереса. Жалко ще е да ви видят сметката.

— Повярвайте ми — отвърна Лурдс, — последното, което искам, е да ми видят сметката.

— Значи наистина не знаете какво искаха онези смешници?

Лурдс излъга без всякакво колебание.

— Не.

— Странно, а? — Мълинс му се ухили. — Длъжен съм да ви го призная, професоре. Имате камъни вместо топки. Повечето хора щяха да хукнат да търсят скривалище след преживяното от вас. А вие сте готов да изнасяте лекции пред студентите.

— Повярвайте ми, не смелостта е причината да остана тук.

— О, значи е чувството за дълг? Обещание към приятел?

— Нещо подобно. По-скоро любопитство.

Лурдс спря до седана, който Мълинс посочи на паркинга, и огледа улицата. Очевидно никой не се интересуваше от него. Лекият ветрец леко хапеше и разнасяше аромат на пикантна храна. Професорът не знаеше кое иска най-напред: храна или креват. Имаше нужда и от душ и чисти дрехи.

Мълинс го видя, че се оглежда наоколо, и попита:

— Параноя, а, професоре?

— Може би — призна Лурдс.

— Ще се почувствате ли по-спокоен, ако ви кажа, че ще ви държим под око известно време?

— Да — излъга Лурдс. Още се отнасяше с подозрение към факта, че Държавният департамент беше дошъл да го спасява, без да го

засипва с въпроси. Не му звучеше никак логично. А всички, с които се беше срещнал тук, в Истанбул, го предупреждаваха да бъде разумен. Той се плъзна върху седалката и закопча предпазния колан.

*Централно разузнавателно управление
Лангли, Вирджиния
Съединени американски щати
17 март 2010*

— Искаш да кажеш, че никой от хората, които познаваме, не може да разчете тази книга? — попита Доусън.

В лявата част на екрана в командния център, Джошуа Хеджис изглеждаше извън себе си от притеснение. Беше преминал петдесетте и не беше свикнал да се появява неподготвен, както сега. Носеше бяла риза с навити до лактите ръкави. Вратовръзката му седеше накриво. Венец от мека като памук бяла коса ограждаше голото му теме.

— Не открихме никого, сър.

— И нямаме никаква представа какво пише в книгата?

Хеджис се поколеба.

— Архитектура, сър?

— Така ли каза обектът?

Аналитикът се сви едва забележимо.

Доусън гневно тръсна глава. Беше спал по време на обратния полет от Бостън и си беше откраднат два часа в кабинета, докато турската полиция разпитваше Лурдс, но не се чувстваше отпочинал. Новините от шефа на криптографите още повече засилиха умората му.

— Ние сме ЦРУ — рече Доусън. — Не би трябвало да има по-добри от нас в разчитането на кодове.

— Сър — обади се Хеджис, — в наша защита ще кажа, че това не е просто код. Това е...

— Имаме лингвисти. Ти имаш лингвисти.

— Да, сър. Имаме. Разполагаме с хора, които могат да четат и пишат на старогръцки по-добре от всеки друг. Но всички сме на мнение, че това не е просто старогръцки, а кодирана версия на старогръцкия.

— Разкодирайте я тогава.

— Опитваме се, сър. С малко повече време...

Доусън погледна към другата половина на екрана. „Представителят“ на Държавния департамент Мълинс всъщност беше агент на ЦРУ. Той бе заснел с цифрова камера старата книга, която професорът бе скрил в раницата си, и беше изпратил записа в Лангли. Книгата беше единствената възможна следа сред откритото в раницата.

— Знаеш ли на кого докладвам, Хеджис? — попита Доусън.

Хеджис преглътна с мъка.

— Да, сър.

— Повярвай ми, щом ти казвам, че натискът идва от високо. Ако не разбиеш кода — и то бързо, — следващата ти задача ще бъде в Антарктида. Ясно ли се изразих?

— Кристално ясно, сър. Но има поне едно хубаво нещо, сър.

— Нямам търпение да го чуя — изръмжа Доусън.

— Ако ние не успеем да разбием кода с целия софтуер и наличен състав, много се съмнявам, че някой друг ще успее да го направи.

— Това не ми е достатъчно. Искам превод.

— Да, сър.

Доусън натисна едно от копчетата върху слушалките с микрофон, които носеше на главата си, и прекъсна връзката с Хеджис. Анализаторът изчезна от екрана и след миг там се появиха изображения от тайнствената книга на Лурдс.

Доусън вдигна въздушната мишка и щракна по цифровите страници. Цял час бе разглеждал символите и вече го болеше главата. После превключи на безжичната камера, монтирана в седана, в който се взеше Лурдс.

Професорът седеше до шофьора и разтриваше слепоочията си. Не изглеждаше като заплаха за националната сигурност. Дори не приличаше на ерудиран харвардски учен. Имаше вид на бродяга — небръснат, рошав и мръсен.

Но в сивите му очи имаше нещо, което подсказваше за интелекта му. Лурдс беше превеждал документи и надписи, които никой друг на света не бе успял да разчете.

Доусън се помъчи да си представи какво го прави толкова добър и не можа.

„Сигурно има късмет — помисли си той. — Всичко, което се случи от пристигането му в Истанбул, го доказва. Можеше — даже трябваше — отдавна да е мъртъв“.

Само че в такъв случай нямаше да могат да се доберат до книгата. Доусън изруга приглушено. Искаше му се да знае за какво е всичко това. Вицепрезидентът беше наясно, но не искаше да му каже. Обикновено беше сред добре информираните му приближени, но невинаги.

Не можеше да стои спокойно и закрачи пред екрана на стената.

— Разполагаме ли със звук и картина от хотелската стая на Лурдс?

— Вече да — отвърна един от техниците зад гърба му.

— Пуснете я.

Екранът примигна и картината се смени. За едно мигване страниците от книгата изчезнаха и на тяхно място се появи изглед към хотелски апартамент. Двама мъже и една жена, облечени с униформи на хотелския персонал, се трудеха чевръсто в стаите.

— Последователно включване — каза един от техниците.

Поредица гледни точки се завъртяха по екрана. Доусън преброи девет камери, които осигуряваха различна и припокриваща се картина от всекидневната, спалнята и банята на апартамента.

— Картината е в изправност — докладва техникът. — Започвам проверка на звука.

На екрана тримата се разхождаха из апартамента и разговаряха с нормален тон. Направиха още няколко дребни настройки на звука, преди системата да бъде обявена за задоволителна.

— Подслушваме ли хотелския телефон? — попита Доусън.

— Първо това направихме — отвърна техникът.

— А мобилния на Лурдс?

— Инсталирахме клонираща програма, преди да му го върнем. Ще следим всички входящи и изходящи обаждания, както и гласовата поща.

Доусън се поуспокои. Поне държаха всичко под око. Професор Томас Лурдс не можеше да стори нищо, без те да разберат. На Доусън само му се искаше да разбере защо вицепрезидентът проявява такъв интерес към него.

— Къде е Лурдс? — попита Доусън.

Горният десен ъгъл на екрана се разтегли в улична карта. Две местоположения, маркирани с 1 и 2 светнаха. Номер 2 беше

неподвижен, а номер 1 се движеше. Колата на Мълинс беше снабдена с джиписес.

— Остават три минути, сър — каза един от техниците.

— Ще ни трябват десет минути, за да разчистим тук — рече един от агентите в хотела. — Можете ли да забавите пристигането?

— Обади се на Мълинс и го уведоми — нареди Доусън.

Миг по-късно 1 промени посоката, като сви в една странична улица и се отдалечи от хотела. Доусън наблюдаваше Лурдс на екрана и забеляза, че той се стегна на седалката.

— Лурдс разбра, че се отклониха от маршрута — рече Доусън. — Кажи на Мълинс.

В колата Мълинс се обърна към професора и му каза:

— Трябва да се отбия на едно място за една секунда, ако не възразявате.

— Разбира се — отвърна Лурдс.

Две пресечки по-нататък, Мълинс паркира колата и слезе.

— Имате ли нещо против да останете вътре, професоре?

— Абсолютно нищо.

Мълинс кимна доволно и влезе в малък бижутерски магазин. Лурдс незабавно бръкна в раницата си и извади тайнствената книга. Прелисти страниците, извади малък бележник и започна да си нахвърля бележки. Работеше бързо и самоуверено.

Доусън крачеше нетърпеливо.

— Можем ли да видим какво пише?

Изредиха се различни гледни точки от камерата в колата, но напразно. Това, върху което работеше Лурдс, си остана скрито.

След няколко минути екипът в хотела се обади по радиото, че са разчистили терена. Мълинс потвърди, че е разбрал, и излезе от магазина с малка торбичка.

— Изглежда, професорът се разработи — обади се Мълинс на път към колата. — Можем да вземем това, което е записал.

Доусън се замисли. Сътвореното от Лурдс със сигурност щеше да е по-полезно от всичко, което криптографският отдел беше сглобил в Управлението. Но дали няколкото трохи, които професорът беше събрал, щяха да са достатъчни, за да повдигнат булото над отговорите, които книгата съдържаха.

— Как искате да подходя в случая? — попита Мълинс, когато стигна до вратата на колата.

Лурдс чак сега го забеляза и кротко, преструвайки се на отегчен, прибра книгата в раницата и натъпка бележника в джоба на ризата си.

Мълинс се пъхна зад волана.

Доусън пое дълбоко дъх и издиша. Хора като професора обичаха да действат умно. Вече беше отказал да сътрудничи на истанбулската полиция.

Умното действие означаваше, че Лурдс бе създал собствен шифър за бележките си. Бяха разбрали това от написаното, което Мълинс беше открил в раницата и понеже Лурдс го биваше толкова много с езиците, шифърът вероятно не беше само един.

— Не — отвърна Доусън. — Остави го. Знаем къде се намира. Можем да го приберем, когато решим. — Под погледа му Мълинс запали колата и се включи в движението.

Хотел „Есрин краун“

Квартал Султанахмет

Истанбул, Турция

17 март 2010

Лурдс плъзна картата в процепа на вратата, врътна дръжката и влезе в тъмната стая. Спря се още на прага.

Вътре имаше някой. Или току-що си беше тръгнал. Ароматът на скъп парфюм витаеше из въздуха.

Беше му смътно познат, но нямаше намерение да насилва късмета си. Пътуването до Истанбул се бе оказало изпълнено с изненади.

Измъкна се заднешком от стаята, като се чудеше дали да не иде в друг, не толкова пренаселен хотел. Преди да затвори вратата, някой го потупа по рамото.

Лурдс подскочи и за малко не извика от страх. Вдигна свободната си ръка, за да се защити, притиснал с другата раницата към гърдите си.

— Томас? — изписка Олимпия Аднан и отскочи назад. — Какво правиш? Щеше да ме удариш.

— Олимпия! — засрамен, Лурдс се изпъчи леко. — Не бива да се промъкваш така зад гърба на хората.

Все още озадачена, тя тръсна глава и го изгледа малко сърдито.

— Надявах се, че ще се радваш да ме видиш. В края на краищата не сме се виждали от близо три години.

Високите скули и леко раздалечените очи я правеха много красива. Гъстата черна коса се спускаше на лъскави абаносови вълни по раменете ѝ. Безупречната маслинена кожа ѝ придаваше екзотично излъчване. Главата ѝ бе само няколко сантиметра над рамото на Лурдс, а костюмът с права пола очертаваше пищната ѝ фигура в най-добра светлина. Носеше обувки с високи токчета, които подчертаваха изящните ѝ прасци. Рубинен медальон на верижка от бяло злато висеше малко над загатнатата цепка в остро деколте на сакото.

— Наистина ли минаха три години? — попита той, искаше му се да спре да се хили толкова глупаво.

— Минаха.

— Изглеждаш зашеметяващо.

— Благодаря ти. Старая се. — Част от някогашната закачливост проблесна в кафявите ѝ очи. Тя се пресегна и оправи яката на ризата му. — Май и ти трябва да се постараяш малко.

— Последните два дни нямат нищо общо с това, което ми обеща, когато ме покани да дойда — отвърна ѝ Лурдс.

Олимпия сбърчи нос.

— Знам. По новините само за това говорят. Съжалявам за всичко. Но трябва да признаеш, че не съм виновна за случилото се.

Това му напомни за парфюма, който беше подушил в хотелския апартамент. Сложи пръст на устните си.

Заинтригувана, Олимпия присви очи и се наведе към него.

— Какво има? — прошепна тя.

— Има някой в стаята ми.

— Глупости! — Олимпия изглеждаше оскърбена. — Това е много добър хотел. Отсядала съм тук. Аз ти направих резервацията.

— Сигурността не е на ниво — прошепна Лурдс.

— Сигурността тук е добра.

— Бяха пуснали полицията.

Олимпия вдигна юмруци към сочните си устни.

— Били са полицаи, Томас. Много ясно, че трябва да ги пуснат.

— Можеха да ме предупредят на рецепцията.

— За какво? Че са пуснали полицията в стаята ти?

— Да.

— Може полицаите да са ги предупредили да не ти казват. Помисли ли за това?

— Разбира се. Вероятно така е станало. Но започнах да мразя изненадите.

Олимпия извъртя очи.

— Разбрах го, когато те потупах по рамото и ти за малко не се подмокри.

— Не, приготвих се да се отбранявам.

— В случай че никой досега не ти го е казал: ти си най-добрият лингвист сред специалистите по самоотбрана.

Лурдс се намръщи.

— Май си се променила. Не помня да си била толкова груба преди три години.

— Глупости. Винаги когато си се надувал, съм те бодвала.

— Това трябваше да е моя реплика.

Тя му се усмихна обезоръжаващо.

— Тогава се съсредоточи.

Тя се провря покрай него, дръпна картата от ръката му и я прокара през процепа.

Лурдс сложи ръка на вратата, сякаш за да ѝ попречи да се отвори.

— Недей да влизаш!

Олимпия вдигна вежди.

— Така ли? С това ли ще ме спреш?

— Сериозно, Олимпия. Вътре има някой.

— Откъде знаеш?

— Подуших парфюма ѝ.

— Имаш забележителен нюх за парфюми. Но може да е останало от друга жена, която е била в стаята ти.

— Ако е имало жена в стаята ми, аз не съм разбрал. Беше заинтригуван от двусмисления характер на разговора им, от флирта и нотката на ревност. — Как е любовният ти живот, между другото?

Олимпия се намръщи.

— Какъв любовен живот?

— Мислех, че имаш връзка с белгийския археолог.

— Имах. За жалост и двамата открихме, че много прилича на теб.

— На мен ли?

— Да. Прекалено въвличен в собствените си изследвания, за да позволи на някоя жена да го отклони задълго от тях.

— Ох!

Олимпия го потупа по бузата.

— Никога не си ме наранявал, скъпи. Още от самото начало ми даде да разбера, че само се забавляваме. И така си беше. — Тя го хвана за яката на ризата и го придърпа за дълга целувка.

Главата му се замая от упойващото усещане, което предизвикваха устните ѝ.

— Томас — прошепна тя задъхано, когато се дръпна от него.

— Да?

— Вратата се отваря *навътре*. — Тя плъзна картата, въртна дръжката и бутна вратата.

Лурдс я последва в стаята, въпреки че всичките му инстинкти крещяха да бяга от хотела.

12.

Овалният кабинет, Белият дом

Вашингтон

Съединени американски щати

17 март 2010

Вицепрезидентът на Съединените щати Елиът Уебстър вървеше по покрития с мокет коридор на президентската светая светих. Вълнуваше се, защото знаеше, че всичко, което беше запланувал толкова отдавна, започва да се осъществява. Бе очаквал, че моментът ще настъпи след две-три години. Беше намислил цял куп планове, за да предизвика предстоящите събития, но пристигането на професор Томас Лурдс в Истанбул беше прекалено хубаво, за да го подмине.

Знаеше, че повторната поява на изгубената книга е знак за бъдещия успех.

Двама млади агенти от секретните служби, мъж и жена, стояха пред вратата на Овалния кабинет. Кимнаха при появата му.

— Добро утро, господин вицепрезидент! — поздрави го мъжът.

— Добро утро, Винсънт. Как мина операцията на ставата на майка ти? — Уебстър помнеше всичко, което научаваше, и всеки, с когото се запознаеше. Всички те бяха обикновени хора, които искаха малко признание от властимащите. Той използваше уменията си, за да ги накара да се почувстват оценени. Това му осигуряваше лоялност, за която не плащаше нищо. Беше развил тази способност още откакто се захвана с бизнес.

Винсънт се усмихна.

— Много по-добре е, господин вицепрезидент. Стана и вече говори как щяла да ходи на танци.

Уебстър се разсмя.

— Като стимул кажи й, че когато отново затанцува, ще я изведе някоя вечер и ще се забавляваме до зори.

Винсънт леко се изчерви.

— Ще й предам. Тя ме помоли да ви благодаря за цветята.

— Няма за какво, Винсънт. След всичко, което правиш за президента, това е най-малкото, което мога да сторя. — Уебстър насочи вниманието си към жената от специалните служби. — Как си в тази прекрасна сутрин, Милдред?

— Добре, сър. Благодаря ви.

— Как е новата Малка сестра^[1]?

— Добре е, сър. Понякога е малко палава, но ми харесва да я водя нагоре-надолу. — Младата агентка наскоро се беше записала за Голяма сестра. Уебстър ѝ беше дал препоръка, която беше довела до одобряване на молбата ѝ за опекунство.

— Отлично, Милдред! Радвам се, че нещата при теб вървят. — Уебстър бързо потри ръце. — Е, май е време да разбере защо президентът ме извика от сутрешната ми среща.

Винсънт кимна, после се извърна и почука на вратата на Овалния кабинет.

— Да — отговори плътен глас отвътре.

Винсънт отвори вратата и рече:

— Господин президент, вицепрезидент Уебстър е дошъл да ви види.

В другия край на помещението президент Майкъл Уегънър се изправи зад отрупаното с документи бюро. Той беше висок сух мъж с тъмна коса, която бе посребряла по слепоочията, откакто беше дошъл на власт. В колежа бе играл баскетбол — за малко не стана професионален играч, — преди да се запише в морската пехота и да ѝ отдаде двайсет години от живота си.

Някои хора вярваха, че Уегънър е станал военен, за да избяга от политическата династия на баща си. Сенатор Кендъл Уегънър цял живот беше в политиката и бе умрял на поста си. На смъртния си одър беше помолил сина си да довърши мандата му. Всички знаеха за болестта, която го погуби, и смъртта му не беше изненада за никого.

Изненадващото за повечето хора беше колко добре младият Уегънър изкара последните две години на сенатора. Постът промени и виждането на Майкъл Уегънър за политиката. Тя беше влязла в кръвта му и той я превърна в кариера. След мандат и половина получи одобрението на Демократическата партия да се кандидатира за президент и спечели съкрушителна победа. Особено след като посочи Елиът Уебстър за вицепрезидент.

Популярността на Уегънър си оставаше висока според проучванията и всички бяха съгласни, че той е един от най-добрите президенти, управлявали някога. Но политиката беше взела своя дан.

— Добро утро, Елиът — рече Уегънър, докато заобикаляше бюрото. Беше без сако, а вратовръзката му лежеше на топка върху един от двата стола пред бюрото.

— Бих ти казал „добро утро“, Майк, но ми прилича повече на дълга нощ. — Уебстър пое протегнатата му ръка и я стисна. После седна на празния стол пред бюрото.

— Беше дълга нощ — съгласи се Уегънър, докато прекосяваше кабинета към подноса с кафе.

— Можеше да ми се обадиш.

— Направих го. В мига, в който се уверих, че ми трябваш. И твоите задължения не са малко. Не мисли, че не го разбирам. Знаех, че ще работя до късно по това, и исках един от нас да е със свежа глава.

— Аз ли?

— Твоята и без това обикновено е най-свежата във всеки даден момент — отвърна Уегънър с усмивка. — Кафе?

— Ако обичаш.

Президентът му подаде кафето, но не седна. Духна своето и отпи, но според Уебстър изобщо не усети вкуса му.

— Какъв е проблемът, Майк?

— Получихме непотвърдено съобщение от Риад, че някой е убил крал Юсеф бин Абдул Азис и престолонаследника Мохамед бин Абдул Азис снощи.

Уебстър остави кафето си на президентското бюро и се облегна назад.

— Някой пое ли отговорността?

Уегънър прокара ръка през косата си и въздъхна.

— Не сме получили окончателно потвърждение. Много е рано, но изглежда е истина.

— Какво се е случило?

— Въпреки количествата петрол, които Саудитска Арабия има и може да произвежда, петролните полета не могат да задоволят търсенето от Запада, Индия и Китай. Всички искат парче от петролната баница и са готови на всичко, за да си осигурят своя пай. — Уегънър кръстоса ръце на гърдите си. — Ние сме виновни, колкото всички

останали, Елиът. Ухажвахме кралското семейство поколения наред. В миналото бяхме единствените с икономически и военен потенциал да ги браним. Когато Китай, Индия и Пакистан изплуваха със силни икономики и армии, изгубихме почва под краката си. Икономиката ни се клати и продължителното ни военно присъствие в Близкия изток източва кръвта ни. Ирак беше само началото.

— Откъде получи съобщението? — попита Уебстър.

— От частите на ЦРУ, които работят в Саудитска Арабия. Те се сдобили с информацията от техен човек, приближен до кралското семейство.

— Какво е станало? — вълнението и нетърпението на Уебстър растяха, но той не ги показваше. Знаеше, че Близкият изток ще запали искрата на пожара, който ще помете света. Разчиташе на това.

— Доколкото разбирам, кралят и престолонаследникът са имали неофициална среща в Икономическия град на крал Абдула.

— Среща с кого?

— Не знаем още. Вероятно с представители на индийското правителство.

— Предоговаряне на доставките?

Уегънър повдигна рамене.

— Вероятно договаряне на сделка по изграждане на тръбопровод през страната им.

— Явно е било в ход от доста време.

— Знам. И ако го направят, това ще застраши икономическия модел, който ние разработваме оттук. Много от хората, с които разговарях, се притесняват.

— Знам. И аз говорих с тях. — Уебстър се замисли за миг. — Знаеш ли, Майк, като бизнесмен, не мога да виня кралското семейство за договарянето на тази сделка. Никой не знае със сигурност колко петрол имат в резерва си. Никой извън управляващата фамилия не знае. Може би са стигнали до момент, в който трябва да намалят добива. Може би се страхуват, че Съединените щати ще прехвърлят бизнеса си в Южна Америка или в Африка.

— Или че най-сетне ще сме достатъчно мотивирани да открием алтернативно гориво след временния срив на икономиката ни. Надежден алтернативен източник ще промени Съединените щати, но в

действителност ще промени изцяло и лицето на Близкия изток. Сигурно обмислят тази възможност.

— Сигурно — призна Уебстър. — Така както стоят нещата там в момента, те трябва да изнасят петрол. Няма много други възможности — няма производство, няма вода, няма достатъчно други ресурси. Ако се появи нов надежден източник на гориво, разстоянието, което трябва да изминаваме за петрола и цената, която се налага да плащаме, вече няма да се отразяват негативно върху икономиката и военната ни сила. Ще можем да си позволим доставките от Близкия изток да бъдат прекъснати, ако ножът опре до кокал.

— Знам. Но още не сме стигнали дотам. Скоро може да стане, но все още зависим от тези хора. Проблемът е, че те вече не искат да зависят от нас повече, отколкото ние от тях.

— Засега обаче още се нуждаем едни от други.

— Напоследък не толкова. — Уегънър поклати глава. — Нуждаем се от тях повече, отколкото те от нас. Имат други купувачи, които се редят на опашка. В момента сме инвестирали толкова много в Близкия изток, че с години не можем да мислим за изтегляне. Иначе ще изгубим средствата си.

— Юсеф и Мохамед търсят — търсеха — някакво активно съглашение относно увеличаване производството на петрол за Индия и Китай. Не преследваха Пакистан, поне доколкото аз знам, заради опасения от терористи в страната. — Уебстър замълча за миг. — Замислял ли си се върху възможността, че може ние да сме тези, които са убили — или поне са се опитали да убият — краля и престолонаследника?

— Да. Съществува и такава възможност. Не ми харесва идеята някакви наемници, използвани от американски гражданин или американска корпорация, да са извършили подобно нещо. — Уегънър поклати глава. — Но настъпиха тежки времена и страната ни не се харесва отвъд океана. Обзалагам се, че е някой друг. Някой, който не ни долюбва. Още излизаме от рецесията и армията ни е на повече места, отколкото можем да си позволим. Уязвими сме. Някои държави ще се възползват от това.

Уебстър остави мълчанието да се проточи известно време, преди да отговори:

— Знаеш, че съм зад гърба ти, Майк. Ще имаш всичко, от което се нуждаеш, каквото и да е то.

Уегънър погледна през прозореца, остави чашата си на бюрото и бръкна в джобовете си.

— Знам, че ще го направиш, Елиът. Затова ти го казвам. Имаш приятели в Риад и май е време да поискаме няколко услуги от тях.

Уебстър изчакаше президентът да мине на въпроса. Понякога му трябваше доста време да стигне до същественото, но никога не се плашеше от трудните решения. Това се дължеше на военното обучение, което беше преминал, но отчасти и на факта, че беше човек, който вярва в доброто и злото. Слабостта му според Уебстър беше, че продължава да вярва, че доброто винаги побеждава.

— Какво искаш да направя? — попита Уебстър.

— Искам да отидеш в Саудитска Арабия. Искам да разбера какво става там.

Уебстър се изправи.

— Добре, Майк. Има ли още нещо?

Уегънър уморено поклати глава.

— Бъди внимателен, Елиът! Гледах как слънцето изгрива тази сутрин и ми се стори, че някак си целият свят се е променил за една нощ. — Направи пауза. — Не е ли странна тази мисъл?

С уверена усмивка, Уебстър постави ръка на рамото му.

— Просто се нуждаеш от малко сън. Наспи се и ще се почувстваш по-добре. Двамата с теб ще запазим вярата. Това обещахме на американския народ, когато ни избра.

— Знам, знам. Непрекъснато си го повтарям. Просто бъди предпазлив, докато не разбереш какво става.

— Обещавам. — Уебстър стисна ръката му за довиждане, после се обърна и напусна кабинета. Сбогува се с двамата агенти от секретните служби, извади телефона си и се зае с организацията. Очертаваше се един напрегнат ден.

„Бъргър кинг“

Площад „Таксим“

Истанбул, Турция

17 март 2010

Клийна седеше в едно сепаре в дъното на закувалнята и се мъчеше да не се чувства като воайор с лаптопа, който Севки ѝ беше дал, след като освободиха Лурдс от полицейския участък.

Естествено, беше си чисто воайорство. Нямаше две мнения по въпроса. Наблюдаваше Лурдс и приятелката му — университетската преподавателка, не помнеше името ѝ — в хотелската стая.

Проблемът беше, че тя не беше единственият воайор в случая.

— Твоят професор... — започна Севки.

— Казах вече, не е „мой“ — прекъсна го Клийна.

— Извинявай. Някой от нас работиха, докато ти спеше, и може да са малко уморени в момента.

— Спести ми го. Изкарвала съм по три дни без сън, когато работих за теб.

— И ти беше платено доста щедро за услугата, доколкото си спомням.

Клийна вдигна поглед към клиентелата наоколо. Беше късен следобед, преди вечерната навалица. Повечето от клиентите бяха американски туристи, които търсеха нещо познато за ядене, или студенти от колежите и университетите в Истанбул, които искаха да пробват храна от американска верига за бързо хранене.

Беше избрала мястото за оперативна база, защото площад „Таксим“ се намираше само на четири километра от хотела на професора. Ако Лурдс тръгнеше нанякъде, тя щеше да го засече с мотора, който си беше купила на черно от един познат. Освен това се надяваше, че мъжете от катакомбите ще се набиват на очи тук.

Севки ѝ беше дал и слушалка, вързана с кодиран сателитен телефон, който също работеше посредством горещи точки за свободен достъп до интернет. Устройството убиваше ухото ѝ, въпреки че беше съвсем малко и невидимо. Само дето изглеждаше, че си говори сама.

— Така — продължи Севки, — както вече казах, професорът не е сам.

— Виждам жената.

— И трябва да кажа, че изглежда дори по-добре, отколкото на снимката.

— Съсредоточи се!

— Стаята е пълна с бръмбари — каза Севки. — Затова имаш видеосигнал отвътре, а не само от коридора.

Клийна дотолкова беше свикнала с технологичните чудеса на Севки, че дори не се бе замислила как наднича в хотелската стая, след като той ѝ беше казал, че няма да може да осигури картина.

— Кой ги е сложил? — попита тя.

— Като съдя по честотата и техниката, според мен са на ЦРУ. Или на подобно оборудван корпоративен екип от силите за сигурност. Трудно е да се разбере кои играчки на кого са в днешно време. Корпоративният шпионаж разполага с последна дума на техниката, някои даже са по-добри от устройствата на ЦРУ.

— ЦРУ? — Клийна се дръпна малко от лаптопа. — Няма никакъв смисъл.

— Ако ЦРУ вече наблюдават професора, защо си им притрябвала ти? И аз се зачудих същото, когато прихванах сигнала. Обмислих идеята това да е дело на някоя корпорация, но не ми хрумнаха вероятни заподозрени. Защо някой, включително ЦРУ, ще проявява такъв внезапен интерес към професора?

Клийна не хареса посоката, в която автоматично пое умът ѝ.

— Ако това е дело на ЦРУ, ти им трябваш, за да си измият ръцете, ако работата се оплеска.

— Могат ли да те хванат, че ги шпионираш? — Мисълта, че ЦРУ може да ги шпионира, докато те шпионират Лурдс, беше, меко казано, много тревожна.

— Съмнявам се. Но виж нашия професор. Май е с пълни ръце.

Лурдс и университетската преподавателка се бяха отдали на любовни ласки. Клийна не се смути, но и не ѝ се гледаше.

— Гадост! — изръмжа тя.

— Малко хард стана — възкликна Севки.

Клийна трябваше да признае, че гледката наистина отвлича вниманието и беше малко по-заинтригуваща, отколкото бе предполагала. Лурдс явно беше човек със значителни умения.

— ЦРУ — напомни тя.

— Не. Не мисля, че ще ни хванат. Замаскирал съм добре цялата работа по проникването. Цяло чудо ще е, ако разберат, че сме влезли.

— Можеш ли да проследиш аудио и видеосигнала?

— Вече го направих. Следите водят до посолството на Съединените щати тук, в града.

— И... професорът няма представа, че сега го наблюдават?

— Щеше ли да прави това, ако знаеше, че някой го гледа?

Клийна почувства леко раздразнение.

— Наистина не бива да го гледаш.

— Тогава кой ще следи професора да не отиде някъде? — Тонът му беше подигравателен.

— Каза, че имаш достъп до камерата в коридора.

— Имам.

— Използвай нея, за да следиш професора.

— И да изпусна представлението? Ще ти предложи сделка. Ти изключи компютъра си — ще разбере, щом го направиш — и аз ще изключа моя. Да вдигнем залога, така да се каже. Съгласна ли си?

Клийна не отговори и не прекъсна видеосигнала.

— Пуснала ли си звука? — попита Севки.

— На публично място съм.

— В раницата на компютъра има слушалки.

Клийна се поколеба за миг, после отвори раницата и извади слушалките. Включи ги в компютъра и нагласи силата на звука. Добре се чуваше. Все едно беше в стаята с Лурдс и неговата приятелка. Идеята беше леко смуцаваща, но много по-еротична, отколкото бе очаквала.

По време на полета до Истанбул беше слушала аудиокнигата. Разказът беше завладяващ. А и този тип забавление определено не беше нещо обичайно за нея.

— Аха! — разкикоти се Севки. — Не си ли малка мръсница?

— Млъкни!

Хотел „Есрин краун“

Квартал Султанахмет

Истанбул, Турция

17 март 2010

Лурдс целуна Олимпия, докато разкопчаваше сакото ѝ. В стаята нямаше никого, но странният парфюм още витаеше из въздуха.

След страстната целувка Лурдс се втренчи в раздалечените тъмни очи на Олимпия и попита:

— Долавяш ли парфюма?

— Да. — Ръката ѝ обгърна врата му и се заигра с косата му. Усещането му доставяше невероятно удоволствие и той знаеше, че тя е наясно с това. Бяха добри любовници, всеки беше опознал тялото на другия достатъчно, за да знае кое върши работа и кое не.

— Това не те ли притеснява? — Лурдс пъхна ръце под сакото и синкавозеленикавата блуза, за да разкопчае сутиена ѝ. Извърши подвига с една ръка, което предизвика усмивката на Олимпия.

— Виждам, че още те бива — прошепна тя.

— Парфюмът? — напомни ѝ Лурдс.

— И още не можеш да мислиш за две неща едновременно.

— Не съм съгласен. — Лурдс хвана в шепите си нежните ѝ гърди и леко дръпна зърната. — Мога да правя няколко неща едновременно, когато се наложи.

Тих стон се отрони от устата на Олимпия и тя наклони глава назад.

— О, налага се! Определено се налага.

Лурдс се ухили и я целуна още веднъж. Плъзна ръце по гърба ѝ и я притегли към себе си. Усети как топлината ѝ се слива с неговата.

— Парфюмът може да е на камериерката, която е минала да оправи леглото — предположи Олимпия. Освободи се от Лурдс и го изгледа. — Има легло, нали? Изрично поисках стая с голямо легло.

— Трябва да има някъде, но още не съм го видял.

Олимпия се огледа.

— Ако питаш мен, сигурно е зад тази врата.

— Добре, тогава да проверим зад нея. В крайна сметка имаш докторска степен.

— Три, в интерес на истината.

— Явно компенсираш липсата на нещо друго. — Лурдс се наведе и я вдигна на ръце, после се отправи към вратата на спалнята. Щом влязоха, пипнешком откри ключа на лампата. Натисна го и мека светлина изпълни стаята.

Спалнята беше просторна, пердетата и покривката на леглото бяха в пастелни цветове. Огромното легло заемаше цялата стая. Лурдс понесе Олимпия към него и нежно я постави да легне.

Когато се опита да я последва, тя го отблъсна и рече:

— Мръсен си.

Лурдс застана до леглото и чак сега се сети в какво състояние е.

— Преди малко нямаше нищо против.

— Преди малко бяхме във всекидневната, не в леглото, където очаквам да се позабавлявам с удоволствие през следващите десет или дванайсет часа.

Лурдс повдигна вежда с престорена изненада.

— Имаш големи планове, а?

— Огромно желание, благодаря ти. И чака да бъде задоволено вече два дни, докато ти се шляеш наоколо.

— Едва ли бих нарекъл всичко, което ми се случи, „шляене“.

— Тогава е наказание.

— Повечето наказания, на които са ме подлагали, не са включвали стрелба.

Олимпия седна на края на леглото и разкопча ризата му. Прокара ръце по гърдите и гладкия му корем. Годиците игра на футбол го поддържаха стегнат и строен. Той прокара пръсти през лъскавите вълни на косата ѝ, наведе се и я целуна.

Пръстите ѝ се заеха с токата на колана и панталоните му. След миг те се плъзнаха по стройните му бедра. Вече беше възбуден и освобождаването от дрехите само го поощри. Пръстите ѝ обвиха члена му и Лурдс потръпна в очакване. Той хвана отново гърдите ѝ в шепи и ги стисна толкова, колкото да изтръгне стон.

Тя се отскубна от устните му, плъзна език надолу по гърдите и корема му. Накара го да чака, той зарови ръце в косата ѝ, преди тя бавно и нежно да го поеме в устата си.

За малко да му се подкосят коленете. Дъхът му беше учестен и накъсан и той едва се владееше. Знаеше, че тя е наясно с това и несъмнено се наслаждава на властта, която упражнява над него. Олимпия беше всеотдайна любовница, но и невероятен дразнител.

Точно когато бе готов да моли за милост, тя се отдръпна и му се усмихна изкусително.

— Върви се изкъпи. Ще продължим с фриволностите, когато си чист.

— Разбира се, господарке моя. — Лурдс взе ръката ѝ и целуна пръстите. — Няма да се забавя повече от минутка.

— По-добре се забави повече. Вониш.

Лурдс се обърна да тръгне и за малко не се спъна в панталоните, които се бяха усукали около глезените му. Развърза обувките си и ги

събу, после събу и панталоните. Погледна към Олимпия, която седеше полуразсъблечена на леглото.

---

[1] Организацията „Големи братя и сестри“ в САЩ има за цел да помага на подрастващите в тяхното житейско и бъдещо професионално развитие. — Б.ред. ↑

13.

Международно летище „Вашингтон — Дълес“

Вашингтон

Съединени американски щати

17 март 2010

Мобилният телефон на вицепрезидента Елиът Уебстър иззвъня точно когато личната му лимузина се плъзна по пистата към военния самолет, който трябваше да го отведе в Саудитска Арабия. Преди да вдигне, погледна да види кой го търси:

— Един момент, моля!

Шофьорът паркира лимузината в сянката на самолета. Уебстър вдигна звуконепроницаемото стъкло, което отделяше задната част на луксозното возило от шофьора. После кимна на тримата агенти от секретните служби, които бяха част от личната му охрана.

— Бихте ли ме извинили, господа, трябва да говоря насаме.

Тримата агенти отвориха вратите, слязоха от лимузината и застанаха на пост отвън. Уебстър се отпусна на задната седалка и вдигна телефона:

— Сами сме, полковник, и линията е обезопасена. Можете да говорите свободно.

— Много добре, сър — отвърна полковник Антъни Екарт. Той беше прехвърлил четирийсетте и двайсет и една години беше служил в морската пехота, преди да се оттегли. Пенсионирането му не беше изцяло негова идея. Откритата му политика „Америка на първо място“ не беше приета добре сред морската пехота. Медиите го обичаха заради острите му изявления относно онези, които според него били истинските врагове на Америка. Списъкът му като начало включваше целия Близък изток.

След като напусна морската пехота, Екарт започна работа при Уебстър като част от тайната му защитна организация, за която и президентът, и пресата още бяха в неведение. Служеше му вече три години.

— Предполагам, че сте чули за убийствата в Саудитска Арабия?
— попита Екарт.

Погледът на Уебстър се стрелна към плазмения телевизор, който висеше от тавана на лимузината. „Дабълю Ен Ен Нюз“ излъчваха репортаж от рано сутринта. Кадрите от горящата сграда в Икономическия град на крал Абдула бяха заснети от борда на кораб в пристанището. Черен дим се издигаше над града.

В момента в Саудитска Арабия беше вечер. Подготовката на пътуването се беше проточила с часове.

— Чух — отговори Уебстър. — Очаквах обаждането ти.

— Положението тук е напечено — рече Екарт. — След нападението електричеството на целия град беше спряно — всички нормални комуникации бяха прекъснати. Не исках да използвам сателитния телефон, докато в града не се появиха масово хората от медиите. Иначе саудитците можеха да засекат сигнала ни.

— Ясно. Да разбирам ли, че хората ти са оцелели?

— Да, сър. Този път извадихме късмет. И двете мишени бяха сразени едновременно на тържеството по случай рождения ден на кралския внук.

— Чух, че май са обсъждали петролни доставки с индийското правителство.

— Да, пратениците бяха на празненството. Най-трудно беше да отстраним двете основни мишени, без да убием Халид, по-младия принц.

— Успяхте ли?

— Абсолютно.

— И как е нашият млад принц?

— Беше ранен, но няма сериозни поражения.

— Да разбирам ли, че принцът — вече крал — говори за отмъщение.

— Доколкото чух, пяна му излиза от устата.

Уебстър се усмихна.

— Халид винаги е бил луда глава и търси с кого да се сбие.

— Ще превърне страната в гнездо на оси.

— Както бяхме планирали.

— Ако враговете ни се унищожат взаимно, сър, това ще спаси живота на много наши войници.

Уебстър знаеше, че предстоящото съотношение на военните сили ще направи много повече. Разчиташе на това.

— Имаше цивилни жертви — продължи Екарт, — сред прислугата и охраната на краля, няколко от жените и децата също бяха убити, но никой няма да изгуби съня си заради това.

— Това е съвсем приемливо, полковник. Вие и вашите хора сте свършили добра работа.

— Благодаря ви, сър. Ще им предам.

— Има промяна в плановете — каза Уебстър. — Искам ви с отряда в Истанбул колкото се може по-скоро.

Екарт веднага превключи. Винаги така правеше.

— Ще минат няколко часа, преди да можем да тръгнем оттук, без да събудим подозрение.

— Чудесно. Намерил съм кой да следи мишената засега.

— Мога ли да попитам коя е мишената, сър?

— Харвардски професор, казва се Томас Лурдс. Сигурно си го чувал. Участваше в търсенето на изгубената Атлантида.

— Чувал съм го, сър. Даваха го по новините.

— Засега не искам да бъде ликвидиран — продължи Уебстър. — Искам само да говоря с него.

— Да, сър. Ще ви уведомя, щом тръгнем.

— Много добре. Очаквам да ви видя скоро, полковник. Дотогава ви желая късмет! — Уебстър прекъсна връзката и прибра телефона в джоба си. После пусна звука на телевизора, за да чуе новините.

— Правителството на Саудитска Арабия още не е потвърдило кои са загиналите в снощното нападение в Икономическия град на крал Абдула — съобщи говорителят със завидна самоувереност. — Но стана ясно, че от руините на поразената с ракета сграда са изнесени трупове и ранени.

Следваха кадри от нощната сцена на атаката. За секунди се видя триетажната сграда, която гледаше към пристанището; в следващия миг цъфна експлозия. Първоначално сградата се задържа и дим се понесе от прозорците близо до мястото на взрива. Хората на улицата хукнаха да се крият, след което неколцина от тях тръгнаха обратно към засегнатата сграда. След миг тя се разтреса за последен път и се сринва по начин, който накара Уебстър да се дръпне назад върху плюшената седалка на лимузината.

— По непотвърдени данни крал Юсеф и престолонаследникът Мохамед са сред пострадалите и евентуално загиналите от атаката.

Кадри с краля и престолонаследникът се появиха на екрана.

— Ако са загинали — продължи говорителят, — много политически анализатори се страхуват от промените, които могат да настъпят в Близкия изток. В студиото за специален обзор на положението е Джейн Келър.

Уебстър ревностно изслуша специалния обзор, потвърждаващ напълно предвижданията му за това, което щеше да се случи.

Професорът от университета в Джорджтаун, Кларънс Дулан, изглеждаше сериозен и мрачен в телевизионното студио. Към седемдесетте, потъмнял от слънцето и съсухрен, Дулан приличаше на съдия, който се кани да прати някого на въжето. Джейн Келър, младата телевизионна репортерка, изглеждаше като излязла от реклама на „Виктория Сикрет“.

— Халид не е като баща си и брат си — рече Дулан на наперената млада репортерка. — Ако се възкачи на трона, целият регион може да е застрашен.

Точно по тази причина Уебстър не беше убил и него.

— Какво ви кара да мислите така, професоре? — попита репортерката.

— Саудитска Арабия заема уникално място в Близкия изток — поясни професорът. — Тя е силна държава и оказва огромно влияние върху производството на петрол. Но Съединените щати разчитат на политиката на ненападение на Саудитска Арабия в региона. Понякога трябва да са много убедителни, за да постигнат това.

— Защо политиката на ненападение е толкова важна? — попита репортерката.

— Трябва да сте наясно с фундаменталните различия в мюсюлманския свят. В исляма съществуват две различни вероизповедания — на сунитите и на шиитите. Те имат различни виждания относно наследниците на пророка Мохамед и заради тях са готови да се избиват. Саудитска Арабия понякога е успявала да охлажда огнищата на конфликти в Близкия изток, но се боя, че принц — а сега вероятно и крал — Халид не е с уравновесен характер.

— Защо?

— Още от начало Халид не тръгва по пътя на великодушието, за разлика от баща си и брат си. Майка му, една от многобройните жени на крал Юсеф, беше убита по време на предполагаемо шиитско нападение, когато той бе само на седем години. Издъхна в ръцете му.

Уебстър си спомни, че е виждал кадри от нападението преди дванайсет години. Беше повече от ужасяващо и бе привлякло за миг вниманието на света.

— Ако нападението над баща му и брат му също се окаже дело на шиитите — продължи Дулан, — младият принц може да реши да отмъсти.

— На хората, които са убили брат му и баща му?

— Не. Принцът няма да се задоволи с една шепа хора, когато може да накаже цял народ. Той ясно е дал да се разбере, че иска шиитите да бъдат изгонени от Саудитска Арабия. Позицията му вече предизвика политически и икономически реакции по отношение на страната и кралското семейство. Освен това той не е голям поддръжник на политиката на Съединените щати в региона.

— Значи страната може да бъде разкъсана от размирици след възкачването на Халид на трона, така ли?

— Не Саудитска Арабия. Тя е населена предимно със сунити. Но не бива да забравяте, че е притисната от Иран, Азербайджан, Бахрейн и Ирак, където живеят най-вече шиити. Ливан и Кувейт са почти поравно разделени между двете вероизповедания. Но много шиити има в Афганистан, Индия и Пакистан.

Докато професорът говореше, на стената зад него се появи карта, на която гореспоменатите страни бързо бяха отбелязани като шиитски и сунитски.

— Това, за което става дума — продължи Дулан, — е голямата вероятност Близкият изток да начертае фронтови линии, каквито досега не сме виждали. Продължителното американско присъствие в Ирак, военно и задкулисно, е постоянен червен флаг за ислямския свят.

— Виждам, че на картата Ирак е отбелязан като шиитски район.

— Да, макар че много хора, включително и аз самият, не са съгласни с това обозначение.

— Не сте съгласен, че Ирак е населен предимно с шиити?

— Смятам, че цифрите са раздути в началото на втория ни конфликт с Ирак.

Още една лимузина спря до Уебстър. Шофьорът помогна на красива жена да слезе от задната седалка. Русата ѝ коса, с елегантна прическа, блестеше на следобедното слънце. Черно кожено палто се спускаше до изваяните ѝ прасци. Бургундскочервените ѝ обувки „Маноло Бланик“ бяха всичко друго, но не и практични. Уебстър не беше и очаквал нещо по-различно.

Той почука на прозореца и агентът, който беше най-близо до вратата, му отвори да слезе.

— Благодаря ти, Брендън — каза Уебстър.

— За мен е удоволствие, сър.

Уебстър се приближи до жената и тя се извърна към него. Усмихна му се и ефектът беше зашеметяващ.

— Господин вицепрезидент — поздрави го дамата.

Уебстър усмихнато ѝ махна с ръка.

— Вики, моля те, хиляди пъти съм ти казвал, че за теб съм Елиът.

Хотел „Есрин краун“

Квартал Султанахмет

Истанбул, Турция

17 март 2010

Лурдс нагласи душа на гореща, тонизираща струя, сапуниса се два пъти и изми косата си с шампоан. Въпреки красивата жена, която го чакаше в спалнята, тайнствената книга не му излизаше от ума. Що се отнася до връзките в живота му, жените можеха да бъдат само любовници, които го откъсваха от страстта му към работата.

Или, в случая с Олимпия, можеше да сподели работата си с тях. За съжаление двамата принадлежаха към различни полета на знанието и към различни географски райони. Никой не би оставил университетската си среда. Университетите бяха за тях едновременно убежища и центрове за презареждане.

Когато се върна в стаята, Олимпия все още седеше полуразсъблечена върху леглото. Книгата, която Лурдс беше откраднал от мъжете в катакомбите, лежеше в скута ѝ и беше погълнала вниманието ѝ до такава степен, че тя не забеляза присъствието му.

— Нещо интересно ли намери? — попита той.

Олимпия се сепна, отметна косата от очите си и се усмихна.

— Моите извинения, реших да ти подредя нещата. — Тя махна към близкото бюро, върху което беше подредила книгите му, компютъра, пособията за картографиране, фотоапаратите и цифровия диктофон. — И открих това. Върху нещо ново ли работиш?

— Да. Изглежда ли ти познато?

Тя поклати глава.

— Като че ли е на гръцки, но не мога да го разчета.

— Мисля, че много малко хора биха могли да го разчетат.

— Защо?

— Защото според мен това е изкуствен език.

— Отпреди стотици години?

— По-скоро отпреди две хиляди години. Освен ако не бъркам.

— Бих се доверила на инстинкта ти в случая.

— Лурдс седна на леглото до нея.

— Но какво те кара да мислиш, че е толкова стар? — попита тя.

— Изпитваш ли ме? — ухили се Лурдс.

— Доколкото си спомням, винаги си се представял добре на изпитите.

Лурдс прелисти страниците на книгата.

— Хартията е стара, вероятно на стотици години. Ръчна изработка.

— Размерът веднага го издава.

— Много добре. — Лурдс кимна одобрително. — Но това се отнася само до ръчната изработка. Предполагам, че е толкова стара, заради стилизираните букви и съдържанието на памучни влакна, а не на дървесина. През 1844 година Чарлс Фънърти и Ф. Г. Келър изобретили машина за производство на хартия и техника, която използвала надробена дървесина, вместо памучни влакна. — Той потупа с пръст книгата. — Страниците са направени от пресована каша от памучни фибри.

— Впечатляващо.

Лурдс повдигна рамене, но беше доволен от себе си.

— Дори и да се окаже копие на нещо друго, само възрастта прави книгата ценна находка.

— Какво пише в нея?

— Още не знам.

— Нима? — Олимпия се усмихна учудено. — Невероятният професор Томас Лурдс е забуксувал.

— Малка спънка, уверявам те. — Той прокара пръсти по грапавите страници. — Мисля, че вече отбелязах някакъв напредък.

— Докато бягаше от терористите на летището ли?

— Мога да върша няколко неща едновременно, забрави ли? — Лурдс погледна с копнеж разтворения ръкопис, пресегна се и прелисти страниците.

Олимпия затвори книгата.

— Не сега, професоре. Скапан си и знаеш, че не си във върхова форма, когато си преуморен. Само ще гледаш страниците, докато умът ти се върти безпомощно.

— Така ли? — Харесваше му, че го познава толкова добре.

— Да, така. — Тя прокара пръсти през косата му и започна да разтрива главата му. — След като поспиш няколко часа, ще се справиш много по-добре.

— С решаването на загадката на книгата, предполагам.

Тя го щипна игриво по носа и се усмихна.

— И с някои други развлечения.

— Имаш ли представа какви могат да бъдат?

Без да каже нито дума повече, Олимпия премести книгата встрани, постави ръка на гърдите му и го бутна да легне по гръб на леглото. После свали полата си и го възседна само по електриковите си гащички. Дантелената материя не оставяше много на въображението.

Наведе се и го целуна, хълбоците ѝ естествено се притиснаха към неговите. Втвърденият му penis беше приклецен в прозрачните гащички и горещата възбуда скоро ѝ позволи да започне да се плъзга нагоре-надолу по него. Продължиха да се целуват. Тя вдишваше на пресекулки и неволно потрепна, докато се търкаше в него все по-силно и по-силно.

Лурдс се притисна към нея, преодолявайки желанието си да я претърколи и да разкъса тънката дантела. В следващия миг обаче тя потръпна, разтреса се от удоволствие и се отпусна на гърдите му. Той се наслаждаваше на топлата ѝ плът. Погали я, прокара пръсти от лопатките чак до задника ѝ.

Минутите се нижеха и Лурдс си помисли, че е заспала.

— Това — рече тя отмаляло — беше по-хубаво, отколкото очаквах.

— Тук съм, за да доставям удоволствие.

Олимпия се надигна и притисна с бедра възбудения му член.

— Не ти вярвам съвсем, професоре.

— Добре, да доставя удоволствие на теб и на себе си.

След бърза целувка тя се претърколи по гръб и Лурдс внимателно я последва, благодарен за просторното легло. Наблюдаваше я, докато сваляше гащичките си. После тя извади презерватив от чантата си. Беше се подготвила. Бавно му го сложи и го подкани:

— Хайде! — Разтвори крака, за да го поеме.

Лурдс се надвеси над нея, без да се отпуска, и започна да я дразни, като търкаше влажния си член в набъбналия от желание клитор, без да прониква в нея. Тя се притискаше към него, опитвайки се да открие правилния ъгъл, за да го улови.

— Наистина не играеш... честно — запротестира Олимпия.

— Толкова, колкото и ти по-рано. — Лурдс се наведе и пъхна езика си точно под ухото ѝ. Това съвсем изопна нервите ѝ. Но той не ѝ остави време за протести, а се нагласи и проникна в горещата ѝ плът. Олимпия изпъшка от удоволствие.

Лурдс бе удивен колко познато и колко различно му се струваше всичко. Беше му липсвала през всичките тези години и знаеше, че отново ще му липсва в близко бъдеще. Но в момента ѝ се отдаваше и приемаше това, което тя имаше да предложи.

Свърши много по-бързо, отколкото очакваше. Известно време остана върху нея, галеше я и я прегръщаше, наслаждавайки се на споделеното удоволствие. После тя любезно го побутна да слезе и той легна до нея.

— Леле! — тихо каза Олимпия, докато се сгушваше на рамото му.

— Така е — въздъхна Лурдс.

Тя прокара пръст по устните му.

— Защо не поспиш малко, после ще идем да вечеряме.

— Може да проспя вечерята. — Той усети, че вече се унася.

— Няма да ти позволя. Трябва да ядеш. Ще се нуждаеш от сили.

— Това заплаха ли е? — ухили се Лурдс.

— Обещание.

Той затвори очи и остави сетивата да го напуснат, но с част от съзнанието си, онази част, която никога не спеше, амигдалата, която движеше сърцето и дишането, продължаваше да се труди върху съдържанието на книгата.

Международно летище „Вашингтон — Дълес“

Вашингтон

Съединени американски щати

17 март 2010

Вики Деанджело беше наследница на стари пари, спечелени по старомодния начин. Прапрадядо ѝ бе злодей, глава на престъпен клан, който забогатял по време на Сухия режим. Франсис Деанджело обаче мечтаел да стане уважаван човек. Докато съвременниците му продължавали да влагат в нелегални производства, Деанджело минал на светло. Не само това, направил го умно и безпощадно. Пробил си с бой и изнудване пътя към редиците на големите капиталисти, които се движели с Рокфелер и останалите крупни индустриалци.

Франсис Деанджело проявил изобретателност в правенето на пари. Той изпрал незаконните си печалби в Холивуд, радиото и телевизията.

Рисковите инвестиции се оправдали и той успял да финансира нови начинания в здравеопазването и електрониката. Днес телевизионната мрежа „Деанджело“ заемаше видно място в новините и забавните програми. Вики беше приятелка на Уебстър още преди смъртта на жена му и именно тя бе продуцирала шоуто на Ванеса Уебстър.

Медийната империя на Деанджело беше играла важна роля в кампаниите на президент Уегънър, публично и зад кулисите.

Вики приглади ревера на вицепрезидента.

— Ако моят прапрадядо можеше да ме види как разговарям свойски с вицепрезидента на Съединените щати, знам, че щеше да се радва — рече тя. — Не всеки може да се движи с вицето.

— Повярвай ми, скъпа моя, не всеки би искал. — Уебстър взе ръцете ѝ и ги стисна.

Тя го целуна леко по бузата.

— Значи са глупаци и не желая да говоря за тях.

Уебстър се изсмя.

— Много се радвам, че можеш да ме придружиш на това пътуване.

Вики го изгледа многозначително.

— Кралят на Саудитска Арабия току-що беше убит, вероятно от религиозни противници, търговията с петрол може да пострада, защото наследникът на трона не е голям привърженик на Съединените щати. Нима мислиш, че ще пропусна шанса за място на първия ред за предстоящия апокалипсис?

Уебстър се изненада от избора ѝ на думи. Присви очи и каза:

— Надявах се, че няма да го направиш.

Тя се усмихна.

— И сто ме тук. — Загърна се в палтото си.

— Хайде! — подкани я Уебстър. — Да се прибираме на топло!
— Протегна ръка, тя я пое и тръгна с него към самолета.

Още две луксозни лимузини се отправиха по пистата към самолета, а в небето един хеликоптер се спускаше за приземяване.

Вики засенчи очи с ръка, за да огледа новодошлите.

— Стивън Нейпиър и Тристан Хамилтън?

Уебстър кимна. Стивън Нейпиър беше изпълнителен директор на „Прометеус Експериментал Енерджи Рисърч“, един от водещите разработчици на алтернативни енергийни източници. Тристан Хамилтън беше син на легендарния петролотърсач Уесли „Дъсти“ Хамилтън, последния колос на една от най-големите петролни фамилии в Тексас.

— Вадиш големите пушки, а? — попита Вики.

— Президентът иска да ги впечатля — отвърна Уебстър — и възнамерявам да го направя.

Хеликоптерът се приземи с лекота, вратата се отвори и се появи млад мъж с прическа тип раста, кожа с цвят на кафе със сметана, малка брадичка и костюм „Армани“. Големи слънчеви очила скриваха очите му. Носеше тънко куфарче и вървеше почти с танцова стъпка. Тюркоазени слушалки на айпод стърчаха от ушите му.

— Кой е господин Готин? — попита Вики.

— Тайното ми оръжие — отвърна Уебстър.

Вики повдигна вежда.

— След толкова години още намираш начин да ме изненадаш. Бях сигурна, че познавам всички твои познати, които си заслужават да бъдат познавани.

— Не всичките ми приятели искат да бъдат известни.

Стивън Нейпиър беше солиден чернокос мъж към петдесетте. Имаше квадратна челюст и физика на тежкоатлет, но и аналитичен ум. Беше завършил колеж на петнайсет и беше защитил два доктората, по физика и химия, преди да навърши седемнайсет. Беше изкарал първите си патенти на стойност три милиона долара, преди да завърши колежа и да се сдобие с докторските си титли.

Тристан Хамилтън носеше джинси, каубойски ботуши, дълго кожено тъмнокафяво палто от лицева кожа и шоколадова каубойска шапка, украсена с тюркоазено — сребриста лента. Гонеше трийсетте и на практика беше израснал между фамилното ранчо и фамилните кладенци в Мексиканския залив.

Нейпиър и Хамилтън изгледаха студено новодошлия. Младият мъж не им обърна внимание и се запъти право към Вики Деанджело. Нежно взе ръката ѝ и я докосна с устни, докато надничаше над слънчевите очила.

— Госпожице Деанджело. За мен е удоволствие да се запознаем.

— Благодаря ви, господин...

Той пусна ръката ѝ и се изправи. Беше висок поне метър осемдесет и пет.

— Наричайте ме Спайдър. — Гласът му беше музикален. В него се долавяше нотка на ямайско реге, макар че мъжът не беше ямаец нито по рождение, нито по възпитание.

— И с какво се занимавате, Спайдър? — попита Вики.

— Напоследък се занимавам, с каквото си пожелая. И като че ли ми харесва.

— На загадъчен ли ще си играете?

— Не си играя на загадъчен. — Той се усмихна добросърдечно. — Ако вицепрезидент Уебстър искаше да знаете кой съм, вече щяхте да знаете. Така че, предполагам, ще узнаете, когато той реши да ви каже. — Повдигна рамене. — Може и да не узнаете.

Нейпиър и Хамилтън се присъединиха към тях. Тексасецът се извисяваше над всички, беше метър деветдесет и пет висок. Ботушите и шапката добавяха двайсетина сантиметра към ръста му.

— Радвам се да ви видя отново, мадам — рече той.

— Кажеш ли ми още веднъж „мадам“, ще те фрасна — заплаши го Вики.

Устните на Хамилтън бавно се разтегнаха в усмивка.

— Честно казано, не мисля, че можеш да стигнеш толкова високо. Ти си едно дребно нищо.

Вики му се усмихна мило.

— Какво ще кажеш да си център на журналистическо разследване, каубой? Може да открием някой и друг тракащ скелет в гардероба ти.

Раддушната усмивка остана на мястото си.

— Това е да си Вики.

— Знаех си, че ще ме разбереш. — Тя се обърна към Уебстър. — Чакаме ли някой друг?

— Не — отвърна Уебстър. — Поне не за този полет. Ще има й други, които ще дойдат в Саудитска Арабия. Хора, които имат инвестиции в Близкия изток. Но очаквам вие четиримата да бъдете ключови играчи в начинанието.

Спайдър огледа групата.

— Май ще стане голяма веселба.

„Това — помисли си Уебстър — е меко казано“. Ако всичко минеше според очакванията и плановете му, срещата в Саудитска Арабия щеше да промени света.

Единственото препятствие по пътя му беше книгата в ръцете на професор Томас Лурдс. Но скоро щеше да се погрижи и за това.

14.

*Кулата на Баязид
Площад „Баязид“
Истанбул, Турция
19 март 2010*

Прохладен бриз духаше от Златния рог. Лурдс стоеше с лице към бриза и долавяше аромата на морето.

От мястото си на върха на Кулата на Баязид виждаше Стария град, двата бряга на Златния рог и устието на Мраморно море. Ако присвиеше очи, можеше да види дори Принцовите острови, където веднъж беше водил Олимпия на излет. Там се пътуваше с файтон и ритъмът беше много по-бавен, отколкото на континента. Много от сградите датираха от Викторианската епоха, когато островите били курорт за богатите.

В миналото на островите заточвали кралски особи. Европейски крале и принцове бяха последвани от османски султани, след като Константинопол падал отново и отново и бил възроден като Истанбул. Като пристанище и като връзка между Изтока и Запада градът никога не бе имал равен на себе си.

Кулата била построена от дърво през 1749 година, но изгоряла по време на Големия пожар в Сибалъ. Заради важността ѝ като пожарникарска кула, била възстановена отново почти незабавно, но пак била направена от дърво. Чак след повторното ѝ унищожаване през 1826 година, през 1828 година била издигната днешната кула. Османската барокова архитектура я караше да изглежда като излязла от вълшебна приказка.

Още три етажа били издигнати през 1849 година, така че часовоят да може да сигнализира за приближаването на вражески кораби и за опасност от пожар. През деня били спускани кошници с различни номера, които означавали къде се намира пожарът. През нощта се използвали цветни фенери.

Лурдс лесно можеше да си представи какво е било в онези ранни години. Часовоят на пост горе е трябвало да си намира работа и забавления, за да запълва дългите часове между пожарите и вълнението. Независимо колко години минаваха, имаше неща в човешкия живот, които никога не се променяха.

— Усмиваш се.

Лурдс се обърна към Олимпия.

— Разбира се, че се усмихвам. Стоя на върха на Кулата на Баязид. Колкото пъти съм идвал тук, все не съм успявал да се кача на кулата.

— Трябва да имаш специално разрешение за това.

— Знам. Казвах ми го. Всеки път.

Олимпия се усмихна.

— Щом като толкова си искал да се качиш на кулата, защо не си ме попитал?

— Не исках да се почувстваш неловко, ако не можеш да го уредиш.

Олимпия повдигна вежди.

— Съмнявал си се, че мога да го уредя?

— Никога. Връзките ти ме изненадват.

— Отново се усмихваш. Има ли още нещо?

Лурдс я придърпа в прегръдките си.

— Мислех си за излета на Принцовите острови.

Олимпия се сгуши в него и стисна ръката му. Той усети топлината ѝ и аромата на лавандула.

— Когато изпуснахме ферибота и останахме да пренощуваме на острова.

— В дъжда, доколкото си спомням — засмя се тя.

— Явно моите спомени са по-романтични от твоите.

— Не, помниш го, защото това е единственият път, когато се съгласих да правим секс на открито.

— Виждаш ли? — Лурдс я ухапа лекичко по врата. — Романтика.

— Спомням си, че беше студено и мокро.

— Не можеше да сме романтични цяла нощ. Освен това дъждът беше освежаващ.

— За теб може би, но аз си стоя в университета и правя проучвания. Държа на удобствата. Ти обичаш трудностите. Затова аз не

търся находки, докато стрелят по мен, а ти го правиш.

— Наистина не знаеш какво пропускаш.

Олимпия се освободи от прегръдката му и се извърна към него. В усмивката ѝ имаше тъга.

— Моля да ме извиниш, но не съм съгласна. — Погали го по лицето. — Много добре знам какво пропускам.

Лурдс остана като закован за миг, не знаеше какво да каже.

Олимпия се засмя и добави:

— Беше великолепен на лекцията днес. Студентите те харесаха, но аз го очаквах.

— Имаш хубав випуск — отвърна Лурдс.

— Знам. Как върви твоят таен проект? След като ми отделяш толкова много внимание, едва ли се справяш много добре. Използваш секса за разтуха, когато си в безизходица.

Лурдс се направи на сърдит.

— Вниманието ми може да бъде отвлечено и от красива жена, както знаеш.

— Ще го приема като искрен комплимент, защото беше казано в този дух, но знам истината. Ударил си на камък.

— Не е вярно.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Разчел си ръкописа?

— Да.

— Това е невероятно. Защо не ми каза?

— И двамата се съгласихме, че умееш да отвлечаш вниманието.

— Можеше да дойдеш по-рано и да ми кажеш добрата новина.

Лурдс поклати глава, усети как възбудата му се засилва отново. Последните два дни се бяха превърнали в марафон на почти съсипващо безсъние. Въпреки че Олимпия беше идвала всяка вечер в хотела, сексът само го упойваше и той сякаш изпадаше в несвяст за няколко часа.

— Нямахме добра новина, докато не дойдох в тази кула — отвърна той. — Последните парченца от шифъра най-сетне се подредиха в главата ми, докато се изкачвах по стълбите. Двеста осемдесет и шест стъпала, струва ми се.

— Изкуствен език ли е?

— Всъщност точно тук сбърках отчасти. В ръкописа е използван не един изкуствен език, а три. И съществува сложна система на заместване на трите езика, която вероятно зависи от своето рода генератор на случайни числа.

— Генератор на случайни числа?

— Представи си играта „Туистър“. Играла си на „Туистър“, нали?

— Разбира се, като момиче.

— Помниш ли стрелката, която се върти?

Олимпия кимна.

— Казва ти къде да си сложиш ръцете й краката.

— Точно така. Ляв крак на зелено. Дясна ръка на червено. И така нататък. Това в известен смисъл всъщност са два езика.

— Не те разбирам. Виждам само един език: посоките.

— Защото възприемаш двата езика едновременно — отвърна Лурдс. — Стрелката всъщност превежда на език на физическо движение и на език на зрителните възприятия, ако ме разбираш. Картонът със стрелката е разделен на четири квадрата...

— За краката и ръцете — прекъсна го Олимпия. — И цветовете за зрението. Два езика.

Лурдс се усмихна.

— Сега го разбра.

— И за какво се разказва в твоята тайнствена книга?

— Става дума за местонахождението на нещо, наречено Свитьък на радостта.

Цялото оживление изведнъж се изпари от лицето на Олимпия.

Загрижен, Лурдс сложи ръка на рамото й, за да я подхване.

— Добре ли си?

— Да. Но това е толкова неочаквано. — Изглеждаше много развълнувана. — Всъщност не беше толкова неочаквано. Надявах се да се случи, но не знаех дали ще можеш да се справиш с превода. От две хиляди години стотици хора са се опитвали да направят това, което ти току-що стори. И нито един от тях не е успял.

— Знаела си за книгата? — изуми се Лурдс.

Олимпия се мъчеше да събере мислите си.

— Знаех за книгата, но никога не я бях виждала. Никой, който познавам, не я е виждал. Вече смятахме, че е просто легенда. Или че е съществувала, но е унищожена.

Лурдс я сграбчи за раменете.

— Олимпия! Олимпия! Погледни ме!

Тя го направи, но като че ли мислите ѝ бяха другаде. Изведнъж тревогата, която го беше обзела в катакомбите, го завладя отново.

— Олимпия, за какво говориш? Откъде знаеш за тази книга? Какво представлява Свитъкът на радостта?

Тя взе ръката му и го погледна право в очите.

— Имаш ли ми доверие?

Лурдс не знаеше какво да отговори.

— Моля те, Томас, приятели сме — повече от приятели — от години. През всичкото това време никога не съм те молила за нещо голямо. Сега те моля да ми се довериш.

— Добре — отвърна той, надяваше се, че няма да дойде моментът, в който ще съжалява за това.

Бизнес център

Икономическият град на крал Абдула

Саудитска Арабия

19 март 2010

Застанал до прозореца на последния етаж на луксозната офис сграда, Елиът Уебстър гледеше проблясващите зелени вълни на Червено море. Мислите му бяха насочени към миналото, към империите, които се бяха издигали и загивали на този бряг. От тях бе останал само прах и няколко сгради и паметници тук-там.

Новата империя, за която крал Юсеф бин Абдул Азис ал Сауд бе дал живота си, се изграждаше пред очите на Уебстър. Строителни бригади и земекопни машини поставяха стоманените скелети на високите сгради и копаеха основи и улици върху горещия пясък. Шумът проникваше дори в звукоизолираното помещение. Стъклото на прозореца вибрираше от приглушените удари.

Един от най-впечатляващите райони на новия град се простираше на пристанището, съвсем близо до брега. Няколко небостъргача стърчаха от външния периметър на острова. Слънчевите лъчи се пречупваха в металните конструкции, по тесните греди се движеха мъже, продължаваха да строят нагоре към небето. В центъра

на острова имаше повече сгради, както и мрежа от улици и високо издигнати магистрали.

Отдясно архитектите бяха използвали естественото пристанище, повтарящо формата на острова. В голямата марина с формата на сърп имаше цяла флотилия кораби, яхти и моторници. Повечето от плавателните съдове бяха за удоволствие, но имаше и баржи, които превозваха материали и оборудване за строителните бригади.

— Как ще нарекат острова? — попита Стивън Нейпиър. Беше застанал до Уебстър.

— Финансовият остров — отвърна Уебстър.

— Лесно се запомня — саркастично отвърна Нейпиър.

— Може да звучи по-добре на арабски — провлечено се обади Тристан Хамилтън. Стоеше на разстояние от тях, опрял ръка на прозореца.

— Трябва да признаем, че името е доста прямо. — Спайдър седеше в едно от плюшените кресла и работеше на лаптопа си.

Вики Деанджело стоеше в другия край на просторната зала, подпряна на един скрин. Говореше бързо по сателитния си телефон — определяше програмата, която филмовите ѝ екипи трябваше да следват в града. По време на полета до Саудитска Арабия беше решила да направи специален репортаж за него.

Уебстър ценеше съобразителността и предприемчивостта ѝ. Точно заради тези ѝ качества я беше потърсил. Беше подписала временни споразумения с рекламодатели от Саудитска Арабия да поемат разходите за специалния репортаж.

— Ще стане красив град — заяви Хамилтън, — но изглежда недостатъчно защитен.

— Саудитската кралска флота е в морето — отвърна Уебстър.

— Както и американски военни кораби — отвърна Нейпиър. — Готов съм да се обзаложа, че американският флот ще държи размирниците далеч от града по-добре, отколкото саудитският.

Уебстър кимна. Това беше един от важните аргументи, които се надяваше да изтъкне пред младия крал. Вместо да го изслуша обаче, принц Халид щеше да приеме предложението като лична обида. В интерес на истината, вицепрезидентът разчиташе на това. Младостта на Халид и преживяното от него, заедно с изгарящото му желание да

изгони шиитите от родината си, щяха да наклонят везните към войната.

И ако това не се оказеше достатъчно, информацията, която Доусън беше предал тази сутрин чрез хората си в страната, щеше да го направи.

Междувременно Уебстър щеше да изглежда като герой, който се опитва да захлупи врящия казан. Знаеше, че накрая ще гледат на него като на спасител, дори и след като първоначалните му усилия не сполучат. Тази мисъл го накара да се усмихне.

— Какво си намислил? — попита Хамилтън. — Приличаш на котка, която е изляла канарчето.

— Набирам увереност — отвърна Уебстър. — Трупам позитивна енергия.

— Това е добре, защото лично аз се чувствам като канарчето в момента.

— Ще се получи — каза Уебстър. — Повярвай ми, щом нещата се уталожат, всички ние ще бъдем на много подобри позиции.

В този момент Хамал, представителят на принц Халид, влезе в залата. Беше ги посрещнал на летището и оттогава ги придружаваше. Той беше едър мъж, минал четирийсетте, с матова кожа и свирепа на вид, разделена на две брада. Покритите му с белези мазолести ръце свидетелстваха за трудни години и суров живот. Но бялата му роба и гутрата бяха безукорно чисти.

Много хора можеха да пренебрегнат и подценят този мъж, даде си сметка Уебстър. Но той не беше сред тях.

— Господин вицепрезидент — любезно рече Хамал и черните му очи обходиха групата. — Принц Халид ще ви приеме заедно с гостите ви. Бихте ли ме последвали.

— Разбира се — отвърна Уебстър.

Разкошните офиси демонстрираха богатство, привилегии и власт. Бяха обзаведени със скъпи мебели, килими и висящи по стените компютърни изображения на бъдещия изглед на КАЕК — така местните наричаха Икономическия град на крал Абдула, — след като бъде завършен.

— Твърде крещящо е — прошепна Вики.

— Представянето е всичко — прошепна в отговор Уебстър.

— Не и когато е прекалено.

Шест часова, въоръжени с картечници, стояха пред тежката бронирана врата, на която беше изобразен гербът на Саудитска Арабия — палма върху кръстосани мечове. Един от пазачите пристъпи напред и махна на останалите да се заемат за работа. Уебстър беше претърсен и проверен с детектор за метал.

Един от мъжете протегна сламен панер и каза:

— Моля, телефоните и преносимите компютри — в панера. Ще ви бъдат върнати на излизане от кабинета на Негово Превъзходителство.

Уебстър даде пример, като пръв сложи смартфона си „Блекбъри“ в панера. Останалите го последваха. Вратата се отвори.

Принц Халид, облечен с широка роба и гутра, стоеше с лице към стена от поляризирано стъкло, което поглъщаше яркото следобедно слънце в залива. Беше метър и осемдесет висок и строен, но не изглеждаше внушителен. Държанието му обаче компенсираше това. В Стойката му имаше сурово предизвикателство. Държеше ръцете си зад гърба, докато гледаше надолу към града като хищна граблива птица. Носеше два големи пистолета, запасани на кръста, и извит ятаган в ножница на гърба. Носенето на оръжия на публично място беше нещо, което баща му никога не би позволил, но принцът изглеждаше като роден воин.

Уебстър се загледа в отражението на младия принц в стъклото. Халид имаше дългия гърбав нос на баща си и острия поглед на ястреб, който придаваше на красивите му черти опасно излъчване. Брадата му беше къса и рехава и това му придаваше вид на младеж, който се опитва да изглежда много по-възрастен.

Ако не беше този, който беше, Уебстър можеше да изпита съжаление към младия принц, който съвсем неочаквано се беше възкачил на престола.

Халид се обърна към Уебстър, премери го от главата до петите, после огледа набързо и останалите. Стисна презрително устни, сякаш не бяха оправдали очакванията му.

— Принц Халид — рече Хамал накрая, — представям ви вицепрезидента на Съединените щати Елиът Уебстър.

Знаейки, че следващият ход е на младия принц, Уебстър не помръдна от мястото си.

— Добър ден, принц Халид. От името на Съединените щати, президент Уегънър и лично от мое име, бих искал да ви изкажа искрени съболезнования за скорошната ви загуба. Баща ви беше добър човек и голям приятел на моята страна. Ще липсва на всички ни.

— Благодаря ви, г-н Уебстър. Много мило от ваша страна. — Гласът на Халид беше почти монотонен, но Уебстър долови острата нотка на гняв в думите му. — Както и да е, не сте дошли само за да ми предадете съболезнованията си в този тежък за мен час, нали?

— Не — отвърна Уебстър. — Това е цената, която държавният глава трябва да плати. Личният му живот се преплита завинаги с делата му на държавник.

— Така ми казаха и съветниците ми. — Халид стисна левия си юмрук и го опря в стъклото. — Също така не исках да се виждам с вас днес, но те настояха.

— Може би ще е по-добре да дойдем по-късно — предложи Уебстър.

Халид се обърна към тях със сковано от ярост лице.

— Това няма как да стане, нали? Щом се разчуе — а то ще се разчуе, защото сте довели и госпожица Деанджело — отказът ми да се срещна с вас ще бъде възприет като слабост. Не е ли така?

— Ваше Превъзходителство, не искам да проявя неуважение, но това е момент на изпитание за всички нас. Светът се срасна по-здравно през последните няколко десетилетия. Смъртта на баща ви...

— Беше убийство — прекъсна го Халид. — Наречете го с истинското му име, или изобщо не говорете за това.

Уебстър се засегна, но си припомни, че това е поведението, което бе очаквал от младия принц. Все пак му беше трудно да го преглътне. Той кимна и добави:

— Убийството на баща ви ще повлияе на света.

— Странно, нали? Никой не се сети да му каже, че животът му е повлиял на света.

— Радвах се на добро приятелство с баща ви.

— Говореше много за вас — съгласи се Халид. — Ако не беше вашата дипломация в региона, страната ви можеше и да не се сдобие с договорите за петрол, на които в момента се радва.

— Това, което е добро за моята страна, е добро и за вашата.

— Страхувам се, че тук не сме на едно мнение. — Халид замълча. — С цялото ми уважение, разбира се. — Той махна към града от другата страна на стъклото. — На моя народ му трябваше време, за да разбере, че бъдещето ни се простира тук, а не със Съединените щати или Западния свят.

— Какво искате да кажете? — попита Вики. — Много от вашите хора обичат Съединените щати и Западния свят.

— Защото вашата страна, заедно с останалите, съблазняват народа ми поколения наред — отвърна Халид. — Чужденците показаха на моя народ начин на живот, който никога не може да бъде техни. Ние живеем според повелите на Аллах и ученията на неговия пророк Мохамед, не според повелите на бога на разточителството и прахосничеството на вашия народ.

— Баща ви никога не е смятал...

Халид повиши ядосано глас:

— Баща ми и много от неговите съветници бяха също толкова изкушени, колкото и глупците, които тръгнаха по вашия път. Държеше змии в пазвата си и накрая те го убиха.

— Не си спомням някой да е казвал, че знае кой е убил баща ви — рече Уебстър.

— Шиитите. Не се съмнявам в това. Стават все по-дръзки, откакто вашата страна нападна Ирак и сложи тези безбожници на власт. — Тъмните очи на Халид искряха. — Бяхте предупредени, но правителството ви реши да го направи въпреки всичко.

— Простете ми, Ваше Превъзходителство, но не съм дошъл да споря за войната в Ирак. Тя няма нищо общо с това.

— Ако мислите така, значи сте глупак. Тази война е част от войната, която се води между сунити и шиити, откакто тези негодници решиха да издигнат свои пророци и да отхвърлят волята на Аллах и неговия пророк Мохамед.

— Саддам Хюсеин беше садистичен диктатор, който представляваше заплаха за света — изръмжа Хамилтън и направи крачка напред. — Ако му бяхме позволили да продължи, накрая можеше да стъпи и на вашия врат. Смели американски войници дадоха живота си на фронта, за да запазят мира в Близкия изток. Няма да позволя да ги хулите.

Един от личните гвардейци на Халид пристъпи напред, но Уебстър протегна ръка да спре Хамилтън и Халид направи знак на хората си да се отдръпнат. Дясната ръка на принца стискаше дръжката на един от пистолетите.

— Никой няма да стъпи на врата ми — каза Халид с тих, заплашителен глас. — Обещавам ви.

— Може би всички трябва да направим крачка назад — предложи Уебстър. Ситуацията излизаше от контрол по-бързо, отколкото бе предполагал. Част от него се радваше на това, но знаеше, че трябва да си даде вид, че овладява нещата.

— Правителството ви маскира злодеянието и алчността си като патриотизъм — изръмжа Халид. — Китайската икономика е в стабилен възход и китайците могат да се мерят с вашия отслабващ американски долар за петрола. Моята страна — в интерес на истината, целият Близък изток — ще има по-голяма полза да продава петрол на Китай и Индия, отколкото на Съединените щати. Ще имаме по-големи печалби и рискът ще бъде по-малък.

— Докато китайците не решат да анексират Близкия изток — отвърна спокойно Нейпиър. — Това им е навик от хилядолетия, да знаете.

— А, господин Нейпиър, чудех се кога ще имате нещо да кажете. За да оборя вашето предположение, ще кажа, че Съединените щати така и не успяха да „анексират“ Близкия изток, макар че със сигурност наложиха присъствието си тук. Какво ви кара да мислите, че китайците ще извадят по-голям късмет?

— Американците не са склонни да водят едностранни военни действия...

Принцът изсумтя презрително.

— ... с много малки изключения — продължи спокойно Нейпиър. — И скорошният ни опит в региона потвърждава нежеланието ни да превръщаме това в постоянна политика.

— Китайците могат да изпратят армията си директно в страната ви — намеси се Хамилтън. — Наистина ли смятате, че разполагате с войски и техника да им се противопоставите? И дали изобщо ще можете да им се противопоставите?

— До скоро вярвах, че тогава Съединените щати ще се изправят да ни защитят. Но страната ви не е отбелязала в историята си много

случаи на защита на други народи, когато цената стане прекалено висока — отвърна Халид. — И вашият народ, вашите войници, няма да се бият за моя народ. Те ще се бият за петрола.

— Общи интереси — отвърна Хамилтън. — Това побратимява хората.

Халид повдигна вежди.

— Значи сега сме братя? Тогава предполагам, че и вашият баща и брат са били убити?

Хамилтън изруга тихо.

— Независимо от това — намеси се Уебстър — можем да имаме общи интереси.

— Ние продаваме, вие купувате — отвърна Халид. — Такива отношения можем да имаме с всеки. Съединените щати обаче не могат. Вашият народ разчита на петрола ни, но сега се оказваме заобиколени от други народи, които могат да разчитат на нас за същото. Без никой от тях да се бърка в работите ни и да се мъчи да ни налага рестрикции за това какви отношения да поддържаме с останалите народи в региона.

— Ние разполагаме с наши кладенци, от които можем да вадим още петрол при нужда — заплаши Хамилтън.

— Така казвате. Но когато цената на петрола се вдигне, страната ви плаща, а не търси начин драстично да увеличи вътрешния добив. — Халид поклати глава. — Не, вашето правителство се тревожи за вътрешния добив на петрол и трупа каквото има като уплашена вдовица.

Хамилтън се обърна към Уебстър.

— Не си струва да се говори с този смешник.

— Вашата страна — продължи Халид — има навика да се сприятелява със страна производителка на петрол, да ѝ налага икономически споразумения посредством подкупи и принуда, да облагодетелства шепата хора, които държат властта в страната, без да я е грижа за гладуващите маси, после да изсмуква петрола до последната капка. С петрола си отива и добрата воля. Страната ми не е като животно, блъснато от кола, което чака лешоядите да дооглозгат кокалите му.

— Ваше Превъзходителство — обади се Уебстър, — не сме дошли за това.

— Глупости — отвърна Халид. — Точно това правите от години. Хайде да си пофантазираме малко. Да кажем, че Китай наистина реши да се възползва от нас и ни нападне, защото ние настояваме да търгуваме със Съединените щати и добивът ни не може да задоволи нуждите и на двете държави. Да продължим нататък с фантазията и да кажем, че Съединените щати решат да влязат в сухопътна война с Китай. — Той насочи вниманието си към Нейпиър. — И да кажем, че корпорацията на г-н Нейпиър успее да намери алтернативен източник на гориво, който може да се мери по цена с петрола. — Гласът на принца стана по-тих, но в него се долавяше още по-твърда нотка. — Колко време според вас ще трябва на Америка да изтегли войските си?

— Нещата, за които се тревожите, са далеч в бъдещето — отвърна Уебстър. — Трябва много време, за да може страна като нашата да се преориентира от продукти на петролна основа към нещо друго.

— Според вашето виждане. — Халид отново погледна навън към града. — Не моето. Бъдещето се намира зад ъгъла. Виждам съм го в мечтите си. Баща ми никога нямаше да признае, че съществува.

— Може би ще е по-добре, ако поговорим след няколко дни — отвърна Уебстър. — Когато сте по-спокоен.

Халид се обърна към него.

— Достатъчно спокоен съм. Не накарах да ме коронясат днес, предпочетох да изчакам с тази чест, след като бъдат разкрити убийците на баща ми и на семейството ми. После ще поема короната и властта над моя народ. Ще започна прочистване на родината си. Всички, които се намират в нашите граници и не живеят според законите на Пророка, ще бъдат прогонени или убити. Няма да бъда милостив или глупав като баща си. Знам кои са враговете ми и няма да ги търпя в кралството си.

— Мили боже! — прошепна Вики.

Уебстър забеляза страха, който обзе спътниците му.

Ликуваше.

Щяха да се върнат в хотелските си стаи и да разпространят този страх сред останалите, които имаха пари и инвестиции в Близкия изток. Щеше да настане паника. И тя нямаше да свърши само със срина на доверие в икономическите сектори в Америка и Западния

свят. Щеше да засегне и военните, когато Пентагонът разбереше колко много войници и техника са застрашени.

Явно планът му за катастрофата в Близкия изток беше в действие.

— Как ще реагирате на убийството на баща си? — попита Уебстър.

— Ще намеря шиитските убийци и ще ги екзекутирам. Военни отряди са по следите на хората, които стоят зад това страхливо нападение.

Уебстър знаеше, че принцът смята така само защото полковник Антъни Екарт беше оставил фалшива следа, която водеше до известни шиитски дисиденти в Саудитска Арабия. Инсценировката беше правдоподобна. А накрая, кой знае? Тези шиитски дисиденти дори можеха да поемат отговорността за убийството на краля и останалите членове на семейството му.

Халид впи поглед в Уебстър.

— Искам да говоря с вас и по още един въпрос. Може би ще успеете да ми помогнете.

— Разбира се, ако мога.

Халид кимна на човек от охраната си, той отиде до една врата и въведе млад мъж, двайсетинагодишен.

Дясната буза и дясната ръка на младежа бяха бинтовани. Той накуцваше и по цялото му тяло имаше следи от скорошни изтезания.

— Познавате ли този човек? — попита Халид.

Уебстър го огледа демонстративно, но не го позна.

— Не. Трябва ли?

Мъжът стоеше разтреперан, дишаше учестено и гледаше в пода, сякаш го беше страх да погледне другаде.

— Казва се Фарук — отвърна Халид. — Дойде при мен да търси закрила. Твърди, че работил за вашето ЦРУ.

— Не знам нищо за това.

Халид се усмихна, но изражението му беше хладно и сдържано.

— Предполагам, че и да беше вярно, щяхте да го отречете.

Уебстър не си направи труд да отговаря.

— Твърди, че ЦРУ го вербувало заедно с приятелите му да отвлекат един човек от международно летище „Ататюрк“ само преди няколко дни. Някой си професор Томас Лурдс. Познавате ли го?

— Знам кой е, разбира се. Даваха нападението над него по новините. Последното, което чух, е, че са му позволили да остане в Истанбул, за да продължи с изследванията си.

— Така е — отвърна Халид. — Този тук успял да избяга от полицията и ми разказа много интересна история. Желаете ли да я чуете?

Уебстър се насили да запази самообладание. Изобщо не беше очаквал това.

— Разбира се, Ваше Превъзходителство. Щом я намирате за интересна.

— Много е интересна. — Халид се приближи до треперещия мъж и сложи окуражително ръка на рамото му. — Този човек тук твърди, че не само е трябвало да залови професора, но и да разбере дали у него има един документ.

— Документ ли?

— Да, явно нещо с историческа стойност, свързано с религиозната история на Истанбул. Знаете ли нещо за това?

— Не — излъга Уебстър и едва преглътна гнева си. Някъде по веригата имаше теч. Лош късмет беше, че Свитькът на радостта се беше появил по същото време, когато правеше хода си в Близкия изток. И Доусън не биваше да казва на никого, че търсят религиозен ръкопис.

— Е — продължи Халид с безстрастен тон, — можете да проучите въпроса, когато имате време.

— Разбира се.

— Истанбул е важен град за историята на моя народ.

— И на моя.

— Мюсюлмани и християни воюват от векове — заяви Халид. — Този град съдържа историите на двете култури и всеки религиозен документ би представлявал огромен интерес за мен.

— Разбирам.

— Изпратих военен контингент в Истанбул с надеждата да намерят документа.

— Ако такъв съществува — възрази Уебстър.

Халид отстъпи назад от мъжа с белезниците.

— За мен не е тайна, че сред хората ми има шпиони. Знам, че някои от тях са ваши. Този мъж се е уплашил за живота си и е дошъл

при баща ми да търси опрощение на греховете си към нас. Вярно ли е, Фарук?

— Да, кралю мой.

— Баща ми щеше да му прости и вероятно да търси начин как да го използва, за да разбере повече за това, което ЦРУ иска да научи за моята страна.

Вики изведнъж стисна Уебстър за ръката. Ноктите ѝ се забиха в дланта му.

— Мили боже! — прошепна тя и извърна глава.

Явно предусещайки какво ще последва, окованият мъж опита да се извърне и наведе едновременно. Вдигна ръце, за да се защити.

С бърз замах Халид изтегли меча от гърба си и разсече странично мъжа. Острието посече ръцете на затворника и мина точно под челюстта му през плът и кости.

Кръв опръска Халид и поляризираното стъкло, когато отсечените пръсти се посипаха по пода и се сгърчиха. Робата, гутрата и лицето на принца бяха обагрени в червено. Той стоеше, без да трепне.

Обезглавеният мъж се свлече на пода и тялото му се сви в предсмъртен гърч.

Халид коленичи и избърса меча си в дрехата му, преди да го върне в ножницата на гърба си. Изправи се и се обърна към Уебстър.

— Аз не съм като баща си — рече принцът, докато кръвта се стичаше по суровите му черти. — Няма да търпя предатели. И тази страна ще започне да следва божията воля. Няма да простя на враговете си, нито ще им се размине. — Той прекрачи трупа. — Разбирате ли, вицепрезидент Уебстър?

— Разбира се — отвърна Уебстър, като се мъчеше да изглежда потресен. Беше изненадан от кръвожадността на Халид, но това само щеше да е от полза за плановете му.

Но фактът, че принцът знаеше за събитията в Истанбул, можеше да представлява проблем. Единствено мисълта, че Екарт и хората му вече трябваше да са кацнали там, успокояваше Уебстър.

Принцът щеше да закъснее.

Томас Лурдс скоро щеше да бъде отново в ръцете на Уебстър.

15.

Истанбулски университет

Площад „Баязид“

Истанбул, Турция

19 март 2010

— Знаеш ли кой е авторът на тази книга?

Лурдс се мъчеше да не изостава от Олимпия, докато тя крачеше по коридорите на колежа по история, в който преподаваше. В сградата имаше студенти, останали за следобедните и вечерните лекции. Навсякъде жужаха разговори и звънкият смях беше пълна противоположност на мрачното, тревожно настроение, завладяло Олимпия толкова внезапно и тайнствено.

— Няма конкретно име.

— А други имена?

— Не, нито едно.

Раздразнен, Лурдс се пресегна и я хвана за китката. Дръпна я до една стъклена витрина с римски оръжия и попита:

— Какво става? Защо си толкова разтревожена?

Влажните ѝ очи се впиха в неговите.

— Имай ми доверие, Томас. Ще трябва да почакаш още малко. — Тя си пое дъх. — Преди да се опитам да ти обясня всичко, трябва да ти покажа някои документи. Разчетеното от теб има дълга история и ние не знаем всичките отговори.

— „Ние“?

— Не мога да говоря за това все още. Нямах представа с какво си се захванал. Нито колко е важно.

— Беше само едно послание — рече Лурдс. — Още не съм сигурен дали е нещо важно.

Олимпия постави изящната си ръка на устата му.

— Не ми казвай още. Трябва да изчакам. Искам да мисля колкото се може по-ясно и да съм подготвена, доколкото мога. Разбираш ли?

Понеже нямаше друг избор, Лурдс кимна.

Тя го сграбчи за ръката и го задърпа отново след себе си. Почти препуснаха през двата етажа. Олимпия беше достатъчно дребна и слаба, за да се провира през студентите безпроблемно. Телосложението на Лурдс не беше толкова аеродинамично — беше по-висок и широкоплещест, а раницата още повече затрудняваше движението му. Без да иска, той се блъсна в двама студенти, докато се опитваше да запази равновесие. Извини се и продължи.

Безобидни ругатни, подхилквания и подмятания защо професор Аднан и гостуващият професор са се забързали толкова, ги преследваха нагоре по стълбите.

Най-сетне Олимпия заряза стълбището и се отправи към кабинета си. Беше извадила ключовете от чантата си още преди да стигне до вратата. Върху матираното стъкло с черни букви беше изписано на английски и турски:

ПРОФЕСОР ОЛИМПИЯ АДНАН ИСТОРИЧЕСКИ ФАКУЛТЕТ

Ключът изстърга в ключалката и най-сетне се завъртя. Олимпия хвърли последен разтревожен поглед през рамо и влезе вътре. Лурдс я последва и тя заключи вратата.

Кабинетът беше чист и подреден, книгите — тематично систематизирани по полиците, а и бюрото — идеално разтребено. Находки от Римската и Османската империи, които бяха спомогнали за изграждането на древния град, бяха артистично подредени из помещението в дървени кутии с рамки. Лурдс беше разглеждал сбирката на Олимпия и не бе открил нищо уникално. Тя беше събрала повечето от находките, когато бе ходила по разкопки с археолози. Гордо му беше показвала снимки от онези дни, но нямаше никакво желание да се връща към тях.

Един от любимите ѝ експонати беше ваза, върху която бе изобразена девойка, коленичила пред младеж. Въглеродното датироване беше потвърдило, че идва от микенския период, някъде около 1600 г. пр.Хр. Беше посветена на Елевзинските мистерии, които се основаваха на мита за Деметра и Персефона.

Персефона била дъщеря на Зевс и Деметра, брат и сестра богове, и била отвлечена от Хадес, своя чичо. Хадес я отвел да живее в подземния свят, защото се влюбил в нея. Зевс дал разрешението си за отвличането, но Деметра, в мъката си, докарала вечна зима в света на смъртните.

Накрая Деметра успяла да освободи дъщеря си от подземното царство за девет месеца в годината, което обясняваше топлите месеци — за хората, които вярваха в подобни легенди. Елевзинските мистерии — едни от така наречените „мистерии“, изповядвани в гръко-римската култура по онова време, защото се ширели без статута на официална религия или писмена основа — били наложени, за да определят някои жени и мъже като по-богоподобни от останалите.

Което, кисело отбеляза наум Лурдс, често ставаше в религиите.

Другият експонат на бюрото ѝ беше от времето на Османската империя, когато започва упадъкът на Римската империя. Олимпия беше направила голяма находка по време на местни разкопки и беше получила поднос, върху който бе изобразен Сънят на Осман.

Осман I е прозвището на харизматичен и идеалистичен владетел на империята по време на славните ѝ дни. Макар че дори по времето, когато била разказвана, идеята за съня на Осман никога не била възприемана като реална случка, тя била приписвана на него.

В своя „сън“ Осман бил вдъхновен да завладее земите около империята от едно огромно дърво, което разпростираше корените си на три континента. Клоните му се виели в небето. В резултат на това той създаде османското управление, което променило живота на всички, които живеели в границите на империята, и на тези, които били покорени.

— Сядай. — Олимпия махна към един стол, а самата тя коленичи пред библиотеката си. — Ако искаш да скриеш нещо в кабинета си, къде би го скрил?

— На най-ниската полица — отвърна веднага Лурдс. — Останалите преподаватели вероятно ще са прекалено стари и прекалено дебели, за да го вземат. А младите колеги ще са прекалено горди, за да го търсят.

Въпреки притеснението си Олимпия се разсмя.

— А и повечето не са достатъчно атлетични, за да се изправят бързо. Така че, ако вземат да ровят, ще ги хванеш.

Лурдс сложи раницата си между стола и библиотеката, за да не му пречи, и седна.

— Носиш ли книгата?

— Да.

— Но не си записал превода.

— Не.

— Не го записвай изобщо. Не искам да попадне в неподходящи ръце.

— И чии ръце са неподходящи?

— Като начало, на мъжете, с които си се срещнал в катакомбите.

— Те знаят за Свитька на радостта, така ли? — попита Лурдс.

— Разбира се, че знаят за Свитька на радостта. Защо мислиш, че се опитаха да те отвлекат?

— Всъщност те *наистина* ме отвлякоха.

Олимпия откри това, което търсеше, изправи се и се върна на бюрото си.

— Това не е книга — отбеляза Лурдс.

— Това е флаш памет. По-добро е от книга.

Лурдс изсумтя с отвращение.

Това му спечели остър укорителен поглед. Тя размаха флашката под носа му.

— На това устройство мога да нося повече книги, отколкото можеш да набуташ в тази стая.

Лурдс подигравателно вдигна ръка, че се предава. Предпочиташе книгите, обичаше миризмата и тежестта им, както и солидната брънка към миналото, която представляваха. От книгата можеше да разбере повече, отколкото от електронния документ. Книгата поднасяше лично изживяване на читателя.

Олимпия пъкна флашката в порта на компютъра и я отвори. Обърна широкоекранния монитор към Лурдс и попита:

— Запознат ли си с Йоан от Патмос?

Това изостри вниманието на Лурдс. Не знаеше какво да очаква, но точно това име със сигурност не беше очаквал.

— Свети Йоан Богослов ли? — попита той.

— Именно. — Олимпия не откъсваше поглед от него. — Както казах, Томас, става дума за нещо много голямо и важно.

— Кажи ми, че не сме изгубили обекта — изръмжа полковник Антъни Екарт, докато крачеше по коридорите на колежа. Студентите бързо се отдръпваха от пътя му. Беше свикнал на подобна реакция. От пръв поглед изглеждаше като човек, с когото не ти трябва да си имаш работа.

Четирийсет и няколко годишен, той се поддържаше във форма със строга диета и физически упражнения. Винаги когато можеше, дори и по време на задача, тичаше по 15 километра на ден и тренираше здраво. Когато не беше ангажиран, отиваше във фитнес залата и доджото^[1], в която и страна да се намираше.

Беше висок метър и деветдесет по чорапи и носеше яке с размер XXL. Напоследък ходеше с гладко обръсната глава. Белезите по тила и по лицето му придаваха свиреп вид и плашеха хората.

За да се слее с тълпата в колежа, сега носеше черни джинси, черно поло и спортно сако, скроено така, че да скрива полуавтоматичния дългоцевен колт, който носеше под мишницата си. В ръкопашна схватка не му трябваше оръжие. Знаеше над сто начина да убие човек с голи ръце.

— Не сме го изгубили — отвърна Джъд Мейфийлд в слушалката, която Екарт носеше. — Мъжът влезе в сградата. Всички изходи са завардени. Още не е излязъл.

Екарт крачеше колкото се може по-бързо, без да пропуска да надникне в стаите по коридора. От време на време студенти и преподаватели срещаха погледа му, но бързо отвръщаха очи.

— Вързахме ли се вече към охранителната система на колежа? — попита Екарт.

— Тъй вярно — отвърна Бил. Той беше компютърният спец в отряда. — Ако изпищи, ще разберем.

Следващата врата беше затворена. Екарт се приближи и завъртя топката, но се оказа заключено. Изруга тихо и бръкна в джоба на якето си за пневматичния пистолет. Не по-дълго от обикновена отвертка, устройството имаше пневматични заряди, които избиваха бързо болтовете.

Екарт притисна дулото към ключалката и натисна копчето. Заглуши силния трясък на инструмента с тялото си и усети как ръката му подскочи, но допълнително приложената сила изстреля

заклучващия механизъм в стаята. Екарт отвори вратата и надникна дали Лурдс не се крие вътре.

Стаята беше празна.

Той отново изруга и продължи търсенето.

— Някой знае ли защо обектът си тръгна от кулата? — попита Екарт.

Известно време никой не му отговори.

— Каквото и да е станало — отвърна Мейфийлд най-накрая, — не е заради нас. Държахме го под наблюдение, без той да разбере.

— Може би не сме само ние тук. — Екарт се вбесяваше, че се бяха отклонили от плана. Да се опитваш да откриеш някого на непознат терен не беше лесно. Не разполагаха с никакво предимство и не можеха да действат безнаказано.

Искаше му се да беше останал в Саудитска Арабия, за да види развоя на събитията след убийствата, извършени от отряда му. Сигурно здравата беше уплашил принц Халид. Според телевизионния репортаж, излъчен от Икономическия град на крал Абдула, Халид се въоръжаваше и се готвеше за война. Или още по-добре — за отмъщение. Точно това искаше Уебстър.

В резултат други страни от Близкия изток, като Индия, Пакистан и Китай, бяха под тревога. В мига, в който някой направеше погрешна стъпка, тези държави щяха да се хванат за гърлата.

Екарт беше доволен от това. Знаеше, че Съединените щати са се старали прекалено дълго да им попречат да се избият взаимно. Щеше да е най-добре, точно както бе казал и Уебстър, да ги оставят да размахат чуковете, да изчакат огъня да изгасне, после да навлязат и да завладеят целия регион. Стига са се съобразявали с ОПЕК. Америка отново можеше да стане велика.

Изгаряше от нетърпение.

Намери стълбището и се заизкачва към втория етаж.

В главата на Лурдс се въртяха какви ли не мисли, докато се опитваше да проумее това, което Олимпия току-що му беше казала. Йоан от Патмос, известен още като свети Йоан и Йоан Богослов, се смяташе за автор на „Откровение“ в Новия завет.

— Казваш, че Йоан от Патмос е написал книгата, която аз преведох? — попита той.

Олимпия поклати глава.

— Не. Но книгата, която преведе, е за Йоан от Патмос. Той е написал Свитъка на радостта, за който става дума в превода.

— Тогава защо никога не съм чувал за него? Това е нещо, за което би трябвало да знае целият свят.

— Защото Свитъкът е бил скрит и пазен в тайна.

— Защо?

— Свитъкът на радостта е опасен, Томас — отвърна Олимпия. — Вероятно най-опасният документ на света.

— Защо?

— В него става дума за края на света.

— В „Откровение“ също. Според някои учени и теолози Йоан от Патмос го е написал, докато е бил заточен в Гърция. Според някои той е апостол Йоан и автор на Евангелието на Йоана.

— Това е един и същи човек — отвърна Олимпия. — Имал е тези видения и ги е описал, докато е бил на остров Патмос.

— Учени и църковни водачи не са съгласни, че апостолът, авторът на евангелието и авторът на „Откровение“, са един и същи човек. Историци и тълкуватели на Библията представят силни аргументи за това.

— Колко пъти някой, вярващ или не, е успял да докаже, че нещо в Библията е лъжа? Колко дълго учени и историци се съмняваха в достоверността на потопа, докато накрая не се доказа научно, че Средиземноморският свят някога е бил наводнен.

— Доказаха и че потопът се е дължал на геоложки явления, а не на Божията намеса. И че не един, а няколко потопа са станали по света по различно време.

— Смятат, че е геолошко явление, но не могат да докажат какво точно.

Лурдс не се възпротиви, защото знаеше, че няма да я разколебае.

— Не ме гледай така — рече тя.

— Никак не те гледам.

— Напротив, гледаш ме. — Олимпия се обърна към компютъра си и започна да отваря файлове.

С все по-голямо удивление Лурдс наблюдаваше как екранът се запълва от сканирани свитъци. Повечето бяха на старогръцки, но няколко явно бяха доста по-късни.

— Какво е това? — Той се наведе към екрана.

— Тримата Йоановци са били един човек, Томас. Разполагам с доказателство. Това са документи — писма и хроники — от мъже, които са работили с него.

— Кои?

— Съратници, осигурени от Петър и Павел. Първият свитък съдържа подробности около смъртта на Йоан. Във всички останали става дума за последните му дни и как им е диктувал книгата за Апокалипсиса и Свитъка на радостта.

— Виждам, че това са хроники. — Лурдс лесно си преведе свитъка. Цифровите копия бяха много добри.

— Виждаш това и още се съмняваш в думите ми? — попита тя с раздражение.

— Предпочитам да видя оригиналния документ, преди да се произнеса върху автентичността на това копие. — Лурдс беше дипломатичен.

Бузите на Олимпия поруменияха и очите ѝ се присвиха.

— Томас Лурдс, ако мислиш, че съм тръгнала да те баламосвам, значи не ме познаваш толкова добре, колкото трябва.

— Ако мислиш, че просто ще приема това, без да се усъмня в достоверността му, ти не ме познаваш толкова добре, колкото трябва. Може би толкова ти се иска да вярваш в него, че не виждаш нещата обективно.

Олимпия си пое дъх, облегна се на стола и кръстоса ръце.

— Това е нелепо.

— Добре, да предположим, че документите са истински. — Лурдс не обърна внимание на погледа ѝ. Не го съдържаше и стана. — Щом като разполагаш с подобна информация, защо не си я изнесла досега? И защо никой преди теб не го е направил?

Олимпия не отговори веднага.

— Сложно е. Трябва да узнаеш още от историята. Произнасяш се, без да знаеш всички факти.

— Тези документи съществуват от близо две хиляди години и учените не са имали право на достъп до тях? — Той поклати шава. —

Няма нищо толкова сложно.

— Нима? Дори и краят на света?

— Йоан от Патмос е описал края на света така, както го е видял. Писанията му са в Библията. Това не е нещо ново.

— Описал е края на света, какъвто ще бъде, когато господ слезе отново за оцелелите през голямата скръб — отвърна Олимпия. — Това е друг край.

— Според проучванията ми, докато е живял на остров Патмос, Йоан е имал две видения за края на света. Написал дълго писание, което станало известно като „Откровението на Йоана“, до седемте християнски църкви в Азия, като всичките те се намирили в днешна Турция. В едно от виденията Йоан видял седем свещника, които представлявали седемте църкви: Ефеска, Смирненска, Пергамска, Тиатирска, Сардийска, Филадельфийска и Лаодикийска. Нито една от тези общности не съществува днес. Те са изселени с договора от Лозана през 1923 г. Този документ провъзгласява страната за Република Турция и тя наследява Османската империя.

— Църквите не са били просто материални сгради. Искам да кажа, имало е и сгради, но е ставало дума за християнските общности, които са живеели в тези градове.

— След договора християните са изгонени и принудени да живеят другаде. — Лурдс замълча за миг, за да събере мислите си. — По средата на свещниците бил божият син. Той държал седем звезди, които трябвало да означават седемте ангела, които пазели всяка една от тези общности. По нареждане на Исус Христос, Йоан писал до всеки ангел, за да каже какво не е наред и какво трябва да направят. И какво ще ги сполети, ако не го направят.

— Точно така. — Олимпия беше смекчила тона.

— Във второто си видение Йоан видял отворена в небето врата, която разгълкувал като края на света и окончателното унищожаване на Сатаната.

— Всичко това е тук. — Олимпия зачатка по клавиатурата и образът на озъбен дракон изпълни екрана. — Ето как Йоан е видял Сатаната, не с рога и опашка, както става известен по-късно.

— Притежаваш оригиналните хроники, написани от следовниците му?

— Да.

— И знаеш, че са автентични?

— Няма съмнение. — Олимпия посочи екрана. — Всичко, което ти показвам днес, съществува. Истинско е. Разполагаме с тях.

Лурдс я изгледа.

— Май въпросът ми сега е кои сме „ние“?

Клийна изгледа мъжа с белязаното лице, който се качваше по стълбите към втория етаж. Изцъкленият му поглед я беше сканирал най-безпощадно, след което се беше отклонил, все едно тя бе едно нищо.

„Ето един гадняр, който търси някого“. Помисли си, че знае кой е този някой.

Извърна се и се втурна към другата стълба, която водеше към втория етаж. Лурдс и приятелката му бяха в този край на сградата на третия етаж. Явно мъжът с оцъкления поглед не го знаеше.

— Севки — обади се тя, когато хукна нагоре по стъпалата. Движението ѝ привлече вниманието на мъж, който идваше от отсрещния край на коридора.

— Виждам го. — Севки беше проникнал в системата с охранителни камери на университета. — Трябва да се махнеш оттам.

Клийна беше на същото мнение. През последните два дни беше успяла да изкара Бриджит от Бостън, като използва деловите си контакти. Бяха се съгласили да оставят малката ѝ сестра в тайна квартира, докато Клийна не им каже, че всичко е приключило. На Бриджит никак не ѝ беше приятно, но бе достатъчно уплашена, за да се съгласи без излишни сцени.

Мъжът, който се беше свързал с Клийна, се обаждаше редовно, обикновено на всеки четири часа и нещо. Беше му докладвала за Лурдс и той изглеждаше доволен. Не беше споменал за изчезването на Бриджит и Клийна беше сигурна, че не го е забелязал.

Въпреки съвета на Севки тя се понесе нагоре по стълбите.

— Какво правиш? — попита той.

Клийна си пазеше дъха за тичането.

Севки здраво изруга.

— Престани! Бъди разумна. Време е да се махаш оттам. Мъжът изглежда опасен. И този, който те следи, също.

Клийна хвърли поглед през рамо и видя, че мъжът, когото беше забелязала, наистина върви след нея.

— И двамата приличат на американци — рече Севки. — Освен това изглеждат от типа момчета, които ЦРУ би пратило да очистят някого.

Клийна го знаеше. Точно затова тичаше.

— Търсят Лурдс.

— Не е нужно да си изобретател на ракети, за да се досетиш.

— Ако го убият или пленят, няма да мога да разбера кой е ударил Бриджит и ни заплашва. Няма да му позволя да избяга, без да си уредим сметките.

— Най-добрият сценарий в случая е да го накараш да забрави за теб.

Клийна стисна здраво парапета и се завъртя на площадката на третия етаж. Беше разучила разположението, докато Лурдс изнасяше лекции пред класа на Олимпия Аднан.

— Няма да забравя за него — отвърна Клийна.

— Ще те убият.

— И това ще стане, ако не престанеш да ме разсейваш. С негативизма си убиваш самоувереността ми. — Тя се запъти към първата отворена врата и влезе. Лампата беше угасена и в стаята цареше полумрак. Тя се скри зад вратата, когато чу стъпките на мъжа да отекват на последното стъпало.

Засега държеше пистолета си в кобура отзад на кръста. Бръкна в джоба на палтото си и извади черна кожена палка, пълна с олово. Баща ѝ я беше научил как да си служи с нея, когато тя беше още на десет години.

— Знае, че си там — предупреди я Севки.

Клийна не му отговори. Ако мъжът не знаеше къде е, щеше да е глупак. Въпреки това не можеше да очаква това, което тя се канеше да направи. Той щеше да разчита на пистолета и ръста си и щеше да отхвърли всяка вероятност тя да го надвие.

Чу го отвън, пред вратата. Почти не вдигаше шум, но подметките му жулнаха пода и тя го чу как издиша. В коридора разговорите между студентите изведнъж затихнаха.

Мъжът предпазливо надникна през вратата. Щом влезе в стаята, Клийна затръшна вратата с всичка сила и тя се удари в кубинката, с

която се беше опитал да я препречи.

Клийна бързо стовари палката в матираното стъкло и го разби. Остри като бръснач парченца се посипаха върху мъжа и той инстинктивно вдигна ръце, за да предпази лицето си. Преди да разбере какво става, Клийна се пресегна през празната рамка на вратата и го цапардоса с палката.

Замахна яростно, с всички сили, удари го с цялата си бързина, и то достатъчно силни, за да го нарани, без да го убие. С първия удар му счупи китката, изби пистолета от пръстите му и го запрати на пода. Удари го още четири пъти, като се целеше в главата. Лицето му се покри с кръв и той се свлече на земята. Тя го удари още веднъж по тила и той изпадна в несвяст.

Като дишаше на пресекулки от прилива на адреналин и физическото усилие, Клийна се изправи над противника си.

— Добре ли си? — попита Севки. Не във всички стаи имаше охранителни камери.

— Добре съм. — Тя напъха палката в джоба си и изтри кръвта на мъжа от лицето си. Коленичи бързо и претърси джобовете му. — Къде е другият?

— Оглежда втория етаж. Ще ограбваш ли този?

Клийна откри портфейла и паспорта му и ги напъха в джоба на палтото си.

— Взех му документите. Може да помогнат да разбере кои са тези хора.

— Най-добре се разкарай оттам.

Клийна се отправи към кабинета на жената в края на коридора и попита Севки:

— На някоя от камерите ти вижда ли се теренът около сградата.

— Да.

— Виж има ли и други навън. Тези момчета не са дошли сами.

Севки изруга.

— Трябва да съм муха, за да държа под око всичко.

Клийна спря пред вратата на кабинета. Отвътре се чуваха гласове, но бяха прекалено тихи, за да разбере нещо.

— Още една молба — прошепна Клийна.

— Да? — Севки звучеше едновременно разсеяно и разтревожено, опасна комбинация.

— Ако не можем да се измъкнем от сградата през изходите, виж дали има друг начин за бягство.

— И защо ще се опитваш да бягаш с професора?

— Защото той знае какво точно разруши света ми.

— Да ти дам ли един съвет?

— Не. — Клийна се пресегна зад гърба си и стисна пистолета.

— На мен ми се струва, че в каквато и дупка да си стъпила, само затъваш още по-дълбоко.

— Дразниш ме, Севки.

В този миг белязаният мъж стигна до горната площадка в другия край на коридора. Огледа го и срещна погледа на Клийна. Тя изруга и хвана топката на вратата. Беше заключено.

— Има една организация — разказваше Олимпия на Лурдс, — общество, заклело се да остане в тайна, което пази тези документи. Книгата, която си откраднал от онези мъже в катакомбите, е част от тези документи.

— Но Кайин и неговите хора не са част от тайната организация, така ли?

— Не. — Олимпия поклати категорично тава. — Кайин и съратниците му са нещо друго. Свитьъкът на радостта им трябва за други цели.

— Какви цели?

— Искат силата, която се крие в него.

— И каква е тя?

— Не знаем със сигурност. Йоан от Патмос бил с разклатено здраве, когато се съвзел от виденията. Вече бил стар човек. Виденията и диктуването на видяното на следовниците му го изтощили. Повече не станал от леглото.

— Предполагам, че тази група защитници произлиза от следовниците му?

Олимпия кимна.

— Наричат се Братството на последния свитьк на Йоан.

— Явно е трябвало да се нарекат някак, но това трудно се побира на бланката.

— Не е смешно. Много е заложено на това.

— Съдбата на света — отвърна Лурдс и нямаше как да не се почувства нелепо, когато го каза.

— Помолих за разрешение да те доведа тук — тихо каза Олимпия. — Предложението ми срещна голяма съпротива, но след като откри Атлантида, старейшините започнаха да възприемат идеята.

— Щом като е било свързано с превод, би трябвало да съм първият ти избор. Трябваше да ми го кажеш още преди години.

— Изборът не зависи от мен. Ако не беше брат ми, изобщо нямаше да ме изслушат.

— Брат ти? Йоаким? — Лурдс никога не се беше срещал с помалкия брат на Олимпия. Тя рядко говореше за него и той си мислеше, че съществува някакъв семеен разрив.

— Да.

— Понеже никога не говориш за него, мислех, че не сте близки.

— Не можеш да говориш за него.

— Защото това, с което се занимава, е тайна.

— Това не е шега, Томас.

Лурдс погледна отново към изображението на озъбения змей на екрана. За миг се помъчи да се отърси от съмненията. В крайна сметка не беше сигурен и за Атлантида.

— Ти реши да повярваш, че книгите от Александрийската библиотека още съществуват. — Олимпия го гледаше право в очите. — Никога не съм казвала нещо, за да те разубедя и да те лиша от надеждата, че ще ги откриеш. Но ти разполагаш само с надежда, нищо повече. А аз имам тези документи. Ти разполагаш с откритото в онази книга.

— Добре. Но щом като всичко това е толкова тайно и Братството се е заклело да мълчи, как Кайин и хората му са разбрали за Свитька на радостта?

— Както има хора, които се кланят на господ, така има и хора, които се кланят на Сатаната.

— Това е прекалено.

— Така ли? Спомни си името на мъжа, който те отвлече.

— Кайин?

— Да. Замисли ли се откъде идва то?

— Предполагам от майка му и баща му. — Сарказмът го напусна, когато разбра накъде бие тя. — Кайин означава друго на другите

езици.

Олимпия кимна.

— На английски може да бъде преведено като Каин.

— Като в: „И когато бяха на полето, Каин стана против брата си Авела и го уби“. Този ли Каин?

— Да.

— Мислиш, че потомците на Каин търсят Свитька на радостта?

— Лурдс не можа да сдържи недоумението си.

— Господ прогонил Каин, след като той убил брат си — продължи Олимпия. — И го белязал. Може би потомците на Каин са се страхували от наследеното клеймо и са избрали различен път от този на праведните, защото вече са били обречени.

— Различните религии спорят за този белег. Според юдаизма белегът е проява на милосърдие. Господ казал, че всеки, който навреди на Каин, ще бъде наказан седем пъти повече от него. Това може да се разглежда като предохранителна мярка.

— И в двата случая смятаме, че името е нарочно избрано.

— Защо?

— Защото откакто съществува Братството, съществува и Кайин.

— Със сигурност не смяташ, че е един и същ човек. — Макар че беше способен да повярва в това и от самата мисъл го побиваха тръпки.

— Няма значение. Важното е, че ще успеем да преведем Свитька на радостта.

— Защо сега, а не преди няколко години, когато се запознахме?

— Защото Братството не се доверява на никого извън собствените му редици — отвърна му Олимпия. — Трябваша ми години, за да ги убедя, че ти си човекът за тази работа. Ако Кайин не те беше отвлякъл, ако не беше се сдобил с тази книга и не беше успял да я преведеш, щяха да те подложат на изпитание.

— И ако се бях провалил?

— Никога нямаше да разбереш за Свитька на радостта, още по-малко пък да имаш шанс да го преведеш.

— Ами ако след като ме отвлякоха, бях решил, че не искам да имам нищо общо с превода на този свитък?

Олимпия му се ухили.

— Знам, че ти е приятна компанията ми, но не се лаская от мисълта, че заради мен си останал в Истанбул. Ако беше намерил начин да изнесеш книгата от страната, щеше да си тръгнеш. Ако беше сметнал, че можеш да научиш достатъчно от копие на тази книга, щеше да го направиш и да хванеш първия самолет.

Лурдс знаеше, че е права.

— Няма ли да възразиш? Знаех, че е достатъчно да спомена, че разполагам с ръкопис, който никой друг не може да прочете. Суетата ти щеше да свърши останалото.

Лурдс си сложи шапката и каза:

— Отказвам да повярвам, че съм толкова предсказуем.

— Когато става въпрос за загадки, свързани с превод, всеки може да предвиди как ще постъпиш.

— Със сигурност не съм толкова прозрачен.

— Напротив. Това е една от причините да държа толкова много на теб и да не се опитвам да се увеса на врата ти.

Лурдс прикова поглед в изображението на змея.

— Искам да видя оригиналите.

— Щом докажеш на Братството, че си превел книгата, това няма да е никакъв проблем.

— Ами Свитъкът на радостта?

Олимпия се намръщи.

— Това е малко по-проблематично, но ти обещавам, че зависи повече от способностите ти, отколкото от нашето решение.

Преди Лурдс да я попита защо е проблематично, матираното стъкло на вратата се разби и се посипа в стаята. Червенокосата от летището стоеше от другата страна с пистолет в ръка.

---

[1] Тренировъчна зала за японските бойни изкуства. „Доджо“ буквално означава „място на пътя“ на японски. — Б.пр. ↑

16.

Истанбулски университет

Площад „Баязид“

Истанбул, Турция

19 март 2010

— Ставай! — Клийна махна с пистолета си към Лурдс.

Той спокойно се изправи и закри Олимпия с тялото си. Действието му не беше породено толкова от храброст, колкото от чувството за вина, че е застрашил живота ѝ. „Явно още държи да си прибере наградата за главата ми“, кисело си помисли той.

С надеждата, че гласът му няма да трепне, той рече на Олимпия:

— Обади се на полицията и им кажи какво стана.

— Томас, коя е тази жена? — попита Олимпия.

Лурдс не можеше да повярва. Една жена се беше появила в кабинета ѝ с оръжие, а Олимпия искаше да знае коя е тя и в тона ѝ се усещаше ревност.

— Това е жената, която ме отвлече от летището. Обади се в полицията.

Клийна погледна надолу по коридора.

— Нямаме време за полицията. Те идват.

— Кои? — механично попита Лурдс. — Полицията ли?

— Не. Ако знаех кои са, щях да ти кажа. Но са големи и страшни.

И имат пистолети.

— Явно всичките ти познати имат пистолети — отвърна Лурдс.

— Не обвинявай мен. Те търсят теб. Можех да се измъкна, вместо да рискувам главата си. И за това ли искаш да ме изкараш виновна?

— Как ме откри? — попита той.

Лицето на жената доби отчаяно изражение.

— Шегуваш се, нали? Дошъл си да изнасяш лекции в университета. Пише го във всички вестници. Особено след случката на летището. Цял Истанбул знае, че си тук.

След миг Клийна изруга и се шмугна в стаята. Куршумите се забиха в рамката на вратата. Лурдс залитна назад и за малко да падне върху бюрото. Уплашеният вик на Олимпия отекна в ушите му и го накара да се размърда. Наведе се, взе раницата си и я метна на рамо.

Клийна се показа зад вратата и даде няколко бързи изстрела. После се дръпна навътре, за да се скрие.

Погледна към Лурдс.

— Винаги ли трябва да задаваш толкова много въпроси, когато си под прицел?

Лурдс отвърна на погледа ѝ.

— Не съм наясно с протокола на отвличанията.

— Не те отвличам. Защиатавам те.

— Като водиш тези мъже тук? — Олимпия още държеше телефона до ухото си.

— Не съм ги довела аз тук!

— Видях, че някой ни следи — настоя Олимпия.

— Мен не сте ме виждали през последните няколко дни — отсече Клийна. — Не спряхте да мачкате чаршафите в хотела. Очаквам да качат записа в YouTube. Размърдайте се сега! Те искат професора. Не мисля, че ги е грижа за живота на някоя от нас.

— Свързах се с полицията. — Олимпия заговори бързо на турски.

Нова градушка от куршуми се посипа върху отворената врата и наоколо се разхвърчаха трески.

— Полицията няма да дойде достатъчно бързо. — Клийна смени пълнителя на пистолета си и освободи предпазителя. — Докато дойдат, ще сте или отвлечени, или мъртви. Това е мобилен телефон. Вземи го. Можеш да говориш с полицията пътом. Само не изоставай. И се пази от куршумите.

Тя сграбчи Лурдс за лакътя, но той се дръпна. Знаеше, че няма да го застреля. В известен смисъл му беше спасила живота в катакомбите.

Клийна отново изруга и се опита да го избута.

— Клийна Маккена! — изгърмя мъжки глас.

Лурдс веднага различи американския акцент, вероятно бе някъде от Филадельфия.

— Клийна? Така ли се казваш? — попита той.

— Сега не е време за запознанства — изръмжа тя.

— Клийна Маккена — извика отново мъжът. — Не е нужно да умираш днес. Можеш просто да си вървиш. Дошли сме за професора. Отдръпни се и можеш да си тръгнеш.

Клийна погледна към Лурдс.

— Вярваш ли му?

Лурдс понечи да отговори, но не знаеше какво да каже.

— Аз не му вярвам — продължи тя и се огледа наоколо. — Стаята има ли друг изход?

— Не знам — отвърна Лурдс.

Клийна хвърли убийствен поглед към Олимпия.

— Можеше да кажеш дали кабинетът ти има друг изход.

Олимпия кръстоса ръце и я изгледа предизвикателно.

— Полицията идва насам. Включила съм телефона на високоговорител.

— Не мисля, че високоговорителят ще спре тези момчета.

Олимпия повиши глас, за да я чуят мъжете в коридора.

— Обадох се на полицията. Идват насам.

Клийна се спусна към дъното на стаята и попита:

— Къде е вратата? — След секунда извърна глава наляво и погледна полиците с книги, които покриваха стената. — На стената има библиотека.

Лурдс осъзна, че тя говори на някой друг, после видя метален отблясък в ухото ѝ.

— Добре, добре. Ще погледна. — Клийна събори със замах книгите от едната полица. Тежките томове се стовариха на земята заедно със стъклен сувенир със статуята на гръцкия бог Посейдон.

— Хей! — извика Олимпия. — Какво си мислиш, че правиш?

Изведнъж в коридора се включи противопожарната аларма, рязко и пронизително. Лурдс предположи, че някой студент или преподавател я е активирал. Това бе добре. Поне всички студенти щяха да се измъкнат невредими.

— Госпожо! — извика глас по телефона на турски. — Какво става? Всичко наред ли е?

Без да губи време, Клийна се зае да разчиства втория рафт. Вратата едва се виждаше в дъното отзад, но Лурдс забеляза очертанятията ѝ. Импулсивно се зае да ѝ помогне и започна да събаря книгите.

— Томас? — извика Олимпия.

— Госпожо? — обади се отново истанбулският полицай. — Моля, не прекъсвайте линията.

— Отзад има врата. — Лурдс задърпа книгите от горната полица.

— Олимпия, не мислиш, че тези мъже са дошли тук заради мен, нали? Не си създавам подобни врагове. Сигурно търсят книгата, която взех от катакомбите. И ако разберат, че ти знаеш нещо за нея, няма да разпитват само мен.

Клийна завъртя цялата полица и за малко да цапардоса Лурдс по лицето. Срећна погледа на Олимпия и нареди:

— Идвай тук!

— Не ми казвай...

В коридора нещо метално падна на пода, плъзна се и спря до вратата. Лурдс видя сферичната форма и удвои усилията си да се добере до тайния изход зад полицата.

— Имат граната!

— Отваря се навътре — извика Клийна.

Лурдс затърси дръжката, но не откри такава. Някой я беше свалил. Клийна го изблъска със свободната си ръка и стреля три пъти в ключалката.

Преди изстрелите да са заглъхнали, Олимпия се присъедини към тях и гранатата избухна. Страшният гръм оглуши Лурдс и разтнесе цялото му тяло. Очакваше да го уцели някой шрапнел, но не стана нищо такова. Ярка светлина и газ последваха експлозията.

„Упойващ газ“, осъзна той. Беше чел за това в романите, които поглъщаше набързо по време на дългите самолетни полети и периодите на застои по разкопките. Тези гранати се използват за зашеметяване на хора.

Клийна го сграбчи за ръката и го блъсна към вратата, която още не искаше да се отвори. Лурдс видя как устните ѝ се движат, но не чу нищо. Знаеше какво иска, подпря с рамо вратата и я натисна с цялата си тежест. Вратата се отвори с трясък и видяха, че от другата страна е била покрита с гипсокартон. Явно бяха правили промени за разширяване на офисното пространство.

За щастие другата стая беше празна. Вратата се бе извадила от пантите и се стовари върху нечий прилежно направен макет на Османската обсада на Константинопол през 1453 година. Кораби и

войни се разхвърчаха, последвани от сините води на Златния рог и старателно изработеното кафяво крайбрежие.

Олимпия вървеше по петите на Лурдс и за малко да го събори от бързане. Държеше мобилния телефон до ухото си, но дори и да имаше някой от другата страна на линията, очевидно и тя чуваше толкова, колкото и Лурдс.

Той огледа помещението, чудеше се какво да направи сега. Още бяха на третия етаж, прекалено високо, за да рискува да скочи.

Олимпия го сграбчи за ръката и когато той се обърна към нея, му заговори разтревожено. Четеше по устните ѝ, но първия път не разбра, защото тя говореше на родния си език. *Къде отиваме?*

Не знам, отвърна той. *Нагоре? Надолу?* Сочеше с ръце, за да го разбере по-добре. Устата, очите и носът му смъдяха от газа в зашеметяващата граната. Сълзи замъгляваха погледа му, докато се озърташе из помещението.

Два пронизителни пукота пронизаха глухотата му и той разпозна трясъка на изстрели. Погледна разтревожено през отвора, чудейки се дали Клийна е успяла да се измъкне жива от офиса.

Тя влетя през вратата и се стовари върху него. Той я хвана здраво и падна заедно с нея по гръб на пода.

Клийна го изгледа, сякаш беше някакъв нескопосен кретен, което — раздразнено си помисли Лурдс — не беше честно. Той се беше разтревожил за нея.

Тя се изправи и почти успя да го скрита в чатала. Лурдс беше сигурен, че извика, и се радваше, че никой не може да го чуе. После мислите му се съсредоточиха отново върху оцеляването.

Дим от гранатата нахлуваше в помещението. Трудно беше да се диша. Лурдс се оглеждаше трескаво наоколо, не знаеше как ще се измъкнат оттук. Още се намираха в смъртоносен капан.

Екарт стоеше в коридора с вдигнат пистолет. Лявата му ръка стискаше здраво дясната, за да може да поеме отката и полуавтоматичният пистолет да не засече. Той надникна през дима, очакваше Лурдс и двете жени да се появят всеки миг. Зашеметяващата граната съдържаше и сълзотворен газ. Изчака малко и надникна през вратата.

Два изстрела проехтяха набързо и Хумболт се сгърчи и политна назад. Извърна се и се хвана за лицето, но кръвта вече се лееше от

разбития оптически мерник на маската му.

Екарт изруга. За саморасла терористка жената беше доста добра.

Хумболт залитна още две крачки назад и се свлече на земята. Главата му отскочи от пода и Екарт разбра, че е мъртъв.

— Сигурен ли си, че кабинетът няма друг изход? — попита Екарт.

— Няма, сър — отвърна Мейфийлд в слушалката. — Два асансьора. Стълбищата в двата края на сградата. Това е всичко.

Екарт се помъчи да се постави на мястото на жертвите си и да се сети какво би направил, ако беше заклещен вътре. „Никога нямаше да се заклешиш вътре“, каза си той.

— Ами прозорците?

— Гранатата изби стъклата на един от кабинетите, сър, но хората не са излезли оттам.

— Можеш ли да видиш вътре?

— Не, сър. Димът е прекалено гъст.

— Продължавай да наблюдаваш — Екарт не сваляше очи от вратата. — Колко време мина от първите изстрели?

— Две минути и трийсет и седем секунди, сър. Доближаваме прага на мисията.

Екарт знаеше, че не могат да останат още дълго. Местната полиция щеше да пристигне скоро, а въоръжената охрана на колежа сигурно вече беше тръгнала насам. Ако не се изтеглеха скоро, нещата щяха да станат още по-мръсни. Наложил си да бъде търпелив. Каквато и заплаха да представляваше Лурдс за Съединените щати, скоро с това щеше да бъде свършено. Екарт беше твърдо решен да арестува професора.

Или да го убие.

— Севки? — Клийна покри с шепа ухото си и се помъчи да чуе Севки от другата страна на линията. — Не те чувам. Гранатата ме оглуши.

— ... друга стена... асансьорна шахта... авариен. — Севки звучеше така, сякаш говореше несвързано, и макар че крещеше, тя едва го чуваше. Но разбра какво иска да й каже. Бяха правила нещо подобно и преди.

Тя тръгна към отсрещната стена и се наведе да извади ножа от обувката си. Стисна дръжката му и заби широкото острие в

гипсокартона. Лесно поддаде. С два удара направи Х.

Отстъпи крачка назад и пробчи гипсокартона с ритник. Няколко големи парчета се посипаха по пода, но останалите изчезнаха в празното пространство от другата страна. Показаха се дървените греди отдолу и Клийна отново използва ножа си, за да разреже гипсокартона от другата страна. Този път кракът ѝ потъна навътре.

— ... виждаш ли... там ли е? — попита Севки. — Клийна... ти... сега?

Клийна откърти гипсокартона и надникна в празното пространство. От другата страна цареше мрак, но светлината, която се процеждаше вътре, осветяваше плетеница от кабели.

— Открих асансьорната шахта — рече Клийна. Провери отново гредите, надяваше се, че Лурдс ще успее да се провре между тях. Най-много голямата му глава да се заклепти. За малко да се усмихне, когато си го представи, но се сети за мъжете, които чакаха в коридора с пистолети в ръка.

Асансьорът беше на партера. Със задействането на противопожарната аларма кабината автоматично беше слязла долу.

Клийна извърна глава и каза на Лурдс и жената.

— Асансьорна шахта. Можем да я използваме, за да слезем долу. — Този път можа да се чуе слабо.

Лурдс кимна, после взе единия крак на счупената маса, върху която бяха наредени военните макети. Замахна, за да го изпробва, и се зае да разбие гипсокартона, който препречваше изхода.

Клийна трябваше да му признае, че реши ли да действа, нищо не може да го спре. Щом остана доволен от свършеното, той бръкна в раницата си и извади малко фенерче. Фактът, че явно беше подготвен за всичко, освен за отвличане, смути Клийна. Най-вероятно, защото тя самата не се беше сетила да вземе фенерче.

— Кабината е на партера — каза той. — Не можем да минем през нея.

— Ще слезем на втория етаж — отвърна Клийна. — И после по стълбите.

— Сигурно имат хора отвън — рече Лурдс.

Клийна кимна.

— Имат. Ще трябва да ги заобиколим.

— Не — намеси се Олимпия. — Ще слезем в мазето. Има тунели, които свързват тази сграда с останалите сгради на университета.

— Севки? — попита Клийна.

— Вярно е — отговори Севки. Гласът му звучеше слабо и много отдалече. — Има инфраструктура. Хората от поддръжката използват тунелите, за да преместват големи машини и да проверяват апаратурата.

— Добре. — Клийна махна към Олимпия. — Ти знаеш пътя.

Олимпия погледна през дупката, после обратно към нея.

— Очакваш да скоча ли?

— Аз ще скоча пръв — предложи Лурдс, свали си раницата и я подаде на Олимпия. — Така ще мога да ти помогна. — Освети дупката с фенерчето, после го стисна със зъби и се спусна в шахтата.

Клийна сякаш щеше да се пръсне от напрежение. Образите на белязания мъж и хората му непрекъснато изскачаха в ума ѝ. От сълзотворния газ очите и носът ѝ течаха и знаеше, че не може да разчита на увредения си слух, за да чуе приближаването им.

Когато скочи долу — слава богу, без да си счупи врата. — Лурдс помогна на Олимпия да слезе, като насочваше краката ѝ с ръце.

— Сър, след малко навлизаме в червената зона на времето за изпълнение на задачата ни — спокойно заяви Мейфийлд.

— Знам. Всички навън да се оттеглят незабавно. В университета ще настъпи достатъчно голяма суматоха, за да се измъкнем незабелязано. — Не обичаше да дава такива заповеди. Още малко и щеше да се наложи да признае провала си, не беше готов за това. — Кажи ми, когато дойде полицията.

— Разбрано.

Щом не се бяха появили досега, Лурдс и жените или се бяха задушили от газа, или бяха намерили път за бягство.

Той стисна отново пистолета си, приклепна и се прокрадна напред, готов за бой. Носеше бронезилетка под ризата си, но главата му беше незащитена.

Стигна до вратата, пое си дълбоко дъх, за да се успокои, и свали противогаза, за да вижда по-ясно. Очите му засмъдяха, но той се беше

излагал на такъв газ безброй пъти по време на атака в задимени тесни пространства. Провря се покрай рамката на вратата и приклепна, стиснал с две ръце пистолета пред себе си.

В стаята нямаше никого. Трябваше му малко време, за да забележи дупката в стената през талазите пушек. Нахлузи отново противогаза на лицето си.

— Не са в помещението — изръмжа той и се закашля.

— Няма друг изход.

— Намерили са. Прилича на врата.

— Било е врата. Явно са я зазидали преди време.

— Къде води?

— Към съседния кабинет.

Екарт погледна надолу по коридора и видя кабинета до асансьора.

— Не са се измъкнали оттам — каза Мейфийлд.

— Не могат да се измъкнат от другата стая. — Екарт се обърна и започна да стреля в дупката в стената.

Не последва реакция.

Неприятно чувство присви стомаха му, когато погледна отново към асансьора до съседния кабинет. Жената беше уличен плъх. Хитра и опасна.

— Отворете вратите на асансьора! — нареди Екарт. — Проверете шахтата! — Хората му се спуснаха натам, а той се провря в кабинета и се запъти към дупката в стената. Вратата лежеше на пода, изкъртена от пантите. Екарт изруга, когато огледа стаята над мерника на пистолета си и не видя никого.

После забеляза отвора на отсрещната стена.

— В асансьорната шахта са. Проверете камерите на втория етаж. Мейфийлд се забави малко с отговора.

— Няма никого. Не са излезли през вратите на асансьора.

— Добре. — Екарт прегазил корабите и войниците и спря пред втората дупка. — Още са в шахтата. Убийте двете жени, но искам мишената жива.

Извади малко фенерче от джоба на панталоните си, включи го и кръстоса китки така, че лъчът и пистолетът да сочат в една посока. Наведе се над дупката и забеляза раздвижване долу.

— Да вървим! — каза Олимпия на турски и задърпа Лурдс за ръката.

Лурдс погледна нагоре към дупката. Въздухът в шахтата сякаш изгаряше ноздрите и дробовете му. Въпреки сковаващия страх, той си даде сметка, че газът е достатъчно тежък, за да се спусне към земята, и сега навлиза в асансьорната шахта.

— Хайде, Томас, да се махаме, преди тя да е слязла! — Олимпия дръпна вратите на асансьора пред нея. Беше стъпила върху кабината и изходът на втория етаж бе на нивото на брадичката ѝ. — Помогни ми.

— Няма да я изоставим — отвърна Лурдс.

— Какво?

— Няма да я изоставим.

— Шегуваш се.

Лурдс заби пръсти в процепа между вратите и задърпа; Вратата се отвори няколко сантиметра, после се върна обратно.

— Няма да я оставим тук — повтори Лурдс. — Тя е част от това. Трябва да разберем какво знае.

— Все едно ще ти каже.

— Не знаеш къде е Свитъкът на радостта, нали?

Олимпия се поколеба.

— Не.

— Така си и мислех. Иначе нямаше да имаш нужда от книгата.

— Разполагаме с копие на книгата. Не можахме да я преведем. Затова имаме нужда от теб.

Лурдс се закова на място.

— Кайин не е разполагал с единственото копие?

— Не.

— Колко копия има?

— Не знаем. Може да има много.

Лурдс отново напъна вратата.

— Дано не е така. И няма да я изоставим. Тя има пистолет.

— Мислиш ли, че ще ни застреля?

— Не, но стреля фантастично по преследвачите ни.

Клийна се спусна в асансьорната шахта и погледна към тях.

— Късно е — измърмори Олимпия на турски.

— Пропуснах ли любовната разправия? — попита Клийна.

Без да ѝ обръща внимание, Лурдс насочи цялото си внимание към отварянето на вратите. Щом се открянаха този път, той продължи да бута, докато не стигна до повратната точка и те се плъзнаха настрани. Той се извърна и каза:

— Хайде, Олимпия, ти си първа!

Олимпия остави раницата му върху кабината, после стъпи на сплетените му ръце и се прехвърли през ръба на втория етаж. Лурдс ѝ подаде раницата си и се извърна към Клийна.

— Гаджето ти май не ме харесва много — рече тя.

— Не ми е гадже. — Лурдс не разбра защо почувства нужда да уточнява, особено на сред яростна престрелка. Реши, че най-вероятно е въпрос на рефлекс. — Просто сме добри приятели.

— Много добри приятели. — Клийна се направи, че не вижда преплетените му ръце, подскочи и с лекота се набра и прехвърли на втория етаж, след което се изправи на крака.

Лурдс подскочи след нея. След много мъки най-сетне успя да се издърпа нагоре, асансьорната шахта потъна в мрак и той чу как някой се провря през дупката в стената на третия етаж. Олимпия го хвана за ръката и започна да го дърпа, а Клийна се подпря и стреля нагоре в шахтата.

Яростен дъжд от куршуми рикошира в асансьорната кабина, после спря.

— Да вървим! — Клийна смени пълнителя и се изправи. — Вече знаят къде сме. Ще си имаме компания. — Погледна към Олимпия. — Можеш да водиш.

Стрелвайки я с изпепеляващ поглед, Олимпия бързо тръгна към стълбището пред тях. Лурдс грабна раницата си и я метна през рамо.

— Ще си по-бърз, ако я оставиш — посъветва го Клийна.

— Няма да стане — увери я Лурдс.

Той затича след Олимпия, а в асансьорната шахта отново загърмяха изстрели.

Екарт докосна парещото място на врата си. Връхчетата на пръстите му поаленяха. Изруга жената, надяваше се да има шанс да я убие лично. Самоуките терористи винаги бяха най-страшни и тя започваше сериозно да го вбесява.

Стаята се изпълни с тътена на автоматичен откос, който отекваше в асансьорната шахта.

— В шахтата ли сте? — попита той.

— Тъй вярно, сър, но тях ги няма.

— Няма ли ги?

— Няма ги? — Зрението на Екарт се бе приспособило достатъчно, за да проникне през мъглата от бял газ в асансьорната кабина. Той надникна отново и този път забеляза отворените врати на втория етаж. Изруга, умът му трескаво работеше.

— Виждаш ли ги на камерите? — попита той.

Мейфийлд отговори незабавно:

— Да, сър. На втория етаж. Насочват се към стълбището.

— Имаме ли някой там? — Екарт скочи в шахтата и кубинките му издумкаха върху кабината.

Двама от хората му скочиха след него и после заедно се отправиха към коридора.

— Не — отвърна Мейфийлд. — Бяха при кабинета с вас.

Вторият етаж беше празен. Вратата в дъното на коридора беше затворена. Екарт ускори крачка.

Лурдс следваше Олимпия и на свой ред беше следван от Клийна. Над главите им прогърмяха изстрели. Хиляди въпроси свистяха в главата му, дишаше на пресекулки от лютивия газ и напрежението. Краката му думкаха по бетонните стъпала.

Минаха площадката на първия етаж и се отправиха към мазето. По стълбите зад тях се чуха стъпки.

— По-бързо! — подкани ги Клийна, а Лурдс се зачуди откъде има въздух да говори.

Олимпия нито веднъж не забави крачка, стигна до мазето и се провря през вратата. Щом се озова вътре, веднага се обърна надясно. Сигнални светлини сияеха приглушено в мрака. Олимпия бръкна в джоба си и извади връзка ключове.

Спря пред огромна стоманена врата и започна да пробва ключовете.

— Не знаеш ли кой ключ е? — Клийна стоеше наблизо, стиснала здраво пистолета и обърната към вратата, през която току-що бяха

влетели.

Без да ѝ обръща внимание, Олимпия се съсредоточи върху ключовете. Лурдс знаеше, че катедрата по история често мести експонати или изследователски материали през тунелите под университета, защото беше много по-просто и по-спокойно, дори при лошо време.

Ключалката изщрака и Олимпия отвори вратата. Потърси ключа за лампата и го натисна. Ред нисковолтови крушки разпръснаха бяла светлина по протежение на тунела.

— Да вървим! — бутна ги Клийна, когато вратата на мазето се отвори с трясък, но не стреля, за да не разкрие местоположението им. Доверието на Лурдс във възможностите ѝ нарасна. Беше забележителна млада жена.

Той влезе в тунела след Олимпия.

— Накъде води тунелът? — попита Клийна, докато затваряше вратата. Забави се, за да я заключи.

— След няколко метра — отвърна Олимпия — се разделя в три посоки към различни сгради.

— Вратата е здрава — рече Клийна. — Би трябвало да ги забави. Олимпия кимна.

— Ще стигнем до разклонението, преди да са успели да я отворят.

— Освен ако не си носят гранатомет — отвърна Клийна.

Лурдс кисело си помисли, че това е напълно възможно, като се имаше предвид всичко случило се.

Екарт гледаше бронираната врата пред тях. Двама от хората му се бяха заели с ключалката.

— Къде отидоха? — попита той.

— В тунел за поддръжка на инфраструктурата под университета — отвърна Мейфийлд. — Намерих карта. Тунелът, в който сте, се разклонява в три коридора на кратко разстояние от точката, в която се намирате.

— Има ли камери в тунелите?

— Не. Нищо не виждам там.

Шансът едно към три никак не се понрави на Екарт. Не и когато местната полиция и хората от охраната на университета приближаваха.

— Добре — изръмжа той. — Събирайте си нещата и да се омитаме.

Без да кажат нито дума, хората му прибраха инструментите си и се изнизаха след него.

— Трябва ни маршрут, по който да се измъкнем оттук.

— Да, сър.

— А и оставихме трупове след нас. — Такова нещо не беше правил, докато беше в униформа. Но нямаше какво да стори.

— Аз ще се погрижа, сър.

Екарт изреди имената на тримата мъже, които жената беше убила. След броени минути Мейфийлд щеше да вкара фалшиви лични данни в разузнавателния център на Интерпол. Щеше също така да активира и фалшивите документи за самоличност, които имаха в Пентагона. Екарт и отрядът му действаха нелегално, но вицепрезидентът Уебстър се беше погрижил да имат достъп до всички средства, от които се нуждаеха.

Професор Лурдс може и да беше извадил късмет при първата им среща, но Екарт имаше намерение да напише съвсем различен край следващия път.

17.

Кула Галата
Северно от Златния рог
Истанбул, Турция
19 март 2010

— Дано си заслужаваш всичките неприятности.

Лурдс вдигна поглед от бележника си към Клийна.

— Ако питаш мен, ти започна всичко това.

Седяха в едно кафене почти на върха на кула Галата. Няколко европейски и азиатски туристи се бяха настанили по масите близо до прозорците с гледка към Златния рог и други исторически части на града. Изтокът и Западът се срещаха в това кафе, както хиляди години в града от другата страна на дебелия три стъпки стени. Някои неща никога на се променяха.

Не, всъщност доста се променяха. Кула Галата бе известна още като „Кристев Турис“, което генуезците превеждали като „Кулата на Христос“. Византийците я нарекли „Мегалос Пиргос“ — Голямата кула, защото конусовидният каменен завършек бил — и си остава — една от най-големите забележителности на града.

Генуезците построили кулата през 1348 година, когато разширявали владенията си в града. Първоначално тя била замислена като отбранително съоръжение, после служила за гарнизон на еничарите, елитните турски войски, а след това като затвор за военнопленници.

През вековете кулата била реконструирана многократно. Унищожена отчасти от огън и бури, тя загубила конусообразния си покрив през 1875 година, който бил възстановен отново чак през 1967 година.

Ахмед Челеби Хезарфен, един от първите авиатори, полетял от кулата над Босфора до подножието на Юскюдар в анадолската част от града. Това станало някъде около 1632 година.

Лурдс не можеше да си представи да скочи от кулата с чифт криле. Разбира се, не можеше да си представи и да бяга от въоръжени убийци. Но да се хвърлиш от кулата беше съзнателно решение. Да побегнеш пред лицето на смъртта бе по-скоро инстинкт. Както винаги, той се замисли за някогашния авиатор и изпита огромно уважение към стремежа му да открие летенето.

Гледката беше прекрасна, виждаше се пристанището заедно с по-голяма част от историческия стар град и няколко от най-почитаните места. Лурдс ѝ се беше наслаждавал на няколко пъти. В момента повече се притесняваше от намесата на полицията. След бягството му от втората престрелка беше сигурен, че турските власти ще го изритат от страната като нежелан гост. Любезно, разбира се.

Надяваше се да разгадае тайната на книгата — *книгите*, поправи се сам, чувствайки, че времето не стига и че и други хора се трудят върху превода, — преди властите да са успели да го заловят. Олимпия говореше по телефона с някого, който можел да ги скрие за няколко дни, но така ѝ не сметна необходимо да спомене кой е. Не помагаше особено и фактът, че професор Олимпия Аднан вече също беше издирвана от полицията.

Няколко инициативни студенти бяха заснели атаката срещу университета с телефоните и смартфоните си. Много от клиповете бяха качени в YouTube и местните телевизионни канали излъчваха новината.

Клийна седеше от другата страна на масата и гледаше телевизора зад бара.

— Всички теб търсят.

Лурдс се опита да съсредоточи вниманието си върху работата, но прекалено ясно усещаше женствеността ѝ, за да не ѝ обърне внимание. Погледна отново към нея и видя как спокойно похапва парче кабак мувер, турски кюфтета от тиквички, и отпива от бутилката с вода.

— Добре. — Той се съсредоточи отново върху превода. Цупенето щеше да свърши работа. То означаваше тишина.

— Не разбирам защо не искаш да говориш за това. — Ядът напрягаше гласа ѝ.

Лурдс я погледна удивено.

— Ти каза, че не искаш да говориш затова — изтъкна той.

— Не искам.

— Добре.

— Но трябва. Това не означава, че ще ми хареса.

Той въздъхна. Знаеше, че няма да го остави на мира, докато не си излее мъката. Облегна се на стола си и отпи глътка бира. Беше си поръчал „Едфес Пилзен“, местно пиво, което се вареше в Измир и много му харесваше.

— Даваш ли си сметка в какво си се забъркал? — попита тя.

— Имаш предвид с местната полиция ли? — парира я Лурдс. — Или с Държавния департамент, който по мои подозрения работи заедно с местното подразделение на ЦРУ? Или с Кайин и бандата му? Или със спецотряда, който се опита да ни убие в университета преди броени минути? Това ли имаш предвид?

Клийна се поколеба.

— Да, това имам предвид.

Лурдс я погледна изпитателно.

— Има нещо, което не ми казваш.

Клийна се облегна назад и отклони поглед.

— Не, няма.

— Защо дойде в университета днес?

— Казах ти. Следях те.

— За кого?

— За никого.

— Не вярвам, че си дошла по своя воля.

— Защо? — В очите ѝ проблясваха искри. — Не мислиш ли, че съм достатъчно умна, за да разбера, че от това могат да се изкарат пари? — Тя стрелна с поглед книгата. — Дошла съм за дял от печалбата.

Лурдс постави ръка върху книгата.

— Не се опита да я вземеш.

Клийна се нацупи, но не каза нищо.

— Предполагам, нямаш представа на кого да я занесеш, за да я продадеш. Нито дори колко струва.

— Мога да я продам на Кайин.

Лурдс се усмихна.

— Той още първия път се оказа много надежден.

Тя изрече една особено лоша дума, и то достатъчно силно.

— Не мисля, че и мъжете в университета си търсеха нови приятели — продължи той. — Да не споменавам факта, че си изгори моста, като застреля неколцина от тях.

— Има и други колекционери.

— Никой колекционер не би се заинтересувал от този ръкопис, освен ако...

— Или колекционерка.

Лурдс прие допълнението с кимване, но знаеше, че тя го казва само за да го подразни.

— Освен ако не знае историята зад книгата. Която ти също не знаеш.

Клийна му се намръщи.

— Наслаждаваш ли се на малките си тайни, професоре?

— Мисля, че всички се наслаждаваме. — Той отпи от бирата и се наведе към масата. — А сега идва ред и на малкия приятел в ухото ти. Ще ми разкажеш ли за него? Или нея?

Тя пресуши бутилката с вода и стана.

— Отивам да си взема още една. Ти искаш ли?

— Ако мислиш, че можеш да се въздържиш да не се изплюеш в нея.

— Всъщност не ми беше хрумвало. Досега. — Тя се запъти към бара.

Лурдс я наблюдаваше как се отдалечава и се любуваше на потрепването на стройните ѝ бедра; Движението определено беше хипнотизиращо и завладяващо.

Олимпия седна на стола до него и поклати глава.

— За бога, Томас! Изобщо не си се променил. Животът ни е в опасност, да не споменавам, че ми прави компания в леглото през последните няколко дни, а сега не сваляш влюбения си поглед от младото момиче, все едно това е последният ти ден на земята.

— Съжалявам. — Лурдс усети как лицето му пламва. — Влюбеният поглед спада към мъжките черти, които са вградени във всяка клетка от моето същество. Не исках да те засегна.

Тя се усмихна.

— Не си ме засегнал. Знам какво представляваш от деня, в който те срещнах. Това е част от очарованието ти всъщност.

Лурдс вдигна въпросително вежди.

— Мъж с гореща кръв, който не чувства нужда да те покорява или да ти променя живота, с мечтата на много жени с кариера — обясни Олимпия. — Фактът, че си нежен и чувствен любовник, е бонус.

— Радвам се, че мислиш така.

— Не разбирам само как можеш да позволиш на едно хубаво малко момиченце да ти завърти главата, когато трябва да се погрижиш да я запазиш здраво на раменете си. Явно не са малко хората, които искат да ти я вземат.

— Не гледам само влюбено — рече Лурдс. — Напълно съсредоточен съм — е, почти напълно — върху задачата да издържа на напора. Тази млада дама е пълна със загадки — вероятно и опасности.

Олимпия отпи от виното си и погледна към Клийна.

— Като например за кого работи?

— Именно.

— Работила е за Кайин. Но това явно е приключило. Нали така?

— Кайин не искаше тя да оцелее след първото им съвместно начинание — отвърна Лурдс. — Не виждам възможност за бъдещо сътрудничество.

— При това положение мислиш ли, че работи сама?

Лурдс поклати глава.

— Работи съвместно с някого, но не той я е наел. Тя е професионалистка. А един професионалист не би се забъркал в това. Прекалено много неща не знае.

— По-добре да се махне от града. Ние също.

— Съгласен съм.

— Тогава защо не се маха?

— Защото — отвърна Лурдс — поради някаква причина няма избор. Заложила е нещо и това никак не я радва — усмихна се той на Олимпия. — Мисля, че това е една от причините, поради които не ме харесва.

Олимпия се разсмя.

— Професор Лурдс, защо ми се струва, че това ви натъжава?

— Не. Тя ми даде съвсем ясно да разбера, че не я интересувам.

Олимпия зацъка с език в израз на престорено съчувствие и прокара пръсти през косата му.

— О, горкичкият ми! Сигурно много те боли.

— Ще го преживея. Но остава въпросът какво ще правим с нея?
Олимпия отдръпна ръка и повдигна изненадано вежди.

— Наистина ли смяташ да я оставим да дойде с нас?

— Ако не успея да разгадая всичко, свързано с тази книга, „нас“ изобщо няма да ни има.

— Глупости. Ще го разгадаеш. Вярвам в теб. Затова те помолих да дойдеш.

Лурдс махна към телевизора над бара. Пак даваха репортаж от университета и след него снимките на тях двамата.

— Времето ни изтича — рече той.

— Лично аз смятам, че трябва да я разкараме. Знам що за жена е. Само неприятности ще ни донесе.

Лурдс я прониза с поглед и рече с тих дружелюбен тон:

— Едва ли ти е хрумвало, че същото може да се каже и за теб? Ти ме докара тук и ме въвлече в цялото това фиаско, без изобщо да ми дадеш право на избор.

Чертите ѝ се смекчиха и тя доби виновно изражение. Отметна кичур от челото му и каза:

— Наистина не исках да стане така, Томас. Мислех, че ролята ти във всичко това вече ще е приключила. Нямах представа, че за идването ти знаят и други хора.

Лурдс взе ръката ѝ и нежно целуна дланта.

— Нито за миг не се съмнявам, Олимпия. И трябва да призная, че го намирам за доста въодушевяващо. Точно от такава работа се нуждаех.

— Като при търсенето на Атлантида?

Той се усмихна.

— Надявам се да не се окаже чак толкова опасно.

— Съдбата на света — напомни му тя.

— Продължавам да смятам, че нещата са доста преувеличени. В крайна сметка минали са близо две хиляди години. Със сигурност опасностите се преувеличават с течение на времето.

Олимпия погледна отново към бара.

— Както и да е, младата жена ще ги усложни още повече, ако остане с нас.

Клийна наблюдаваше отраженията им в огледалата зад бара. Говореше нещо, но той знаеше, че не си говори сама.

— Тя остава — заяви той.

— Това може и да не зависи от теб — отвърна Олимпия.

Лурдс не отговори веднага.

— Ако искаш да работя с теб, Олимпия, ще го направим по този начин.

Внезапната му решителност я накара да вдигне изненадано глава.

— А ако откажа?

— Тогава ще се задоволя с това, което зная, и ще продължа да работя сам. Силно съм заинтригуван. Без съмнение точно на това си разчитала.

— Ами ако те предам на властите и те депортират?

— Тогава — отвърна Лурдс — ще видя дали новинарските агенции не проявяват интерес към книгата и легендата зад нея. „Съдбата на света“ и така нататък.

— Не би го направил. — Тя го погледна шокирано и издърпа ръката си от неговата.

— Познаваш ме. Знаеш, че ще го направя. Ако говоря силно достатъчно дълго, особено за ръкопис на Йоан от Патмос, турското правителство може да сметне за уместно да ме покани отново и да ми предостави всички необходими средства, за да изпълня мисията си.

— Никога не си бил изнудвач.

— С теб — не. И се надявам, че няма да опрем дотам. Но стреляха по мен и ме отвлякоха. А и ти породи у мен такова огромно любопитство, без да ми кажеш всичко, което знаеш. — Лурдс замълча. — Сега вече ще направя това, което трябва.

— Не можеш.

— Защото съдбата на света зависи от намирането на Свитька на радостта ли?

Олимпия не отговори.

— Не може да стане на твоята, скъпа. Или този ръкопис трябва да бъде намерен бързо и аз съм човекът, който може да свърши тази работа, или във всичко това няма нищо вярно. Кое от двете?

Видимо ядосана, Олимпия кръстоса ръце.

— Ще бъде опасно да я вземем с нас.

— Да я оставим да души по следите ни ще е също толкова опасно. Както за нея, така и за нас. Ако е с нас, поне можем да я държим под око. И евентуално да разберем за кого работи. Това може

да се окаже важно, докато сглобяваме останалата част от загадката. Не сте само ти и твоите хора, нито пък Кайин. Още някой знае за Свитька на радостта и трябва да разберем кой е той. — Замълча и отпи от бирата си. — Освен това тя умее да си служи с оръжия при нужда.

Клийна плати питиетата на бара, обърна се и се върна на масата. Щом седна, погледна Лурдс и Олимпия. Напрежението помежду им беше осезаемо и си личеше в скованата поза на жената. Явно нещата не се бяха развили според плана на дамата. Това безкрайно зарадва Клийна.

— Пак ли любовна разправия? — попита тя.

— Не, изобщо. — Лурдс пие новата бира и придирчиво огледа повърхността ѝ за наличието на чужди течности.

— Моля те. — Клийна обърна очи нагоре. — Не съм чак толкова недорасла.

— Нали ми каза, че си много млада — припомни ѝ Лурдс.

Клийна отново направи физиономия.

— Обсъждахме възможността да дойдеш с нас — безпardonно заяви Олимпия.

— Това не е възможност — отвърна Клийна. — А факт.

Олимпия се усмихна мило, беше възвърнала самообладанието си.

— Не знаехме дали ще искаш да продължиш след всичко случило се.

Клийна спокойно срещна погледа ѝ.

— Мислите да се откажете от търсенето на съкровището?

— Не търсим никакво съкровище — настоя през стиснати зъби Олимпия.

— Както кажеш. — Клийна премести поглед към книгата пред Лурдс. — Но се хващам на бас, че не си поканила професора само за цуни-гуни и гонене на вятъра.

Бузите на Олимпия пламнаха за кратко, преди да се овладее отново.

— Това, което се случва между мен и Томас, не е толкова важно, колкото си мислиш.

— Моля те — възпротиви се Клийна. — Това, което правите с професора в светая светих на наетата хотелска стая, не ми влиза в работата.

— Но си воайорствала.

— Хвана те — рече Севки в ухото на Клийна и лицето ѝ пламна за миг.

— Научи ли нещо? — подразни я Олимпия.

— Само че виното и сиренето вероятно са единствените неща, които стават по-хубави с възрастта.

— О, това беше гадно! — обади се Севки.

Едновременно ядосан и сконфузен, Лурдс се изкашля и каза:

— Дами, хайде да не се отклоняваме от темата!

Олимпия кръстоса ръце и изгледа Клийна.

— Ако търсиш някаква полза, ще бъдеш жестоко разочарована.

Клийна отпи глътка вода.

— Знам, че с теб се движим в различни социални среди, но ще ти кажа какво съм научила: хората не се убиват за нищо. Каквото и да е това, което търсиш, някой възнамерява да извлече полза от него. Накрая ще се стигне и до пари.

Това беше безспорно.

Лурдс следваше Олимпия през тесните улички на старата централна част на Истанбул. Много от сградите не се бяха променили с годините и още съхраняваха архитектурата, която датираше от няколко века назад. Улични търговци се бяха настанили по тротоарите и хвалеха стоката си.

Колонизирането на Галата от Генуезката република беше започнало през 1273 година. Според легендата наименованието, грубо преведено, означаваше „полегат хълм“. Градът бил наричан и Пера, от старото гръцко наименование, което значело „смокиново поле от другата страна“, което визирало Босфора между двете половини на града.

Стените на средновековния град били разрушени по време на Четвъртия кръстоносен поход, когато християни се били с християни и била теглена чертата между католическата и източноправославната църкви. Останалото от тях било почти напълно унищожено по време на османското владичество през XIX век, за да позволи по-нататъшното разширение на града.

Лурдс погледна през рамо, за да види къде е Клийна. Тя го следваше на няколко крачки и изглеждаше нащрек. Беше вързала косата си на опашка.

— Била ли си преди в Истанбул? — попита той.

Тя го погледна.

— Искаш да си говорим ли?

Лурдс повдигна рамене.

— Да, била съм — призна тя след малко. — Няколко пъти.

— Обичам старата част. В града е вписана много история.

— Това ли търсим? История?

— Да.

Клийна му се усмихна.

— Но не каза коя история. На гърците, на римляните или на Османската империя.

— Още много култури са живели тук — отвърна Лурдс.

— Но това са трите големи.

— Така е.

Спряха пред руините на Генуезкия дворец, наречен още Палацо дел Комуне, или Общинската палата, зад Банкалар Кадесъ, или Банкерската улица, на която имаше няколко финансови институции още от османско време.

— Какво научи от книгата?

Лурдс заобиколи група деца, които играеха на тротоара.

— Може би сега не е време да говорим за това.

— Така ли? Според мен сега е идеалният момент. Преди да сме стигнали там, накъдето сме се запътили.

Лурдс намести шапката на главата си и премести раницата на другото си рамо. Не каза нищо.

— Знаеш къде отиваме, нали? — настоя Клийна. — Твоето гадже ти е казало.

— Някъде на сигурно място — отвърна Лурдс. — Освен това на професор Аднан няма да ѝ хареса да я наричаш „мое гадже“.

— Мисля, че „бройка“ още по-малко ще ѝ се понрави — мило се усмихна Клийна.

Лурдс предпочете да не отговаря.

— Отиваме на място, което е безопасно според теб или според нея? — попита тя.

Лурдс беше уверен, че каквото й да каже, ще доведе до спор.

В този момент шестима мъже наобиколиха количка с дини, обърната към тримата. Лурдс ги мерна с ъгълчето на околото си. Клийна ги забеляза и бръкна под леката риза, която носеше пусната над джинсите.

— Недей! — нареди Олимпия и се върна при тях.

Адреналинът нахлу в кръвта на Лурдс, когато мъжете се приближиха. Търсеше начин за бягство, но улицата беше претъпкана.

Клийна стискаше пистолета си, опрян в бедрото й, за да не се вижда.

— Приятели са. — Олимпия застана между мъжете и Клийна.

Според Лурдс това беше изключително глупав ход. Клийна не би се поколебала да застреля първо Олимпия. Преди да успее да се спре, той застана между двете жени.

— Вероятно — предложи той, докато мислено се проклинаше — би могла да ни запознаеш с приятелите си... — Гласът му заглъхна, когато позна в един от младежите мъжа с монашеско расо, който ги беше извел от катакомбите.

Днес не носеше расо, беше облечен с таки на цвят дочени панталони, синьо-бели кецове и фланелка от концерт на „Колдплей“.

— Томас — рече Олимпия радушно, — мисля, че вече познаваш Йоаким.

— Официално — не. — Лурдс не знаеше дали да протегне ръка, или да отстъпи крачка назад.

Йоаким кимна със сериозно изражение.

— Добър ден, професор Лурдс! Чувал съм много похвални неща за вас.

— Благодаря. Искане ми се и аз да можех да кажа същото за вас.

Олимпия хвана младежа за ръка и се усмихна. За миг нещо подобно на ревност бодна Лурдс.

— Знаем, че никога не сте се срещали — рече Олимпия. — Но се радвам, че сега имате тази възможност. Искане ми се само да беше при по-други обстоятелства.

— Какво общо има той с това? — попита Лурдс.

— Йоаким ще ни помогне — обясни Олимпия.

— Откъде знаеш, че можеш да му се довериш? — попита Клийна.

— Йоаким е мой брат.

Сега, когато имаше повече време и не беше толкова притеснен, Лурдс успя да забележи приликата между Олимпия и Йоаким. Брат ѝ беше по-млад, не толкова млад, за колкото го беше взел в катакомбите, но със сигурност още нямаше четирийсет.

След срещата на улицата Йоаким ги заведе до една жилищна сграда и им уреди стаи на третия етаж. Освен спални за Лурдс, Олимпия, Клийна и мъжете, имаше просторна кухня и трапезария, както и голяма стая, обзаведена със заседателна маса и компютри със сателитна връзка.

— Яли ли сте, професор Лурдс? — попита любезно Йоаким.

— Не, от както закусих със сестра ти — отвърна Лурдс. — Възнамерявах да я заведа на вечеря, преди да ни попречат в университета. — Остави раницата си на пода до един от столовете при заседателната маса. Седна и извади книгата от раницата.

Йоаким се настани срещу него.

— Олимпия каза, че нямате представа кои са били тези мъже.

Лурдс поклати глава.

— Нямам.

— Нито за кого работят?

— Американци са.

— Има ли причина американското правителство да се интересува от този ръкопис?

— Ако знаят какво представлява, сигурно. Ако някой изповядва същите вярвания като вас с Олимпия. — Не последва обяснение и Лурдс продължи: — Защото съдбата на света зависи от написаното тук. — Той прокара палец по страниците на книгата.

Олимпия седеше на масата до брат си и леко се намръщи.

— На Томас му е трудно да повярва в това.

Клийна седеше през един стол от Лурдс, пиеше вода от бутилка и мълчеше.

Йоаким потри ръце и за пръв път Лурдс видя колко са мазолести.

— Искам да ви уверя, професоре, че няма нужда да вярвате, за да ни помогнете. Стига да можете да преведете ръкописа, нямаме нужда от друга помощ.

— Очаквате той да ви каже къде се намира Свитъкът на радостта?

— Ще ни каже. — Йоаким звучеше убедено. — Ще видите. — За секунда се обърна да каже на един от мъжете да донесе нещо за ядене, след което погледна отново към Лурдс. — Не можем да работим добре на празен стомах.

След няколко минути аромат на подправки и печено агнешко изпълни стаята. Стомахът на Лурдс закъркори от нетърпение.

Продължиха да разговарят, а Йоаким слушаше внимателно, като студент, който се готви за изпит.

— Значи не можете да разчетете тази книга? — попита Лурдс.

— Не — отвърна Йоаким.

— А някой от хората ви може ли?

На лицето на Йоаким се изписа нетърпение.

— Уверявам ви, че ако някой от нас можеше да разчете книгата, Олимпия нямаше да ви замеси във всичко това.

— Откога е изгубено познанието в книгата?

— От времето на Константин.

— Как се е изгубило?

— Запознат сте с историята на града.

Лурдс кимна.

— Освен войните, които са се водили за града, имало и много природни бедствия. Земетресения. Пожари. Дори ходът на времето е спомогнал за укриването на Свитъка, докато градът е бил разрушаван и строен отново и отново от различните поколения.

— Ако Свитъкът е бил написан на Патмос...

— Сведенията ни го посочват съвсем ясно.

— Тогава как се е озовал тук?

— По време на своето царуване Константин изпращал много експедиции да търсят и пренасят реликви от живота на Исус Христос, както и от ранното християнство. Знаете, че Римската империя се опитала да унищожи религията ни още в самото ѝ зараждане. Не успяла, но много ценни неща били пръснати, унищожени или изгубени за нас.

— Били са размирни времена — съгласи се Лурдс. — Император Константин искал да опази християнството.

— Един от хората, които търсели християнски реликви, била Елена, майката на Константин — рече Йоаким. — Тя била ревностна християнка и имала огромно желание да опази свещените реликви. По време на пътуванията си открила Братството на Свитька и отишла на остров Патмос да преговаря от името на сина си. Константин искал само документите да бъдат запазени.

— Понеже бил могъщ владетел и силно вярвал в източноправославното християнство, това звучи съвсем логично. — Лурдс начерта хронологична линия върху страница от личния си бележник. — Значи Свитькът на радостта е останал на остров Патмос почти четиристотин години след написването си.

Йоаким кимна.

Елена била могъща фигура в двора на император Константин I. Историците приписваха намирането на реликвите от истинския кръст на нея. Параклисът „Света Елена“, изобразяващ горящата къпина в Синай, бил издигнат по нейна заповед. По време на разкопки под храма на Венера, построен близо до Голгота, над гроба на Исус Христос, хората ѝ открили три кръста. Предполагало се, че на един от тях бил разпнат Христос, а на другите — двама крадци.

Според преданията Елена завела една болна жена от Йерусалим да пипне кръстовете. Щом докоснала третия, жената оздравяла. На мястото била издигната Църквата на Божи гроб, а още много църкви били построени след това на светите места.

Според легендата Елена открила и пироните от кръста. Когато се върнала у дома, наредила на един ковач да сложи един от тях в шлема на Константин и втори — в юздата на коня му.

— Как е успяла Елена да убеди Братството да ѝ даде Свитька? — попита Лурдс.

— Самото ѝ пристигане им показало, че Свитькът вече не е в безопасност. В онези дни Братството било възпитавано само в миролюбие. Ако се бяха опитали да защитят Свитька, щели да загинат.

Лурдс погледна грубите ръце на Йоаким.

— Сега Братството е различно?

Тъга пробяга по лицето на мъжа.

— През вековете Братството било принудено да стане нещо повече от това, което трябвало да бъде. Придържаме се към миролюбивата си същност, но не се страхуваме от насилие.

— Значи сте убийци? — обади се Клийна. — Това не ви прави по-различни от Кайин и неговите хора.

— Не! — Йоаким удари по масата толкова силно, че разклати напитките им. — Ние не убиваме. Братството никога не е отнело човешки живот.

Лурдс забеляза уточнението, но реши да не пита.

— Щом не убивате — изтъкна Клийна, — ще ви е трудно да победите в боя.

Йоаким я изгледа.

— Обезвреденият враг не може да се бие, също както и мъртвият. Обучени сме да обезвреждаме онези, които представляват заплаха за Свитька. Не е нужно да убиваме, за да постигнем целите си.

— Не убиете ли преследвачите ни, това ще ви постави в неизгодно положение — настоя Клийна.

— Не искаш ли да кажеш „ще ни постави“? — попита Олимпия.

— Не, не искам. — Гласът на Клийна беше абсолютно равен, но заплахата в думите ѝ беше ясна.

Лурдс потърси по-безопасна тема на разговор.

— Елена убедила Братството да премести Свитька.

— От това явно печелели както Братството, така и Константинопол — каза Олимпия. — По времето на пристигането на Братството и Свитька, Константин строил Мегале Еклезия.

— Какво е това? — попита Клийна.

— Буквално се превежда като „Голямата църква“ — отвърна Лурдс. — Константин започнал строежа ѝ през четвърти век, но не доживял да я види завършена.

— Все пак живял достатъчно дълго, за да скрие Свитька — обади се Йоаким.

— В църквата ли? — Лурдс беше обзет от отчаяние. — Оригиналната църква е разрушена четирийсет години по-късно.

— Четирийсет и четири. Църквата била построена през 360 г. сл.Хр. и разрушена през 404 г. сл.Хр.

Лурдс махна с ръка. Ако беше знаел къде да търси, щеше да разполага и с точните години. Учените не бяха длъжни да знаят всичко. Трябваше да знаят само къде да го намерят.

— Йоан Златоуст е избран за архиепископ на Църквата на свещената мъдрост, както била кръстена Голямата църква от

Константин по онова време.

— През 398 г. сл.Хр. — прекъсна го Йоаким.

Лурдс отпи от бирата.

— Май доста наизустявате в Братството.

Йоаким се усмихна.

— Докато бил архиепископ — продължи професорът. — Йоан Златоуст разгневил александрийския патриарх Теофил и съпругата на император Аркадий...

— Елия Евдокия — подсказа му Йоаким.

— Благодаря. Йоан Златоуст отказал да се подчини на патриарха, а императрицата порицал, че се перчи с богатите си одежди. През 403 г. сл.Хр. патриархът и императрицата свикали така наречения „Събор под дъба“ и осъдили Йоан Златоуст на заточение. Народът обаче се разгневил и настоял да бъде върнат обратно.

— Това не е всичко — намеси се Йоаким. — В нощта, в която бил арестуван Йоан Златоуст, станало земетресение. Много хора, включително и императрицата, го приели като божие знамение.

Лурдс си спомняше нещо подобно, но не беше сигурен.

— По време на размириците първата Църква на свещената мъдрост била разрушена. — Той изгледа изпитателно Йоаким. — Откъде сте сигурни, че Свитькът на радостта не е изгорял в пожара, обхванал църквата?

— Защото Свитькът на радостта бил скрит в лабиринта от тунели под нея.

— Под църквата ли? — Лурдс потърка наболата си брада. — Не в църквата?

— Точно така.

— Тогава защо не сте открили Свитька на радостта досега? Братството ви е имало на разположение хиляда и шестстотин години да го направи.

— Защото в продължение на много години не е трябвало да го открием. Император Константин и няколко членове на Братството знаели тайника, в който бил скрит Свитькът. Смятали, че е защитен, но императорът и старейшините от ордена знаели, че отвъд стените на града има много врагове. Решили само шепа хората да знаят къде е Свитькът. Всяко поколение предавало тайната само на малцина. Броят им намалял още повече след бунта Ника.

— Войната между сините и зелените — каза Лурдс.

— Да.

— Каква е тази война? — попита Клийна.

— Мисля, че е била през 530 година — отвърна Лурдс.

— През 532-ра — поправи го Йоаким и се усмихна. — Прав сте.

Много неща наизустяваме.

— Имало много различни сдружения, наречени „дими“. Те поддържали различните отбори, които участвали в състезания с колесници и други надпревари.

— Искаш да кажеш нещо като букмейкъри? — попита Клийна.

— Нищо подобно — намеси се Олимпия. — Представи си ги като навързани политически партии и улични банди. Не ставало дума само за спортни състезания. Издигали социални искания и се борели срещу онези, които не харесвали. Често по улиците ставали сбивания между различните групи и войниците на императора.

— Още по-лошото било — продължи Лурдс, — че много от думите били под патронажа на византийски аристократи. Някои от тях вярвали, че заслужават трона много повече от император Юстиниан I. През 531 година избухнал бунт, който завършил с убийство. Членове на сините и зелените били арестувани и съдени. Повечето от тях били обесени. Въпреки това през 532 година... — Лурдс погледна към Йоаким.

— На 10 януари, ако трябва да бъдем точни — добави той.

— Един от сините и един от зелените успели да се изплъзнат на охраната и избягали в тълпата, която се била събрала, за да протестира срещу обесванията. Разпънат между вътрешните размирици и преговорите с Персия, Юстиниан предпочел да замени смъртните наказания с доживотен затвор.

— Предполагам, че не им е харесало — рече Клийна.

— Не — съгласи се Лурдс. — Надбягвания с колесници се провеждали на хиподрума, който се намирал близо до двореца и Църквата на свещената мъдрост. Избухналото насилие по време на състезанията през деня прераснало в бунт, който траял пет дни и втората църква изгоряла до основи.

— И въпреки това Свитькът на радостта си останал скрит — рече Йоаким.

— Скрит или изгубен? — попита го Лурдс.

— Само скрит. Но както казах. Братството решило да ограничи броя на хората, които знаели къде е скрит Свитъкът на радостта.

— Защо?

— Защото в града царял хаос. Пред портите имало врагове, по улиците — метежи. Страхували се, че ако някой разбере за силата на Свитъка и неговото местонахождение, нищо нямало да го спре, докато не го открие. Избраните вече никога не видели слънчева светлина.

— Това е лудост — прошепна Клийна.

Лурдс не възрази, но знаеше, че подобна практика се е срещала й по други места.

— В крайна сметка това ги погубило, нали? — попита Лурдс. — Само шепа хора знаели и те били на едно място.

— Направили всичко по силите си — отвърна Йоаким. — Мислели, че така е най-добре и най-сигурно.

— Братството просто не взело предвид Четвъртия кръстоносен поход — рече Лурдс.

— Май нещо не разбрах тук — обади се Клийна, — в кръстоносните походи не са ли се били християни срещу мюсюлмани?

— И да, и не — отвърна Лурдс. В началото Четвъртият кръстоносен поход бил замислен като нападение над мюсюлманския Йерусалим откъм Египет. Вместо това римокатолическата църква решила да нападне и ограби Константинопол. Обсадата и битките продължили пет години. Накрая по-голямата част от Константинопол била превърната в руини. По улиците имало хиляди убити, мнозина били прогонени от домовете си. Кръстоносците плякосали всичко ценно.

— Но не взели Свитъка — тихо се обади Йоаким.

Лурдс го изгледа.

— Сигурен ли си?

— Светът още е цял и се върти около орбитата си, професор Лурдс. Затова съм сигурен. Попадне ли Свитъкът в неподходящи ръце, всичко познато ще изчезне. Обещавам ви.

— Какво се е случило със старейшините?

— Останали в тунелите под църквата. Пазачите им били убити, но те успели да се заключат в малко светилище. Умрели от глад и жажда, преди някой да успее да ги освободи. Много съкровища били намерени, или по-скоро би трябвало да кажа — били изгубени в тези

тунели, където императорските войници се опитали да ги скрият, но Свитъкът на радостта останал.

За миг Лурдс се замисли върху всичко, което Йоаким му беше разкрил. После почука с показалец по книгата и попита:

— Откъде сте взели това?

— Повечето от документите в тази книга са написани, след като се разбрало, че старейшините са мъртви. Някои са копия на бележките, които те успели да напишат и оставят в една пукнатина на тавана на помещението, в което намерили смъртта си.

Въображението на Лурдс се изпълни с образи на изоставени монаси. Какво ли беше да стоиш затворен в гробница и да умираш от глад и от жажда?

А всичко, което трябва да направиш, за да бъдеш свободен, е да издадеш една тайна.

Лурдс не мислеше, че е способен на такова нещо. Но пък не мислеше, че е способен и да открадне книгата от Кайин и хората му.

— Дотук проявявах търпение, професор Лурдс, от уважение към стореното и преживяното от вас, както и заради сестра ми, която вярва във вас — каза Йоаким.

— Казах ти, ако някой може да го направи, това е Томас — рече Олимпия на турски.

— Английски — намеси се Клийна. — Говорете на английски заради бавноразвиващите се.

Олимпия повтори коментара си на английски, което накара Клийна да изсумти.

— Трябва да ми докажете, че можете да ни помогнете. — Мрачният поглед на Йоаким не изпускаше очите на Лурдс. — Можете ли?

Лурдс кимна.

— Мога, но първо вие трябва да сторите още нещо за мен.

Йоаким се облегна на стола и кръстоса ръце на гърдите си. Явно беше недоволен.

Без да му обърне внимание, Лурдс отвори книгата на страницата с натривката.

— Трябва да знам откъде сте свалили това.

Йоаким поклати глава.

— Там няма нищо.

— Вие не сте открили нищо там. — Лурдс се облегна на стола си. — Аз ще открия.

— Откъде сте толкова сигурен?

— Тази натривка е свалена от камък в помещението, където старейшините на Братството са загубили живота си, заради тайната на Свитъка на радостта.

Олимпия се обърна към брат си.

— Вярно ли е?

Йоаким не отговори, не сваляше очи от Лурдс.

— Йоаким?

Най-сетне той кимна.

— Там е бил намерен. Но вие просто отгатнахте.

Лурдс разлисти няколко страници назад и потупа отново текста.

— И това е една от страниците, които са били открити в помещението. Пак ли отгатнах?

Йоаким погледна страницата, после Лурдс.

— Откъде знаете това?

— Защото мога да разчета тази страница. — Лурдс се усмихна, щом видя, че очите на Йоаким се разшириха. — Искате ли да знаете какво пише?

18.

*Централен бизнес квартал
Икономическият град на крал Абдула
Саудитска Арабия
19 март 2010*

Хотелският апартамент не беше нищо повече от снабдена с всички удобства затворническа килия. Уебстър го знаеше и не можеше да се помири с положението. Искаше да го напусне само за да докаже, че може. И може би искаше да предизвика принц Халид, за да види докъде би стигнал.

Пред вратата му нямаше въоръжени пазачи, но всички входове на сградата се охраняваха. Не се съмняваше, че стаята се подслушва. Ако беше на мястото на принц Халид, от стаята щеше да има и звук, и картина.

Затова използваше един от генераторите на бял шум на ЦРУ, за да заглуши телефонните си разговори.

През последните няколко часа се беше наливал с алкохол, за да се отпусне, и се беше утешавал с ласките на Вики Деанджело. За зряла жена тя беше трудно задоволима и щедра любовница. Той остана изненадан от това, но умът му беше съсредоточен върху очакваните размирици в Саудитска Арабия и заплахата, която се надигаше от Истанбул.

Накрая Вики се оказа същата като него. Щом бунтовете по улиците избухнаха, тя напусна леглото му и се върна в стаята при компютъра си, за да упражни контрол върху останалите ѝ верни репортери в страната. От тях течаха новини, но войниците на принц Халид действаха бързо, за да ги открият и заглушат. Някои репортери вече бяха убити, но принц Халид не беше дал обяснения.

Уебстър стоеше до прозореца на балкона, зад гънките на пердето. Под нощното небе градът се простираше на идеални квадрати, някои осветени, други — не. Не всички нови квартали бяха снабдени с електричество.

Уебстър беше загасил лампите в стаята, чувстваше се по-удобно в мрака. Държеше мобилния телефон близо до ухото си, докато говореше. По улиците патрулираха въоръжени отряди, непрекъснато се движеха танкове.

В другия край на стаята оставеният без звук телевизор продължаваше да върти нелегално заснети кадри от Саудитска Арабия по „Дабълю Ен Ен Нюз“. „Фокс“, „Си Ен Ен“ и „Ем Ес Ен Би Си“ излъчваха горе-долу същите репортажи. Повечето от тях идваха от хората на Вики.

Принц Халид ненапрасно беше обещал да премахне враговете от страната си. Минути след разговора с Уебстър спецотряди излязоха на улицата и започнаха да изселват шиити, предполагаеми шиити и шиитски симпатизанти от градовете. Много американски и европейски бизнесмени бяха изгонени от страната. Всеки, който имаше нещо общо с шиитите, трябваше да бъде изритан.

Беше започнало религиозно прочистване и отгласите от него набираха сила. Уебстър долавяше тътена наоколо като ревяща тъмна вълна. Нямаше да бъде укротена и той с нетърпение чакаше да види как ще се надигне.

Много от преследваните се отбраняваха, не искаха да изоставят бизнеса и богатството си. Някои от тях, може би дори повечето, биваха избивани. Другите бяха прогонвани грубо, или още по-лошо — товарени на камиони и откарвани до гарите, където бяха натъпквани като добитък в товарни вагони. Оттам ги караха към Индия и Пакистан.

Понеже вече бяха имали проблеми с изселници, нито Индия, нито Пакистан щяха да приемат радушно бежанците. Те щяха да дръпнат надолу икономиката им и да отклонят работна сила, за да могат да функционират неизбежните лагери за бежанци.

Уебстър знаеше, че принц Халид разчита и на двете. Източването на финанси и увеличаването на товара на военните щяха да отслабят границите и на двете страни. Ако новодошлите не бяха шиити, или предполагаеми шиити, Пакистан и Индия нямаше да приемат насилствено предизвикания поток от бежанци в страните си.

И бежанците щяха да продължат да прииждат като напаст от скакалци. Тези страни щяха да бъдат разкъсвани от шиитите в собствените им граници, които щяха да искат да защитят

новопристигналите, както и от сунитски терористи, които щяха да видят в бежанските лагери лесни мишени за унищожаване на враговете. Атаките вече бяха започнали.

— Ако гледаме едно и също — изръмжа президент Майкъл Уегънър, — според мен сме свидетели на семената на война в Близкия изток, каквато никога не сме виждали.

Повечето хора едва ли щяха да доловят напрежението в гласа на президента, но Уебстър го познаваше от години. Уегънър беше на път да загуби самообладание. Това не се беше случвало.

— Гледам го в момента — отвърна той. — По телевизията и по улиците тук.

Уегънър изруга — още нещо, което рядко правеше.

— Не съм забравил, че си в центъра на всичко това, Елиът. В крайна сметка едва ли беше добра идея да те изпратя там. Тревожа се и за теб.

— Знам, Майк. Времената са тежки за всички.

— Добре ли си? Ако смяташ, че ти или хората ти сте в опасност, само ми кажи. Разполагам със спецотряд от тюлени на борда на един самолетonosач наблизко. Полковникът казва, че той и хората му могат да дойдат да ви изведат за по-малко от двацет минути.

— Още няма нужда от такова нещо — отвърна Уебстър. — За момента сме в безопасност. Изтеглянето ни може да бъде възприето като признак на слабост. Не искаме да ни лепнат подобно нещо.

— Знам. Непрекъснато си го повтарям. — Президентът въздъхна уморено. — Просто не знам как положението се нажежи толкова бързо.

— Присъствието ни тук няма нищо общо с това — излъга Уебстър. — Принц Халид вече имаше план.

— Халид наистина ли си мисли, че ще му се размине без последствия?

— Принц Халид разполага със силно влияние. Не е пристрастен към богатството и властта като баща си и брат си. Иска да отмъсти за семейството си. Последствията не го интересуват. Иска да докаже мъжеството си пред света. И не смята, че някой може да го спре. Нещо повече, никой няма да го спре. Никой не може да си позволи да спре да купува петрола на Саудитска Арабия.

— Той е луд.

— По-скоро е хитър като лисица.

Няколко бързи просветвания привлякоха вниманието на Уебстър към улицата. Той веднага позна блясъка на дулата и разбра, че започва нова битка или ново клане.

— Мислех, че се разбираш с този човек — рече Уегънър.

— Докато баща му беше жив, можех. Надявах се синът да е прихванал от добронамереността на бащата. Но той е млад и е убеден в собствената си правота. И двамата помним какво значи да си млад, Майк.

— Знам.

— Брат му беше много по-разбран.

— Имахме лош късмет, че на трона се озова не синът, който трябваше.

„Не беше късмет — помисли си Уебстър. — Всичко върви според плана“.

Е, почти всичко вървеше по план. Ситуацията в Истанбул беше повече от обезпокояваща. Уебстър беше очаквал Екарт да докладва, че е успял. Но той не беше и все още не се знаеше къде се намира Свитъкът. Това бе тревожно, но Уебстър беше напълно уверен, че скоро ще бъде негов.

По телевизията саудитски танкове се движеха по улиците и разпръсваха пешеходците. Един мъж изскочи пред танка с коктейл „Молотов“ в ръка. Почти без да спре, той метна бутилката и тя се разби в бронирания корпус на танка.

Пламъци лумнаха по метала и накараха командващия офицер да се прибере вътре. Отгоре се появи картечница и петдесеткалибров откос прикова мъжа към земята. Преди тялото да престане да се гърчи, танкът го премаза, а когато отмина, не беше останало нищо, което да прилича на човек.

— Подложен съм на голям натиск у дома — каза Уегънър. — Много американски корпорации се тревожат, че активите им могат да бъдат приватизирани. Опасяват се, че саудитците ще копаят кладенци с оборудването им и после да го продадат на Китай или Индия.

— Това ще стане — отвърна Уебстър. — Нищо не можем да направим, ако Халид реши да го стори. Освен ако не се съгласят да плащат цената на петрола тук, която, готов съм да се обзаложа, ще се покачи в най-близко бъдеще.

— Едва ли ще са особено ентузиазирани да плащат надути цени на петрола там, когато се вади с оборудване, финансирано или построено от тях, и от находища, които те сами са открили.

— Мислих за това. Може би е време да дадем на принц Халид да разбере, че и ние можем да играем грубо.

— За какво говориш?

— Както самият ти изтъкна, разполагаме с експедиционен корпус на морската пехота и американският флот е наблизо. Може би е време да покажем малко мускули.

Уегънър замълча за кратко.

— Не съм доволен, че стигаме дотук.

— Разбирам, но колкото по-дълго чакаме, положението ще стане по-трудно за овладяване.

— Знаем, знаем. — Уегънър си пое дълбоко дъх и издиша. — Знаем ли дали зад атаката изобщо стои шиитски отряд?

— Не. Принцът настоява, че била шиитска терористична клетка.

— И никой не е видял тези хора?

— Не. Принц Халид е открил следа, която води до шиитски екстремисти.

— Екстремисти ли са?

Уебстър се приближи до бюрото, където беше отворен лаптопът му.

— Според ЦРУ са такива. — Погледна лицата на екрана.

Екарт и хората му бяха открили „шиитските терористи“ преди близо месец. Те всъщност бяха шиитски бизнесмени, които работеха в Икономическия град. По време на наблюдението им Екарт беше изпратил снимки на Уебстър, който на свой ред беше платил на един хакер да ги вкара във файловете на Лангли. За една нощ те се превърнаха в терористи, но това не беше разкрито до нощта, в която „убиха“ саудитския крал и неговия първороден син.

— Знаели сме за тези хора? — попита Уегънър.

— Да, Майк, но не сме знаели, че ще направят такова нещо.

— Или че ще го направят толкова добре.

— Така е. — Уебстър отпи от уискито си — бърбън от Тенеси, пиеше го чисто. Огнената течност изгори гърлото му.

— Ако открием тези хора и докажем, че са отговорни, мислиш ли, че принцът ще се задоволи само с тяхната плът?

Уебстър наблюдаваше боевете по телевизията. Още новини, повечето директно свързани с насилието в Саудитска Арабия, се нижеха в лентата отдолу.

Броят на жертвите растеше с всяка минута.

По един от новите новинарски канали беше застрелян журналист на мястото на събитията. Операторът го засне изцяло, после хукна да търси прикритие. Съдейки по бързото въртеливо движение на камерата и внезапното ѝ приземяване, Уебстър реши, че едва ли е успял.

— Не става дума само за принц Халид и баща му — рече Уебстър. — Вече не. Дори да успеем да укротим принца, мислиш ли, че шиитите вече ще отстъпят.

— Не, но може да започнем мирни преговори.

— Понеже досега свършиха хубава работа. — Уебстър остави сарказма да прозвучи в гласа му.

— Трябва да направим нещо. Ако положението в Близкия изток стане на пух и прах, Съединените щати вероятно няма да могат да устоят на икономическите санкции.

— Знам. Забравяш кой написа повечето от дипломатическите сценарии за Близкия изток, по които работим, откакто си президент.

— Не съм забравил, Елиът. Просто се надявах никога да не се стигне дотам.

Развълнувана усмивка се разля по лицето на Уебстър. Не бе очаквал, че ще се окаже толкова лесно, нито че президент Уегънър изобщо ще позволи отчаяните мерки, които бяха подготвили.

— Не сме готови, страната не е готова да се откаже от зависимостта си от петрола — спокойно рече Уебстър.

— Стивън Нейпиър е близо до намирането на решение. Но дори когато разполагаме с алтернативен източник на гориво, преминаването на Съединените щати към него ще отнеме време. Това е единственото, с което и двамата се съгласихме.

— Знам. Знам. И още съм съгласен. Просто не ми харесва докъде ни доведе.

— Не ни е довело, Майк. Не ние сме оставили американския народ без право на обезщетение. Халид го направи. Ако не го забравяш, това ще обърне гледната ти точка.

— Не съвсем, Елиът. Ако го направим, ще бъдат погубени много човешки животи.

— Ако не направим нищо, ще бъдат погубени много човешки животи. Това няма как да се избегне.

Уегънър мълчеше.

— Американският народ, нашият народ, разчита да постъпим правилно — рече Уебстър. — А не е правилно да позволим на принц Халид да ни остави на сухо или да започне религиозна война, която може да опустошава Близкия изток с години, ако не и с поколения.

Уегънър не отвърна нищо от другата страна на линията.

— Да ги оставим да се бият, за каквото си искат тук — продължи Уебстър. — Правят го, откакто първият е грабнал камък в ръка. Колкото и да се опитваме да ги цивилизоваме, никога няма да приемат някой, който не е един от тях.

— Но ако го направим, ако ние, господ да ми е на помощ, нападнем страната...

— Не нападнем, Майк. Само ще се погрижим целият свят да не бъде опустошен. Някой трябва да го направи. Иначе няма да имаме с какво да се топлим през зимата. Старците и децата ще замръзнат. Индустрията ни ще изпадне в рецесия. А тези хора не ги е грижа, защото винаги сме ги галили с кадифени ръкавици. — Уебстър постави празната си чаша върху перваза на прозореца. — Светът винаги ще е разделен на „нас“ и „тях“. Цивилизацията ни позволява само едно „нас“. Щом като тези хора не могат да бъдат цивилизовани, тогава значи се обявяват против цивилизацията.

— Това пак е голяма крачка. — В гласа на Уегънър потрепваше колебание.

— Геноцидът не бива да бъде допускан като отмъщение — рече Уебстър. — А точно това възнамерява да направи принц Халид. Такива са намеренията на всички страни тук. Отмъщение. Унищожение. Победителят получава всичко.

— Не можем да живеем така.

— Не, Майк, не можем. Нашият народ не може да живее така. Искаш ли децата ти да растат в страна без надежда, без бъдеще?

— Разбира се, че не. Продължавам да се надявам обаче, че има и друг начин.

— Ако имаше друг начин, щях да ти кажа. Знаеш го, нали?

— Да.

— Имаш ли ми доверие?

— Винаги съм ти имал, нали?

— Тогава довери ми се и сега.

Уебстър видя в прозореца отражението си на фона на огньовете, които бушуваха на борда на луксозните плавателни съдове, закотвени в марината. Не знаеше дали са били запалени от шиитската съпротива, или от сунитските военни части, които искаха да причинят колкото се може повече щети на шиитската собственост.

В края на краищата нямаше никакво значение. Пламъците само трябваше да бъдат раздухани.

Уебстър облиза средния пръст и палеца си и приглади вежди.

— Майк? Още ли си тук?

— Да.

— Тогава да го направим. Да пуснем хрътките и да ги оставим да ловуват. Няма нужда да си цапаме ръцете и ще излезем от всичко това като герои.

От другата стана на света президентът на Съединените щати си пое дълбоко дъх и издиша. Уебстър чу звука и разбра, че е постигнал това, което искаше.

— Добре — отвърна Уегънър. — Обади се, на когото трябва.

— Ще го направя. — Уебстър се усмихна на отражението си. — Всичко ще бъде наред, Майк. Накрая ще се убедиш, че съм бил прав.

— Обади ми се веднага щом разбереш нещо — каза му Уегънър.

— Добре, но ще отнеме малко време. Гор е главата. Този път ще спечелим. — Уебстър прекъсна връзката и започна да набира номера, който знаеше наизуст.

Катакомби

Подземието на „Света София“

Истанбул, Турция

19 март 2010

Тунелът беше толкова тесен, че можеха да вървят само по един. Лурдс постоянно си удряше тавата в ниския каменен таван. В тунела отекваше единствено шумът от влаченето на обувки по камъните и дишането им.

Навсякъде другаде беше тихо като в крипта — като в подземието, където старейшините от Братството на Свितъка

доброволно бяха платили най-голямата цена, за да опазят тайната на Йоан от Патмос.

„Понякога, приятелю мой, си прекалено голям фантазьор за тази професия“, скара се Лурдс сам на себе си.

Въображението обаче беше необходима част от работата му. Преводът и разшифроването на древни и мъртви езици изискваха уменията да лавираш между творческото мислене и логиката, между фантазията и фактите. И двете можеха да го доведат до ръкопис и да му позволят да го разбере в общи линии, но само когато ги съчетаеше, можеше да се справи блестящо.

Шареше с лъча на фенерчето си из тунела. Сенките се извиваха като мазни призраци, скачаха в бездните, които оставаха след светлината. Халогенният лъч лесно прорязваше тъмнината и разкриваше грубите слени. Следи от търнокопи личаха в пластове, загладени с течение на времето от преминаващите тела.

Зачуди се какви ли легенди биха разказали тези стари следи, ако можеха да говорят. „Света София“ за щастие — или за нещастие, в зависимост от гледната точка — имаше бурна история. Беше построена на мястото на някогашен езически храм, обичайна практика по онова време. Беше просъществувала четирийсет и четири години, преди да бъде изгорена до основи от императрица Елия Евдокия.

Императрицата била на нож с Йоан Златоуст, патриарх на Константинопол по онова време. Йоан Златоуст заклеймил разточителството в пищното облекло на жените и императрицата го приела като лична обида.

Втората църква просъществувала сто двайсет и осем години, преди да бъде изгорена до основи по време на бунта Ника. Незабавно била изградена отново.

Но тунелите под зданието се поддържали и се превръщали в лабиринт през следващите поколения. Лурдс щеше да се радва, ако имаше време да ги изследва задълбочено. Дори след толкова години в тях имаше неоткрити съкровища, стига да знае човек къде да ги търси.

— Тунелите под целия град ли се простират? — попита Клийна. Вървеше по петите на Лурдс.

— Да — отвърна той. — Цистерните също.

— Какво е цистерна?

— Цистерната събира и съхранява дъждовна вода — и подпочвена, ако има такава — отвърна Лурдс. — Думата идва от латински. *Cisterna*, коренът е *cista*, което означава „кутия“. Разбира се, това идва от гръцки, както повечето латински думи. Оригиналната дума била *kiste*, което означава „кошница“.

— „Водохранилище“ щеше да свърши работа.

— Браво на теб. Ако ти се удаде възможност, преди да напуснеш Истанбул, трябва да идеш да видиш Йеребатан Сарнаджъ. Известен още като „Цистерната на базиликата“.

— Не сме дошли да разглеждаме забележителности — обади се Олимпия.

— Разбира се — отвърна Лурдс. Не бяха говорили много през последния час, докато Йоаким ги водеше през подземната плетеница от тунели.

Продължителната липса на разговор притесняваше професора повече, отколкото вървенето в мрака. Напрежението доловимо нарастваше. Въпреки че той се беше доказал като преводач, Йоаким и другите монаси не бяха особено щастливи, че трябва да разкрият тайните си пред външен човек. Може би от гордост, но Лурдс усещаше, че има и известна доза страх.

Не можеше да се застави да повярва, че съдбата на света зависи от свитък на две хиляди години, който можеше да се окаже непреводим.

„Или пък предсмъртните брътвежи на един луд“, помисли си той.

Въпреки това беше — може би — малко уплашен. Не беше суеверен. Не съвсем. Обаче през годините беше виждал неща, които го бяха накарали да се замисли. Никога не бе очаквал изгубената Атлантида да бъде намерена, още по-малко пък самият, той да се разхожда из легендарните земи.

Но се беше случило.

— Разкажи ми за цистерната — подкани го Клийна.

Олимпия, която вървеше пред него, изсумтя гневно и изруга.

Лурдс нямаше нищо против.

— Днес цистерните са по-известни като Цистерната на базиликата, както били кръстени от самото начало. — Говореше съвсем тихо, но гласът му пак отекуваше. — Турците ги нарекли Йеребатан Сарай, което означава „потъналият дворец“ и Йеребатан

Сарнаджъ, което пък означава „потъналата цистерна“. В действителност не сме далеч от истината. Цистерната била построена близо до „Света София“.

— След като е потънала, значи е под земята.

Лурдс се провря през един съвсем тесен участък и продължи:

— Точно така. И е свързана с построяването на църквата. Била изградена под Стоа Базилика, обществен площад, използван от всички. Императорът разпределял дажбите вода по време на суша, но иначе хората можели да идват и да ползват толкова, колкото имали нужда.

— Предполагам, че по време на суша императорът не бил толкова щедър.

— Не, не бил.

— Щом като цистерната е била близо до двореца, това означава, че гвардейците му са можели лесно да я завардят.

— Да.

— Константин е пробутал идеята за цистерната на народа, като казал, че е за общото благо, после си я прибирал обратно, когато имало нужда. Близостта до двореца само улеснявала нещата.

— Предполагам — отвърна Лурдс. — Но така по-лесно можела да бъде отбранявана, когато градът бил обсаждан. Мисля, че по-скоро това е била първоначалната идея. Не знам Константин някога да е пречил на хората да черпят вода, но градът бил завладяван и плячкосван неведнъж. — Помисли си обаче, че коментарът ѝ отразява точно начина ѝ на мислене.

— Колко голяма е цистерната?

— Най-голямата в Истанбул. Както казах, Константин построил цистерната, но Юстиниан я разширил след бунта Ника през 532 г. сл.Хр. Дълга е близо 170 метра, широка 70 метра и дълбока 10 метра.

— Голям плувен басейн — отвърна Клийна.

— Когато я напълнели, събирала почти милион и триста хиляди кубика вода. Освен това има повече от триста мраморни колони, които поддържат тавана на цистерната. Приличат на дъсчена ограда. Интересното е, че в цистерната има две глави на Медуза?

— Глави на Медуза ли? На онази жена с коса от змии, която превръщала с поглед хората в камък?

— Да — потвърди Лурдс. — Същата Медуза.

— Звучи малко странно християнски император да я сложи в цистерната си, не мислиш ли?

— Съществуват догадки относно поставянето на главите на Медуза. Едната е сложена на обратно, а другата лежи настрани. И двете поддържат колони. Някои историци смятат, че Константин просто си е служил с подръчни материали за строежа на цистерната. Смята се, че главите били откъснати от римска сграда.

Олимпия спря толкова рязко, че той се блъсна в нея.

— Ако внимавахте — скара му се тя, — това нямаше да се случи.

— Най-искрените ми извинения — каза Лурдс не кой знае колко искрено. Знаеше, че тя се дразни най-вече на вниманието, което той обръщаше на Клийна. — Защо спряхме?

— Защото пристигнахме. — Йоаким освети с фенерчето си стената отдясно. Пред него тунелът се разделяше под формата на буквата Y и продължаваше в два тъмни прохода.

Лурдс размаха фенерчето си в двата тунела, но не видя видима разлика между тях.

— Накъде?

— Насам. — Йоаким се облегна на стената, натисна няколко камъка и се чуха тихи изщраквания. Лурдс постави ръка на стената и усети вибрациите, докато Йоаким отместваше голяма част от нея, за да могат да минат.

— Хайде! — Йоаким изчезна в отвора.

Вече от другата страна, Лурдс насочи фенера пред себе си, после го обърна назад. Имаше само един път: напред. Тунелът свършваше зад тях. Освен това беше по-тесен от предишния. Трябваше да се извърти странично, за да може да мине.

— Този проход е направен за по-дребни мъже — рече Йоаким.

— Явно. — Лурдс държеше шапката си до сърцето. Раницата му се плъзгаше по грубия камък и от време на време се закачаше. Той усещаше с рамото си, че камъните са огладени. Запита се: колко ли хора са преминали през тунела от построяването му? Представи си и историите, които биха разказали.

— Никой не е идвал тук от много отдавна — рече Йоаким. — Аз самият съм влизал само три пъти.

— Защо?

— Защото това е свято място и защото Свитькът не е тук.

Лурдс знаеше, че последното беше предизвикателство към него, но не му обърна внимание. Не твърдеше, че Свитъкът на радостта е тук. Надяваше се само, че ще излезе прав относно другото си подозрение.

— Кой знае за това място?

Тунелът започна да се спуска надолу и Лурдс пристъпваше внимателно. Имаше чувството, че някога в камъка е имало издълбани стъпала. Средата на тунела беше извита леко под формата на дъга и като че ли беше по изтъркана.

— Всички в Братството.

— Идват ли тук?

— Никой няма право да идва тук. До днес жена не е влизала в прохода.

— Дори Олимпия?

— Дори тя.

— Йоаким явно пази тайни по-добре, отколкото очаквах — намеси се Олимпия. — Допреди два месеца не знаех, че е част от Братството.

— Как се избират братята за ордена? — попита Лурдс.

— Обикновено се предава от баща на син — отвърна Йоаким. — Рядко може да бъде приет и племенник, или някой стар монах може да предаде знанията си на своя внук.

— Баща ти?

— Да.

— Още един много потаен мъж — обади се Олимпия.

— Баща ни започна да ми разказва за Братството още когато бях дете — отвърна Йоаким. — Харесвах ми преданията и идеята да стана част от нещо толкова тайно и важно. Когато пораснах, започнах да се отнасям по-сериозно към задълженията си. — Той замълча. — Най-трудното беше, че от време на време губех вяра и си мислех, че Свитъкът, който се бях заклел да пазя, вече го няма.

— А ако установим, че наистина е така?

Йоаким спря пред една гола стена. Лъчът от фенера му се отрази в камъните и освети лицето му. Изглеждаше мрачно.

— Както ви казах, професор Лурдс, докато светът е невредим, не сме закъснели. Свитъкът на радостта още съществува. Той е някъде навън и трябва да го открием.

Лурдс освети голата стена. Търсеше вдлъбнатини и пукнатини, но не откри нищо.

— Още една врата предполагам? — попита той.

— Не точно. — Йоаким коленичи и притисна точно определени камъни на пода.

В следващия миг част от пода се отмести с няколко сантиметра, Йоаким заби пръсти в пролуката и дръпна. Каменният капак се плъзна встрани.

Светлината на фенерите разкри каменни стъпала, които водеха надолу. Йоаким ги поведе натам.

19.

*Крипта на старейшините
Подземието на „Света София“
Истанбул, Турция
19 март 2010*

Каменните стъпала имаха същите изтъркани вдлъбнати следи като прохода преди тях. В случая обаче стъпалата бяха по-стръмни и по-ниски. Лурдс се мъчеше да запази равновесие, докато се спускаше. Освен това стълбата се виеше спираловидно надолу и изпълваше главата му с мисли за преждевременно погребение. Насили се да се съсредоточи върху любопитството и увереността, които го бяха довели на това място.

— По-трудно ли става за дишане? — попита Клийна.

— Въздухът е по-влажен — обясни ѝ Лурдс. — Вдишвай нормално и всичко ще е наред. — Но тясното пространство потискаше и него.

Най-сетне стигнаха до края на мъчителната спираловидна стълба и се озоваха в квадратна стая. Неприятното чувство, обзело Лурдс, изчезна в мига, в който той видя полиците, които покриваха стената. Прашни хроники изпълваха рафтовете в спретнати редици.

Обзет от вълнение, той се приближи до рафтовете. Освети с фенерчето гърбовете на книгите и видя красиво изографисани имена и дати. Връщаха се стотици години назад.

— Това са дневниците на старейшините, които са прекарвали в това помещение целия си живот — рече Йоаким.

— Докъде стигат назад във времето? — попита Лурдс с дрезгав глас.

Йоаким застана до него.

— До началото.

— На църквата? — В такъв случай полиците съхраняваха най-малко хиляда и шестстотин години история.

— До заточението на Йоан на остров Патмос.

Това признание стъписа Лурдс за миг, защото разбра колко много сведения има буквално на ръка разстояние от него.

— Може ли? — Той посочи към рафтовете.

— Тези ръкописи не ни казват нищо за местонахождението на Свитька на радостта.

Без да продума, Олимпия се приближи и свали една от книгите. Разгърна я предпазливо, сякаш можеше да се разпадне в ръцете ѝ.

— Държал си ги тук през цялото време, Йоаким? — Гласът ѝ беше приглушен и напрегнат от благоговение. — Знаеш ли какво бих дала, за да мога да ги изуча? Знаеш ли какви сведения вероятно се съдържат в тези ръкописи?

— Братята са писали само благословии към Господ — отвърна Йоаким. — Татко не искаше да стана библиотекар. Накара ме да пазя Свитька на радостта. Монасите не са се занимавали с мирския свят.

— Това няма значение. — Олимпия внимателно прелистваше книгата. — Всеки досег с външния свят, който са имали извън това място, се е запечатал в тях. Независимо какво мислиш, отделни факти от някогашния живот са намерили отражение в някои пасажии от книгите. — Затова днес археолозите изучават литературата от миналото. — Лурдс се приближи и застана зад Олимпия. — Допреди няколко години изучаването на романи, поезия и други художествени произведения за исторически подробности не се признаваше за сериозна наука. — Виж това, Томас. — Олимпия продължаваше да разгръща страниците с все по-голямо възхищение.

Лурдс се чувстваше по същия начин и беше напълно захласнат по спретнатите ръкописни редове по страниците. Книгата в ръцете на Олимпия беше написана на старогръцки и описваше подробно едnodневно пътуване из остров Патмос на нов монах.

— Можеш ли да си представиш какво познание се крие в тези страници? — прошепна Олимпия.

— Мога. — Лурдс погледна през рамо към Йоаким. — Има ли хроники, написани от Йоан от Патмос?

— Не. — Гласът на Йоаким беше рязък. — Професор Лурдс, трябва да ви напомня, че дойдохме тук, за да открием Свитька на радостта. Нямаме време за губене. Вече знаете, че и други хора го търсят.

Ядосан, Лурдс преглътна любопитството си.

— Може би сте пропуснали нещо в тези книги. Ако открием ръкописите на монасите от времето на Константин, може да научим повече за местонахождението на Свитъка.

Йоаким присви очи.

— Преди малко ми казахте, че можете да намерите Свитъка, като видите камъка, откъдето е взета натривката. Така ли беше?

Лурдс кимна неохотно.

— Камъкът е ето там. — Йоаким насочи фенерчето към ъгъла на стаята.

Въпреки яркия халогенен лъч Лурдс трябваше да се напегне, за да забележи издълбаното върху камъка. Резбата беше умела и прецизна, дело на истински майстор. Ако Йоаким не му беше показал камъка и ако светлината не падаше точно под такъв ъгъл, никога нямаше да го забележи.

Любопитството да провери хипотезата си го откъсна от рафтовете с ръкописи, изпълнени с мислите на мъжете, които бяха следвали последните заръки на Йоан от Патмос.

Съдбата на света, напомни си Лурдс и се стегна да продължи. В края на краищата не мислеше, че ситуацията ще се окаже толкова важна, но вероятността да открие документ, написан от един от дванайсетте апостоли на Христос беше вълшебен еликсир, който караше кръвта му да пее. Прекоси стаята, свали раницата си, сложи я до стената и коленичи пред камъка.

Прокара пръсти по издълбания надпис. Дълбочината не беше повече от милиметър. Бръкна в раницата си и извади подложка с листове и пособия за писане.

Майстор каменоделец беше строил стената. Камъните бяха различни по големина, но умело зазидани един до друг. Лурдс прокара ръка по стената. Беше много гладка, майсторът явно бе полирал камъка. Нямаше нито една грапавина.

— Много време е отишло за построяването на това място — рече Лурдс.

— След като се заклели да пазят Свитъка на радостта, братята не го напуснали повече. — Йоаким коленичи до него.

— Това е много голяма цена.

— Знаем.

— Замислял ли си се какво ще правиш, ако — когато намерим Свитъка на радостта?

— Ще го пазя.

— Дори това да значи, че ще прекараш остатъка от живота си, заключен в помещение като това?

Йоаким не се поколеба.

— Дори и така да е.

Лурдс нагласи един празен лист върху камъка.

— Какво правите? — попита Йоаким.

— Свалям натривка. — Лурдс избра парче въглен от кутията и започна внимателно да търка върху хартията. Издълбаният върху камъка надпис взе да се появява.

— Защо?

За да го съпоставя с този в книгата. Правили ли сте го?

Йоаким замълча за миг, после поклати глава.

— Не сме. Вече имаме копие от натривката и тя не ни казва нищо.

— Кайин знае ли къде се намира камъкът?

— Не, не знае. А и да знае, какво значение има?

Лурдс взе новата натривка и я сравни с тази в книгата, която беше взел от Кайин.

— Би ли подържал книгата?

Йоаким я хвана.

— Дръж я така, че страницата с натривката да увисне сама надолу — инструктира го Лурдс. Йоаким го направи и останалите се събраха около него, за да видят какво прави.

Лурдс сгъна новата натривка, така че да покрие тази в книгата. После насочи фенерчето си зад листовете, за да ги освети. Когато ги наложи, те паснаха точно.

Той се ухили.

— Изглежда, че е същият камък.

— Това не беше необходимо.

Лурдс започна да рови в раницата си за цифровата камера.

— Разбира се, че е. Емпиричното доказателство винаги е важно. Особено щом ще спасява света.

— Вие още не вярвате.

— Не ти ли е хрумвало, че може би съм в състояние да прочета този език именно защото не вярвам? Не търсим едно и също. Нямам предразсъдъци относно това, което трябва да открием, и как би трябвало да го открием. Поне предубеден съм за това, което търсим.

Йоаким не каза нищо.

— Вярвам обаче, че ще ти дам отговорите, които търсите от над осемстотин години. Вземи фенера и го насочи към камъка.

— Още емпирични доказателства?

— Не — отвърна Олимпия с многозначителна усмивка. — Томас обича да снима за спомен.

След като приключи с камерата, Лурдс я прибра обратно в раницата.

— Сега трябва да използваш вярата, която с такава готовност заявяваш, че имаш. — Той извади малък лост от външния джоб на раницата.

— Какво ще правите? — попита Йоаким.

Лурдс посочи с лоста.

— Ще изкъртя камъка от стената. — Думите още не бяха излезли от устата му, когато Йоаким го фрасна по лицето с юмрук. Болка взриви главата на Лурдс и той политна назад.

Навлязъл вече навътре в прохода, полковник Антъни Екарт стоеше неподвижно и изучаваше терена през очилата за нощно виждане. Дотук нямаше никаква следа от Лурдс и останалите.

Стомахът на Екарт се беше свил и го болеше от превъзбуда. Нямаше търпение да се срещне отблизо с червенокосата жена. Хората, които беше загубил в университета, бяха добри мъже, в никакъв случай приятели, но добри войници трудно се намираха.

— Мейфийлд имаш ли координатите на нашата позиция? — попита Екарт.

— Тъй вярно, сър. Пренасочих наземните отряди. Подкреплението е почти директно над вас.

— Близо до църквата?

— Тъй вярно. Определям координатите на точната ви позиция под църквата сега.

Екарт се загледа в голите стени.

— Какво има отдолу?

— Тунели. Много тунели. Съдейки по картите, които успях да сваля от градските служби за геоложки проучвания, долу е същинско свърталище на плъхове.

— Така е. Имаш ли представа накъде се е запътил обектът ни?

— Нямам. Както казах, отдолу е пълно с тунели. И то на няколко нива. Някои минават под останалите, без да ги пресичат.

Екарт се замисли за това. Някога по време на война тунелите били важни отбранителни съоръжения. Позволявали на големи военни отряди да изчезват или да се появят някъде другаде на бойното поле. Сапъорите били специално обучени да прокопават тунели под стените на замъците и други укрепления или да взривяват стени. Отдолу се простираха и пътища за доставка на продоволствие и за отстъпление.

— Трябва да е свързано с църквата — рече Мейфийлд. — В нея някога е имало съкровища. Може да има нещо ценно отдолу.

— Добре — отвърна Екарт, — джипиесът отчита координатите ни идеално?

— Тъй вярно. Държа под око и задната ви врата.

Екарт даде знак и отрядът му тръгна като добре смазана машина.

Само след няколко минути тунелът се разклони на три. Екарт махна на един от мъжете отпред и той използва скрит термографски скенер, за да улови следите от топлината, оставена от мъжа, когото преследваха. Телесната температура на групата беше погълната от камъка, но оставаше достатъчно силна, макар и едва забележима следа. Ако изостанеха прекалено много, следата щеше да изстине и щяха да ги изгубят.

След кратко разстояние стигнаха до ново разклонение. Този път скенерът не улови следата.

— Какво става? — попита Екарт, когато войникът се завъртя и отново провери показанията.

— Няма никакви показания, сър.

— Каза, че на практика сме върху тях.

— Да, сър. Бяхме. Всъщност още сме: — Войникът погледна стената до тях. — Показанията сочат, че са влезли право в тази стена.

Екарт бутна стената, но тя изглеждаше солидна.

— Мейфийлд.

— Да, сър.

— Още ли имаш координатите ни?

— Тъй вярно.

— Виждаш ли тунел покрай северната стена?

Известно време се чуваше само пукане.

— Не, сър. Според картите там няма нищо.

— Картите явно грешат, защото тези хора не са изчезнали просто така — Екарт освети пода с фенерчето си.

Нямаше нито драскотини, нито следи от изтриване по пода, нищо, което да свидетелства за наличието на врата, която се отваря навън.

Щом като не е навън, значи е навътре, реши той. Бръкна в комплекта за първа помощ на гърдите си и извади два аспирина. Стри хапчетата между пръстите си и изсипа финия бял пращец върху другата си длан. Легна на пода, измете мястото пред стената, после лекичко издуха пращеца към нея.

Част от белия пращец се плъзна изящно през внимателно замазана, почти невидима пукнатина. На ярка слънчева светлина можеше и да я види, но не и във вечния мрак на прохода. Отново разгледа стената. Нищо не показваше наличието на скрита врата.

Изправи се и повика спеца по експлозивите. Може и да не знаеха тайния механизъм за отваряне на вратата, но винаги имаше и друг начин да се направи вход.

— Йоаким! Какво правиш?

Сащисан и обзет от болка, Лурдс видя как Олимпия сграбчва брат си за ръката и го дърпа назад.

— Аз пазя това място — изръмжа Йоаким, разкривеното му от ярост лице се мерзелееше в мрака. — Обещах на баща ни, че ще го направя.

— Не можеш просто така да го удряш — възрази Олимпия.

Всъщност Лурдс си мислеше, че Йоаким може да го удря, когато си пожелае, и не изгаряше от желание това да се повтори. Изправи се предпазливо и разтърка челюстта си. Усети вкус на кръв.

— Май хич те няма с доверието — рече Лурдс.

Олимпия се извъртя към него.

— А ти! Защо му каза, че ще откъртиш камъка от стената?

— Ами — отвърна Лурдс, — така както сме се натъпкали тук като сардини, нямаше голяма вероятност да го изкъртя от стената, без той да ме види. Реших, че е по-добре да му кажа какво се каня да направя.

Защо искаш да изкъртиш камъка?

— Недопустимо е — възрази Йоаким. — Това е криптата на старейшините. Тук тези мъже са платили с живота си, за да запазят тайната, която Йоан от Патмос поверил на ордена ни.

— Да предпази света от гибел — обади се Лурдс с отегчен тон. Йоаким направи крачка към него и Лурдс отстъпи назад, като се блъсна в стената.

— Неверник! — извика Йоаким.

— Ти имаш проблем с вярата, не аз. Аз вярвам, че Свитъкът на радостта е скрит зад този камък.

Тишина изпълни криптата.

Чак сега Лурдс забеляза, че Клийна се е приближила до него. Ръката ѝ беше на хълбока, но той знаеше, че е само на сантиметри от пистолета, който носеше.

— Йоаким — рече един от монасите. — Може би трябва да се вслушаме в професора. В края на краищата той успя да разчете текста, който ние не можахме.

— Може да е номер — възрази Йоаким. — Не разбирате ли? Не знаем дали изобщо има нещо вярно в думите му.

Лурдс побърза да се обади:

— Прочетох за Свитъка на радостта. Разгадах езика.

— Кайин също знае за Свитъка на радостта. Той ти е казал за него, докато те е държал като пленник.

— Няма такова нещо — отвърна Клийна. — Там не съм се отделяла от него нито за минутка. Кайин изобщо не спомена за Свитъка на радостта.

— Ти си го отвлякла — ядосано отвърна Йоаким.

Клийна безгрижно сви рамене.

— Бях една от многото. И доколкото си спомням, ти ужасно бързо ни намери, след като Кайин ни плени.

— Тази крипта трябва да остане непокътната — отвърна Йоаким. — Гробовете на старейшините трябва да бъдат почитани.

— Гробове ли? — повтори Лурдс.

Йоаким посочи към пода. За пръв път Лурдс забеляза деветте правоъгълника, направени от различни на цвят камъни.

— След смъртта им — продължи Йоаким, — когато станало безопасно да се влезе на това място, братята дошли и погребали старейшините.

— В пода.

— Да. Светците се погребват в църкви. Това е свята земя.

— Къде са погребани останалите монаси?

— В гробищата. Но тези мъже са различни. Кончината им не би могла да остане неотбелязана.

Лурдс избърса окървавените си устни в ръкава на ризата.

— Няма да оскверня криптата. Просто ще извадя камъка и ще погледна зад него. Щом свърша, ще го върна обратно.

— Преди нищо не спомена за махането на камъка.

Лурдс кимна и отвърна:

— Не споменах, защото предполагах каква ще бъде реакцията ти. — И внимателно докосна подутото си лице.

— Защо мислиш, че зад камъка има нещо? — попита другият монах.

— Според вас само старейшините са знаели къде е скрит Свитъкът на радостта — рече Лурдс.

Монахът кимна.

— По време на разграбването на Константинопол през 1204 година монасите са знаели, че могат да ги разкрият и да откраднат тайната им — продължи Лурдс. — Били са наясно, че никой друг не знае къде се намира Свитъкът на радостта. Затова е трябвало да оставят послание. В тази крипта.

— Камъкът — обади се Олимпия.

— Точно така. — Лурдс избърса още кръв от устата си.

— Един от монасите издълбал върху камъка посланието, което не сте могли да разчетете.

— Твоят превод беше: „Трябва чужденец да прочете посланието, което оставихме след нас“, — рече Олимпия.

— Точно така. Какво ви говори всичко това? — Лурдс ги изгледа.

— Няма никакъв смисъл, казах го и преди — отвърна Йоаким.

— Защото нямаш вяра — отвърна Лурдс и побърза да продължи: — Защо чужденец? Защо някой извън Братството? Защо са написали

посланието на език, създаден от самите тях, а не на такъв, който лесно би могъл да се разбере.

— Последното, от което се нуждаем, са още въпроси — намеси се Клийна.

Въпреки болката Лурдс не можа да се сдържи и се ухили.

— Това е логическа задача. Не става дума за вяра. Това място е тайно. Чужденци не идват тук. Не им е разрешено. — Той замълча. — Защо тогава би довел чужденец тук?

— За да види нещо, което човек, запознат с мястото, няма да види — отвърна Олимпия.

— Почти — отвърна ѝ Лурдс. — Но се плъзгаш по допирателната.

— Говори смислено — заповяда нетърпеливо Йоаким.

— Добре, всичко е съвсем просто. — Лурдс ги погледна.

— Какво трябва да те е страх, че ще направи един чужденец?

Никой не отговори.

— Чужденецът няма да почита ценните за теб неща.

— Лурдс посочи стената. — Като този камък. Ти виждаш ценна реликва, свързана с много тъжна, много ужасяваща история. Може би така е изглеждала дори на деветимата мъже, отдали живота си, за да я опазят. Но знаеш ли аз какво виждам?

Въпросът му отново беше посрещнат с мълчание.

— Това, което аз виждам — заяви Лурдс с драматичен тембър, — е просто първото послание. Или може би второто. Зависи дали смяташ изкуствения език за първото послание, оставено от старейшините.

— Твърдиш, че старейшините са извадили този камък от стената и са сложили Свитька на радостта зад него, така ли? — попита Клийна.

— Не, не твърдя.

Раздразнение изостри чертите на Олимпия. Тя кръстоса ръце и изгледа професора.

— Томас, нищо не разбирам.

— Добре, ще повторя — рече Лурдс и започна да отбелязва на пръсти. — Първо, старейшините е трябвало да използват това, което е имало в помещението, и се нуждаели от нещо, което нямало да бъде закачано, но се надявали да бъде забелязано. Трябвало да оставят послание къде може да бъде намерен Свитькът на радостта. Затова

избрали камъка. Посланието за чужденеца било нужно, защото никой от вас нямало да дръзне да оскверни това място.

— В това има смисъл — съгласи се другият монах.

— Второ, изкуственият език сигурно е свързан със Свитька на радостта. Може би целият е написан на изкуствен език, създаден от Йоан от Патмос. Вероятно надписът е нещо като розетски камък. Ключ, който да ни помогне за превода.

— Малко вероятно е — отвърна Олимпия.

— Те са били отчаяни и са разполагали само с това, което е било вътре в помещението. Оставили са две следи, събрани в едно, и двете трябвало да отведат до третата.

— Томас е прав, Йоаким — тихо рече Олимпия. — Никой от вас не би докоснал камъка.

— Защо да не използват друг камък? — попита Йоаким. — Защо си толкова сигурен, че заради глупостта ти няма да съборим цялото помещение?

— Защото и те не са искали да съборят цялото помещение — отвърна Лурдс. — И не са искали следата да бъде премахната от Братството. Сигурен съм, че не са възнамерявали Свитькът на радостта да остане изгубен толкова дълго.

Йоаким огледа камъка и стената, като удряше с лоста по бедрото си. Накрая го подаде на Лурдс.

— Когато всичко приключи и откриеш грешката си, ще върнеш камъка обратно.

Лурдс срещна погледа му, без да трепне.

— Когато всичко свърши и открия, че съм прав, ще върна камъка обратно и никой няма да разбере, че съм го вадил.

Йоаким прекоси стаята и напъха ръце в джобовете на панталоните си. Приличаше на осъден на смърт.

Лурдс събра цялата си смелост и се съсредоточи върху камъка на стената.

Клийна наблюдаваше с все по-нарастващ интерес как Лурдс изстъргва хоросана около камъка. Парченцата се събираха на купчинки на пода пред професора.

— Можеш ли да говориш? — прошепна Севки в ухото ѝ.

Клийна сложи ръка пред устата си и прошепна:

— Не.

— Чувам разговора през слушалката ти. Иска ми се да имахме видеовръзка. Това е адски готино.

„Ако обичаш стари неща и тъмни места“, помисли си Клийна. Едва овладяваше клаустрофобията, която я обхващаше. Всеки нерв от тялото ѝ крещеше да се маха оттам.

— Знаеше ли нещо за това? — попита Севки.

— Не.

Един от стоящите наблизо монаси явно я чу да говори, защото се извърна да я погледне. Клийна се закашля леко и се потупа по гърдите.

— Прах — рече тя.

Монахът кимна и се извърна.

— Уф! — обади се Севки. — Извинявай. Отнесох се.

По-голямата част от хоросана лежеше на пода в краката на Лурдс. Всички фенерчета осветяваха мястото на действието. Лурдс спря и бръкна в отверстията, които беше издълбал, за да хване камъка.

— Не чувам удари вече — обади се Севки. — Свитьъкът там ли е?

Клийна не му отговори, изпитваше същата смесица от вълнение и любопитство, обзела и него. За миг тя надделя над страха ѝ от затворени пространства.

Лурдс се помъчи да освободи камъка, но той не помръдна. Залови се отново на работа с лоста. Единственият звук, който се чуваше в помещението, беше стърженето на лоста по камъка и тежкото дишане на Лурдс. Всички останали явно сдържаха дъха си. Професорът опря лоста в камъка над този с надписа и го напъна.

Пукането прозвуча като пистолетен изстрел в криптата.

— Да знаеш — обади се Севки, — че в този момент във филмите на ужасите мъртвите се надигат, за да защитят съкровището си.

Клийна погледна към деветте гроба в пода на помещението. Нищо не помръдваше. „Благодаря ти за идеята, Севки. Сякаш не е достатъчно страшно да те преследват убийци от плът и кръв“.

Лурдс остави лоста, опря коляно в стената и сграбчи камъка с две ръце.

— Успя ли? — попита Олимпия.

— Мисля, че да. Не можах да стигна до хоросана отзад. Камъкът е по-дълъг, отколкото предполагах. — Мускулите на ръцете му се изопнаха от усилието.

Камъкът се отдели от стената със стържене. Никой не продума. Лурдс внимателно постави камъка на пода и надникна в тъмната кухня.

— Трябва ми фенерче, моля!

Олимпия му подаде своето.

Легнал по корем, Лурдс прокара лъча на фенерчето по дупката в стената.

— Какво правиш? — попита Йоаким.

— Искам да се уверя, че старейшините не са оставили гадни изненади отзад.

— Не биха го направили.

— Може и да са го направили, ако са смятали, че някой би могъл да ни изпревари. — Доволен, той бръкна в дупката, но Клийна видя, че тялото му още е напрегнато. Ръката му потъна много по-навътре от мястото, запълнено от камъка.

— Откри ли го? — попита Севки.

Клийна наблюдаваше Лурдс и не му отговори.

— Предполагам, че ще има радостни възгласи — обади се пак Севки.

В този миг Лурдс невъзмутимо извади ръка от дупката. Стискаше кожен тубус със светлосив кръгъл восъчен печат.

Йоаким незабавно пристъпи напред и внезапно му раздвижване накара Клийна да посегне към пистолета на гърба си.

— Лурдс намери ли Свитька? — попита Севки.

Йоаким протегна ръка към професора и попита:

— Може ли?

Лурдс се поколеба.

— Разбира се, — и с явна неохота постави тубуса в ръката му. — Моля те, внимавай!

Без да каже нито дума, Йоаким извади малко джобно ножче и пъхна върха му под печата.

— Внимателно — предупреди го Лурдс. — Не знаем как е увито. Восъчният печат може да е върху самия свитьк!

Йоаким успя да отлепи печата, напъна леко и го отдели от мястото му. Обърна тубуса наопаки и изсипа съдържанието му върху дланта си.

Един-единствен свитьк се плъзна в ръката му.

Лурдс се приближи, явно повече не можеше да стои настрана. Направи снимки на свитъка и от внезапните светкавици на фотоапарата Клийна я заболяха очите.

— Познаваш ли печата? — попита Лурдс.

— Да — прошепна Йоаким. — Отпечатъкът е от един от пръстените печати, които принадлежат на Братството на Свитъка на радостта.

— У вас ли е още пръстенът?

— Да.

— И това съвпада.

Йоаким кимна.

— Каква е емблемата? — попита Лурдс. — Четиримата конници ли?

— Да. Символизира края на света.

Останалите членове на Братството се събраха в кръг и започнаха да си шепнат. Клийна остана с впечатление, че много от тях са изненадани, че Свитъкът действително е намерен и че е това, което са очаквали да бъде.

— Дай да снимам печата — настоя Лурдс.

Йоаким държеше печата, докато професорът го заснемаше.

После всички дружно си поеха дъх.

Йоаким внимателно плъзна нокът под ръба на свитъка и срязва червената восъчна капка, с която беше запечатан. Разгъна пергамента и дълго се визира в написаното.

Клийна се приближи и също надникна. Не можа да разчете красиво изписаните думи. Най-отдолу бяха изредени девет имена.

— Какво пише? — попита Олимпия.

Йоаким неохотно поклати глава.

— Не знам. Не мога да го прочета. — Раменете му увиснаха леко.

Лурдс понечи да каже нещо, но се отказа и замълча. Облиза устни и без да отделя очи от свитъка, попита:

— Може ли?

Йоаким въздъхна отчаяно.

— Разбира се. — И подаде свитъка на Лурдс.

Клийна се приближи до професора, привлечена от неумолимата загадка. Почуди се какво ли ще правят, ако Лурдс каже, че и той не

може да разчете документа. Гласът на Севки прозвуча напрегнато:

— Имате проблеми?

— Какви проблеми? — попита Клийна.

— Вече не сте сами в подземията.

Жилищна сграда „Стоунгус“

Квартал Зейтин бурну

Истанбул, Турция

19 март 2010

— Какво искаш да кажеш?

Адреналинът на Севки се покачи, докато гледаше монитора пред себе си. Беше „хакнал“ охранителните камери около „Света София“ още щом разбра, че Клийна и останалите се запътват натам. Направи го по рефлекс.

Незаконното проникване в охранителната система изпълняваше две цели. Първо, осигуряваше му зрително присъствие в района. Второ, така можеше да разбере, ако някой друг опита да влезе в системата. И в двата случая щеше да има време да ги предупреди.

На екрана три джипа стояха встрани от главния път. Камерите не бяха върхът на техниката, но бяха достатъчно добри, за да следи движенията на мъжете. Един от тях обхождаше периметъра и се връщаше на същото място отново и отново.

Явно бяха обучени за това.

— Мисля, че пичовете, на които се натъкна в университета, пак са тук — каза Севки на Клийна.

— Къде са?

— В околността на църквата.

— Значи не са долу — отвърна Клийна.

Севки видя как от устройството, което държеше един от мъжете, проблесна светлина.

— Не бих се обзаложил за това — отвърна той. — Разнасят разни апаратури и обикалят по определен начин. Сякаш търсят нещо.

— Нас ли?

— Или друг отряд, който е слязъл в подземие. — Безпокойството му растеше. — Взехте свитъка. Ако питате мен, време е да се омитате оттам.

Преди Клийна да успее да отговори, гръмна тътен на мощна подземна експлозия.

20.

*Крипта на старейшините
Подземието на „Света София“
Истанбул, Турция
19 март 2010*

Лурдс се взираше в разгънатия в ръцете му свитък. Ръкописът му се струваше познат и той беше сигурен, че е виждал същия върху един от документите в книгата. Когато се работи с ръкописи, а не с каменни надписи, почеркът на автора често се различава по стилизацията, размера на буквите и разположението им върху документа.

Това, че авторът можеше да е един и същ, беше важно. Помагаше да се датира документът. Но Лурдс не можа да разчете последния ред. Някои от думите изглеждаха познати, но имаше нещо сбъркано в контекста и той не можеше да разбере значението на изписаните върху велена^[1] думи.

Примириявайки се с поражението, Лурдс вдигна поглед към разтревожените лица около себе си. Преди да успее да каже нещо, Клийна извади пистолета си и монасите до нея отстъпиха назад и се пръснаха.

После оглушителен взрив разтърси помещението. Скална отломка се търколи от спираловидната стълба, последвана от облак прах, който обгърна помещението.

Докато гърмежите от експлозивите отеква наоколо, Екарт стисна здраво пистолета си и малкото фенерче, което носеше. Прах покри езика и запуши ноздрите му. Дъхът му се спря в гърлото.

Когато освети стената, видя, че взривовите са разрушили тайната врата и са напукали стените от двете ѝ страни. Малко по-навътре една скала затваряше наполовина разкрития тунел.

Екарт надникна през мерника си, но не видя движение. Махна на един от хората си и посочи входа. Мъжът веднага прекрачи и заслиза

по стъпалата надолу. Екарт тръгна след него, стиснал пистолета с две ръце. Останалите го последваха един по един.

Само след няколко стъпки натрупани отломки запушваха стълбата. Парче скала се бе търкулнало и заклещило, препречвайки пътя им.

Екарт изруга лошия си късмет, прибра пистолета в кобура и си сложи ръкавиците.

— Трябва да разчистим отломките.

Първият метна оръжието си през рамо, наведе се и грабна една скала. Извърна се и я подаде на Екарт, който на свой ред я подаде на следващия в редицата. Докато се извърти отново, мъжът пред него вече му подаваше следващата. Ослушваше се за шум от другата страна на преградата и се чудеше дали жертвите му са успели да се измъкнат отново, или експлозията ги е убила.

Когато ударната вълна изпълни помещението, Лурдс сграбчи Олимпия и я събори на земята, опитвайки се да я защити с тялото си. Тя се вкопчи в него, докато камъните рикошираха от стените. Няколко го удариха силно по гърба и раменете.

Закашля се от прахоляка и вдигна поглед. Очите го смъдяха от праха и се насълзиха. За миг остана като вкаменен, чудеше се какво да прави. Спомни си как старейшините са загинали в същата тази крипта преди толкова много години. Скова се от страх при мисълта, че може да бъде погребан жив. Трябваше да се овладее. Макар че държеше Олимпия в прегръдките си, не беше изпуснал свитъка.

— Всички добре ли са? — попита Йоаким. Кръв се стичаше от плитката рана над лявото му око.

Останалите монаси отговориха утвърдително. Зад тях Клийна се изправи на крака. Все още стискаше пистолета.

Няколко камъка се търколиха по стълбата и паднаха в помещението. Чуваше се драцене.

— Още са горе — рече Лурдс. Камъните продължаваха да се сипят в криптата.

— Ще стигнат бързо до нас. — Йоаким се обърна към Лурдс и протегна ръка. — Свитъкът, професоре.

Лурдс неохотно му го подаде. Йоаким го пусна в тубуса и го затвори с восъчния печат.

— Бързо! Нямаме много време — каза той и прекоси помещението до гроба, който се намираше до стената срещу мястото, където бе скрит Свитъкът на радостта. — Професоре, бихте ли ми услужили с лоста си.

Лурдс взе лоста от пода и се приближи до Йоаким. Монахът се наведе над гроба с лоста в ръка.

— Какво ще правиш? — попита Олимпия и застана зад него.

От стълбата заваляха още камъни. Дрезгави мъжки гласове отекнаха в криптата. От време на време през руините проблясваха лъчи от фенерчетата. Лурдс знаеше, че преследвачите им скоро ще нахлуят. — Гибелта на старейшините послужила за урок. — Йоаким мушна лоста в процепа между камъните. Облегна се върху него и хоросанът се напука. Един от излъсканите камъни се вдигна от пода. — Нов изход бил добавен към криптата. Братството вече не разчитало само на секретността.

Слава богу, помисли си Лурдс.

Заедно с двама от монасите той помогна да махнат камъните, които Йоаким изкъртваше. Клийна и Олимпия осветяваха с фенерчетата си уголемяващата се дупка в пода.

След секунди бяха разчистили достатъчно камъни, за да се види обикновенният дъсчен ковчег отдолу. Неприятна миризма на мухъл изпълни помещението.

— Братко, прости ми, че нарушавам покоя ти — тихо рече Йоаким. После хвана едната въжена дръжка, прикрепена към ковчегата. Лурдс сграбчи втората, а двамата монаси — останалите.

— Заедно — рече Йоаким. — Готови! Вдигай!

Тежестта изненада Лурдс. Знаеше, че тялото вътре вече е само изсъхнала кожа и кости, но не беше застанал удобно и не можа да се нагласи както трябва. Гърбът и мускулите на раменете го заболяха от усилието.

Ковчегът се отдели от дупката и докато го измъкваха, се удари в стените. Дупката под каменния под беше дълбока само трийсетина сантиметра. По ковчегата нямаше никакъв надпис, нито име, нито какво е сполетяло мъжа вътре.

Щом ковчегът се изравни с пода, Йоаким го дръпна към себе си и го постави на земята. По негово нареждане го плъзнаха към стената. Йоаким взе от Олимпия фенерчето и освети дупката.

Отворът на тунела изглеждаше невероятно малък. Нямахме място човек да стои изправен и Лурдс се почуди дали има място и да се пълзи.

— Не изглежда достатъчно голям — рече той.

Нова лавина от камъни се изсипа от стълбите и им напомни за опасността.

— Нямаме друг избор — рече Олимпия.

Йоаким ѝ помогна да се спусне в дупката и ѝ върна фенерчето. Тя се поколеба, после легна по корем и се плъзна в тунела.

— Проходът не е направен за удобство — рече Йоаким.

— Тесен е, но има достатъчно място.

— Разбираш, че хората са пораснали на ръст през вековете — рече Лурдс.

— Нямаме време да разширяваме тунела — обади се Клийна.

— Някой може да се заклеци.

— Затова ти ще останеш последен.

— Аз ли? — Лурдс се огледа наоколо.

— Ти си най-едрият тук — рече Клийна. — Ако някой се заклеци, това ще си ти.

Лурдс веднага си даде сметка, че тя е права. Той беше най-висок и най-широкоплещест. Потърси подкрепа, или поне съчувствие, от останалите. Никой не го окуражи.

— Направо прекрасно — измърмори той.

Клийна последва Олимпия в тунела. По заповед на Йоаким останалите монаси бързо скочиха вътре.

— Колко е дълъг тунелът? — попита Лурдс.

— Около петстотин метра — отвърна Йоаким.

— Едва ли някой го е използвал през последните осем века?

Йоаким се спусна в гроба.

— Не. Не сме имали повод да бягаме от криптата досега.

„И сигурно не трябва да питам накъде води“, помисли си кисело Лурдс.

— Знаеш, че от земетресенията тунелът може да се е сринал някъде по пътя.

— Надявам се да не е така. — Йоаким погледна към стълбата, от която се посипаха още камъни. — Професоре, сестра ми винаги е твърдяла, че сте интелигентен човек. Ако смятате, че имате по-голям шанс да оцелеете тук, останете. — Той легна по корем и пролази в тунела.

— Може да запушат тунела след нас — изтъкна Лурдс. — Ако и отпред е преграден, ще сме в гробница.

Явно Йоаким си пазеше дъха за лазенето.

Лурдс изруга, когато осъзна, че се страхува повече от това да не изгуби загадката, отколкото да остане погребан под земята. Скочи в гроба, легна по корем и се промъкна в тунела.

Жилищна сграда „Стоунгус“

Квартал Зейтин бурну

Истанбул, Турция

19 март 2010

Севки седеше на ръба на стола си и се опитваше да улови лицата на мъжете, които дебнеха около „Света София“. Когато успя да се сдобие с изображения на всичките, той се обърна към друг монитор и им изрязва главите, като избираше кадри с пълен анфас или профил.

Софтуерът му беше уникален, смесица от високотехнологични правителствени програми за обработка на изображения, снабдена със специално добавен от него код. Когато не разполагаше със снимка в анфас или профил, я преобразуваше, променяше ъгъла и оставяше програмата да запълни празните места. Не беше идеална, но той беше открил, че му върши добра работа.

Често го наемаха да наблюдава предаване на откуп или размени, за да няма изненади. Или да заснеме кой е бил там, за да отмъстят при нужда.

Щом като изображенията добиха желан вид, той ги пушна в международни системи за разпознаване, в които беше проникнал незаконно. Знаеше, че вероятно ще изгърми някоя от задните врати, които беше изградил в системата, защото качваше осем лица едновременно.

Този път някой щеше да го хване. Надяваше се само да успее да се измъкне с нужната информация, преди това да е станало.

Докато програмите вървяха, той следеше връзките, за да разбере кога защитната стена ще открие фалшивата му самоличност. Едновременно с това наблюдаваше района на църквата. Мислите му бясно препускаха.

Свитък. Заровен и изгубен от стотици години. Колко ли струваше подобно нещо? Въпросът бръмчеше из ума му, но той вече знаеше отговора: достатъчно, за да те убият.

Връзката с Клийна прекъсваше заради камъните наоколо и заглушаващите устройства на преследвачите ѝ. Стържещото дишане, ругатните от време на време и виковете от болка показваха на Севки, че тя е още жива и бяга.

Първото лице замръзна върху монитора, беше разпознато.

От текста под него Севки научи, че мъжът е Корлис Бейкър, сержант от морската пехота, убит по време на сражение в Ирак преди шест години. Бейкър имаше няколко награди за храброст.

После и вторият беше разпознат. Името му беше Закари Стилсън. Също загинал в Ирак преди шест години. Странното беше, че бе убит по време на същото мероприятие, което беше отнело живота и на Корлис Бейкър.

Третият мъж Хенри Марстарс, пак морски пехотинец, бе загинал в същата битка.

Предупредителна икона се появи на екрана и Севки разбра, че е разтревожил пазвантите от другия край на нелегално установената от него връзка. Остави след себе си миш-маш от глупости и фалшиви следи, в случай че успееш да го проследят — което изглеждаше съмнително, — и излезе от сайта.

Облегна се в стола си и с изненада установи, че е плувнал в пот. След ровене в американските военни или корпоративни бази данни винаги беше вир-вода. Тези организации имаха навика да наемат таланти като него.

Независимо колко любопитно или финансово изгодно можеше да бъде, Севки не желаше да изгуби дома си. Беше се трудил здраво, за да купи сградата, и му беше добре тук.

Но беше и играч. А ръкавицата беше хвърлена от „призраците“, които в момента обикаляха около „Света София“.

Продължаваше да следи положението около църквата, но отвори нов прозорец на друг екран и започна да търси данни за военната

операция в Ирак. Обожаваше конспирациите.

*Крипта на старейшините
Подземието на „Света София“
Истанбул, Турция
19 март 2010*

Остри камъни се забиваха в коленете и лактите на Лурдс, докато пълзеше през тесния тунел. Държеше шапката си в ръка, защото не можеше да се провира с нея. Удари си няколко пъти главата в ниския таван. Студенината на земята се просмукваше в костите му и стягаше мускулите му.

Не можеше да вижда през останалите пред него и това доста го тревожеше. Тунелът не беше прав. Ту се спускаше, ту се изкачваше, вероятно за да избегне по-твърдата скала. Проходът беше осеян със следи от инструментите, използвани от копачите.

Лурдс беше сигурен, че кърви от многото малки рани, но не можеше да види в тъмното. Дишаше с мъка и се зачуди дали кислородът е достатъчен за всички. Вероятно усиленото дишане на толкова много хора изпълваше въздуха с въглероден двуокис и щяха да се задушат, преди да стигнат до другия край.

„Това му е лошото да си прекалено образован — скастри се сам. — Винаги можеш да намериш с какво да се плашиш“.

Продължаваше да пълзи, потискайки болката в лактите и коленете — имаше чувството, че малки зъбки се впиват в плътта му. После му се стори, че чува звук от преследване. Мисълта, че убиец може да пълзи в тъмния тунел след него, го изпълни със страх, който бе дори още по-студен от земята наоколо.

— Мисля, че мога да се провра, сър.

Екарт погледна войника, който стоеше най-близо до преградата на стълбите. През дупката, която бяха разчистили, се виждаше само мрак. Хората, които преследваха, бяха изгасили фенерите си или бяха напуснали мястото.

— Действай! — нареди Екарт. — Стреляй по всичко, което се движи!

Мъжът кимна и извади пистолета си.

— Включително и по професора ли?

— Долу е тъмно. Нямах време да разбереш кой, кой е.

— Да, сър. — С пистолет в едната ръка и халогенен фенер в другата, войникът се провря с главата напред през отвора в камарата камъни. Плъзна се с широко отворени крака, за да овладее спускането, но се сурна надолу и бе последван от лавина малки камъчета.

Напрегнат и отегчен, Екарт чакаше и се взираше в мрака.

— Местните бързо идват насам — предупреди го Мейфийлд в слушалките. — Някой се е обадил и съобщил за гърмежи от твоята посока.

— Разбрано — отвърна Екарт. — Поддръжката горе и подкреплението да се изтеглят. Ние ще се опитаме да изкараме професора. — Уебстър нямаше да остане доволен, ако не намереха Свитъка или професора.

В подножието на превърналата се в сипей стълба мъжът се изправи и освети с фенера криптата. Светлината се местеше и променяше, но не бяха дадени никакви изстрели.

Това беше лош знак.

— Чисто е! — провикна се мъжът. — Няма ги тук.

Екарт изруга и се плъзна надолу с краката. Когато се приземи, стана и се изтегли в дъното на помещението, срещу своя човек, в случай че беше заложен капан. Отчаяните хора правят отчаяни неща, а те още не знаеха, кои бяха мъжете, които придружаваха Лурдс.

Помещението имаше вид на обитаемо, но нямаше нито електричество, нито намек за течаща вода. Екарт размаха лъча на фенера към тавана по навик. Повечето хора не поглеждаха нагоре. Войниците бяха обучени да го правят в градски условия.

Видя само каменен таван.

Останалите от отряда се плъзнаха в помещението и се разпръснаха, без да им казва.

— Врата отзад. — Екарт насочи фенера си към тъмния правоъгълник на стената.

— Там съм. — Един от войниците пристъпи напред със зареден пистолет. След секунда беше в стаята. — Чисто е.

— Има ли други? — попита Екарт.

— Не, сър. Не виждам.

— Провери за такива, които не виждаш. Не може просто да са изчезнали.

— Разбрано, сър.

Мъжът, който беше влязъл пръв, спря пред голям правоъгълен предмет на земята. Фенерът му освети дървен ковчег.

— Сър! — извика той.

Екарт отиде при него, огледа набързо ковчега, после отворения гроб в пода.

— Изход?

— Да, сър — кимна мъжът. — Така изглежда.

— Провери. — Екарт освети с фенера си стаята. Нямахме друг начин, по който професорът и приятелите му са могли да се измъкнат. Войниците вече проверяваха за скрити врати.

Мъжът, който беше влязъл пръв, клечеше на дъното на гроба.

— Сър, тук има тунел. Не е много голям, но може да се пропълзи.

— Добре, да видим къде ще ни отведе. Остави си раницата. Само ще те забави. Вземи си фенера, пистолета и допълнителни пълнители. Ще ти вземем нещата. — Екарт се огледа и избра още един дребен мъж. — Кейтър, сваляй всичко и тръгвай с него!

Кейтър свали незабавно раницата си, задържа само пистолета и фенера си. Пропълзя в дупката след другия войник и двамата скоро изчезнаха.

Екарт свали раницата си и я върза на левия си глезен. Пусна я в дупката и се плъзна в тунела.

Лурдс и хората му не можеха да са много напред. Нямаха чак такава голяма преднина. Екарт лазеше, както го бяха учили в армията, на колене и лакти, и скъсяваше дистанция.

Йоаким спря изведнъж. Остра болка прониза Лурдс, когато заби лице в планинарската обувка на монаха.

— Какво има? Защо спря?

— Не знам. И останалите спряха.

Лурдс се извъртя мъчително в тунела и погледна натам, откъдето бяха дошли. Яркочълта светлина проблясваше в мрака.

— Имаме си компания — рече Лурдс.

— Виждам ги. — Йоаким повиши глас. — Олимпия!

— Пътят е препречен — отвърна тя.

Лурдс се отчая. От самото начало знаеше, че може да свърши така, но да го приеме в мрака беше доста по-различно. Не мислеше, че може да излази още петстотин метра на лакти и колене. Предпочиташе да го застрелят.

— Как е препречен? — попита Лурдс.

Светлините зад тях се приближаваха.

— Прилича на стена.

— Не е срутване?

— Не.

— От хора ли е правена?

Олимпия прозвуча ядосано.

— Не виждам следи от сечива.

— Нямах това предвид. Не е ли скрита врата?

— Вече проверих, Томас. Не съм толкова загубена.

— Няма логика. Не биха построили тунел, който води наникъде.

— Лурдс мислеше трескаво, опитваше се да си представи какво би направило Братството, за да заблуди евентуален противник. — Входът се намираще в гроб. Тунелът е предназначен за бягство. — Йоаким, не знаеш нищо за него, така ли?

— Не. Знаеше се за съществуването на тунела, но нищо повече — отвърна той.

— Как ще се спасиш от гроба? — запита се Лурдс.

— Ако си умрял, трябва да чакаш Второто пришествие — отвърна Йоаким. — Когато Исус Христос слезе отново, мъртвите ще се вдигнат от гробовете си и...

— Запознат съм с теологията — прекъсна го Лурдс. После му хрумна идея. — Олимпия, погледни нагоре. Какво виждаш?

Настъпи пауза, Лурдс забеляза, че фенерите се приближават. След малко Олимпия се провикна:

— Нищо. Каменна повърхност.

— Гладка или необработена.

— Гладка.

— Някакви знаци?

— Не виждам... чакай. Има някакъв символ.

— Натисни го към тавана — каза Лурдс. — Това трябва да е врата.

Молеше се да се получи.

Чу се стържене на камък и Лурдс затаи дъх, докато гледаше как светлините се приближават. Не можеше да са много далеч, но в мрака беше трудно да се прецени разстоянието.

— Врата е! — извика Олимпия.

— Побързай! — рече Лурдс.

Измъкваха се един по един, докато лъчите неумолимо пълзяха към тях. Лурдс беше сигурен, че няма да успее. Седна и подаде раницата и шапката си на Йоаким. Сърцето му подскочи от радост, когато разбра, че следващата част от маршрута за бягство е по-широка от първата. Щом отворът се освободи, той се пхна в него, хвана се за ръбовете и се изтегли нагоре с помощта на Йоаким и още един монах.

Светлината се процеждаше отдолу през дупката. Преследвачите им се събираха. Лурдс беше сигурен, че няма да могат да ги спрат задълго.

Погледна към Йоаким и прошепна:

— Знаеш ли къде сме?

Йоаким поклати глава.

— Трябва ни нещо, с което да затворим вратата — рече Лурдс.

— Това ще свърши ли работа? — Йоаким извади от якето си лоста.

— Точно това ми трябва — отвърна Лурдс. Взе лоста, опря единия му край в жлеба на каменната врата и го ритна с все сила. Вратата се затвори.

Тайната врата водеше до отвор в стената в дъното на тунела. Имаше само един път.

Малко по-нататък новият проход също се оказа задънен. Олимпия незабавно взе да претърсва стената, а останалите се заеха с тавана.

— Ето — обади се тя. Насочи фенера си към символа на риба в горния край. — Това сигурно е врата.

От другия край на прохода се чу чукане и блъскане.

— Дайте на мен! — предложи Лурдс.

Направиха му път и той застана до вратата. Прокара лъча на фенера си по нея, но не видя процепи или някакъв белег, който да

подказва, че наистина е врата.

— Открих нещо — рече Клийна. Сочеше с фенера си към малък квадрат на нивото на очите върху стената отдясно. — Прилича на рисунка, но е покрита с прах. — Избърса дебелия слой прах, за да се види изображението.

— Не е рисунка — отвърна Йоаким, — а мозайка.

Лурдс я огледа отблизо и се съгласи, че е мозайка. Беше направена от малки цветни камъчетата и представляваше тринайсет души, седнали на маса.

— Тайната вечеря — възкликна Йоаким благоговейно.

Лурдс натисна мозайката, но нищо не се случи. Насочи лъча на фенера си към стената.

— Проверете стените. Трябва да има още нещо. — После спря и се върна при мозайката. — Тайната вечеря. Така е била наречена от източноправославните християни. Павел е първият апостол, който я описва.

— В „Коринтяни I“, 11,23–26 — съгласи се Йоаким.

— Да. — Лурдс коленичи до мозайката. — Около тази вечеря са възникнали много легенди и митове. Бокалът, с който поднасяли виното, е припознаван от някои като Светия граал, него тръгнаха да дирят крал Артур и рицарите на Кръглата маса. Предполага се също, че това сложило началото на евхаристията, споделянето на „кръвта и тялото“ Христови.

— Да, но какво общо има това с отварянето на вратата? — попита Олимпия.

Лурдс се усмихна самоуверено.

— Къде в православните църкви очакваш да откриеш изображението на „Тайната вечеря“?

Йоаким коленичи до него и също започна да опипва стената.

— Над светите двери.

— Да. Наричат ги още „царски двери“ или „красиви порти“. — Лурдс прокара пръсти по камъка. След малко усети, че има леко издаден мотив. Насочи лъча натам и избърса насъбралия се прахотляк. Усилията му бързо разкриха още три малки мозайки. Едната беше на мъж с ореол над главата.

— Светият дякон — обясни Лурдс. — Обикновено това е свети Стефан, свети Лоренцо или някой от останалите.

Втората мозайка изобразяваше гравирана врата, която изглеждаше като позлатена.

— Красивите порти — рече Йоаким. — Вратата, през която влиза Христос.

— Руската православна църква ги нарича „Червените двери“ — поясни Лурдс. — Но значението е едно и също.

Третата мозайка изобразяваше крилат ангел.

— Архангел Михаил? — попита Йоаким.

— Или архангел Гавраил — отвърна Лурдс и повдигна рамене. — Може и да е друг от архангелите.

— Какво значи това? — попита Клийна.

— Красивите двери — обади се един от монасите — са символ на покаянието, което вярващите не бива да забравят. Напомня им, че грехът отделя човека от господ.

— Последното, от което се нуждаем в момента, е урок по вероучение — изръмжа Клийна. — Ако не успеем да намерим бърз начин да се измъкнем оттук, ще ви въведат грубо при всевишния.

— Моля ви, не се отнасяйте с неуважение към Божиите творения — отвърна монахът.

— Мисля, че разполагаме с изход — намеси се Лурдс. — „Тайната вечеря“ е над вратата. Залагам живота си на това.

— Ще се наложи — отвърна Олимпия.

— Явно са ни предоставени три избора — продължи Лурдс необезпокоявано. — Както съм готов да се обзаложа, че една от мозайките отваря вратата, така съм готов да се обзаложа и че другите две може да я заключат завинаги.

— Защо? — попита Йоаким.

— За да предпазят онова, което се намира от другата страна.

— Какво е то според вас?

— Друга следа към Свитька на радостта. — Лурдс посегна към трите мозайки.

Йоаким сграбчи ръката му и попита:

— Какво правите?

— Отварям вратата.

— Шансът е едно към три.

— Не и ако имаш вяра и познаваш малко Църквата — отвърна Лурдс с усмивка. — Коя врата би избрал ти?

Чукането по затворения вход придоби различно звучене. Преследвачите им не се занимаваха с логика, бяха решили да използват груба сила. Каменната врата нямаше да издържи дълго.

Йоаким се поколеба за миг.

— Две от три. Вратата на светия дякон или на ангела?

— Защо? — попита Лурдс.

— Защото това са вратите, използвани от духовенството. — Йоаким пусна ръката му.

Лурдс натисна мозайката със светия дякон и тя леко потъна няколко сантиметра в камъка. В стената се чуха резки изщраквания, докато грубите езици на ключалката се приберат.

Част от стената се плъзна назад и се показа нов проход. Лурдс ги поведе напред. Щом като всички влязоха в тунела, той натисна един лост и плочата се плъзна обратно на мястото си.

След известно време Лурдс откри още една врата. Този път нямаше загадка. Отвори я и се озоваха в малка пещера. Вляво имаше отвор, от който се виждаше осеяното със звезди небе.

След по-малко от минута се озоваха при гърлото на покрита с увивни растения пещера, която гледаше надолу към „Света София“. Около църквата имаше няколко полицейски коли.

— Хубаво е да се види, че не всичко е минало незабелязано — отбеляза Лурдс. — Но ми е неприятно, като се сетя за всичките книги, цялото познание, което може да сме загубили вече.

— Полицаяте сигурно не знаят как да открият тунела — отвърна Йоаким. — Може да са дошли заради заплахата отгоре.

— Дано да е така! — Лурдс си свали шапката и клекна да си почине за секунда. Въздухът в пещерата беше по-топъл от този в тунелите. Огледа се наоколо.

От безбройните кутийки от бира и старите принадлежности за лагеруване ставаше ясно, че пещерата е любимо свърталище и на местните младежи.

— Местно любовно гнезденце? — попита Клийна.

— Едно от многото — отвърна Олимпия. — Около града е пълно с пещери.

— Да разбирам ли, че го знаеш от опит? — заяде се Клийна.

Олимпия се намръщи и понечи да ѝ отвърне.

— Май е по-добре да се съсредоточим върху оцеляването ни — прекъсна я Лурдс. — Явно доста хора знаят за Свитька на радостта и го искат. Има опасност да го изгубим.

Без да каже нито дума, Йоаким извади кожения тубус, подаде го на Лурдс и рече:

— Вие ни спасихте живота. Всичко това, пещерата на старейшините, проходите беше ново за вас. Сестра ми вярваше, че ще откриете Свитька на радостта, макар че не знаеше какво точно търсим. Сега, след всичко сторено от вас, ще бъда глупак — нещо повече, ще бъда безотговорен, — ако не ви засвидетелствам същото доверие.

Лурдс знаеше колко много струва това признание на Йоаким. Пое свитька с лявата си ръка и подаде дясната на монаха.

— Това ми е работата, Йоаким. Ако има някой по-добър от мен, не го познавам. Ако има начин да се добера до отговора на това, ще ти го намеря. Обещавам.

---

[1] Фина гладка хартия, която имитира пергамент. — Б.пр. ↑

21.

*Централен бизнес квартал
Икономическият град на крал Абдула
Саудитска Арабия
24 март 2010*

В мрака на утрото Уебстър стоеше в хотела небостъргач, зареял поглед към морето отвъд града. До зазоряване имаше по-малко от час, но той знаеше, че насилието, което чака да помете земята, ще изпревари слънцето.

И той беше точно там, където искаше да бъде: в окото на приближаващата буря.

Последните пет дни обаче не бяха минали съвсем безпроблемно. Лурдс и Братството на Свитька на радостта бяха изчезнали в Истанбул. Въпреки всички усилия на Екарт от тях не беше останала нито следа.

Уебстър знаеше, че професорът и новите му съмишленици са останали в рамките на града. Ако Свитькът на радостта попаднеше в ръцете им, вицепрезидентът беше сигурен, че ще разбере. Щеше да усети заплахата, така както усещаше обещанието за надвисналото насилие, което се канеше да погълне Саудитска Арабия.

Отпи от скоча, разреден с вода, и погледна към телевизора в ъгъла на стаята. Разполагаше със собствена сателитна чиния, която го свързваше със западните новинарски канали, а не само с пропагандата, която принц Халид позволяваше в ефира на местните телевизионни станции.

Американските мрежи и „Би Би Си“ отразяваха усиленото военно присъствие по границите на Близкия изток. През последните няколко дни регионът се беше превърнал в буря с барут. Една искра щеше да вдигне всички във въздуха и светът щеше да се запъти към огнен ад.

Уебстър възнамеряваше да осигури искрата.

Развеселен, той прехвърли новинарските канали. Видеорепортажи, стари и нови, показваха въоръжени пехотни части,

самолети и войници в пълна бойна готовност. Израел беше подозрително мълчалив, но не по-малко усърден. Индия, Пакистан и Китай бяха засилили граничната си охрана.

В Ирак и Турция американските сили също бяха готови. В Залива се бяха строили военни кораби и поддържаха непрекъснатата връзка.

Уебстър беше безмерно доволен. Трябваше му само Свитъкът на радостта, за да довърши нещата и да си осигури окончателната победа.

— Още ли си буден? — попита Вики Деанджело.

— Дремнах малко — призна Уебстър. — Но не мога да спя добре. Имам прекалено много работа.

Вики седна на леглото и придърпа чаршафите към себе си. Само овалът на лявата ѝ гърда се виждаше и Уебстър беше съвсем сигурен, че тя отлично знае какво показва и какво крие. Стройните ѝ бронзови крака бяха кръстосани, но чаршафът покриваше скута ѝ.

Тя се усмихна.

— Мислех, че съм те изтощила.

— Постара се.

Вики повдигна сладно вежди.

— Това похвала ли е, или предизвикателство?

— Вероятно по малко и от двете.

— Ще дойдеш ли тук, или аз трябва да дойда при теб?

Уебстър не отговори.

Вики отметна чаршафите и се изправи, разкривайки пълния си блясък. Беше красива, с алабастрова кожа и тяло, оформено от безмилостни упражнения и уменията на надарен пластичен хирург. Не беше останал нито един недостатък.

Тя прекоси стаята като кралица, изпълвайки всеки сантиметър от пространството с неоспорима похот. Тя беше изкусителка от Стария завет, сирена, която можеше да прелъсти царе и герои, и Уебстър не можеше да не се възбуди при вида ѝ и обещанието, което носеше.

Когато се приближи до него, Вики обви лявата си ръка около врата му и взе чашата с дясната. Глътна на екс останалия скок, после притисна огнените си устни към неговите. Той я вдигна и се извърна така, че да я опре с гръб към стената.

Като извиваше страстно тялото си, той проникваше в нея отново и отново. Тя наведе глава и покри лицето му с целувки. Притискаше се

към него и викаше, щом свършеше, отново и отново. Накрая и двамата притихнаха.

Вики бавно се съвзе. По бузите ѝ се стичаха сълзи от удоволствие и болка. Въпреки адреналина и желанието, които изпълваха очите ѝ, Уебстър видя в тях и страх.

— Никога не съм чувствала подобно нещо — задъхано каза Вики.

— Знам — отвърна ѝ Уебстър.

— Ужасно си самоуверен, нали?

— Имам ли причина да не съм? — подразни я той.

— Не, никаква. — Вики го целуна. — Трябва да призная, че очаквах да ме отблъснеш, когато дойдохме тук.

— Вече няма нужда да се преструвам на опечален вдовец. — Уебстър отново я целуна.

— Преструвал ли си се?

— Не. Обичах жена си. — Беше сигурен, че тъкмо затова му беше отнета. Загубата ѝ беше едно от малкото препятствия в неизменно успешния му живот. Но сега плановите му най-сетне щяха да се осъществят. Можеше да си позволи да се позабавлява малко. Той отново се извърна към нея и я вдигна.

Тя с готовност разтвори крака.

Нищо не можеше да го спре. Нямахше да го позволи.

Офисът на „Оушънвю“

Квартал Еминьоню

Истанбул, Турция

24 март 2010

— Искаш ли чай?

Лурдс вдигна глава от бележките, които си беше водил предната нощ, все още уморено се мъчеше да ги разбере. Беше имал план за атака, по-скоро догадка, но тя бе започнала да се оформя, преди той да сложи глава на масата и да заспи.

Олимпия стоеше пред бюрото му и изглеждаше уморена колкото него. Заедно с монасите бяха преглеждали книги, които бяха взели от местни библиотеки и университета, или купили от „Кагалоглу“, улицата на книжарниците и издателствата.

Успяха да съберат някои факти, но това не помогна за превода, с който Лурдс се мъчеше. Клийна стоеше при него да го пази, но явно не беше особено доволна. Лурдс се зачуди отново какво я кара да стои при тях, след като сама се беше убедила колко опасно е това.

— С удоволствие бих изпил чаша чай — каза той.

— Ами закуска?

— Имаме закуска?

— Ходих на пазар сутринта — обясни Олимпия. — Нищо кой знае какво, колкото да залъжем глада.

— Закуската силно ме заинтригува.

— Добре. Защо не си вземеш един душ и ще излезем да закусим на балкона. Слънцето току-що изгря и времето е идеално за ранно похапване.

— Наистина нямам време да...

— Томас — нежно го прекъсна тя и обгърна лицето му с ръце, все едно беше дете. — През последните четири дни стигна до пределите на човешката издръжливост. В момента си се забил в една точка и не виждаш нищо встрани. — Тя му се усмихна. — Вземи си душ. Закуси с една красива жена. Почини си. Дремни. После погледни свитъка с отпочинал поглед.

— Имаш право.

— Разбира се, че имам право. — Тя се наведе да го целуне. При това нежно докосване той си даде сметка, че беше пропуснал да сподели леглото ѝ през последните четири дни.

Голяма ваканция, помисли си тъжно.

Олимпия го погледна и се усмихна.

— Май трябва да си вземеш и студен душ.

— Или — предложи Лурдс, като взе ръката ѝ в своята и започна да целува пръстите ѝ — ти можеш да дойдеш под душа с мен.

— И кой ще ти приготви закуската?

— Когато се върнем, чисти и доволни, ще ти помогна.

— Нали разбираш, че ако ни хванат, брат ми ще бъде покрусен.

— Подозирам, че ще трябва много повече от това, за да бъде покрусен брат ти.

Олимпия се поколеба само за миг; после кимна и го хвана за ръката.

Офисът на „Оушънвю“ някога беше приютявал външнотърговска фирма. Лурдс не беше научил цялата история от Йоаким, но главното изглежда беше, че дейността бе приключила внезапно.

Няколко дупки от куршуми и подозрителни на вид петна украсяваха стените и пода на два от задните кабинети. Лурдс умишлено избягваше да влиза там. Не вярваше в призраци, но не искаше да рискува с отрицателната енергия, която можеше да е останала.

Каквато и дейност да се беше извършвала в офисите, компанията беше добре оборудвана. Освен заседателната зала, където работеше Лурдс и която гледаше към крайбрежието и „Света София“, имаше още пет по-малки офиса, две бани — едната с малка душкабина и кухня. Монасите бяха донесли обикновени спални чували и кухненски съдове.

В момента офисите се даваха под наем. Лурдс не знаеше дали Йоаким се беше разбрал със собствениците или просто са се самонастанили. В крайна сметка нямаше голямо значение. Нямаше — не можеха — да останат дълго.

Освежен от душа, Лурдс помогна на Олимпия да приготви закуска от хляб, пресни плодове, сирена и наденички, които беше купила от пазара. После излязоха на балкона с кана тъмно турско кафе.

През последните дни някой — и Лурдс подозираше, че това бе Олимпия — беше донесъл стара маса и пет различни стола на малкия балкон с изглед към морето.

— Изненадана съм, че кучето ти пазач не се е появило още — каза Олимпия.

Лурдс се загледа във водата и крайбрежните ресторанти.

— Не смяташ ли, че си малко несправедлива към нея?

— Тя насила се вмъкна в групата ни.

— Може би.

— И то само защото провали първоначалното отвличане за Кайин и хората му.

— Доколкото си спомням, тя ме спаси от Кайин.

— Чак след като те отведе при него.

Лурдс не можеше да го оспори.

Намаза хлебчето с масло и го изяде замислено. Умът му още вреше от всички символи, които беше изучил през последните няколко

дни. На няколко пъти му се беше сторило, че добиват смисъл, после смисълът му се изплъзваше.

— Малкото приятелче в ухото ѝ също е проблем — отвърна Олимпия. — Откъде да знаем дали можем да му имаме доверие?

— Откъде знаеш, че е мъж?

Олимпия го изглежда.

— Моля те. Личи си по държанието ѝ. Повярвай ми.

— Добре, вярвам ти.

Олимпия вдигна подноса, приборите и чашата и излезе, без нито дума повече.

Лурдс въздъхна уморено. Явно имаше два езика, които в момента не разбираше. Отпи от кафето си и долови раздвижване с периферното си зрение. Първоначално си помисли, че Олимпия се връща, но се оказа Клийна.

Младата жена имаше само две препечени филийки, грозде и парче пъпеш в чинията. Червената ѝ коса беше хваната на опашка.

— Възнамерявате ли да ходите някъде през следващия един час? — попита тя.

— Не възнамерявам. Защо?

— Трябва да изпълня една поръчка.

Подозрение помрачи мислите му и той разбра, че го е прочела върху лицето му.

Клийна се усмихна и вдигна вежди.

— Нямате ли ми доверие?

— Имам ти — отвърна ѝ Лурдс. — Доколкото мога.

— Толкова, колкото и на гаджето ви?

— Тя не ми е...

— Може друг да не е забелязал, че се измъкнахте заедно от душа преди броени минути, но аз ви видях. — Отхапа от пъпеша и сок се стече по брадичката ѝ.

— В интерес на истината, мисля, че само аз ти вярвам.

— Сигурно. — Клийна погледна бележките, които стояха до чинията му. — Още ли не сте разгадали свитъка?

— Не, не съм.

— Вярвам във вас — отвърна простичко тя.

— Каква е поръчката ти? — Лурдс отхапа парче от пъпеша и усети сладостта му.

— Трябва да отида някъде.

— Къде?

Клийна тъжно му се усмихна:

— Изчерпа ли ви се доверието, професоре?

— Явно е станало дефицитна стока напоследък. От четири дни си с нас, но си най-мълчаливата от всички.

— Аз съм затворен човек.

— Затворените хора не налагат приятелството си на другите, като им опират пистолет в челото.

Клийна се усмихна.

— Трябва да признаете, че е много по-ефективно и дава по-бързи резултати.

— Предпочитам хората, които правят нещата по бавния начин.

— Невинаги има време.

— Искаш много, а даваш съвсем малко.

— Може би ви давам повече, отколкото подозирате.

Лурдс си пое дълбоко дъх.

— Стигаме до критичен момент в нашето партньорство. Явно имаме трудности с доверието, така че може би е време ти да започнеш да ми се доверяваш.

— Забравяте ли срещу кого сте изправен, професоре? Преследва ви армия от призраци, като съдя от „привиденията“, които бродят от Ирак. От друга страна, ви преследват Кайин и неговите хора. После идват и монасите.

— Те са на моя страна.

— За момента. Но не забравяйте: те не ви казаха всичко в началото. Гаджето ви — също. Според моята вяра спестяването на истината още се смята за лъжа. Щом като няма да вярвате на мен, направете си услуга и не вярвайте и на тях.

Преди Лурдс да успее да отговори, тя вдигна чинията си и кафената чаша и излезе. Той стоеше на сянка в прохладната утрин и я гледаше как се отдалечава. Не знаеше дали да се страхува от нея или за нея.

— Къде да спра, госпожице?

Клийна откъсна поглед от морето и огледа редицата магазини и барове от лявата страна на улицата. На доковете имаше круизери и туристите се вихреха наоколо с пълна сила. Амбулантните търговци хвалеха стоката си от входове и колички. Из уличките имаше малки сергии под чергила.

Повечето хора трудно биха се ориентирали в обстановката, но Клийна се надяваше, че тя ще ѝ осигури лесен начин да изчезне, ако се стигнеше дотам.

— Тук. — Тя посочи едно интернет кафе с реклама от войнствени работи, направени от неонов светлини. Витрината беше покрита с имена и плакати на известни игри.

— Разбира се, госпожице, веднага — Шофьорът премина през две платна — за малко не удари друго такси, което се движеше прекалено близо отзад — и се плъзна до бордюра.

Клийна остави на мъжа хубав бакшиш, но не чак такъв, че да я запомни, и слезе. Вля се в тълпата и се огледа.

— Севки — рече тя.

— Никого не съм видял още. — Той звучеше уморено и тя се почувства ужасно, че иска толкова много от него.

— А от монасите?

— Никой.

— Не мисля, че ме оставят да се движа сама, защото ми имат доверие.

— Вероятно си мислят, че ще ги вкараш в капан.

Клийна се ухили при тези думи. Мисълта, че монасите се страхуват от нея, я погъделичка приятно. Надуваха се и се правеха на много праведни.

Но не тях искаше да вкара в капан.

— Скоро ще видиш някого. Само не ме изпускай от поглед.

— Никога. Но да знаеш, че не съм съгласен с начина ти на действие.

— Пак ли? — Клийна дръпна вратата на интернет кафето и влезе в мрака. Свали си слънчевите очила и огледа внимателно огромното помещение.

Редовните клиенти бяха заели повечето от трийсетте или четирийсетте компютъра, разположени вътре. Почти всички играеха

онлайн или сърфираха из порносайтове. Понякога правеха и двете едновременно.

— Да, пак — отвърна Севки. — Не ме послуша предишните няколко пъти.

— Не бяха няколко. — Клийна се приближи до администратора и поиска компютър. Показа една от фалшивите си лични карти, които Севки ѝ беше уредил, и плати с английски лири.

— Но бяха достатъчно — възпротиви се Севки. — Не си от лигата на хората, с които си играеш.

— Бях въввлечена във всичко това. — Клийна седна на масата и вкара картата, която ѝ бяха дали, в четеца на данни. Компютърът се включи и ѝ позволи достъп. — Ако зависеше от мен, още щях да играя в нисшата лига.

— Знам.

— Това не са хора, които просто ще те оставят да изчезнеш, след като всичко приключи. Наясно си с това. — Севки въздъхна.

— Наясно съм. Мога само да вдигна мизата. Направихме същото, когато ти направи погрешна крачка с руската мафия. — Не ѝ беше приятно, че повдига въпроса, но нямаше друг избор.

— Знам, още съм ти задължен за това.

— Не, не си. — Клийна пое дълбоко дъх. — Но сега имам нужда от помощ. Не мога да го направя сама. Ако аз не мога да бъда в безопасност, искам поне сестра ми да е.

— Ще бъде. На компютъра ли си?

— Да.

— Тогава иди на този IP-адрес.

Клийна го направи и свали всички програми и приложения, които Севки беше качил там. Компютърът възнегодува за миг, после предупредителният прозорец на защитната стена замлъкна и се затвори. За секунди Севки го върза към своя.

— Готови сме — каза той след миг.

Стомахът на Клийна се сви от напрежение. Тя хвана телефония апарат на масата и го включи в юесби порта. За секунди интернет телефонната връзка беше установена.

Набра номера, който ѝ беше даден, после се облегна назад, за да има видимост към предната и задната врата. Ако беше права, а тя беше убедена, че е, нещата щяха да се случат много бързо.

Трябваше само да се погрижи да не се случат на нея.
Телефонът извън.

Специалният агент на ЦРУ Джеймс Доусън чу пронизителното звънене на телефона на нощното шкафче в хотелската си стая и вдигна ръка към младата жена, която го беше възседнала. Тя престана с бясното извиване, но продължи с леко поклащане, което го държеше до ръба.

Той погледна номера, беше непознат. Имаше само един човек, който можеше да му се обади от номер, който го нямаше в телефона му. Той самоуверено отвори капака и прокара свободната си ръка по изпотеното гладко тяло на младата жена върху него.

— О, госпожице Маккена! — поздрави Доусън. — Вече почти ви бях отписал.

— Горилите ви в „Света София“ за малко да се престараят с работата — рече тя.

Доусън беше искрено озадачен.

— Не знам за какво говорите.

— Не мислех, че ще знаете. Но атаката им породила проблем.

Част от самоувереността на Доусън се изпари.

— Професорът добре ли е?

— Добре е. Засега. Въпреки че наемниците ви се опитаха да го очистят.

— Налага се да възразя, госпожице Маккена. Не знам за какво говорите. — Доусън нямаше представа какво искаше да каже, но тя звучеше ужасно самоуверено.

— Казаха ли ви, че професорът намери свитък?

Това привлече вниманието му.

— Какъв свитък?

— Не мисля, че е същинският — продължи тя. — Всички тук изглеждат леко разстроени, че той още не се е появил. Но са убедени, че професорът скоро ще го намери.

— Добре. Когато го направи, вие ще бъдете извън играта. Както и сестра ви.

— Сестра ми вече е извън играта.

Доусън се ухили.

— Знам, че сестра ви изчезна. Но разполагам с огромен брой хора, които наистина ги бива да откриват бегълци.

Гласът ѝ стана по-суров.

— Не бих го правила на ваше място.

— Вие наистина представлявате заплаха — отвърна Доусън, — но никога няма да сте в състояние да изпълните някоя от заканите си. — Той замълча. — Защо ми се обаждате сега?

— Да преговаряме.

— Нямайте какво да ми предложите.

— Знам къде е професорът и първият свитък.

— Но не знаете къде е същинският.

— Щом заловите професора и свитъка, който има в момента, ще успеете да го откриете.

— Какво искате в замяна?

— Прекратяване на огъня помежду ни. Сделката е следната: аз ви давам професора и първия свитък, вие забравяте за сестра ми и за мен.

Доусън си погледна часовника. Беше минало достатъчно време, за да могат хората, които проследяваха обажданията до този телефон, да засекат местоположението ѝ.

— В момента съм зает — отвърна Доусън и се усмихна на младата жена. — Мога ли да ви звънна?

— Предпочитам аз да ви се обадя.

— Добре. Обадете ми се след час. — Спокойно затвори телефона и той звънна незабавно. — Кажете ми, че сте засекли мястото.

— Засякохме го. Едно интернет кафе на пристанището. Изпратихме отряд.

— Кажи им да изчакат. Не искам да ги види, преди да е станало късно. Никой да не предприема нещо, докато не наредя. Ясно ли е?

— Да, сър.

Доусън затвори телефона и отново го постави на нощното шкафче. Протегна се към младата жена. Вместо да го разсее, телефонният разговор беше засилил желанието му. Нямаше търпение да докаже на Клийна Маккена, че той е най-опасният мъж, който някога се е изпречвал на пътя ѝ.

Клийна се втренчи в компютъра.

— Достатъчно дълго ли го задържах?

— Да — обади се Севки в ухото ѝ. — Успях да проследя сигнала до Съединените щати. Трудно беше, защото използват много сателитни превключвания. Правителствена работа, здраво шифрована.

— Разбрах. Явно трябва да съм впечатлена.

— За жалост не си достатъчно наясно, за да се впечатлиш от това, което току-що направих — въздъхна Севки.

— Е, кой е?

— Централното разузнавателно управление, ако трябва да гадая.

Вълна от ужас разтресе Клийна. Подозираше го, но да го чуе изречено на глас беше плашещо. По време на оръжейните сделки понякога се беше сблъсквала с агенти и винаги зарязваше всичко и бягаше.

— Не са хора, с които искаме да си играем — изтъкна Севки.

— Знам.

Той изруга тихо.

— Но въпреки това ще го направиш.

— Този тип заплаши сестра ми. Сигурно той я е ударил. Няма да го позволя. — Завладя я ледено спокойствие.

Севки изруга отново, този път по-разпалено.

— Е, ще имаш тази възможност. Приключих с проследяването на всички връзки. Този човек е тук, в града.

Обзелата я параноя, допълнително усили страха ѝ.

— В Истанбул?

— Да. Хората, които осигуряват комуникациите му, са доста умни и ако не бях толкова добър, нямаше да го открия. Но го открих. Той е в града. Обзалагам се, че скоро ще имаш компания.

— Тук всичко готово ли е?

— Разбира се.

Клийна скочи от стола и се запъти към задната врата. Севки вече я беше инструктирал как да се измъкне от сградата, без да я видят.

— Периметърът е осигурен.

— Да. Ако е възможно, искам мишената жива. Нараняванията в случая са под въпрос. Но искам жертвата да може да отговаря на

въпроси.

— Разбрано, сър.

Настанил се на седалката до шофьора в джипа, паркиран на две пресечки от интернет кафето, Доусън държеше пистолета в скута си и наблюдаваше действията на ударната група.

Той взе сателитния си телефон и се обади на друг номер. Когато му вдигнаха, рече:

— Сър, в изходна позиция сме.

Вицепрезидент Уебстър не се поколеба:

— Заловете мишената. Искам да говоря с професор Лурдс.

— Да, сър. Ще ви се обадя, щом хванем втората мишена.

— Направете го. Успех! Настъпиха много опасни времена за всички ни.

Доусън никога не го беше чувал да говори с толкова мрачен тон. Представи си как вицепрезидентът е малко или много изоставен зад вражеската линия в Саудитска Арабия. Напрежението в тази част на света продължаваше да расте, а уличните престрелки и гражданското неподчинение се разпростираха като подпалена трева.

— Добре ли сте, сър? — попита Доусън. Ако вицепрезидентът кажеше, веднага би зарязал мисията в Истанбул и би тръгнал да го спасява.

— Не се тревожи за мен — отвърна Уебстър. — Добре съм. — Гласът му се усили. — Ще бъдем обсипани със слава. Повярвай ми.

Доусън се поколеба, изобщо не беше сигурен за какво говори вицепрезидентът. Но долови убеждението в думите му. Залозите, каквито и да се окажеха, бяха огромни. На Доусън му се искаше да може да разбере каква е връзката между събитията в Саудитска Арабия и Истанбул. Доколкото знаеше, никоя друга американска разузнавателна служба не се интересуваше от професор Томас Лурдс.

— Вярвам ви, сър — отвърна Доусън.

— Добре, защото ще трябва, да си имаме доверие през следващите няколко дни — отвърна му Уебстър.

— Какво искате да кажете, сър?

— Скоро, Джими. Всяко нещо с времето си. Планирам всичко от много отдавна. Залови Лурдс и ми го доведи.

— Да, сър.

Вицепрезидентът затвори телефона, но преди това Доусън чу взривовете в далечината. От новинарските репортажи знаеше, че насилието в Саудитска Арабия ескалира.

Саудитската армия беше мобилизирана и започваше да се разполага в големите градове. Но усилията и не бяха достатъчни, за да попречат на шиитските терористи или бунтовници — както ги наричаха някои от местните новинарски станции — да отвърнат на удара. Шиитите избираха за мишени американски или европейски компании, както и саудитски правителствени сгради. Няколко петролни полета горяха и международните инвеститори заплашваха да предприемат ответни действия.

Слушалката в ухото на Доусън избръмча.

— Администраторът разпозна мишената — рече агентът в кафето.

Доусън погледна към него.

— Виждаш ли я?

— Не, сър. Няма я на нито един от компютрите.

— Но е била там?

— Със сигурност. Момчето я разпозна.

— Тогава къде е? — Гневът му нарастваше.

— Не знам, сър. Гледаме.

Доусън изруга.

— Не гледайте, а я намерете. — Той свали предпазителя от пистолета си и отвори вратата.

Останалите от отряда се изсипаха в сградата отсреща.

Шофьорът на Доусън също слезе и застана до него. Беше млад, силен мъж с черни слънчеви очила, които го караха да изглежда като шпионин. Той се завъртя и издърпа пистолета си изпод сакото. Доусън не знаеше какво е привлякло вниманието му, но се обърна заедно с него.

Клийна Маккена се нахвърли върху тях с бързината на дебнец хищник. Стреля с електрошоков пистолет по шофьора. Двете стрелички се забиха в гърдите му и освободиха заряда си. Шофьорът се разтресе за миг и се свлече на земята.

Клийна вече се беше приближила до Доусън. Електрошоковата палка се разгъна с плътно щрак! Доусън инстинктивно извади

пистолета си, за да стреля. Така и не успя. Жената удари с палката дясната му китка.

Доусън почувства невероятна болка и ръката му изтръпна, а пистолетът падна от бездвижените му пръсти.

Той посегна към Клийна с другата си ръка, а тя му се усмихна и удари и нея с палката. Преди той да успее да превъзмогне болката, тя стовари палката върху чатала му. Когато Доусън падна на колене, Клийна го удари още веднъж, този път по врата.

Зави му се свят от силната болка. За малко да припадне. Съдържанието на стомаха му се надигна и прогори гърлото му, после изригна през устата му и се разплиска по тротоара. Беше прекалено слаб, за да вдигне ръцете си от повръщаното.

Спокойно, сякаш имаше цял ден на разположение, Клийна отвори вратата от другата страна на шофьора. Притисна палката в гърлото на Доусън в задушавача хватка и го накара да седне на седалката.

Тя приклекна до шофьора и бързо извади ключовете за колата от джоба на панталоните му. Това, че знаеше в кой джоб са, подсказа на Доусън, че ги е наблюдавала как слизат от колата.

Срещата беше капан.

Мислеше си, че ще я надхитри, а сам се беше наврял в него. Опита се да размърда ръце, да се раздвижи, но само удвои болката и за малко щеше да изгуби съзнание. Беше безпомощен.

Клийна се пъхна зад волана, запали двигателя и си закопча колана.

Погледна към него, очите ѝ бяха студени.

— Ако пробваш нещо, ако ме излъжеш, ще те убия. Вече ти го дължа, задето си ударил сестра ми.

Доусън се изкашля с усилие, докато тя се включваше в движението.

— Но аз не съм...

Тя го цапардоса с опакото на дланта си, без дори да го поглежда. Устните му се цепнаха и вкусът в устата му стана солен.

— Недей! — изръмжа тя. Хвана изтръпналата му дясна ръка и я вдигна. — Виждаш ли ожуленото?

Доусън си спомни пътуването до Бостън.

— То ми казва, че неотдавна си ударил някого. Ако се опитваш да ме убедиш, че не е било сестра ми, напразно се хабиш. Сериозно ти говоря. Убийството ти няма да ме вкара в по-голяма беда, отколкото вече съм.

Доусън ѝ вярваше, облегна се на седалката с надеждата да изпадне в несвяст. Жената си я биваше. Но кражбата на колата беше грешка. Щеше да го разбере. Съвсем скоро.

И той беше категорично решен да я убие.

22.

Офисът на „Оушънвю“

Квартал Еминьоню

Истанбул, Турция

24 март 2010

Лурдс пиеше бира на балкона, гледаше синьо-зеленото море и се опитваше да подреди мислите си. Тялото му си почиваше, но умът му се въртеше като дервиш. Беше разчел свитъка. Дори беше сигурен, че е разбрал къде е скрит Свитъкът на радостта.

Това, което най-много го притесняваше, беше предназначението на Свитъка на радостта.

След като откри изгубената Атлантида, Лурдс не мислеше, че нещо вече може да го шокира или изненада. Беше едновременно разтревожен и успокоен, когато разбра, че не е така. Но потенциалната цена на това радостно откритие можеше да се окаже опустошителна.

„Съдбата на света — мислеше той. — Преди имаше много по-драматично звучене и не беше чак толкова плашещо“.

Беше уплашен. Поне когато не се насилваше да отхвърли изцяло преданието, което свитъкът разкриваше.

Бирата му свърши и понеже стомахът му се беше свил, той взе бутилката, стана и влезе обратно в офиса.

Йоаким и Олимпия седяха в кухнята и разговаряха на чаша чай. Даваха си вид на спокойни, но Лурдс забеляза напрежението им.

Те го погледнаха с очакване.

Очите на Олимпия светнаха.

— Разгадал си го. — Гласът и беше тих. — Познавам този поглед.

— Да — отвърна Лурдс. — Разчетох езика.

— Знаеш къде се намира Свитъкът на радостта? — попита Йоаким.

— Мисля, че да.

Олимпия го изгледа изпитателно, поклати глава и доби притеснен вид.

— Не си го разчел сега. Разчел си го преди известно време, нали? Лурдс отвори хладилника и извади още една бутилка бира. Опря се на барплота, отвори я и отпи.

— Приключих с превода преди близо час — отвърна той.

Лицето на Йоаким помръкна от гняв.

— Защо чака досега, за да ни кажеш?

— Нуждаех се от време, за да обмисля нещата. Сам. Непредубедено.

— Кайин и хората му може да са...

— Наистина ли мислиш, че могат да открият Свитька на радостта? — прекъсна го Лурдс. — Наистина ли мислиш, че знаят повече от вас? Вие със сигурност не го открихте.

Йоаким се въздържа от коментар и от усилието устните му побеляха.

— И без това сега не можем да го вземем — рече Лурдс. — Ще трябва да изчакаме до довечера.

— Защо?

— Там, където се намира, през деня е пълно с хора. Достатъчно опасно е да се иде и нощем.

— Къде е той? — Гласът на Йоаким беше толкова твърд, че въпросът можеше да се изтълкува и като заповед.

— Ще стигнем и дотам. — Лурдс беше готов да се дръпне. Не вярваше, че Йоаким ще го нападне, но имаше такава опасност. — Сега трябва да поговорим за две други неща.

Съдбата на света.

— Знаеш ли за какво трябва да служи Свитькът на радостта? — попита той Олимпия. — Освен да спаси света, имам предвид?

Олимпия поклати глава.

— За теб е било важно самото съществуване на нещо толкова древно, на историческа находка с невероятно значение. Допадала ти е самата идея. Нещо, написано от някого преди две хиляди години. Фактът, че според преданията е написано от ученик на Исус е било само допълнителен плюс.

— Да.

Лурдс срещна погледа на Йоаким.

— Но ти знаеш какво е истинското му предназначение, нали?

Йоаким не отвърна.

Олимпия се обади със строг глас:

— По-добре някой да ми обясни. Животът ми е изложен на риск и знам, че полицаите също ще имат много въпроси. Аз имам нужда от отговори.

— Да не споменаваме международния инцидент, с който аз ще трябва да се оправям. — Лурдс прикова поглед в Йоаким. — И за какво? Детински страх от тъмното?

— За това ли си мислите, че става дума, професор Лурдс? — Йоаким говореше спокойно, но с нотка на враждебност. — Детински страх от несъществуваща заплаха? Уверявам ви, че заплахата, за която става дума в Свитька на радостта, е съвсем реална. И е тук, между нас.

— За бога, човече! — Лурдс даде воля на безсилието си. Стреляли бяха по него, и за малко да го убият. Никога не се беше озовавал в такава опасност и дни наред беше работил върху свитька, като всички усилия се бяха оказали напълно безполезни. — В най-добрия случай този свитьк и Свитькът на радостта са безполезни, но наивни мистификации. В най-лошия са просто суеверни заклеявания на сенките.

— Вие не сте вярващ, нали? — опълчи му се Йоаким.

— Вярващ в какво?

— В господ и неговите творения.

Лурдс си помисли за търсенето на Атлантида и откриването на Дървото на познанието и Първия син. Спомни си преданието за Първия потоп и думите, които щяха да преобразят света. Дали вярваше в господ? Да. Дали обаче господ все още взимаше дейно участие в световните дела беше друг въпрос.

— Свитькът на радостта не е за господ — отвърна Лурдс.

— Всичко е за господ — поправи го Йоаким.

— Не и този документ. Той е за Луцифер.

— Да — кимна Йоаким. — За Луцифер е, или за някое от останалите имена, с които е известен. Но Луцифер, преди и след падането си, е създаден от господ.

— За какво говорите? — попита Олимпия.

— Този документ — отвърна Лурдс и се обърна към нея, — ако въобще съществува, а не е напразно гонене на вятъра, трябва да отърве

света от дявола, или както още там го наричат.

— Не да го отърве от Луцифер — поправи го Йоаким. — Йоан от Патмос е знаел, че Луцифер се разхожда необезпокоявано по света. Разбрал е от блажените устни на Исус как дяволът се е опитал да го въведе в изкушение, докато се е скитал в пустинята. Откакто Луцифер бил пропъден от небесата и Адам и Ева били изгонени от Райската градина от божиите ангели, дяволът шета по света. В продължение на хиляди години събира сила с надеждата да го покори и да наклони везните в своя полза при предстоящата война с господ. Свитьъкът на радостта е написан, за да разруши властта, която Йоан от Патмос е предвидил, че един ден Луцифер ще упражнява върху света. Този ден настъпи.

— Това е лудост — отвърна Лурдс.

— Да вярваш в Луцифер ли?

— Да.

— Но вие казахте, че вярвате в господ.

— Съществуването на господ не зависи от това на Луцифер. Само защото имате велик спасител, не означава, че съществува и велик враг.

— Не — съгласи се Йоаким. — Господ никога не е възнамерявал някой от ангелите да изгуби милостта му, нито останалите ангели, които паднали след първия, всичките до един привлечени от обаянието на най-великото божие творение: човека. Но се случило. И Свитьъкът на радостта ще поправи част от злото, което се шири по света.

— Казваш, че ако намерим Свитька, той ще е в състояние да възцари мир на света. — Лурдс се помъчи да сдържи сарказма си, но не успя.

— Не. Единственото, което Свитьъкът на радостта трябва да направи, е да изкара Луцифер от укреплението му и да премахне властта, която е изградил на този свят. Времената са опасни за всички ни. Заплашва ни световна война. Икономиката е в хаос. Много хора смятат, че сме само на крачка от края на света.

— И Луцифер е виновен за всичко това?

— Не. Това винаги е било човешки избор. Но Луцифер се възползва от ширещия се хаос и от страха. Това винаги е било най-голямото преимущество на Лукавия.

— Говориш така, все едно Луцифер съществува. Все едно е човек, а не паднал ангел.

— Той съществува.

— Като божествена сила, имаш предвид.

— Не. Той се явява на този свят, както се е явил Исус. В момента е от плът и кръв.

— Просто един ден се появява?

— Бил е роден от смъртна жена и е заел мястото си сред хората.

Лурдс се помъчи да се успокои. Зави му се свят при мисълта какви могат да бъдат последиците, но не можеше да се принуди да повярва. Всичко беше толкова невероятно.

— Знаеш ли кой е Луцифер?

— Какъв е настоящият му човешки лик? Йоаким поклати глава.

— В свитъка, който преведе, не се ли споменава, че Луцифер ще се разкрие, щом Свитъкът на радостта бъде намерен?

— Не се споменава.

— Помислете, професор Лурдс. Откакто пристигнахте, откакто започнахте да търсите Свитъка на радостта — макар че не знаехте, че го правите, — бяхте обкръжен от враждуващи сили.

— Съвпадение. — Още докато го изричаше, Лурдс си даде сметка колко необезпечително прозвуча отговорът му.

Йоаким се усмихна.

— Наистина ли смятате така? След като от толкова години сестра ми ми разказва за вас. Запознали сте се доста отдавна, но аз не й бях разкрил тайните си. Когато го направих, тя предложи вие да помогнете. Покани ви да дойдете. Изведнъж всички тръгват да търсят Свитъка на радостта, включително и американското ЦРУ и военна сила, чиято принадлежност още не сме установили. Само вие успяхте да преведете ръкописа, който дори пазителите му не знаеха как да разчетат в продължение на осемстотин години.

Колкото и невероятно да звучеше, Лурдс нямаше какво да отговори или възрази. Веригата щеше да се прекъсне наистина само ако не беше успял да разгадае езика.

Но той беше успял. И сега знаеше какво се бяха опитвали да разберат през последните осем века Йоаким и предшествениците му.

Въпреки това при всичко, което знаеше, Лурдс не беше наясно каква ще се окаже цената в края на краищата. Свитъкът на радостта

трябваше да е нещо повече от документ, прогонващ дявола. Ако не друго, той знаеше, че собственото му любопитство ще е прекалено силно, за да устои.

Поемайки си дълбоко дъх, Лурдс взе бутилката от барплота и потърка с нея челото си. Студенината ѝ облекчи пулсиращото главоболие, което започваше.

— Наясно си с това, което говориш, нали? — попита той след малко. — Ако ни заловят, единственото ни извинение за свършеното досега ще е, че дяволът ни е накарал да го сторим.

— Може би трябва да се погрижим да не ни заловят — предложи Йоаким.

— Като се има предвид къде трябва да отидем, какво трябва да направим, както и кой ни издирва, това е слабо вероятно, нали така? — Лурдс изсумтя ядосано, взе си още една бира от хладилника и излезе на балкона.

Клийна напъха пистолета под бедрото си, докато караше бързо през натовареното движение.

— Ако направиш някоя глупост — каза тя на мъжа, когото беше похитила, — ще те убия.

Той не отвърна нищо, продължи да стиска юмруци, за да възвърне чувствителността в изтръпналите си ръце. В погледа му имаше гняв и предизвикателство, но и страх.

— Трябва да оставиш колата — посъветва я Севки. — В нея има джипиес локатор. Това е стандартна процедура.

Клийна не се беше сетила за това, но така или иначе не възнамеряваше да остава задълго в нея.

— Как се казваш?

— Отвличането ми ще ти докара доживотна присъда без право на обжалване — отвърна той злобно. — Гарантирам ти го.

Тя го изгледа.

— Значи, ако те гръмна, няма кой знае колко да влоша положението си. — Вдигна пистолета и го простреля в лявото бедро. В затвореното пространство на колата пронизителният пукот на пистолета отекна като гръмотевица.

Мъжът зави от болка и изненада и се хвана за ранения крак. Кръв протече през пръстите му, но не беше от артерията.

— Не е много страшно — рече Клийна. — Но след следващия изстрел ще имаш нужда от възстановителна операция на коляното. Може да останеш сакат.

Мъжът я наруга.

— Следи от преследване? — попита тя Севки.

— Да.

Стомахът ѝ се сви и тя подуши кръвта на мъжа.

— На десет пресечки са и се приближават — уведоми я Севки.

Клийна прецени, че разполага най-много с две минути, преди преследвачите да я настигнат. Зави рязко в първата пресечка и усети как коланът се врязва в гърдите ѝ, когато качи колата на бордюра.

Паркира в средата на улицата, слезе, заобиколи от другата страна и издърпа жертвата си. Той се правеше на безпомощен, макар и не без основание.

— Върви! — заповяда му Клийна. — Или ще се погрижа никога вече да не можеш да ходиш.

Мъжът тръгна, като щадеше ранения си крак. Оставяше кървава диря по напуканите камъни.

В края на улицата, когато преследвачите бяха все още на две пресечки от тях, Клийна зави към един паркинг. Младо момче излезе от будката да ги посрещне.

— Мога ли да ви помогна?

Клийна посочи най-близкия седан.

— Искам ключовете за тази кола.

— Къде е билетът ви?

Тя му показва пистолета. Очите му се разшириха и той бръкна през прозореца да вземе ключовете. Клийна също бръкна вътре и отскубна телефонния кабел от стената.

— Ще дойдат да ме търсят едни мъже — предупреди го тя. — Американци. Ще бъдат груби и ти няма да искаш да говориш с тях, защото няма да се държат приятелски. Разбра ли ме?

Младежът кимна, изглеждаше паникьосан.

— Понякога английският ми не е толкова добър.

— Вероятно ще ти набият добър английски в главата, ако имат възможност. — Клийна посочи кървавата следа, оставена от жертвата

й. — Може и да не ме проследят дотук, но мисля, че ще го направят.

Тя отвори вратата на седана и бутна пленника си вътре. Доусън изстена и се стовари върху седалката. Клийна заобиколи колата и се пъкна зад волана. Двигателят запали незабавно. Тя излезе на заден от паркинга и зави обратно в уличката.

Отдалечи се от джипа, който беше зарязала. В огледалото за обратно виждане видя как една кола спира зад него. Преди да излезе от улицата, пристигна и втора.

— Ще те намерят — рече мъжът отпаднало. Беше преbledнял.

Клийна се притесни, че може да изпадне в шок и да умре.

— Ще е прекалено късно, за да ти помогнат.

— Не знаеш с кого си имаш работа.

— ЦРУ. Как е за начало?

Доусън се опита да не показва изненадата си.

Клийна караше умело с общия поток от коли.

— Сега ми кажи как се казваш или ще ти оправя коляното. — Гласът й беше студен и сдържан, все едно водеше нормален разговор.

Мъжът леко се наклони и се облегна на вратата.

Клийна насочи пистолета към коляното му.

— Давай! Скачай. Направиш ли го, ще те прегазя.

Той оклюма, явно се примири със съдбата си.

— Повярвай ми. Не исках да ме нараняваш повече.

— Напротив, искам. Но в момента можем да се спазарим.

Доусън упорито отказваше да отговори.

— Три, две...

— Доусън — рече той. — Джеймс Доусън.

— И работиш за ЦРУ?

— Да.

— Какво правиш в Истанбул?

— Разследвам вероятна терористична клетка.

Тя знаеше, че е лъжа, но се направи, че му вярва.

— Защо Томас Лурдс е въввлечен в разследването ти?

— Наличната информация ни кара да вярваме, че Лурдс разработва изкуствен език за терористи.

— Това са пълни глупости — обади се Севки в ухото й. — Мисли, че си има работа с идиоти. — Би бил страхотен план, но терористичните клетки са създадени да действат самостоятелно.

Между тях не се осъществяват връзки. Именно затова са толкова опасни.

И Клийна беше наясно с това.

— Лурдс не прави нищо такава — отвърна тя.

— Разчитах на теб и на сестра ти за информация относно местоположението му — рече Доусън. — Тя ни беше нужна.

Клийна спря колата заради червения светофар на едно оживено кръстовище.

— Последен въпрос и можеш да си ходиш.

Доусън понечи да каже нещо, но се разколеба и замълча.

— За кого работиш?

— ЦРУ. Знаеш го.

— Свитъкът, който Лурдс търси, не е нещо, което би заинтересувало ЦРУ.

— Изкуственият език...

— Не — прекъсна го Клийна и насочи пистолета към коляното му. — Кой те прати да заловиш Лурдс? — Тя погледна към светофара. — Имаш време, докато светне зелено.

— Уебстър — прошепна Доусън.

— Уебстър?

— Тук съм по разпореждане на вицепрезидент Уебстър.

Светна зелено и колата зад Клийна нетърпеливо изсвири.

— Американският вицепрезидент? — Севки не можеше да повярва.

Колата отзад пак наду клаксона и Клийна махна на Доусън.

— Слизай от колата! Каквото и да правиш, никога вече не се приближавай отново до мен или до сестра ми.

— Не се тревожи за това. Следващия път няма да ме видиш. Когато разбереш, че съм наблизко, вече ще е прекалено късно. — Той затвори вратата и застана до отворения прозорец, докато събере достатъчно кураж. — Единственият въпрос е дали да убия първо сестра ти, или теб.

Севки изруга.

— Агент Доусън — рече тя.

Той се извърна към нея, самоуверена усмивка потрепваше на устните му. Понечи да отвори уста, за да каже нещо, но видя, че Клийна насочва пистолета към него.

Тя натисна спусъка и усети отката в юмрука си.

Куршумът улучи Доусън под лявото око, близо до ноздрата. Няколко души наблизко разбраха, че се стреля, и залегнаха на земята.

— Мили боже! — възкликна Севки. — Да не би да го застреля?

— Да. — Клийна натисна педала на газта и профуча през кръстовището, а Доусън се просна на улицата. — Не можех да го оставя жив. Щеше да изпълни заплахата си.

— Лурдс е мишената. Трябваше да се спотаиш и да се измъкнеш. Нямахте да тръгнат да гонят едновременно и теб, и професора.

Клийна зави надясно.

— Мислиш ли, че мога просто да избягам?

— Можеш. Мога да направя фалшиви документи и на теб, и на сестра ти.

— И къде ще живеем?

— Тук, за начало.

Сълзи бликнаха от очите ѝ, когато осъзна колко голям е залогът.

— Не мога да причиня това на сестра си — прошепна тя. — Не можеш да си представиш какво преживя. Домът ѝ в колежа е единственият дом, който истински познава. Не мога да я откъсна от него. Не и когато е толкова близо да завърши и да започне живота си.

— Тогава какво ще правиш?

— Ще се пусна по вълната. Да видя къде ще ме отведе. — Тя направи няколко остри завоя и паркира колата до един магазин. Остави ключовете в стартера и излезе.

— Видя срещу какво се изправяш. Говориш за самоубийство.

Клийна крачеше енергично, искаше да се отдалечи колкото се може повече от колата.

— Стигнахме чак дотук.

— Дори не знаеш дали има нещо вярно във всичко това — възпротиви се Севки. — Отдавна изгубени тайни не падат просто така от гардероба.

— Понякога падат. Знаеш го. Част от бизнеса ти се основава на това.

— Две хиляди години са много време, за да се запази една тайна.

— Хората казват, че египетските пирамиди са построени много преди това.

Севки въздъхна.

— Можеш да се оттеглиш — рече Клийна. — Нищо не те задържа. Нуждаех се от помощта ти, за да разбера кой е ударил сестра ми. Ти ми помогна.

— И двамата сме луди. Знаеш го, нали?

Клийна се усмихна и стъпките ѝ станаха малко по-леки.

— Не знаех, но се надявах.

— Да стискаме палци професорът да е толкова добър, за колкото го мислят.

— Когато „Света София“ била построена по нареждане на Константин — каза Лурдс, докато пригладваше картите от храма, които Йоаким беше донесъл, — по стените били направени няколко мозайки. Останали там стотици години, докато мюсюлманите не покорили града и не завладели църквата.

Йоаким и Олимпия се приближиха, за да гледат. Другите монаси побързаха да ги последват и около заседателната маса почти не остана празно място.

— Много от мозайките били откраднати и по време на Четвъртия кръстоносен поход — допълни Йоаким. — Били съхранявани в частни колекции или продадени на колекционери впоследствие.

Лурдс постави пълната до половина бутилка с бира в ъгъла на картата, за да не се навие хартията. Капки вода се стекоха по бутилката и оставиха мокра следа.

— Така е — съгласи се той. — Повечето били повредени по време на преустройствата, извършени от мюсюлманите. Но има четири, които били скрити в проходите под църквата. Според свитъка, който разчетох. Свитъкът на радостта може да бъде открит с помощта на сведенията в тези мозайки.

— Това е невъзможно — рече Йоаким.

— Защо? — попита Лурдс.

— Защото сме претърсили всеки сантиметър от проходите. Няма тайни проходи, за които не знаем.

— Ако това е така, тогава нямам никаква представа къде е Свитъкът на радостта. — Лурдс го погледна право в очите. — Това преведох.

— Ако имаше такъв проход, щяхме да го открием.

— Не и ако господ не е искал.

— Това е светотатство.

— Така ли? Или вярваш, че всичко случващо се има първопричина, или не. Нали това пише в Свитъка на радостта? Знаменията, въздигането на Луцифер на този свят.

— Ти си чужденец. Това не трябваше да се падне на теб.

— Не съм го избирал — съгласи се Лурдс. — По-скоро бях запланувал приятно съчетание между работа и почивка. — Той потупа картата. — Но сега ви казвам, че в разчетения от мен свитък подробно е обяснено как да се открие този проход. Ако отидем да проверим и не е там, тогава не знам какво да ви кажа. — Замълча. — Аз отивам. Ако не за друго, поне за да задоволя любопитството си. Но също така и с надежда да сложа край на всичко това. В момента нямам друг избор. Нямаме какво да губим.

— Ще отидем — отвърна Йоаким, но определено не беше щастлив.

— Ще имаме нужда от провизии. — Лурдс нави картите и ги пъкна обратно в цилиндричния калъф.

— Ще трябва да простиш на брат ми, Томас.

Лурдс стоеше до леглото и завързваше връзките на туристическите си обувки. През прозореца на спалнята се виждаше залезът. Златиста светлина се процеждаше в стаята и постепенно чезнеше.

— Йоаким е свикнал нещата да стават, както той каже — продължи Олимпия.

— Разбрах. Но може да бъде доста непоносим, когато реши.

— Най-големият проблем е, че вие двамата — рече тя с усмивка — много си приличате.

— Аз и брат ти? — Лурдс не можеше да повярва. — Не съм убеден.

— И двамата сте властни, горди и изпълнени с усещане за собствената си значимост. Никой от вас не се погажда добре с останалите. С една дума — непоносими.

— Това трябва да ме накара да се почувствам по-добре ли?

Олимпия се усмихна.

— И двамата също така сте интелигентни и решителни. И упорити.

— Както биха казали някои мои студенти: „Това хич не ме топли“.

Олимпия прекоси стаята и оправи яката му.

— Опитвам се да кажа, че и за двамата ще е по-добре, ако работите заедно, вместо да се правите на дръвници. Трябва да се вслушвате един в друг. Ти знаеш повече от него за местонахождението на Свитька и това го тревожи. А той има достъп до тези чудни монашески хроники, които не иска да ни даде да видим. Не само това, но и никой друг не ги е виждал. — Тя замълча.

— Ако не беше толкова непоносим и самонадеян, вероятно щяхме да се разбираме по-добре.

— Странно. И той каза нещо подобно за теб.

Лурдс затвори ноутбука и го прибра в раницата си.

— Поне за това сме на едно мнение.

Усмивката на Олимпия се стопи и лицето ѝ доби сериозно изражение.

— Ако се окажеш прав, а мисля, че си, довечера ще бъде много опасно.

— Мислех, че нещата вече бяха много опасни.

— Така е, но ти беше погълнат от свитька последните няколко дни. Не видя какво става по света.

Лурдс знаеше, че е права.

— Когато Йоан от Патмос написал Свитька на радостта, направил предсказание.

— Че ще бъде намерен в размирни времена? — Лурдс се усмихна. — Подобно твърдение придружава всеки документ, който предсказва свършеха на света. Може да се очаква.

— Ела с мен.

Заинтригуван от сериозността ѝ, Лурдс метна раницата си на рамо и тръгна след нея. Тя се приближи до телевизора в приемната, който беше донесен, за да следят местните новини.

Когато го включи, на екрана се появи местен новинарски канал. Отдолу пишеше Риад, Саудитска Арабия, и се виждаха мобилизирани отряди. Танкове се носеха по улици и през пустинята, а изстребители излитаха денем и нощем.

— Какво става? — попита Лурдс.

— Кралят на Саудитска Арабия беше убит преди няколко дни.

Лурдс смътно си спомни нещо по въпроса, но не му беше обърнал внимание.

— Най-малкият му син, принц Халид, наследи трона. Никой не мислеше, че това ще стане — каза Олимпия. — Принц Халид провежда политика на геноцид в страната си. — Тя кимна към телевизора. — Явно това гледаме в момента.

Лурдс познаваше добре младия принц. Той се беше появявал няколко пъти по новините въпреки протестите на баща си.

— Това е ръката на Луцифер — тихо заяви Йоаким.

— Това е напрежение в Близкия изток — отвърна Лурдс. — Подобни проблеми винаги са съществували там. За съжаление вероятно ще си останат завинаги. Не бих търсил нещо повече от това, което се вижда.

— Казахте ми да ви се доверя. Време е да ми отговорите със същото.

Леко смутен, Лурдс поглади брадичката си.

— Съдбата на света е заложена в онези земи — продължи Йоаким. — В тази също. Винаги е било така.

Чу се тропане на външната врата.

Монасите се скупчиха един до друг.

— Аз съм — извика Клийна от другата страна на вратата. — Сама съм и влизам. — Вратата се отвори и тя пристъпи прага.

Олимпия се намръщи. Беше се надявала, че няма да види повече Клийна Маккена.

— Кръв ли имаш по ръкава? — попита я Йоаким.

Лурдс забеляза петънцата, които бяха започнали да покафеняват.

— Няма от какво да се страхувате — изстреля Клийна в отговор.

— Какво си направила? — попита Олимпия.

— Нищо. Ако не друго, поне ни осигурих малко време. — Тя не помръдваше. Ръката ѝ беше близо до пистолета и Лурдс знаеше, че не се доверява на никого в стаята. Зачуди се какво я е накарало да се върне. — Това дори не е мой проблем. Но се върнах, за да помогна.

— Заради доброто си сърце ли? — попита Олимпия.

Клийна ѝ хвърли смразяващ поглед, но не отговори.

— Вие дори не знаете срещу какво сме изправени. Или срещу кого.

— Луцифер — отвърна Йоаким, без да се поколебае.

Клийна изруга.

— Запази си дяволите и демоните. По някаква причина Съединените щати проявяват интерес към Свитъка.

— Какво искаш да кажеш? — попита Йоаким.

— Мъжете от университета — рече Лурдс. — Тези, които ни преследваха в тунелите.

— Да — отвърна Клийна. — Елиът Уебстър е изпратил още един отряд агенти на ЦРУ в Истанбул. Готова съм да се обзаложа, че той стои и зад въоръжения отряд, който ни преследваше.

— Елиът Уебстър? — попита Олимпия. — Вицепрезидентът на Съединените щати?

— Освен ако не познаваш друг Елиът Уебстър, който може да дава заповеди на ЦРУ.

— Вицепрезидент Уебстър е там — обади се един от монасите.

— Къде? — попита Лурдс.

Мъжът кимна към телевизора.

— Там. В Саудитска Арабия. На миротворческа мисия. Макар че всички знаят, че е отишъл да говори за американските и европейските бизнес интереси и капиталовложения там. В момента е малко или много заложник в страната.

23.

*Икономическият град на крал Абдула
Саудитска Арабия
24 март 2010*

— Господи! — възкликна Вики Деанджело, докато стоеше до Уебстър и наблюдаваше как цял ред сгради на Финансовия остров избухват в пламъци. Пожар избухна над тъмната вода в пристанището и се отрази в надигащите се вълни. — Те са полудели.

Уебстър си помисли, че господ няма нищо общо със случващото се в Саудитска Арабия. В интерес на истината, беше сигурен в това. За малко не се разсмя от тази мисъл.

— Знаете ли, шефе — обади се Тристан Хамилтън, в гласа му се долавяше притеснение, — май е добра идея да се отдръпнем от прозорците. Дори и никой да не реши да стреля насам, ударната вълна може да ни застигне. Ако прозорците избухнат, летящите стъкла могат да ви срежат като хамбургер.

— Ще се оправим — успокои го Уебстър. — Няма да пострадаме.

— Не знам за вас — отвърна Хамилтън, — но някои от приятелите ми са силно разтревожени, че бунтовниците палят петролните полета като фойерверки. Когато хората се изнервят така, може да стане нещо. Съединените щати не могат без петрол. Страната ни ще стане на пух и прах без него.

— Това е една от причините да настоявам за развитието на технологията ми — обади се Стивън Нейпиър.

— Само хвърляш прах в очите на хората, друже — отвърна Хамилтън. — Знам, че много от големите ти инвеститори са от петролния бранш, а и ти имаш големи дялове в петролни корпорации. Ако тази крава пресъхне и ти ще пострадаш.

Нов, още по-силен взрив раздра нощното небе. Експлозията разтреса тялото на Уебстър с няколко секунди закъснение.

Хамилтън изруга.

Телефонът на Вики иззвъня. Тя го вдигна и се отдалечи, говореше бързо.

Уебстър се запъти към бара и си наля още едно питие.

— Няма да ми се разсърдите, ако кажа, че изглеждате ужасно спокоен — рече Нейпиър на Уебстър, когато той се приближи до него.

— Спокоен съм — отвърна Уебстър и отново се извърна към прозореца! — Американският флот чака в морето. Трябва да кажа само една дума и тюлените ще дойдат да ни измъкнат.

— Добре е да го знам.

Уебстър пресуши чашата си и си наля нова.

— Защо не ги извикате тогава?

— Защото не е дошъл моментът. Знаеш колко е важен точният момент, Стивън. Колко близо си до този алтернативен източник на гориво?

Нейпиър са поколеба.

— Мисля, че няма да преувелича, ако ви кажа, че сме по-близо, отколкото всички предполагат.

— Не, няма.

— Но подходящият момент за новия енергиен източник трудно ще се уцели.

— Защото ако чакаш прекалено дълго, ще трябва да наваксваш в свит пазар, който няма да може да ти плати максимално. А ако го изкараш прекалено рано и хората откажат да преминат на него, ще бъдеш принуден да продаваш много по-евтино само за да не фалираш.

Нейпиър кимна.

— Наясно сте.

— Така е. Когато по време на Втората световна война повечето предприятия на тежката индустрия били унищожени, трябвало да започнат от нулата. В резултат използвали по-добро оборудване и създали много по-добра продукция от американската промишленост. Просто така. Освен това били извън американската икономика. САЩ просто вдигнали митата достатъчно, за да помогнат на американската автомобилна индустрия да не фалира. До 1987 година, когато японците спасиха американския долар. След това бяха постигнати нови договорености, които позволиха на част от японския внос да навлезе в страната, като заобиколи митата.

— През следващите двайсет години продажбите на японски коли започнаха да надвишават местното производство — допълни Нейпиър.
— И вижте състоянието на автомобилната промишленост днес. — Той отпи от питието си. — Можем да продадем моя продукт в Америка.

— Но това не е единственият пазар, който искаш.

— Не.

— Искаш всичко. Световният пазар. Иначе не си заслужава.

— Или поне толкова от него, колкото мога да имам.

— Разбирам те. — Уебстър погледна към телевизора, който Вики гледаше с жив интерес. — И не те виня.

— Ще е по-добре за всички ни, ако алтернативното гориво се пусне на целия пазар — продължи Нейпиър.

— С по-голямата печалба ще можем да подкрепим преминаването към него, да създадем буфер в икономиката. Когато хората започнат да се оттеглят от петролната индустрия, трябва да можем да ги поемем. Повечето. Но само ако хванем световен дял.

— Знам.

— Ситуацията обаче ще промени динамиката на всичко.

Уебстър кимна. Залагаше на това.

Проходът на знаменията

Подземието на „Света София“

Истанбул, Турция

24 март 2010

— Тук няма нищо, професор Лурдс.

Без да обръща внимание на твърдата непоколебимост в гласа на Йоаким, Лурдс освети стената на прохода с фенера си. Прокара ръка по стената и усети само студен камък. Извади джобното си ножче и почука с него по стената.

— Губите ни времето — настоя Йоаким.

— Не можеш ли да го оставиш малко на мира? — попита Клийна.

Лурдс остана изненадан от защитата на младата жена. За миг забрави да почуква. Дори Йоаким само я изгледа.

— Опитва се да направи нещо — продължи Клийна. — Очакваш да свърши за дни това, което вие не сте успели за осемстотин години.

Успокой се малко и помисли.

Лурдс се усмихна леко на думите ѝ. Клийна се приближи да му помогне. Извади нож и също започна да почуква по каменната повърхност.

— Търсиш кухня, нали? — попита Клийна.

— Да — съгласи се Лурдс. — Откога стана вярваща?

— Аз ли? — Тя поклати глава. — Аз съм католичка, но не съм ходила на църква много отдавна.

— Не в господ. — Лурдс се премести няколко сантиметра и почука отново. Не кънтеше на кухо. — В мен.

— Не бих го приела много насериозно, ако бях на твое място. Ако трябва да избирам между теб и онзи навъсения, предпочитам да се доверя на теб. Иначе ще трябва да се върнем обратно в скривалището, което си намериха, и да те гледам как четеш книги. Лично на мен ми втръсна да те гледам как четеш.

— Не съм чел само — защити се Лурдс.

— Разбирам, но знаеш какво искам да кажа. — Клийна се помести леко и започна отново да почуква.

Олимпия взе един камък и също се включи.

— Сигурен ли си, че е от тази страна на прохода?

— Да. Тук трябва да бъде според свитъка, който разчетох. — Въпреки упоритостта си обаче, Лурдс усети как увереността му започва да се изпарява. Беше преминал отсечката веднъж, после още два пъти. Според това, което беше разбрал, входът към Прохода на знаменията трябваше да е тук някъде. Не знаеше как е възможно да са го пропуснали.

Усилията му удариха на камък.

— Сигурен ли си за разстоянието? — попита Клийна.

— Да.

— Други мерки ли са използвали по онова време?

— Как не се сетих за това? — обади се Олимпия саркастично.

— Внимавай — предупреди я Клийна, — ако продължаваш да се държиш толкова грубо, някой може да ти стовари къща на главата.

— Сериозно? — попита Олимпия. — Как можа да го кажеш! Вървим по стъпките на човека, който ни е оставил най-интригуващата и важна книга в Библията, а ти цитираш „Магьосникът от Оз“?

— Не ставаше дума за магьосника, а за една от злите вещици.

— Знам за какво ставаше дума. Просто мисля, че май...

— Дами! — прекъсна ги Лурдс.

Те го изгледаха, лицата им изпъкваха в мрака на светлината на фенерите.

— Не мога да чуя нищо — рече той. — Ако не чувам чукането, не мога да чуя и кънтенето на кухо.

И двете жени отново насочиха вниманието си към търсенето. Йоаким и монасите също се бяха заели да помагат.

Лурдс избърса потта от челото си с ръкава и продължи. Беше сигурен в превода. Вратата трябваше да е тук някъде.

Икономическият град на крал Абдула

Саудитска Арабия

24 март 2010

— Господи! — прошепна Вики, без да откъсва очи от телевизора. Държеше телефона до ухото си. — Задръжте ги там. Това е невероятен репортаж.

Уебстър прекоси стаята и се приближи към нея. Картината от камерата беше, меко казано, „нестабилна“, подскачаше като луда. На екрана саудитски танкове се движеха по улицата. От ъгъла и от разположението Уебстър предположи, че танковете са близо до току-що взривения ред сгради.

Вълна от въоръжени мъже се изтегляше пред приближаващите танкове. Мъжете се изпокриха зад сградите, но това не им помогна. Екипажите на танковете стреляха по тях, сриваха каменните стени с оръдията и 50-калибровите картечници. Трупове и разрушени сгради задръстваха улицата наред с море от кръв. Като механични хищници танковете прегазваха телата и отломките.

Операторът снимаше на няколко крачки зад вълната бунтовници. Явно се страхуваше за живота си, защото се движеше бързо и несръчно.

Втори мъж го следваше и се смесваше с редовете на бунтовниците. Стискаше микрофон в ръка, напрежение изопваше лицето му.

— ... вижда се, че ударните отряди на принц Халид не пестят... — каза мъжът с микрофона.

— Стой пред камерата, Джърнигън — нареди му Вики с твърд глас. — Тези кадри са пари. Ще се погрижа името ти да стане известно във всеки американски дом. Просто се успокой и стой...

В този момент куршум от картечницата се заби в тила на мъжа. Кръв, кости и мозък пръснаха навсякъде. Някои попаднаха върху обектива на камерата и сложиха червен филтър на картината.

Вики изруга:

— Харисън! Чуй ме! Знам, че е мъртъв. Видях как стана. Продължавай да снимаш. Такива репортажи превръщат операторите в легенда.

„Такива репортажи ще се въртят в YouTube с години“, каза си Уебстър. И знаеше, че Вики Деанджело се интересува повече от този аспект. На всички репортажи щеше да стои нейното лого.

Танковете премазваха телата, нападали по улиците. Едно от тях беше на репортера.

Камерата рязко се завъртя надясно. Операторът явно възнамеряваше да се скрие в най-близкия магазин.

— Харисън — заяви невъзмутимо Вики, — остани на място. Снимай танковете. Имаме нужда...

Картината изведнъж се залюля и обърна нагоре. Фокусира се за миг върху изскачащите пламъци, после се завъртя към земята в калейдоскоп от гледки.

Вики изруга и натисна друго копче на сателитния си телефон.

— Харисън, дано да си мъртъв!

Уебстър се усмихна, докато слушаше как Вики нарежда на продуцента да се премести на следващата гореща точка в града. Когато картината се смени, сателитният телефон на Уебстър звънна. Номерът показваше, че го търсят от Белия дом. Той натисна копчето и се обади.

— Ало? — каза президент Уегънър. — Елиът? Елиът ти ли си?

— Да, тук съм, Майк. — Връзката пукаше.

— Слава богу! — възкликна Уегънър. — Изгубихме връзка с теб.

Всъщност Уебстър нарочно не беше вдигнал на предишното позвъняване и знаеше, че опитите на агентите от секретните служби да се свържат с главния оператор са блокирани. Спайдър се беше погрижил за това. Той седеше в ъгъла на стаята и не се отделяше от компютъра си.

Уебстър знаеше, че Спайдър е в стихията си, извършвайки тактически набези в американското и международно интернет пространство. На него се дължеше и фактът, че някои излъчвания на Вики Деанджело стигнаха до комуникационните сателити. Спайдър беше мъжът зад завесата, магьосникът, който правеше възможно случващото се да достигне до цялото земно кълбо.

— Още сме тук — рече Уебстър.

— Има ли начин да се махнете от това място? — попита Уегънър.

— Не и без да се изложим на голяма опасност.

— Вече сте в голяма опасност. Току-що видях по националната телевизия как убиха репортер.

Уебстър погледна към телевизора и видя, че Вики вече е завъртяла сцената в ефира. Повтаряха я отново и отново, кадър по кадър. До утре сутринта това щеше да е един от най-паметните образи. Репортерът умираше отново и отново и камерата почервеняваше.

— Накарах принц Халид да ми обещае, че нищо няма да ни се случи — рече Уебстър.

— Дори кралската армия да не ви пипне с пръст, бунтовниците ще ви обстрелват. От ЦРУ са прихванали кодирани съобщения между шиитски терористи в района.

Това също беше заслуга на Спайдър. Разбира се, идеята беше на Уебстър. Хората си умираха за драми. Нищо не ги разделяше по-бързо и „горещите“ телевизионни новини се бяха превърнали в предпочитана дрога. Това беше един от недостатъците на това да дадеш на хората свободна воля. Трябваше непрекъснато да бъдат стимулирани да я използват. Когато стимулацията не ставаше естествено, създаваха я изкуствено.

— Това ме изненадва — рече Уебстър.

— Смятат, че Съединените щати са се съюзили със сунитите и краля.

— Винаги сме създавали подобно впечатление. От много отдавна сме в добри отношения с тях — до присъствието ни в Ирак да подкрепим шиитите.

— Знам, но сега се носят слухове, че Съединените щати възнамеряват да се възползват от размириците и да окупираат страната.

— И двамата знаем, че това не е вярно. — Но точно това беше замислил Уебстър.

— Не напълно — отвърна президентът.

— Какво искаш да кажеш?

— Чух да се говори, че някои американски корпорации възнамеряват да използват наемници, за да защитят активите си там.

— Едва ли можеш да ги виниш — Уебстър наблюдаваше как огромен товарен кораб избухва в пристанището. — Нито принц Халид, нито враговете му ги е грижа за цивилните щети. Корпорациите ще загубят милиони до сутринта. Тези загуби не означават нищо за саудитците. Икономиката им ще остане стабилна. Те имат това, което искат всички, и то е на безопасно място под земята. След като пожарите угаснат и прахолякът се уталожи, корпорации ще се редят отново да плащат за правото да сондират.

— Само засега — отвърна Уегънър. — Това ще се промени, когато повече не се нуждаем от петрола им.

— Нещата вечно се променят.

— Но дотогава трябва да запазим статуквото, доколкото можем.

Военен хеликоптер прелетя смущаващо близо до сградата. Хамилтън и Нейпиър се отдръпнаха от прозореца. В следващия миг хеликоптерът изстреля серия ракети, които превърнаха улицата пред хотела в купчина горящи отломки. Канонадата разтресе сградата под краката на Уебстър. Дим се изви нагоре и веднага замъгли бойното поле.

Уегънър изруга.

— Това твоят хотел ли е?

Уебстър погледна към екрана на телевизора и видя, че наистина дават хотела. Почуди се дали хората на Вики Деанджело са последвали група шиити дотук, или са се върнали с надежда да намерят убежище.

В следващия миг огнена вълна помете предната страна на сградата. Пламъците моментално опустошиха зеленината пред хотела. Само миг по-късно скъпата фасада се запали и стъклата почерняха, преди прозорците да се спукат и разпаднат.

— Да — рече Уебстър. — Това е нашият хотел.

— Елиът, не можеш да рискуваш така. Трябва да измъкнеш и себе си, и хората си оттам, още сега.

— И къде да отидем?

— Флотът ви чака. На борда има хора, които могат да ви изкарат оттам.

— Не съм убеден, че сме свършили тук.

— В граничните зони вече се стреля без предупреждение.

— Знам, но ако Съединените щати изпратят военни сили в страната — дори за да спасят вицепрезидента, — граничните зони ще подпалят пожар, който ще обхване целия Близък изток. Действията ни ще бъдат изтълкувани от сунитите като подкрепа за шиитите. Шиитите ще изтълкуват тези действия като липса на вяра и слабост в сунитите. — Уебстър замълча. — Между чука и наковалнята сме, Майк. Не искам да взимам прибързани решения.

— Хотелът ти гори — отвърна Уегънър. — Ако не друго, ще закъснееш с решенията.

— Много американци работят в тази страна — отвърна Уебстър. — Наши хора, Майк. Хора, които ние с теб сме се заклели да защитаваме. Не мога да ги изоставя. — Той замълча, знаеше, че дърпа всяка нарцистична и патриотична струна у Уегънър. — Ако решим да ме изведеш оттук, искам всички американци да бъдат изведени от града. Когато приключим мандата си, искам да си ида със салют, а не като страхливец. Не искам да ме запомнят като вицепрезидента, който си е подвил опашката и е избягал от Саудитска Арабия, оставяйки всичките си сънародници да умрат.

Уегънър замълча за миг.

По телевизията долният етаж на хотела изведнъж се изпълни със снежна виелица. Уебстър знаеше, че противопожарната система се е задействала. Саудитски военни части караха две пожарникарски коли към хотела. За секунди отрядите развиха маркучите и заляха огъня с вода.

— Знаеш ли какво искаш, Елиът? — попита Уегънър.

— Начин да осигурим безопасността на хората си. Както обещахме.

— За да го направим, трябва да създадем американски плацдарм в близост до местоположението ти. Трябва да контролираме терена. На саудитците... на принц Халид няма да му хареса, защото ще изглежда така, сякаш подкопаваме властта му и му нямаме доверие.

— Знам. Но може би точно от това има нужда. Що се отнася до властта на принца, много хора я клатят в момента. — Уебстър беше твърдо решен да се наложи.

— И не мислиш, че това ще предизвика международен конфликт?

— Напротив. Знам, че ще предизвика. Не искам да го правя, освен ако не се налага. И ако се стигне дотам, трябва да направим изявление. Може да купуваме петрол от страната, но това същевременно е огромна инвестиция. — Щяха да направят изявление. Уебстър щеше да се погрижи за това. Спайдър щеше да го осигури. — Ако саудитците отбележат напредък, ако успеят да овладеят насилието скоро, тогава няма да има никакво значение. Сигурен съм, че принц Халид ще спази обещанието си да се погрижи за хората ни. Но ако не може, трябва да сме готови да се погрижим сами за тях.

— Говориш за окупационни сили.

— Не. Окупационните сили идват, за да останат или да плякосват. Аз искам просто да изведем хората си, като ограничим жертвите до минимум. — Това звучеше крайно благородно и Уебстър знаеше, че президентът няма да устои на изкушението да го засенчи.

Нова серия експлозии разтърси стъклата и отекна в сградата. Вики потрепери, но не спря да се разпорежда.

Хамилтън и Нейпиър също говореха по сателитните си телефони.

— Знаеш, че съм прав, Майк — спокойно каза Уебстър. — Знам, че е много страшно. — Искаше думите му да прозвучат убедително. — Не сме искали да става така. Ако принц Халид не се беше възкачил на трона, нямаше да сме тук сега. Но той се възкачи и започна тази касапница, която в момента заплашва да обхване цялата страна и да застраши живота на нашите сънародници.

— Армията е на негова страна. Операцията няма да продължи дълго.

— Така се говореше и за Ирак. И двата пъти.

Зад хотела, към центъра на града, нови взривове разрушиха скелета на новострояща се сграда. Стоманените греди се сринаха и разпиляха по улицата като парчета от детски конструктор.

— Виж цялата картинка — рече Уебстър. — Ако ние не нахлуем, китайците ще го направят. И на тях им трябва петролът. В интерес на истината, ако скоро не предприемем нещо, може да решат, че сега е идеалният момент да настъпят и да заемат позиции. А влязат ли

веднъж, Майк, няма да е лесно да бъдат разубедени. Те имат собствени нужди.

Президентът въздъхна уморено.

— Това ще се окаже змийско гнездо, Елиът.

— Винаги е било змийско гнездо. Просто змиите се размножиха напоследък.

Вики се обърна изненадано към Уебстър.

— Неидентифицирани хеликоптери летят над петролните полета. Знаеш ли нещо за това?

Уебстър поклати глава.

— Какво беше това? — попита президентът. — Какви хеликоптери?

— Имаш ли някой там? — попита я Уебстър.

Жената поклати глава.

— Досега силите на принц Халид пречеха на сраженията да се разпрострат към петролните полета. Не мислех, че имаме нужда от хора там. Екип пътува натам в момента.

— Няма значение — обади се президентът. — Явно „Уърлд Нюз Нетуърк“ предава директно.

— „Уърлд Нюз Нетуърк“ вече имат човек там — каза Уебстър на Вики.

— Знам. Откъде мислиш, че имам информацията?

Уебстър хвана дистанционното и смени на канала на „Уърлд Нюз Нетуърк“. Залогът явно се покачваше. Искаше да види резултатите.

Проходът на знаменията

Подземието на „Света София“

Истанбул, Турция

24 март 2010

— Отказвате да признаете поражението, професор Лурдс — обвини го Йоаким. — И да е бил тук проходът, вече го няма. — Раздразнението му отекна в тунела.

Няколко от монасите продължаваха да проверяват стената, Клийна и Олимпия — също.

Лурдс нямаше да му позволи да го разсейва. Той извади бутилка вода от раницата си и прехвърли отново бележките от превода в

главата си. Беше разбрал правилно посоките. Това беше тунелът. Сигурен беше.

Но къде беше скритата врата?

— Трябва да опитаме нещо друго — рече Йоаким.

— Не — възрази Лурдс. — Тук е.

— Тогава къде е?

— Явно е скрит. — Лурдс прибра бутилката с вода. — В свитъка се твърдеше, че Проходът на знаменията няма да бъде открит, докато не му дойде времето.

— Тогава може би още не му е дошло времето? — Олимпия се присъедини към тях. По кожата ѝ проблясваха капчици пот.

— Това е добро оправдание за провала — отвърна Йоаким.

— Недей! — предупреди го Олимпия. — Нямахте да стигнем толкова далеч, ако не беше Томас.

— Не знаем колко далеч сме стигнали, нали? — Йоаким се присъедини към останалите монаси и отново започна да чука по стената.

— Няма много вяра за монах, а? — попита Лурдс.

Олимпия отпи глътка вода.

— Разбирам отчаянието му. Можеш ли да си представиш — да знаеш толкова много в продължение на години и да не можеш да откриеш Свитъка на радостта?

Лурдс си помисли за изгубената библиотека на Александрия и как беше прекарал последните двайсет и няколко години в търсене на откъслечни сведения, митове и слухове, в опити да открие книги, които може да се оцелели след пожара преди толкова много години. — Всъщност мога да си го представя. И е отчайващо.

Олимпия погледна надолу към тунела.

— Възможно ли е да има прокопан друг тунел? Този, който всъщност търсим, да е от другата ни страна?

— Не видяхме друг тунел.

— Това не значи, че няма такъв. Тук е истински лабиринт.

— Много ми прилича на подземията на Лондон — призна Лурдс. — Нюйоркските бледнеят в сравнение с това. Поне там тунелите са големи.

— Защото са правени за влакове. Тези са копани за бегълци.

— Човек би си помислил, че е по-лесно да откриеш тунел в това ограничено пространство. — Умората вече завладяваше Лурдс.

— Няма ли други указания за мястото?

Лурдс поклати глава.

— В свитъка пише, че мястото на Прохода на знаменията ще се разкрие, когато му дойде времето.

— И кое време ще е това?

Устните на Лурдс се разтегнаха в подигравателна усмивка.

— Удивително е колко неясни могат да бъдат подобни свитъци, когато се стигне до конкретни подробности.

— Със сигурност има нещо.

Лурдс цитира:

— „Само боязлив и покаял се човек ще намери вратата към Прохода на знаменията. Праведните никога не ще познаят пътя“.

— Само това ли се казва?

— Само това. Освен указанията как да се стигне дотук. — Внезапно го осени идея и той се зачуди как не се е сетил досега. Тръгна напред, обратно към мястото, където беше стоял първоначално. Боязлив и покаял се човек, не праведник.

— Томас? — Олимпия вървеше по петите му.

Лурдс тихо изруга. Коленичи и погледна към пода, внимателно измете с ръка насъбрания се от столетия прахоляк. Постепенно камъните се показаха.

Без да кажат нито дума, Олимпия и Йоаким се заеха да му помагат. Разчистеното място ставаше все по-голямо и по-голямо.

Йоаким спря за миг.

— Открих нещо. — Той освети с фенера си един от камъните. — Тук има надпис. Не мога да го прочета.

Лурдс се приближи и коленичи до него. Наистина имаше надпис, но почти не се виждаше, изтрит от стъпките и времето. Извади бутилката вода от раницата си, разви капачката и изля част от нея върху издълбания камък.

Водата изми надписа и го направи по-лесен за четене, но сенките заблуждаваха, дори и след като Лурдс подсуши мястото с ръкава на ризата си.

Извади бележника от раницата си, сложи една страница върху надписа и направи натривка. Резултатът беше по-ясен. Той вдигна

страницата и Йоаким насочи фенера си към нея.

— Можете ли да я прочетете? — попита Йоаким.

— Мога — отвърна Лурдс. — Същият език, на който е и свитъкът. — Направи превода наум, после го прочете на глас. — „Обърни се към господ за отговорите, които търсиш“.

Йоаким насочи лъча към тавана. Той беше покрит с паяжини.

Лурдс прибра бележника си и се изправи. Свали си ризата и я размаха нагоре, за да обере паяжините.

Едва различи надписа върху един от камъните, но знаеше какво гласи той.

Проходът на знаменията.

24.

*Проходът на знаменията
Подземието на „Света София“
Истанбул, Турция
24 март 2010*

Йоаким и останалите монаси хванаха Лурдс за краката и го вдигнаха към тавана. Той се олюля, но възвърна равновесието си и с лекота се изправи нагоре. Подпря се с една ръка на тавана, а с другата опипа надписа.

— Бихте ли побързали, професор Лурдс — подканиха го монасите.

— О, съжалявам! — Лурдс искаше да направи натривка на издълбаните в камъка букви, но явно беше невъзможно в момента. Помъчи се да открие отключващия механизъм.

Входът личеше по малките пукнатини, които го ограждаха. През отвора едва можеше да се провере голям мъж. Йоаким и монасите напругаха сили, за да го удържат, когато той откри как се отваря.

Нещо изщрака в каменната врата.

Лурдс реши, че капакът се отваря навън, и се беше приготвил за целта. Но той не помръдна от мястото си.

Лурдс внимателно го бутна нагоре. Беше тежък, но се плъзна настрани и се стовари с трясък върху горния етаж. От ехото Лурдс разбра, че помещението отгоре е доста просторно.

— Слезте — рече Йоаким. — Да се прегрупираме и да помислим за следващия...

Обзет от любопитство, Лурдс хвърли фенера си през отвора и се хвана за ръбовете с две ръце. Присви колене и се отблъсна от Йоаким и останалите монаси. Те се олюляха и паднаха на земята.

Йоаким се развика и скочи на крака.

Лурдс дори не понечи да се извини. Не се беше засилил достатъчно, за да се провере през отвора, но почти успя. Набра се отново, проверя се нагоре и се вмъкна в скрития проход.

Задъхан от усилието и почти разтреперан от вълнение, той вдигна фенера и зашари с лъча из помещението. Проходът беше тесен и се простираше между две ниски стени, върху които имаше красиви мозайки.

— Лурдс! — изрева Йоаким. — Слезте долу!

Лурдс не можеше да слезе. Възхищението му беше пълно. Прокара лъча на фенера върху мозайките и видя образи от Стария завет. На една мозайка господ създаваше човек. На друга господ пропъждаше ангел от небето. Трета показваше ангел с горящ меч, който прогонваше Адам и Ева от Райската градина.

Още един лъч се присъедини към този на Лурдс, докато той вървеше в прохода. Почти не забеляза, че Йоаким е зад гърба му. Монахът беше поразен от видяното.

Появи се Олимпия, следвана от Клийна, а накрая влязоха и монасите. Проходът едва ги побра.

— Мили боже! — прошепна Олимпия. Гласът ѝ отекна в затвореното пространство. — Колко са красиви!

— Нещо повече — рече ѝ Лурдс, — те са история. — Пресегна се и докосна мозайка на Ноевия ковчег, носещ се през бурно море.

— Те са от Светото писание — рече Йоаким. — Не са само история.

Лурдс не понечи да спори. Беше погълнат от гледката.

— Можеш с години да изучаваш всичко, което е в този проход — рече Олимпия. — Темата. Художниците. Използваната техника.

— Не за това сме дошли — обади се Клийна. Явно не беше възхитена от историята наоколо.

— Права е — рече Йоаким. — Къде е Свитькът на радостта?

Лурдс се разбърза.

— Свитькът не споменава точното място, но в него се казва, че отговорите са тук.

Тунелът свършваше малко по-напред. Лурдс освети с фенера тясно помещение и видя още мозайки по стените му.

— Има свещи. — Олимпия освети с фенера си железните свещници от двете страни на входа.

Лурдс неохотно отклони вниманието си от мозайките и извади запалката си. Условиата в прохода бяха останали почти непроменени в

продължение на стотиците и дори хиляди години, през които свещите бяха стояли в свещниците.

За миг, докато държеше пламъка към фитила, Лурдс си помисли, че няма да се запалят. Но усуканите нишки бавно приеха пламъка и се уголемиха в златни ореоли, които прогониха мрака. Олимпия запали свещта от другата страна на входа. Йоаким и монасите влязоха в помещението и запалиха останалите свещи.

Когато приключиха, мозайките заискриха от стената и мирисът на горяща лой подразни ноздрите на Лурдс.

Четири мозайки показваха различни образи, но бяха с еднакви бели ръбове, които се открояваха върху каменните стени.

Първата мозайка показваше цистерна с потопена във водата обърната наопаки глава на Медуза.

— Това е Цистерната на базиликата — рече Олимпия.

Лурдс кимна. Щом върху мозайката беше изобразена главата на Медуза, не можеше да бъде друго. Отдолу имаше надпис, направен с мънички ярки камъчета.

— Какво пише? — попита Йоаким.

— „Когато главата на чудовището се изправи, ще видиш първото знамение на приближаващия Апокалипсис. Само Свитъкът на радостта може да спре лъжите на Лукавия. Пътуването ти започва тук“.

Лурдс отвори раницата си и извади цифровия си фотоапарат. Направи няколко снимки на цялата мозайка и си записа нещо в бележника. После се премести на втората.

Втората мозайка показваше църква с купол. В църквата — ясната фигура на Исус, с ореол на главата, почиващ в мир.

— Кое е това място? — попита Клийна.

— Голгота — отвърна Лурдс.

— Там, където е бил разпнат и погребан Исус — обясни Йоаким.
— В стария град на Йерусалим.

— Там бил пазен истинският кръст известно време — добави Олимпия. — Майката на Константин, Елена, наредила на епископа на Йерусалим да издигне на мястото църква. Щом била построена, започнали християнските поклонения. За жалост църквата била център на вълнения дълго време. Части от истинския кръст били изгубени при мюсюлманското нашествие през десети век. Тарик ал Хаким, един от

халифите, сравнил църквата със земята в израз на протест срещу християнските пилигрими.

— Неприятната страна на туризма — вметна Лурдс. — Синът на Ал Хаким, Али аз Захир, се съгласил Константин VIII да построи отново църквата, но чак когато дошли кръстоносците, църквата била възстановена изцяло. Оттогава е разрушавана безброй пъти.

— Този надпис изглежда различен от първия — отбеляза Олимпия.

— Така е. — Лурдс записа в бележника си превода. — „Двама братя ще си обявят война, вярващи и двамата в нов пророк, който ще се роди на света, и ще се бият за завръщането на сина ми“.

— Единственият нов пророк, роден след Исус, е Мохамед — рече Олимпия.

— Ако решиш да вярваш на Корана — отвърна Йоаким кисело.

— Също ценен исторически документ — каза Лурдс. — Но предполагам, че тук става дума за Мохамед. — Кимна към мозайката. — Има още и то гласи: „Когато сянката на истинския кръст се върне в храма на нашия спасител, ще знаеш, че краят на дните е близо“.

— Как сянката на истинския кръст ще се върне в Църквата на Божи гроб? — попита Олимпия. — Истинският кръст е бил унищожен и загубен завинаги.

— Не знам — отвърна Лурдс. — Само чета написаното. — Премести се на третата мозайка.

— Това изглежда като второ изображение на Църквата на Божи гроб — обади се Клийна. — Само че тук има ридаеща жена.

— Не просто жена — поправи я Йоаким, — а Мария, майката на Исус. — Над главата на Мария също имаше ореол.

— Новойерусалимската църква — отвърна Лурдс. — Бил съм там. Имат страхотна сбирка от гръцки и славянски ръкописи. Патриарх Никон, Никита Минин, принадлежал към руската православна църква. Като седми патриарх той провел редица реформи. За жалост те накрая разцепили църквата и му коствали благоразположението на цар Алексей, който дотогава му бил най-добър приятел и източник на финансиране.

— Новойерусалимската църква била превърната в манастир — допълни Йоаким.

Лурдс кимна.

— Това станало през 1990 г. За известно време била напълно затворена. Много от ценностите и иконите изчезнали, но запазили статуята на Дева Мария.

— Какво казва този надпис? — попита Олимпия.

— „Голям приятел на църквата ще падне, но не преди да събуди отглас в последния дом на нашия блажен спасител. Когато статуята на блажената майка заплаче, ще знаеш, че края на света приближава“.

— Не звучи много обнадеждаващо, а? — попита Клийна.

— Нямаше да ни пратят тук, ако не можем нищо да направим — заяви Йоаким. — Дошли сме с цел на това място.

На четвъртата мозайка имаше портокалови дръвчета около фонтан. В дъното се виждаше храм, но с ислямска архитектура, а не византийска или готическа. Лурдс познаваше дългата и интересна история на църквата, защото беше учил там известно време.

— Тази църква — предполагам, че е църква — не прилича на останалите две — каза Клийна.

— Храм е — отвърна Олимпия. — Това е Голямата джамия в Кордоба.

— Джамията не е място, на което бих очаквал да открия християнски находки.

— Двете култури редовно са си сменяли храмовете — отвърна Олимпия. — „Света София“ е станала ислямски храм, също както и Голямата джамия в Кордоба, Испания.

— Изглежда така, сякаш винаги си е била джамия — каза Клийна.

— Не, първоначално е била вестготска църква.

— Няма да се преструвам, че знам какво е това.

— Това е готско племе. Няма нищо общо с вампири — сопна се Олимпия.

— Това го разбрах.

— Само проверявам. Да не избързвам с материала.

— Ще ти кажа, ако избързаш.

— И така — продължи Олимпия, — вестготите започнали да строят църквата в началото на седми век. После дошли мюсюлманите. Емир Абд ар Рахман I си я присвоил и я кръстил на жена си. Започнал да я реконструира и това траяло двеста години.

— Е, добре, сега чия е?

— Крал Фердинанд III Кастилски си възвърнал църквата обратно през 1236 година и впоследствие била прекръстена на „Катедрала на Успение Богородично“.

— Какво казва надписът под нея?

Лурдс се наведе, за да вижда по-добре, и го преведе:

— „В църквата на кръстопътя, където Изтокът среща Запада и заедно почитат Светата майка, ще бъде направено езеро. Когато водите на езерото поаленят от кръв, краят на света ще е близо“.

— И това трябва да ни помогне, така ли? — попита Клийна. — Нищо насърчително няма в него.

— Не богохулствай — скара ѝ се Йоаким.

— Не разбираш колко удивително е това — рече Лурдс. — Йоан от Патмос е умрял стотици години преди Голямата джамия в Кордоба да бъде построена. И престроявана. Това, че е могъл да го предскаже и дори да насочи майсторите на мозайките да го предадат по такъв начин, че ние да разберем за какво става дума, е невероятно.

Лурдс беше разтревожен от откритието. Нищо в научната му кариера не го беше подготвило за нещо подобно. Разбира се, не беше подготвен и за Атлантида.

— И да разберем откъде е знаел всичко това, няма да ни помогне сега — рече Клийна.

Йоаким се обади:

— Сега ти трябва да проявиш търпение.

Клийна не му обърна внимание.

— И къде е Свитъкът на радостта?

Лурдс се отдръпна от стената и се опита да осмисли нещата.

— Свитъкът не е тук, не трябва ли да има нова следа?

Докато гледаше мозайките, Лурдс имаше чувството, че нещо му убягва. Освен това беше сигурен, че е точно пред него и ще му извади очите.

Нещо в мозайките. Нещо във фона. Но не се виждаше с невъоръжено око. Пое си дълбоко дъх и остави ума си да попие всичко в помещението. Пламъкът на свещите леко потрепваше и сенки подскачаха по повърхността на мозайката.

Тъкмо щеше да се сети, и то изчезна, изплъзна се от ума му като мъгла. Мозайките имаха удивителна перспектива. Изглеждаха триизмерни, сякаш някой можеше...

Лурдс се съсредоточи, не смееше да повярва на това, което си мислеше. Приблужи се и прокара ръце по мозайките.

— Томас, какво правиш? — попита Олимпия.

— Трябва да е тук. Няма причина да се крие повече. Това помещение, този проход, бяха тайни. Свитъкът е бил скрит тук. Още е.

Щом се раздвижи пред мозайките, сянката му падна върху тях. Бързо просветване във втората мозайка хвана погледа му. Едва доловимо потрепване на сенки.

Когато понечи да докосне мястото, пръстите му сякаш преминаха през мозайката. Щом илюзията беше нарушена, видя колко умен всъщност е бил художникът. В последния дом на Исус Лурдс откри дупка, в която имаше цилиндричен предмет. Усмихна се както на собствената си находчивост, така и на тази на майстора.

Издърпа го от кухнята. Цилиндърът представляваше резбовано дърво и съдържаше няколко думи на език, който Лурдс току-що беше научил. В превод те означаваха: Радостта.

Ръцете на Лурдс трепереха от вълнение, докато отваряше цилиндъра.

Икономическият град на крал Абдула

Саудитска Арабия

24 март 2010

Лошо предчувствие изпълни Уебстър, докато наблюдаваше как хеликоптерите се спускат над петролните полета. Частният охранителен отряд сигурно е бил разположен на някой товарен кораб на брега, за да дойде толкова близо.

Саудитските сили се сражаваха с шиитските. Пилотите на хеликоптерите откриха огън с тежки картечници и ги избиха всичките, без да подбират.

— Имаме ли някой там? — попита Вики Деанджело, докато наблюдаваше атаката. — В момента се заформя международен инцидент и трябва да го гледам по „Дабълю Ен Ен Нюз“! Не за това ти плащам!

Уебстър се приближи до Спайдър.

— Кой е в хеликоптерите?

Спайдър се усмихна лукаво.

— Каубоите са от „Карнахан Ойл“. Същата дружинка, която разреши трудовия спор в онези западноафрикански компании преди години.

Уебстър си спомняше историята. „Карнахан Ойл“ бяха известни с това, че мачкаха здраво страните от Третия свят, с които правеха бизнес.

В Африка петролният бизнес обикновено се съпровождаше от рязане на гърла. Щом се откриеше петрол, политиците — или кралят — се бореха да натрупат колкото се може повече пари. Като през цялото време обещаваха да разпределят богатството. Когато средният гражданин забележеше, че богатството не се разпределя, обикновено се вдигаше на бунт. Тогава кралят, или политиците, викаха военните да се оправят с безредиците и да започнат отново изпомпването на петрола. Проблемите започваха, когато военните решаваха, че те поемат всички рискове, а не им се плаща достатъчно. Тогава ставаше военен преврат и на мястото на краля, или на политиците, идваше военен диктатор, който разпределяше богатството между войниците си.

По време на източноафриканските размирици „Карнахан Ойл“ изпрати отрядите си за бързо реагиране, за жалост не успяха да спасят краля и застреляха диктатора в тронната зала. Сложиха свой човек начело, разпределиха малко повече от богатствата между гражданите и отрязаха посредника.

Почти за една нощ парадигмата за правене на петролен бизнес в Западна Африка се промени. Голямата част от печалбата вече не отиваше за страната източник на петрола. Отиваше при онези, които можеха да го изкарат.

В другия край на стаята Тристан Хамилтън се радваше на пристигащите хеликоптери.

— Елиът — каза президентът по телефона.

— Тук съм, Майк. Както разбираш, проблемите се увеличават.

— Трябва да се махнеш оттам — отвърна Уегънър. — Щом се разбере, че американците са дошли и вършат такива неща, саудитци и шиитите ще отвърнат на удара.

— Трябва да намерим начин да върнем всички американци у дома.

— Добре — отвърна Уегънър. — Ще говоря с Пентагона и ще видя какво могат да организират. Пази се, докато не ти се обадя, чуваш ли ме?

— Чувам те. Ще се пазя. — Уебстър премести поглед от телевизора към стъклената стена и улови потрепващото си отражение сред пожарищата, които горяха из града. — Ще се справим, Майк, ще видиш.

Президентът прекъсна линията и Уебстър прибра сателитния телефон в джоба си.

Вики използва дистанционното, за да превключи каналите на телевизора. Щом пусна отново на нейния, явно се успокои. Хората ѝ бяха навлезли по-навътре в сблъсъка на петролното поле от репортерите на „Дабълю Ен Ен Нюз“. Уебстър нямаше да се изненада, ако още някой загинеше. Сигурен беше, че Вики Деанджело разчита на това.

— Президентът ли беше? — попита тя. Не пропускаше нищо, особено когато беше превъзбудена.

— Да.

— Иска да те измъкне оттук.

— Да, иска.

— Но ти няма да тръгнеш? — Тя го погледна.

— Ти си в новинарския бизнес. Ще ми кажеш ли как би представила новина за вицепрезидента на Съединените щати, който бяга от страната, докато стотици негови сънародници остават, с опасност за живота?

Усмивката ѝ беше достатъчно студена, за да украси морга.

— Казано честно, господин вицепрезидент, ще ви разпъна на кръст.

— Това е особено мъчителна смърт.

— Значи оставаш тук.

— Ти как би се почувствала, ако те зарежа?

— Ще те разпъна два пъти.

Уебстър се усмихна.

— Трябва да призная, че съм малко ядосана от нежеланието ти да бъдеш спасен.

— Защо?

— Защото, ако спасят теб, ще спасят и мен. Изглежда много егоистично да решиш, че всички можем да умрем тук.

— Няма да умрем тук.

— Откъде знаеш?

— Знам.

Вики го изгледа, в погледа ѝ се появиха разбиране и подозрение.

— Уегънър ще го направи, нали? Ще се опита да ни измъкне оттук.

— Ще ме цитираш ли?

— Не.

— Тогава, да. Ще се опита да ни измъкне оттук.

— Кога?

— Скоро.

Вики се обърна назад и погледна през прозореца към горящия град.

— Дано не закъснее!

Уебстър я прегърна и я привлече към себе си. Колкото и да се преструваше, че е капитан на собствената си съдба, Вики Деанджело живееше в страх. Всички на планетата живееха така.

Разбира се, те не знаеха какво означава истински страх. Но когато му дойде времето, ако не се присъединяха към Уебстър, той възнамеряваше да им покаже.

В този миг леденостудена стрела прониза сърцето на Уебстър. Той се олюля за миг и за малко не падна. Насили се да остане на крака и усещането отмина.

Вики го погледна загрижено.

— Добре ли си?

— Разбира се — усмихна ѝ се окуражително той. — Защо да не съм?

— Ще бъдеш. Ти винаги си добре. — Вики го потупа по гърдите.

Но той знаеше какво бе станало. Някой беше открил онзи проклет свитък, написан от Йоан от Патмос. Остави Вики и се оттегли в ъгъла. Извади сателитния си телефон от джоба и набра номера на Екарт.

— Не си ги открил.

— Още не — отвърна Екарт. — Ще ги открием. Въпрос на време е.

— Намерили са Свитька.

— Къде?

— Не знам. Ако знаех, щях веднага да те пратя там. — Уебстър се помъчи да се успокои и да смекчи тона. Щом бяха намерили Свитька, значи Лурдс бе разчел създадения от Братството език.

Един от езиците.

В продължение на хилядолетия планът действаше. Дори и Братството на Свитька беше разгромено накрая. Константинопол, императорът, бяха само началото. Той беше спомогнал за параноята, обхванала Братството, накара ги да осъзнаят колко уязвимо е знанието им. Господ беше създал човека открит, да няма тайни.

И господ нямаше тайни. Това човекът не го беше разбрал. И затова змията беше успяла в Райската градина. Змията беше подтикнала Адам и Ева да узнаят неща, които дори господ не бе в състояние да им обясни. Змията знаеше, но дори и змията не можеше да ги обясни по божия начин.

Просто бяха такива.

Можеше само да се предполага, че има неща, които господ не иска човечеството да узнае. Разломът беше започнал тогава и не беше свършил.

— Намери ги! — нареди Уебстър. — И ги убий!

— Ами професорът?

— И него. Вече не ме интересува какво знае. Убий го и ми донеси Свитька. — Уебстър пъкна телефона в джоба си.

В плановете си не беше предвидил като фактор някой толкова надарен — или всъщност толкова късметлия — като професор Томас Лурдс. Сега уменията му само щяха да го пратят по-рано в гроба.

Проходът на знаменията

Подземието на „Света София“

Истанбул, Турция

25 март 2010

Под златистата светлина на свещите Лурдс преведе свитька и го прочете на висок глас:

Нека се знае, че това е последното писание на Йоан, известен още като Йоан от Патмос. Аз съм стар човек и доброволно стигнах до края на дните си. Пиша сега без всякаква принуда само това, което моят господ ми диктува.

Дойдох на този остров, за да прекарам последните си дни в покой, но не намерих покой. Намерих само края на света. Видях го, видях Звяра, Дявола, наречен с още толкова имена, и видях усилията му да унищожи света, преди Исус да слезе отново.

Бях там, когато Исус се върна при нас за първи път, и видях с очите си дупките върху блажените му ръце и блажените му нозе.

Не всички бяхме вярващи. Трудно ми е да го призная, но не бяхме. Дори след всичко, което го бяхме видели да прави, след като го видяхме да ходи по бурни води, след като го видяхме да съживява мъртъвци, не можахме лесно да повярваме, че е възкръснал след толкова мъчителна смърт.

Колкото и трудно да ни беше да го гледаме как умира, още по-трудно беше да го видим как се сбогува с нас. И още по-трудно беше да се сбогуваме един с друг.

Много от нас вече са мъртви. Даже мисля, че аз съм единственият жив сред избраните и това няма да продължи още дълго.

Чели сте виденията ми за това, което предстои, за седемте години, които ще поразят всички онези, които не вярват истински. Но не съм разкрил всичко, което ще стане.

Ще настъпи ден, когато Лукавият ще се издигне на власт сред хората. Ще минава сред вас като един от вас и вие не ще го познаете. Ще се е преобразил като един от вас. Ще е роден от жена, но ще бъде страховито зъл. В края на дните не ще разпознаете злото така, както си мислите. Но когато познаете Дявола, знайте също, че нито едно оръжие, направено от човешка ръка, не може да го срази.

Само едно може да го направи и скоро ще ви го дам. Нарича се Свитъкът на радостта и той има силата да

отнеме могъществото, което Лукавият е натрупал до момента, в който четете това.

Свитъкът на радостта, както и ръкописът, довел ви дотук и разкрил ви тези тайни, е написан на друг език. Четири ключа за разгадаването на този език са скрити в местата от мозайките. Заедно, те ще ви дадат достатъчно познания, за да разчетете Свитъка на радостта.

А сега моля да ми простите, защото съм много изтощен и единственото ми желание е да видя моя господ в цялото му величие.

Бог да бъде с вас и да ви възнагради с милостта си.

Лурдс вдигна очи от свитъка.

— Това е всичко. Остава вторият свитък. — Вторият свитък беше увит в първия. Думите на Йоан от Патмос се оказаха верни и Лурдс не успя да го разчете.

Йоаким погледна към стената зад него.

— Трябва да намерим местата от мозайките.

Лурдс също погледна към стените.

— Да, и то когато всички ни преследват.

Йоаким се обърна към него с усмивка:

— Сега ще откриете вярата си, професор Лурдс. Мисля, че ще се съгласим, че не можем да преодолеем сами всичко, което е изправено срещу нас.

„Не знам дали изобщо ще го преодолеем“, помисли си Лурдс.

Цистерната на базиликата

Подземието на „Света София“

Истанбул, Турция

25 март 2010

— Как ще обърнем главата на Медуза? — попита Клийна.

Стояха в огромното помещение, пълно с каменни колони. Всеки звук, който издаваха, отекваше в сградата.

— С това — отвърна Лурдс. Той вдигна дървения свитък и им показа края. Беше си блъскал главата над него, откакто го видя за

първи път. Вече беше сигурен, че това е ключ. Но къде беше ключалката?

— Тук — провикна се Олимпия. Явно се беше сетила за какво може да се използва дървото.

Лурдс заобиколи и се приближи към нея от другата страна на главата на Медуза. Тя насочи фенера си към цепнатината между две змии, които се виеха от главата.

Лурдс пъхна пръта в цепнатината и усети жлеба на дъното. Плъзна пръта по него и чу щракане на механизъм.

Главата на Медуза се разтресе, четири змии се изпънаха и се превърнаха в пиедестал. Чу се стържене на камък върху камък, когато змиите поеха тежестта на главата и ѝ позволиха да се завърти на обратно. Лурдс гледаше удивено. След миг гладкото на вид чело на главата се разтвори и разкри дупка, в която имаше златен пръстен, широк десет сантиметра. Когато шумът заглъхна, Лурдс се пресегна и извади пръстена от скривалището му.

Напила надписите от вътрешната страна, преди да ги види. Бяха издълбани изкусно и ясно, изглеждаха така, сякаш са направени само преди дни, а не преди две хиляди години.

— Какво е това? — попита Йоаким, когато се приближи до Лурдс.

Лурдс посочи резките, издълбани върху пръстена.

— Част от устройство, което, надявам се, ще се окаже нещо като Розетски камък.

— Сигурен ли си? — попита Олимпия.

— Да — отвърна Лурдс, — освен ако Йоан от Патмос не възнамерява да се пошегува за последно за сметка на света. — Постави пръстена внимателно в закопчаващ се джоб вътре в раницата. После извади пръта от главата на Медуза.

Чуха се още стържещи звуци и главата отново се обърна на обратно и застина под каменната колона.

— Мислиш ли, че Константин е знаел за това? — попита Олимпия.

— Да — отвърна Лурдс. — Той има пръст във всичко, което открихме досега.

— Много добре е пазел тайните си.

Лурдс мълчаливо се съгласи. Преметна раницата си на рамо и се запъти навън.

— Няма да е никак лесно да се измъкнем през границата, щом ни издирват — рече Йоаким.

— Нима? — Лурдс се направи на изненадан. — Не е ли късмет, че с нас водим професионален контрабандист с мрежа от канали за контрабанда?

Клийна не се извърна и не каза нищо, но Лурдс знаеше, че се усмихва.

Олимпия се намръщи.

— Не се дръж така, сякаш си го планирал, Томас — тихо каза тя. — Много добре знам защо позволи на младата жена да дойде с нас.

— Доста я бива с оръжията.

Олимпия каза нещо, което изобщо не подходеше на една дама.

25.

Арката на четирите вятъра

Вила „Дория Памфили“

Рим, Италия

3 април 2010

— Томас! Насам!

Изтощен от пътуването през последните няколко дни и от напрежението, на което беше подложен след напускането на Истанбул, Лурдс първоначално не видя стария си приятел и наставник. Закова на място и се огледа предпазливо.

— Чисто е, професоре — отекна гласът на Клийна в ухото му.

Макар че ходеше със слушалка вече почти цяла седмица, още не беше свикнал с нея.

Отец Гейбриъл Мадейро седеше на пейка в сянката на една горичка. Беше нисък човек, но изпълнен с безгранична енергия. Беше горе-долу толкова широк, колкото и висок, а косата и брадата му бяха снежнобели и изпъкваха на фона на матовата му кожа.

Той затвори дебелата книга, която четеше, и отбеляза с показалец докъде е стигнал. Лурдс знаеше, без да вижда корицата, че е някой трилър. Отец Гейбриъл го беше запознал с Джеймс Бонд и Джейсън Борн, докато едновременно с това го обучаваше в тънкостите на латинския. Любовта на отец Гейбриъл към езика, старите книги и едnodневките се беше предала и на него.

Щом се приближи, отец Гейбриъл го стисна за миг в силна мечешка прегръдка и го вдигна от земята. Макар и минал шейсетте, отецът си оставаше як мъж.

— Радвам се да те видя — рече той, когато пусна Лурдс. — Липсва ми, че не ми се пречкаш в краката.

— Дано този път не ти се пречкам много — каза Лурдс.

— Мисля, че няма. — Отец Гейбриъл го поведе към пейката. — Голяма кариера направи. Атлантида? — Повдигна вежди. — Сигурно е било вълнуващо.

— Беше.

— Прочетох книгата ти. Много е хубава.

— Радвам се, че мислиш така. Предпочитах да ти разкажа историята лично.

— И аз бих предпочел да я чуя лично. — Отец Гейбриъл вдигна рамене. — За жалост имах малко работа в Рио де Жанейро.

— Спасяваш се от зимата, доколкото си спомням — усмихна се Лурдс. Срещата им изглеждаше съвсем обикновена. Само дето у него бяха четирите пръстена, които беше събрал от Кордоба, в околностите на Москва, Йерусалим и Истанбул.

— Липсва ми зимата, но не ужасно много. — Отецът го гледаше замислено. — Не бих си и помислил, че ще се окажеш престъпник обаче. Мислех, че съм те научил на нещо хубаво.

— Престъпник ли? — изненада се Лурдс.

Отец Гейбриъл кимна.

— Разбрах, че си офейкал от Истанбул с много важни религиозни реликви.

— Вярваш ли на това?

— Нито за миг.

Лурдс се ухили.

— Всъщност има нещо вярно.

— Така ли? — Отец Гейбриъл се престори на шокиран.

— Спомням си един католически свещеник...

— Чието име не бива да се споменава.

— ... който *предпочита* името му да не се споменава — продължи Лурдс, — та той също върши мошеничества от време на време.

— Може би престъпва линията тук-там. — Отец Гейбриъл се ухили доволно.

— Не биваше да ме взимаш с теб. Ти ме разврати.

— Не съм те развратил. Ти беше на шестнайсет...

— Бях на *дванайсет* — възпротиви се Лурдс.

— И твоята бавачка...

— Момичето, което беше дошло да учи английски.

— ... вече те беше развратило. — Отец Гейбриъл подръпна брадата си. — Или пък ти разврати нея, забравих как точно беше.

— Беше взаимно развъртаване — отвърна Лурдс. — Тя имаше опит, но аз бях чел повече.

— И за това пак аз съм виновен, предполагам.

— Ти оставяше онези глупави шпионски романи да се търкалят навсякъде.

Отец Гейбриъл се ухили.

— Така беше.

Лурдс замълча за миг.

— Липсваше ми.

— Знам — сериозно отвърна възрастният мъж. — И ти ми липсваше. Годините стават все по-къси...

— ... и минават все по-бързо — довърши мисълта му Лурдс. — Мисля, че най-накрая разбрах какво искаш да кажеш.

— Добре. Значи усилията ми не са били напразни. Успокой ме. — Той се втренчи в Лурдс. — В колко голяма беля си се забъркал?

— На един хвърлей от зиналата паст на ада.

Отец Гейбриъл разтърка ръце.

— Много време мина, откакто можех да кажа същото. Разкажи ми.

Седнал на сянка сред шепота на вятъра и наясно, че Клийна Маккена го пази с пистолета си от няколко крачки разстояние, Лурдс разказа всичко на отец Гейбриъл.

Разказа му за светкавичното пътуване до Русия, където статуята на Дева Мария плачеше, и как бяха открили втория златен пръстен в една от основите на църквата, която патриарх Никон нарочно е поставил там навремето.

Разказа му за пътуването до Йерусалим и за църквата на Божи гроб, където откриха третия пръстен в една от стените близо до стълбата, на втория етаж, която никой не беше местил от сто години. Тази стълба отбелязваше мястото, където истинския кръст беше свален по време на разпването на Христос.

И накрая Лурдс каза на отец Гейбриъл за фонтана при Голямата джамия в Кордоба и как водите му бяха поаленели само няколко дни преди пристигането им.

Когато свърши, Лурдс се облегна назад и изчака да види каква ще е реакцията на отец Гейбриъл.

— Мислиш, че вицепрезидентът на Съединените щати е Луцифер?

На Лурдс никак не му хареса как прозвуча това.

— Не само аз — отвърна той отбранително. — Още няколко души го мислят.

— Кажете ми, професоре, какво ще си помислят колегите ти от „Харвард“, ако им го кажеш?

— Честно казано, страх ме е да си го представя. Сигурно ще ми отнемат правото да паркирам.

— По-скоро биха те сметнали — за крадец, отколкото за луд. В това да си крадец има нещо секси.

— Приличам ли ти на луд?

— Не, не ми приличаш. Имаш вид на страшно уморен човек.

— Чувствам се невероятно уморен. Последните няколко дни, последните три седмици, са ми като в мъгла.

— Но все пак си открил Луцифер.

— Честно казано — отвърна Лурдс, — не съм го търсил и явно не е толкова трудно.

— Защото той те е търсил.

Лурдс усети студен полъх по гърба си.

— Неприятна мисъл — отговори той.

Отец Гейбриъл подръпна брадата си.

— Вицепрезидентът на Съединените щати.

— Да.

— Със сигурност ти трябва малко време, за да свикнеш.

— Така е.

Отец Гейбриъл се усмихна.

— Но никак не съм изненадан, че нашият Луцифер е решил да влезе в политиката. Макар че можеше и по-лошо да е.

— По-лошо?

— Можеше да стане телевизионен евангелист.

Въпреки напрегнатото положение Лурдс се разсмя.

Отец Гейбриъл не остана по-назад, а после попита:

— Как мога да ти помогна, Томас?

— Имам нужда от място, където да работя — отвърна Лурдс. — Безопасно място.

Отец Гейбриъл кимна.

— Разбира се.

— Достатъчно място и за спътниците ми.

— Единият е жена?

— Всъщност са две.

— Включително червенокоската зад онова дърво, която се прави на разсеяна?

Клийна изруга, което накара Лурдс да се усмихне. Тя направи неприличен жест към свещеника.

— Изискана млада дама — засмя се отец Гейбриъл. — Да разбирам ли, че си в непрекъснатата връзка с нея.

— Да.

— С две жени по-трудно се оправя, човек, отколкото с една — рече отецът.

— Каза, че този човек ти бил като баща — обади се Клийна.

— Така е — отвърна Лурдс.

— Нищо чудно, че имаш морал на уличен котарак.

— Недей така, той е свещеник.

Клийна изглеждаше поразена.

— Остави ме да покажа среден пръст на свещеник?

— Не си ми искала разрешение, нито ме предупреди какво смяташ да правиш.

— Ти си идиот!

— Не аз показах среден пръст на свещеник.

Отец Гейбриъл помахна на Клийна и тя засрамено му помахна в отговор.

— Няма вид на лингвистка — рече свещеникът.

— За щастие няма вид и на контрабандистка на оръжие — отвърна Лурдс.

— Така те мразя в момента — рече Клийна.

— Сигурно и отдавна не се е изповядвала — рече Лурдс.

Клийна изруга в ухото му.

— Освен подслон и безопасно място, на което да работиш, имаш ли нужда от още нещо? — попита отец Гейбриъл.

— Книги — рече Лурдс. — Ще имам нужда от някои от специалните книги, които Ватикана държи заключени. Трябва да разчета езика. Ще е трудно, защото е разделен на четири части.

— Добре. — Отец Гейбриъл се изправи. — Караш ли?

— Взехме такси.

— Оставяш живота си в божиите ръце. — Отец Гейбриъл тръгна да си ходи. — Хайде, Томас! Можеш да се повозиш с мен, няколко телефонни обаждания и всичко ще е уредено, докато стигнем там, където отиваме.

— Хвърли поглед през рамо и видя, че Клийна ги следва.

— Безочливата ти малка приятелка може да дойде с нас, стига да обещае, че няма да прави циркове.

Клийна изчака отец Гейбриъл да извърне поглед и показа среден пръст на Лурдс.

— Господ го видя — рече свещеникът.

Уморен и отчаян, Лурдс влезе в огромната кухня, където отец Гейбриъл въртеше няколко тенджери върху печката. Лурдс знаеше, че в тях има различни видове паста и зеленчуци. Свещеникът дори беше успял да изпече хляб и от голямата тава се носеше приятен аромат.

Апартаментът имаше шест спални, три бани, огромна кухня и трапезария и обширно общо помещение. Лурдс не можеше да си представи колко голямо семейство трябва да е живяло тук. Не можеше да си представи и къде са отишли. Когато попита отец Гейбриъл за това, старият свещеник просто махна с ръка.

— Някои хора имат стари грехове, от които не могат да се отърват — рече той. — От време на време им давам шанс да направят някоя добрина.

Нямаше кой знае какви удобства, но Лурдс се мъчеше със загадката на последния език.

Взе едно от хлебчетата, които току-що бяха извадени от фурната. Наложил се да го подхвърля от едната ръка в другата, защото беше ужасно горещо. Когато най-сетне то изстина достатъчно, той го разтвори и го натъпка със сирене.

Отец Гейбриъл изтри потта по челото си с ръкав.

— Напредваш ли?

— Малко, може би. Не мога да кажа. Толкова дълго се мъча над него, че вече всичко ми изглежда еднакво.

— Как не! Ти си най-добрият ученик, който съм имал. Ще приема провала ти като лична обида.

— Можеш да ми помогнеш.

Отец Гейбриъл разбърка една от тенджерите, после се пресегна към следващата лъжица.

— Не, не мисля. Ти надмина скромните ми възможности много отдавна. Ако се опитам да ти помогна, само ще се посрамя и ще те объркам.

Лурдс отчупи залък от хлебчето и го изяде. Беше много вкусно.

— Имам чувството, че се нуждая от свеж поглед.

— Ще стане. Дай му време.

— Нямаме време. — Лурдс погледна към телевизора в ъгъла на кухнята.

Безредиците в Саудитска Арабия продължаваха, докато принц Халид воюваше по границите. Шиитски войни бяха започнали да се промъкват през границите, за да подкрепят пръснатите из цялата страна бунтовници. За да влошат още повече нещата, частни охранителни служби, наети от американски и европейски корпорации, също продължаваха да проникват в страната, за да обезопасят ценни съоръжения.

Кадрите по телевизията показваха смърт и нещастия, пушек, картечен огън и експлозии. Хеликоптери и самолети падаха от небето, улучени от вражески огън. Танкове избухваха по улиците. По границите загиваха войници. На няколко пъти избухваха въоръжени сблъсъци.

— Дори и да не ми беше казал, че Луцифер е замесен — тихо промълви отец Гейбриъл, — щях да видя пръста му във всичко това.

— Къде се намира вицепрезидентът? — попита Лурдс.

— Още е там, в Икономическия град на крал Абдула. Изглежда, Уебстър ще получи подкрепленията, за които настоява.

— Какви подкрепления?

— Уебстър е поискал провеждането на военна операция в страната.

— В Саудитска Арабия?

— Да.

— Няма голям шанс това да прерасне в международен конфликт, нали? — саркастично попита Лурдс.

— Разбира се, че не.

— О, това беше сарказъм!

— Да. Но в него има известна доза истина. Уебстър се оказа голям организатор. Вече е накарал няколко европейски и американски корпорации да подкрепят действията му там.

— Всички те се страхуват да не загубят парите си — рече Лурдс.

— Като се имат предвид скорошните икономически трусове, ясно ми е защо хората искат да запазят това, което имат, и са готови да прибегнат до извънредни мерки, за да го постигнат.

— Това не са просто извънредни мерки. Саудитците няма да го позволят. Близкият изток ще воюва поколения наред.

— Ако просъществуваме толкова дълго — съгласи се отец Гейбриъл. — Имам предвид света.

— И никой не го вижда?

— Разбира се, че някой го вижда. Но хората, които разполагат със силите да осъществят всичко това — политици, големи бизнесмени и дори религиозни водачи, — вярват на казаното от Уебстър: Ако Западът не отстои позициите си в Близкия изток, ще загуби всичко, което има.

— Това е глупаво.

— Наистина ли мислиш така?

Лурдс не отговори.

Отец Гейбриъл го погледна и добави:

— Настанаха страшни времена, Томас. Парите не са това, което бяха. Трудно се намира работа. Безопасността остана позабравен спомен. Това е било подготвяно от доста време. — Той погледна към телевизора. — Проблемите тепърва започват.

Лурдс се събуди на бюрото, където работеше без почивка от три дни. Едва успя да задържи наклонената купчина книги, преди да паднат и да са разпилеят по пода.

„Трябва да поспиш“, каза си той. Но знаеше, че всички опити ще са безполезни. Щом задремеше, щеше отново да се събуди. Точно както сега.

Беше толкова близо до решението на загадката на пръстените. Беше се трудил толкова много върху тях, че можеше без усилие да си ги представи. Не спираха да се въртят един върху друг в главата му.

Явно нямаше значение колко пъти променя въртенето им или в какъв ред ги подреждаше.

Нямаше смисъл.

Думите в Свитъка на радостта продължаваха да му се изплъзват, тъкмо да ги разбере и...

Беше влудяващо.

Отиде до плика, в който бяха тоалетните му принадлежности и чистите дрехи. Накрая се оказа, че Йоаким и приятелите му не са бедни като църковни мишки, а и Клийна има пари, скрити на различни места, макар че с много по-голяма неохота се разделяше с тях, отколкото монасите.

Лурдс се запъти на пръсти към най-близката баня. Смътно си даваше сметка, че е посред нощ и всички останали са заспали. Не забеляза, че ваната е заета, докато не издърпа ризата през главата си.

— Какво правиш? — чу той гласа на Клийна и замръзна на мястото си.

— Съжалявам. Не видях, че си тук. — Знаеше, че не бива, но не можа да се въздържи и погледна в огледалото с надеждата да улови отражението ѝ там.

Обаче парата го беше замъглила и той изруга късмета си.

— Не ставай — пошегува се. — Няма нужда да ме изпращаш.

Водата се разплиска зад гърба му.

— Няма нужда да си ходиш — каза му Клийна.

Лурдс бавно се извърна, още не си беше оправил ризата, и я погледна.

Тя се беше излегнала във ваната и сапунената пяна едва скриваше гърдите ѝ. Косата ѝ беше вдигната на конска опашка. Луничавите ѝ рамене изглеждаха нежни и закръглени, но Лурдс знаеше, че имат мускули като въжета.

— Няма нужда да си ходя? — попита дрезгаво Лурдс.

— Не. Ваната е голяма.

— Да, така е.

— Е? Какво чакаш? Да не се засрами изведнъж?

— Не. — Лурдс се съблече и влезе при нея. Водата беше току-що налята, още толкова гореща, че му беше трудно да се отпусне в нея. Но умът му беше другаде. Една вълничка се разби в гърдите на Клийна и разкри ягодиците ѝ зърна.

- Защо не спиш? — попита тя.
- Не можах да заспя.
- Много хубаво си спеше, когато те проверих преди малко.
- Вече не мога да заспя.
- Аз също.

Лурдс вдиша свежия аромат на сапуна. Имаше чувството, че е умрял и е отишъл на небето. Тя се размърда и сложи краката си върху неговите, за да имат повече място.

— Ще ти изтрия гърба, ако ти изтриеш моя — предложи Лурдс.

Без да продума, Клийна се плъзна към него и уви ръце около врата му. Той я прегърна.

— Когато за пръв път те видях, си казах, че това никога няма да се случи — призна му тя, гледайки го право в очите.

— Когато за пръв път те видях, се надявах да се случи — отвърна честно Лурдс.

Тя обърна очи.

— Това не ме накара да се почувствам специална. Мине ли жена покрай теб, ти я забелязваш.

— Много съм внимателен. — Лурдс я погали по врата и тя потрепери.

— Знам, че няма да означава нищо повече от това, което значи в момента.

— В момента означава много.

Тя обхвана лицето му с ръце.

— В момента означава много.

Лурдс докосна възбудената и гъвкава плът. Горещите ѝ целувки накараха кръвта му да закипи и му се зави свят, но той знаеше, че това отчасти се дължи на горещата вода и недоспиването.

Тя отвори несесера си и извади презерватив, после бръкна във водата. Той беше готов за миг, докато му го слагаше. Тя се настани върху него и двамата се сляха. Тя се хвана за стените на ваната, започна леко да се поклаща и двамата забравиха за страха и напрежението.

Лурдс усети, че някой го наблюдава. Усети стройно голо тяло да се притиска към гърба му. Ароматът на парфюм му каза, че в стаята

има още някой.

„Не е моментът да се будиш — каза си той. — Заспивай отново...“

— Знам, че си буден — рече Олимпия. — Достатъчно дълго съм спала до теб, за да знам кога наистина спиш.

Лурдс отвори очи, примигна и я погледна.

— Така е. — Не се опита да се извини за присъствието на Клийна.

Олимпия седеше на бюрото с кръстосани ръце и явно не беше щастлива.

— Не че съм толкова глупава да вярвам, че ще ми бъдеш верен, Томас, но си мислех, че ще имаш благоприличието да изчакаш всеки да поеме по пътя си.

— Не съм го планирал. — Лурдс седна и дръпна завивката върху бедрата си.

— О, сега ще се правиш на скромен ли?

Или предпазлив, помисли си Лурдс. Олимпия никога не го беше хващала с друга любовница. Не знаеше какво да очаква от нея, но явно нямаше да е нищо хубаво.

— Това... — Лурдс търсеше точните думи. Толкова езици владееше, а не знаеше какво да каже. — Това е малко...

— Боже! — изстена Клийна. — Двамата просто ще седите и ще си говорите ли? — Седна в леглото, без да й пука, че е гола пред Олимпия.

— Това не те засяга — отвърна Олимпия. — Това е между мен и Томас.

— Не и когато ще говорите за мен. — Клийна събра косата си назад, използва ластика на китката си, за да я върже на опашка, и стана от леглото.

— Знаете ли какво? Нямам нужда от скандал. Имам нужда от сън. Вие двамата си се разбирайте. Аз смятам да поспя още няколко часа.

Тя грабна тениската от пода и я облече, обу си бикините, взе възглавница и одеяло и излезе от стаята.

— Сутрин е много кисела — рече Лурдс.

Олимпия повдигна вежди.

— Аз дойдох сутринта, за да ти направя закуска.

— Една закуска ще ми дойде добре — отвърна Лурдс, беше готов да се съгласи с всичко.

— Сега вече можеш да си я приготвиш сам.

— О, да, мога да го направя.

— Как върви работата, която би трябвало да вършиш?

— Не знам. — Лурдс седна и се облегна на таблата на леглото. — Всеки път, когато си мисля, че правя пробив, нещо не се получава.

— Виж, ще говорим за връзката ни друг път. Явно, не ти е приятно.

Това беше повече от явно.

— Но мога да се държа като възрастна. Ние сме двама възрастни.

Трима, всъщност, помисли си Лурдс и едва се сдържа да не го изтъкне. Не беше добре да го споменава.

— Най-важен е преводът на Свитъка на радостта. Следиш ли новините от Саудитска Арабия?

— Да, донякъде. Отец Гейбриъл ме осведомява.

— Нещата там се влошават. В Залива са струпани американски военни части. Много хора очакват вицепрезидентът да изпрати войски вътре.

— Ако го сторят — рече Лурдс, — Близкият изток ще бъде разкъсан от войни години наред.

— Знам, и когато стане така, насилието може да залее Истанбул и Турция. Искам семейството ми да е в безопасност, Томас.

— Разбирам. Правя всичко по силите си, Олимпия.

— Знам. Нямахте да ти кажа нищо, но те видях тук с нея и... — Олимпия поклати глава.

В този миг сателитният телефон на Лурдс иззвъня. Беше благодарен за прекъсването.

Докато не чу гласа.

— Професор Лурдс?

Беше чувал този глас много пъти. Обикновено в политически предавания и в новинарски интервюта. Гласът беше мечтата на всеки оратор.

— Да — отвърна Лурдс.

— Предполагам, че знаете кой ви се обажда?

— Знам.

— Това, което не знаете, е, че държа по-малката сестра на Клийна в ръцете си. Не тук, в Саудитска Арабия, а в Съединените щати. Или ще дойдете да се срещнем, или ще я убия.

Лурдс си пое бавно и внимателно дъх.

— Добре. Къде искате да се срещнем?

Страх душеше Лурдс, докато стоеше пред изхода за пътници на летището. Късни пасажери изпълваха терминала. Заради случващото се в Близкия изток въздушният транспорт изпитваше трудности и придвижването беше трудно.

Олимпия стоеше до него и той усещаше напрежението, които струеше от нея.

— Нали знаеш, че не е нужно да го правиш?

Лурдс я погледна, без да изпуска от очи хората, които се провираха около тях. След всичко случило се през последните няколко седмици, изпитваше истинска параноя от тълпящи се около него мъже и жени.

— Знам. — Лурдс сниши глас, едва се чуваше от шума на летището и съобщенията за палети.

— Не знаем дали Уебстър държи сестрата на Клийна.

— Клийна казва, че сестра ѝ не е там, където я е оставила в Ню Йорк.

— Как хората на Уебстър са я открили толкова бързо?

— Той е вицепрезидент на Съединените щати — „И паднал ангел“.

Олимпия се вгледа в очите му.

— Не затова те извиках тук, Томас.

Той усети, че тя се чувства виновна, и се усмихна въпреки страха и съмненията.

— Знам.

— Не биваше да пострадаш. Не биваше да бъдеш изложен на опасност. — Сълзи проблеснаха в очите ѝ.

— Не мисля, че някой от нас има право да очаква безопасност и сигурност при сегашните условия. Виж кой е по петите ни.

— Знам.

— Йоан от Патмос е предвидил всичко това. — Лурдс я стисна за раменете. — Дал ни е оръжието, от което се нуждаем, за да сразим врага.

— Щях да се чувствам по-добре, ако беше превел Свитька на радостта.

— Аз също.

— Не искам да прозвучи като обвинение.

Лурдс я целуна по челото и вдъхна аромата ѝ.

— Знам.

— Колкото и да ми се иска, още не мога да ти простя заради Клийна.

Той я прегърна и кимна.

— Разбирам.

— Понякога си като дете в сладкарски магазин. — Олимпия извърна глава към него. — Толкова си инфантилен и егоистичен. Но мисля, че заради това си толкова отдаден на работата си и толкова добър.

— Може би. А може да е просто недостатък.

— Искам само да си в безопасност.

— Аз също. — Той я притисна към себе си и си помисли за онова, което го очакваше. Всичко в него крещеше да бяга. Не беше герой.

Но тайната на Свитька на радостта го подлагаше на танталови мъки. Символите постоянно се въртяха в главата му, движеха се и се свързваха по различен начин. За жалост нито една от тези връзки не беше вярната. Страхът го караше да се отдръпне, но любопитството го подтикваше да обикаля около пламъка още по-силно.

Мрак изпълваше пистата от другата страна на прозореца на терминала. Самолетите се движеха — поток от светлини, някои кацаха, други излитаха. Нова вълна пътници се изля на терминала.

Лурдс улови движение в стъклото и видя отражението на едрия мъж, който се приближаваше към него. Веднага позна в него един от преследвачите в Истанбул.

Цивилните дрехи не можеха да скрият войнишката стойка. Лурдс беше почти сигурен, че мъжът не носи оръжие на летището, но това не го правеше по-малко опасен.

— Професор Лурдс. — Гласът на мъжа беше сдържан.

Лурдс отблъсна Олимпия и застана пред него. Коленете му трепереха, но той се опита да не им обръща внимание.

— Аз съм Лурдс.

— Разбира се, че сте вие. — Мъжът кимна към една от вратите.
— Чака ни частен самолет.

Лурдс погледна електронния билет в ръката си.

— Предполагам, че това няма да ми трябва.

— Не.

Лурдс си пое дълбоко дъх.

— У вас ли е свитъкът, професоре?

— Да.

Пронизителният поглед на мъжа се впи в очите на Лурдс.

— Няма да ви го поискам тук, професоре. Работодателят ми ще ви го поиска лично. И тогава ще му го дадете.

Лурдс се опита да каже нещо, но не можа.

— Ако не го направите — продължи мъжът все така любезно, — ще ви убия. Ако такава е волята на работодателя ми. С него шега не бива.

Неспособен да си отвори устата, Лурдс кимна.

— Добре. Радвам се, че се изяснихме. Сега целунете приятелката си за довиждане и да вървим.

Олимпия се приближи и прегърна Лурдс. Гласът ѝ се беше снижил до шепот, предназначен само за неговите уши.

— Пази се, Томас!

Лурдс я притисна силно, после вдигна раницата си и напусна заедно с мъжа летището. Когато излезе от терминала, влажният нощен въздух го обгърна.

Овладея страха, който препускаше бясно из него, като се съсредоточи върху пермутациите^[1] на тайнствения пети език, който — беше сигурен в това — щеше да е ключът към посланието на Свитъка на радостта.

---

[1] Пермутация — разместване на елементи по отношение на различните начини, по които могат да бъдат подредени. — Б.ред. ↑

26.

Жилищна сграда „Стоунгус“

Квартал Зейтин бурну

Истанбул, Турция

7 април 2010

Севки седеше пред компютъра си и наблюдаваше мониторите. На единия течаха репортажите от Саудитска Арабия. Американски и британски говорители и репортери съобщаваха за струпването на кораби и военно оборудване. Продължаваха да ваят репортажи с вицепрезидент Уебстър. Този човек не пропускаше възможност да се снима.

— Тук ли си?

Гласът на Клийна върна Севки към комуникационните връзки, които беше установил.

— Да. — Ръцете му се стрелнаха към клавиатурата, докато различните му душещи програми търсеха пролука в киберзащитата на Саудитска Арабия.

— Къде си?

— Близо до брега.

Севки триангулира импулсния ѝ сигнал и го проследи обратно до саудитското крайбрежие, северно от Икономическия град на крал Абдула.

— Виждам те.

— Да се надяваме, че само ти ме виждаш.

Стомахът на Севки се сви от напрежение. Беше сигурен, че в момента там няколко живота висят на косъм, въпреки че не разбираше всичко, което ставаше. И един от тях беше на Клийна. Беше му се доверила да помогне на кораба, който беше наела, да се провере незабелязано между саудитската и американската охрана.

— Само аз съм. — Севки огледа терена. — Всички бойни действия са южно от теб. — Той изпъна пръсти, за да си починат. — В

момента си в безопасност. Но не разбирам как се надяваш да се придвижиш из града.

— Влезеш ли веднъж в страната, придвижването е по-лесно.

Севки се загледа в кадрите от битки по новините.

— Там изглежда като военна зона.

— То е военна зона.

Спокойствието ѝ го изненада. После се замисли за факта, че сестра ѝ беше пленена. Знаеше, че похитителите ги чака страшна разплата.

Гласът на Клийна го накара отново да се съсредоточи.

— Знаеш ли къде е Лурдс?

Севки насочи вниманието си обратно към компютрите и започна да чатка по клавиатурата. На един от мониторите се появи карта на Икономическия град на крал Абдула. Синя светлина пулсираше на екрана.

— Все още е на час и нещо от града. — Севки проследи сигнала на джипиеса и потвърди данните си. — Докато Екарт е с Лурдс, ще знаем къде е. Ако се разделят, нищо не гарантирам.

— Няма да се разделят. Екарт е един от доверените хора на Уебстър.

Уебстър. Севки още не можеше да приеме факта, че вицепрезидентът на Съединените щати стои зад сегашните безредици в Близкия изток. Израснал в Турция, където американското военно присъствие беше продължило с години, той беше свикнал с американската политика и начин на мислене. Не беше съгласен с голяма част от тях, но винаги беше вярвал, че американското правителство стои зад всичко случващо се.

Правителството, не един човек.

— Предполагаме, че Екарт е един от най-добрите му хора.

— Вярвам на предположенията ни.

А и в момента не разполагаха с нищо друго. Севки се почувства виновен от тази мисъл. Знаеше, че трябва да има вяра. Нали за това беше всичко? Отпъди тревогите и се съсредоточи върху ролята си.

— Да се надяваме също, че джипиес локаторът, който лепнахме на Екарт, не е даден на някой друг, за да ни отклони по фалшива следа.

— Засега проследяващото устройство се движи в правилната посока. Да видим докъде ще ни заведе.

— Добре. — Севки отново пресметна разстоянието. — Разполагаш вероятно с петдесет минути, преди професор Лурдс да се приземи.

— Тогава да ги използваме ефективно.

Севки мълчаливо наблюдаваше как мигащата светлинна бавно прекосява монитора.

Икономическият град на крал Абдула

Саудитска Арабия

Уебстър наблюдаваше кадрите от уличните сражения из целия град. Нови боеве избухваха по границата и се лееше все повече кръв.

— Изглежда войната ви всеки момент ще избухне, господин вицепрезидент. — Вики се приближи до него. Очите ѝ горяха от възбуда. Слушалката с микрофона стигаше до устата ѝ и тя си водеше бележки с една ръка на джобния компютър.

— Не е достатъчно голяма. — Уебстър крачеше из стаята и усещаше как вълнението напирва в него. Беше чакал толкова дълго това да се случи. — Не още. Но скоро. Колко време е нужно на хората ти да започнат да предават на живо?

— Осемнайсет или деветнайсет минути?

— Сигурна ли си, че мога да привлека вниманието, което искам?

Вики му се усмихна и го потупа по бузата.

— Всички погледи са насочени към вас, господин вицепрезидент. Пленник на вражеска територия, когато светът е на ръба на катастрофа. Всички искат да говорят с вас. Най-трудната част е да решим на кого да оставим петнайсетте секунди слава с вас.

— Само петнайсет секунди. — Уебстър беше категоричен за това. Това беше неговото шоу, неговата игра и той щеше да ръководи нещата.

— Разбира се, господин вицепрезидент. Вие ще бъдете човекът, който знае всички отговори. Наредили сме известни лица и религиозни лидери.

— Без политици?

— Без политици. Ще говорите пред хора, известни на публиката по целия свят. Актьори, наградени с „Оскар“. Няколко телевизионни проповедници.

— Все хора, които знаят как да привличат внимание.

Вики се усмихна.

— Разбира се. И все поддръжници на тезата, че напрежението в Близкия изток опасно нараства. — Тя го погледна. — Сигурен ли сте, че когато отправите молбата си за помощ, ще се измъкнем оттук? Ако принц Халид не е искал да ни задържи като заложници дотогава, после със сигурност ще реши да го направи.

— Разчитам младият ни принц да постъпи точно така. — Уебстър замълча, гледаше как саудитски танк прегазва тълпа хора. — Затова те помолих да осигуриш екип, който да предава „бягството“ на живо. Екарт ще се погрижи за нас тогава.

— Къде е Екарт?

Уебстър си погледна часовника.

— Самолетът му трябва да се приземи всеки момент. Ще ми се обади веднага щом слезе.

— И ще доведе професор Лурдс?

— Да. — Уебстър нямаше търпение. Щом Свитъкът на радостта попаднеше в ръцете му, нямаше да има връщане назад. Всичко щеше да е под негова власт.

— Така и не ми каза каква е ролята на професора във всичко това?

Уебстър се усмихна.

— Малка и много трагична.

— Той ще участва ли в „бягството“.

Уебстър поклати глава.

— Не. Боя се, че професор Лурдс ще е загубил всякакъв евентуален интерес към нещата, преди да стигнем дотам.

В интерес на истината, вицепрезидентът щеше да се погрижи за това.

След като се сдобиеше с проклетия свитък.

Лурдс се взеше в багажното отделение на голям хеликоптер „Чинук“ и се опитваше да подреди мислите си. Беше под наблюдение, пазеха го шестима въоръжени мъже, включително Екарт. Всичките изглеждаха много страшни. Лурдс не вярваше, че може да надвие дори

и най-слабия от тях в честен двубой. Да го пазят шестима такива мъже беше само допълнителна обида.

Дори му бяха сложили пластмасови белезници като по филмите. Поне се бяха смилили и бяха закопчали ръцете му отпред, а не зад гърба. Можеше да си почеше носа, който ужасно го сърбеше. Хеликоптерът се тресеше ужасно, докато приближаваха града.

Противовъздушни ракети избухваха с ярка светлина в нощното небе. Лурдс сви крака, сякаш противовъздушните оръдия можеха да го уцелят.

— Има ли шанс да ни свалят? — попита уплашено Лурдс.

— Има — отвърна Екарт, — но това сладурче е добре бронирано. Само директно попадение може да го повали.

На Лурдс му се искаше да повярва в това, все пак Екарт си познаваше техниката. Но само стисна зъби и се помоли да оцелеят.

След няколко минути хеликоптерът промени посоката, наклони се под ъгъл и започна да се спуска. Нови ракети разтърсваха въздуха наоколо.

— Стават по-добри, сър — обади се един от войниците.

Екарт се ухили.

— Колкото и добри да станат, чакайте да се изправят пред момчетата от американските спецчасти. Мен ако питате, местните нямат никакъв шанс.

Мъжете се разсмяха и Лурдс не за пръв път се запита дали решението му да се подчини на искането на Уебстър бе най-умният начин на действие.

„Не се тревожи — беше му казала Клийна, когато реши да иде на срещата. — Аз ще съм там“.

Лурдс не попита как. Не искаше да знае, защото се страхуваше, че само щеше да критикува всеки план, който двамата с Йоаким му изложат. Йоаким и останалите монаси идваха с нея като малка ударна група.

Хеликоптерът се приземи грубо. Още противовъздушен огън озари небето над главите им. Лурдс се заизвива на мястото си и се опита да откопчае предпазния колан.

— Побързай! — рече Екарт. — Тук сме явна мишена. — Той се пресегна и освободи колана му.

— Благодаря — отвърна Лурдс машинално, като за миг забрави, че е пленник.

— Няма за какво — рече Екарт, после го сграбчи за рамото и го изхвърли през вратата. — Вкарайте го в сградата.

Един от войниците хвана Лурдс за белезниците и го повлече бързо по покрива.

— Пази се! — извика някой.

Войникът, който дърпаше Лурдс, рязко се извъртя, натисна го по главата и го събори по лице на покрива. Професорът се удари при падането и дъхът му изскочи от дробовете. Докато се съвземаше, видя как хеликоптерът се вдига от покрива като тлъста гъска.

Саудитски боен хеликоптер се появи над улицата и откри огън. В следващия миг другата машина се превърна във вихрушка от пламъци и отломки.

Остри като бръснач парчета метал се забиха в покрива около Лурдс, но за щастие нито едно не го засегна. Горчилка се надигна в гърлото му.

— Ранен съм! Ранен съм! — извика някой.

— Ставай! — Войникът скочи на крака и го дръпна грубо за пластмасовите белезници.

Струйка кръв потече по китките на Лурдс, докато той с мъка се изправяше.

Екарт и хората му откриха огън по вражеския хеликоптер. Пилотът опита да се измъкне, но реагира прекалено късно.

Вече неуправляем, вертолетът се наклони настрани, удари се в съседната сграда и избухна на хиляди огнени парчета.

Войникът повлече Лурдс към вратата на покрива.

Клийна видя през бинокъла си как американският хеликоптер избухна. Изглеждаше така, сякаш целият покрив гори. Неколцина мъже се пръснаха по сградата с пожарогасители в ръце, за да потушат десетките пожари, подпалили се от взривения хеликоптер.

— Лурдс? — Йоаким стоеше до Клийна. Гласът му беше тих, но напрегнат.

— Той е добре. — Клийна гледаше как професорът тича по покрива и влиза през вратата. Екарт го последва и тя въздъхна

облекчено. — Севки, имаш ли местоположението?

— Да, това е сградата, в която се намира вицепрезидентът.

— Уебстър още ли е там? — Клийна и Йоаким не бяха слушали новини, докато се придвижваха към града. Слава богу, успяха да се доберат до мястото само с няколко драскотини и без жертви.

— Да. Закъснява с отговора си обаче. Някои от новинарите започват да се притесняват.

— Засилва напрежението като дресьор в цирка — възмути се Йоаким.

Клийна кимна и каза:

— Но не знае, че ние сме тук. — Все пак щеше да се чувства по-добре, ако Лурдс беше успял да преведе Свитька. Без него нямаха никакъв шанс срещу противника си.

Лурдс се опита да си поеме дъх, докато войниците го водеха по коридора. Не можа да обърне внимание на подробностите около него. Минаха покрай асансьора и се спуснаха шест етажа надолу по стълбите.

Вече си мислеше, че ще припадне или повърне, когато войникът го вкара през една врата. Прекосиха лабиринт от коридори и стигнаха до апартамент.

Охранители с черни костюми стояха на стража пред вратите. Те познаха Екарт и екипа му и ги пуснаха да влязат. В стаята имаше още хора, чиито лица Лурдс беше виждал по новините.

Уебстър се усмихна лукаво.

— Добре дошли, професор Лурдс. За мен е удоволствие да ви видя.

Студени тръпки побиха Лурдс. Не беше сигурен дали това чувство се появява естествено при среща с Уебстър, или е породено от факта, че знаеше кой всъщност е той. Стоеше като вкаменен.

Най-близкият войник го препъна и той се просна на земята с вързани отпред ръце. Стовари се пред Уебстър, без да успее да предпази лицето си от удара в пода. Изстена от болка и застана на колене пред врага си.

— Надявам се, че пътуването не е било много тежко — рече Уебстър, но безстрастният му тон говореше, че въобще не му пука.

— Не беше по-лошо от последната седмица — призна Лурдс. Изненада се, че отговори толкова спокойно.

— Така и предполагам. Всичките тези места и всичките тези съкровища. Сигурно е било вълнуващо.

— При по-добри обстоятелства — отвърна Лурдс — и ако разполагахме с повече време, щях да сметна прекараното време за приятно.

Уебстър се усмихна.

— Не сте изгубили чувството си за хумор.

Лурдс не отговори.

— Това е едно от качествата ви, на които искрено се възхищавам — допълни Уебстър. — Много се наслаждавах на книгите ви. Особено на „Будоарни занимания“. Макар че е малко съдържана за вкуса ми.

— Радвам се, че съм успял да ви разсея.

— Знаете ли, откакто ви залових, в главата ми се върти идеята да ви направя свой хронист.

— Хронист ли?

— Разбира се. Щом се възкача на власт, ще се прочуя. Хората с удоволствие ще четат за мен, а вие вече имате цял легион литературни почитатели. — Уебстър замълча и повдигна рамене. — Трябва да призная, че вече съм известен, но ставащото тук — а в скоро време и по целия свят — ще ме направи още по-прочут. — Срещна погледа на Лурдс. — И вие ще бъдете част от всичко това.

— Ще помогна с каквото мога. — Лурдс огледа хората наоколо и се почуди защо не реагират на казаното от Уебстър.

— Те не чуват точно какво ви казвам — отвърна Уебстър. — Това е една от дарбите ми. Когато говоря, мога да накарам слушателя да чува каквото си поискам.

— Сигурно е бил страхотен номер в училище.

— Представа си нямате. — Уебстър протегна ръка и се втренчи в нея. — Когато за пръв път реших да се върна по този начин на света, идеята ме накара да се замисля. Да се родя в нормално тяло, да се оправям със слабостите и мъките на плътта за мен беше анатема. Но сега посвикнах. Змийското тяло е по-елегантно, по-безопасно, но в човешкото — удоволствията се увеличават многократно.

Лурдс остана на колене. Огледа се наоколо и забеляза жена и трима мъже. Единият седеше с лаптоп на коленете и от време на време

удряше по някой клавиш.

— Мозъчният ми гръст — рече Уебстър. — Без възможностите и контактите им нямаше да стигна толкова далече.

— Хубаво е да имаш приятели — рече Лурдс. — Особено когато искаш да завладееш света.

— Голяма работа е.

— Предполагам.

— И вие нямаше да стигнете толкова далече без вашите приятели. Свитъкът на радостта щеше още да си стои непокътнат. Така че и двамата успяхме в начинанията си.

— Лошото е, че са взаимно изключващи се, а не взаимноизгодни.

— За това трябва да се разбереш с господ — отвърна Уебстър. — Аз не играя по правилата. Ако зависеше от мен, нямаше да създам оръжие, което врагът ми да може да използва срещу мен.

— Май е бил прекалено снизходителен, като е оставил най-големия си враг жив.

Уебстър се ухили.

— О, нямаше друг избор, след като създаде светлината и мрака. Просто не можеш да имаш едното без другото. И се опита да ви опази, вас, човеците, да не разберете, че съществуват неща като добро и зло.

Стомахът на Лурдс се обърна и заплаши да се изпразни. Макар че знаеше с кого разговаря, част от него не искаше да приеме, че това наистина се случва.

— Точно така — рече Уебстър и се приближи към него. — Можеш да ме видиш, чуеш, знаеш кой съм и първият ти порив е да отречеш съществуването ми. Вие, хората се прехласвате пред един господ, когото не можете да докоснете, и се мъчите да вярвате в него, но мен отричате. — Той се усмихна. — Разбира се, това не ви пречи да ме обвинявате за всичко лошо в живота си.

— Мисля, че повечето хора винят господ за това.

Уебстър го цапардоса с опакото на ръката си толкова бързо, че Лурдс не усети удара, докато главата му не политна назад и болка не изпълни дясното му слепоочие. Той разтърка челюстта си, помисли си, че е счупена.

Никой от хората в помещението не реагира на удара.

— Няма да търпя безочие то ви — рече Уебстър с тих заплашителен глас. — Нито по-нататъшното ви съществуване, ако

продължавате с грубото държание.

Лурдс се надяваше, че Клийна и Йоаким са намерили начин да влязат в сградата. Планът им беше отчаян, но нямаше друг начин той да се приближи до Уебстър. Нещата щяха да са по-добри, ако вече беше превел Свитъка. Тайните на ръкописа обаче продължаваха да му убягват. Но беше сигурен, че е близо. Символите се въртяха в ума му. Трябваше му само ключът за подредбата им.

— Вие, хората, се нуждаете от мен — рече Уебстър. — Господ, на когото се кланяте, е оставил празнина в живота ви. Той не влиза в досег с вас всеки ден. Аз ще го правя.

— Контрол, искате да кажете?

— Управление.

— Робство под друго название.

Уебстър въздъхна.

— Знаете ли колко изгубени хора има по света? Колко не знаят как да продължат живота си?

Лурдс не отговори.

— Всички до един — отвърна Уебстър и сви юмрук пред лицето му — искат бог, който да ги води всеки ден. Който да им даде смисъл и цел. Който да утвърждава делата им. Затова хората ще се обърнат към мен.

— Аз няма да се обърна. — Думите излязоха от устата на Лурдс, преди да се усети. — Не всички ще го направят.

— Тези, които не го направят, ще умрат. Ще ги смажа и ще оставя труповете им да гният по улиците.

— Може да си надарен, но това не значи, че всички ще те последват. Има хора, които познават истинската ти същност.

Уебстър поклати глава.

— Те са ходещи мъртъвци. Вече са престанали да съществуват, но още не го знаят.

— Това е проблемът със свободната воля — тихо отвърна Лурдс. — Нещо толкова малко и на пръв поглед незначително. И в същото време толкова силно.

— Удивително нещо. Най-голямата свобода на човечеството и най-голямото му заробване. Ако питаш мен, аз предлагам много по-добра сделка.

— Няма значение. Накрая ще бъдеш сразен.

— Само ако вярваш в празна риторика.

— На Йоан от Патмос не му е изглеждало празна риторика.

— Йоан от Патмос е бил обезумял старец. Дори римокатолическата църква е съгласна по този въпрос с мен.

— Предсказал е, че ще дойдеш.

— Разбира се, че го е предсказал. Тук съм от началото на човечеството?

— И още не си успял да го завладееш. — Лурдс поклати глава. — Сигурно е много отчайващо.

— Покоряване. Унищожение. — Уебстър сви рамене. — Все ми е едно. Вече съм оставил трайна дيريا на този свят. Хората открай време говорят за мен и се боят от мен. — Той се усмихна. — Мога да го преживея.

Лурдс усети как го побиват все по-силни тръпки от злото, вселило се в този човек. Такова нещо не беше преживявал. Беше ужасен и целият трепереше.

Уебстър си погледна часовника.

— Не ми остава много време. — Запъти се към съседната врата. — Телевизионен екип чака, за да чуе горещата ми молба за помощ към президента. Обещавам, че ще бъде пламенно. После, разбира се, ще излъчат „бггството от Саудитска Арабия и злия принц Халид“, както съм го запланувал.

— Пламенно? Знаех си, че ще има огън.

Уебстър се изсмя.

— Забавно е, когато сте наблизко, професор Лурдс. Но сте прекалено опасен за мен. След като Братството на Свитька така и не използва последния ръкопис на Йоан от Патмос, особено след като беше разделен на части и скрит...

— Знаел си за това?

— Разбира се, че знаех. Кой мислиш, че дирижираше цялата работа?

Лурдс се замисли, не можеше да повярва. Но все пак имаше логика.

— Преследвах тези хора — похвали се Уебстър. — И понякога откривах някой по-слаб и го използвах. С течение на годините все по-малко от тях знаеха за какво служи Свитькът и как да го разчетат. — Той замълча. — Помислих си, че най-сетне е изгубен завинаги по

време на Четвъртия кръстоносен поход, когато успях да разцепя Църквата.

— Ти ли го направи?

Уебстър леко се поклони.

— Разбира се. Изпробвах си силите. Събери двама души заедно, където искаш по света, и аз ще се озова при тях. Аз съм параноята, която преследва свободната воля. Аз съм висящото съмнение и злонамереното предателство. — Той замълча. — Дай сега да видим Свитъка!

Екарт пристъпи напред и подаде на Уебстър дървения цилиндър. Вицепрезидентът то отвори и внимателно изсипа съдържанието му върху дланта си. Свитъкът се плъзна и той умело го хвана. Отвори го за миг, после го захвърли гневно и се втренчи в Лурдс.

— Предупредих те да не си играеш с мен. Къде е Свитъкът на радостта?

Протегнала напред пистолет със заглушител, Клийна почти тичаше през подземния тунел, водещ към сградата, където бяха отвели Лурдс. Проходът бе по-дълъг от очакваното.

— Сигурни ли сме, че това е пътят?

— Да — отвърна Севки без колебание. — Беше голям подвиг да открия планове на сградата. Не мога да ти опиша колко много си ми задължена.

— След като помогна за спасяването на света, може да обсъдим колко голям е дългът ми.

— Да, добре.

Севки звучеше така, сякаш не вярваше в онова, което ставаше. Клийна не го винеше. Дори и след всичко, което беше видяла, и на нея самата ѝ беше трудно да повярва. Това бе една от силите на Уебстър, напомни си тя. Йоаким и Братството ги бяха предупредили.

Тунелът рязко свърши във фойе с няколко асансьора.

— Тук. — Йоаким продължи надясно и откри вратата към стълбището. Понечи да я отвори.

— Не! — спря го Севки. — Вратата е с аларма.

Йоаким отдръпна ръка.

— Можеш ли да обезвредиш алармата оттам? — Клийна се приближи и огледа алармената система.

— Не, опитях. Ако пробвам, мога да я задействам и тогава с вас е свършено.

Клийна прибра пистолета си и извади калъфа с инструменти от джоба на якето си. Беше с бронезилетка, както и монасите. Огледа напрегнатото ключалката.

— Мога ли да направя нещо? — Йоаким стоеше наблизко.

— Ще се оправя. — Пот се стичаше по челото й. — Севки, имаш ли достъп до охранителните камери на сградата.

Той звучеше разсеяно, когато отговори:

— Ще имам. Вероятно преди да си се справила с ключалката. Някой вътре вече е повишил нивото на киберсигурността в сградата. — Той замълча, после рече със задоволство: — Пичът си го бива.

— Свърши ли? — Клийна се справи с първата ключалка и мина на втората.

— Досега не съм те провалял.

— Може да си запазим хвалебствията за след смъртта — рече тя и веднага си даде сметка колко неподходящи са тези думи.

— Нека да го сметнем за успешно изпълнена мисия, а?

Клийна не му обърна внимание, защото и последната електронна ключалка се предаде. Като съдържаше дъха си, тя сложи ръка на вратата и я бутна.

Вратата се отвори и Клийна поведе монасите по стъпалата.

Лурдс се уплаши, когато осъзна напълно в каква опасност се намира. Не беше сигурен дали Уебстър ще различи свитъците, но явно имаше нещо, което ги свързва.

— Няма да позволя да ме разиграват — изрева Уебстър.

— Ще наредя да убият момичето. — Извади телефона от джоба си.

— Добре. — Лурдс си свали шапката, както беше с вързани ръце, и бръкна вътре. Извади от подплатата найлоновия плик със Свитъка на радостта. Беше удивен, че документ, който имаше силата да спаси света, може да се побере в шапката му.

Уебстър се приближи и протегна ръка, но нещо сякаш го възпря. Той махна на Екарт и нареди:

— Вземи го!

Екарт дръпна Свитъка от вързаните ръце на Лурдс.

— Искате ли да го проверите?

— Не. — Уебстър изтри ръце в панталоните си. — Не. Това е Свитъкът. Просто го пази.

Екарт пхна документа в якето си.

— Е, професор Лурдс — рече Уебстър, — добре дошли на свършека на света такъв, какъвто го познавате. През следващите няколко минути ходът на човешката история драматично ще се промени. — Той погледна към Екарт. — Доведи го. — После се отправи към съседната стая.

Грубата ръка на Екарт хвана Лурдс за врата и той трябваше да последва Уебстър.

Съседната стая имаше вид на същински пъкъл. Стените бяха омазани с кръв, а по изящната ламперия имаше дупки от куршуми. На пода имаше половин дузина трупове.

Уебстър махна театрално.

— Достатъчно убедително ли ти изглежда? — Ритна едно от телата. — По улиците има много хора, които чакат да станат жертви.

Без да вярва на очите си, Лурдс огледа останалите хора в стаята. Никой не изглеждаше изненадан или ужасен. Не знаеше дали е заради уменията на Луцифер, или пък бяха инвестирали толкова много в изхода на машинациите му, че не ги беше грижа.

Уебстър се пресегна, топна пръсти в топлата кръв на един от мъртъвците и внимателно я размаза по лицето си. Усмихна се като дете в нощта на Все светии.

— Ефектно, нали? И всички ще повярват, че това е моята кръв.

Лурдс не каза нищо.

— Хайде, професоре. При всички тези лекции и цялото внимание, няма как да не си развил чувство за театралност.

— Към това не бих могъл да развия нищо друго, освен отвращение — отвърна Лурдс.

Уебстър се изсмя и намаза с кръв opakото на едната си ръка.

— Дяволът е в подробностите, професоре. Не си ли чувал тази приказка?

Лурдс замълча.

— Сега трябва да отправя молба. И то такава, че да докара американски военни части в тази страна, по невиджан досега начин, и

то абсолютно неприемлив за принц Халид и за целия Близък изток — Уебстър кимна към една жена. — Да го направим!

Телевизионен екип се приближи към Уебстър и светлините се включиха.

Лурдс наблюдаваше мълчаливо и се надяваше, че Клийна и Йоаким са някъде наблизко.

— Вътре съм.

Клийна стоеше пред вратата на стълбището и гледаше надолу по коридора. Охраната стоеше на пост.

— Добре, сега ми намери Лурдс. — Държеше пистолета си с две ръце.

— Намерих го — отвърна Севки. — През две стаи. Хей, по телевизията прекъснаха за специално обръщение на живо от вицепрезидент Уебстър.

Клийна влезе през вратата, вдигна пистолета и застреля първия мъж в лицето, преди той да вдигне пушката си. Йоаким и монасите я последваха.

— Сънародници мои — каза сладкодумно Уебстър пред микрофона, — обръщам се към вас в тежък момент. Както знаете, дойдох в Саудитска Арабия на миротворческа мисия. За съжаление нещата се развиха зле и не успях да постигна това, на което се надявах.

Лурдс стисна зъби и преглътна с мъка.

— Сега се намирам в опасност, от която се надявам да ви спася — продължи Уебстър. — Неколкократно опитах да преговарям за прекратяване на огъня, но се озовах в безизходица. — Той размаха ръце, за да покаже труповете наоколо. — Както виждате, няколко души от спецотрядите платиха с живота си, за да ми помогнат.

Лурдс се огледа и с изненада откри, че неколцина от журналистите плачат. Сигурен беше, че не познават никого от мъртъвците.

— В този момент — продължи Уебстър — не ми остава друго, освен да помоля президента да издаде заповед...

Вратата се отвори с трясък и Клийна, Йоаким и останалите монаси влетяха в стаята. Автоматична стрелба изпълни помещението. Лурдс се хвърли на пода и Екарт направи същото.

Три куршума се забиха в гърдите на Уебстър. Изненадан, той погледна надолу и видя кръв да избива през ризата му.

Помещението се превърна в истински ад — куршуми свистяха, а монасите хвърляха зашеметяващи гранати. Няколко от телевизионните камери станаха жертва на куршумите, а журналистите се пръснаха да се крият.

— Хванете Лурдс! — изкрещя Уебстър. Беше се изгубил някъде сред мъглата и проблясванията на гранатите. — Хванете Лурдс веднага!

Екарт сграбчи професора и го изправи на крака. Уебстър побягна към вратата в дъното на помещението и Екарт повлече Лурдс по петите му.

Чуха се още изстрели.

В отчаянието си да не изгуби ръкописа Лурдс спъна Екарт, той се олюля и падна пред него. Професорът започна да го рита яростно в лицето. Екарт се отбраняваше, но един от ритниците го улучи в слепоочието и го просна в безсъзнание.

Надмогвайки изненадата си, Лурдс го пребърка и откри командоски нож в жилетката му. Измъчи се, докато пререже пластмасовите белезници, но успя.

Уебстър видя какво става и се спусна обратно към него.

— Не! — Уебстър звучеше отчаяно, почти истерично.

Лурдс извади Свитъка на радостта и се помоли да се получи. Гледаше символите, а умът му превърташе последните пермутации към решението на загадката. В крайна сметка пръстените не се завъртаха един върху друг. Подреждаха се под формата на кръст. Щом го разбра, преводът — макар и още невероятно труден — стана възможен.

Докато четеше, символите върху свитъка станаха леденосини и пергаментът се вледени.

— „Наричам те Луцифер — рече Лурдс. — Наричам те осквернител и разрушител“.

С яростен вик Уебстър се втурна към него през алената мъгла от гранатите. Лурдс инстинктивно направи крачка назад, но беше прекалено късно. Изведнъж пред вицепрезидента сякаш изникна невидима стена и го задържа. Той заблъска по нея с викове и пяна на устата.

— Престани! — реवेशе Уебстър. — Престани!

Лурдс побърза да продължи:

— „Наричам те измамник и узурпатор. Наричам те измамник и повелител на лъжите. Наричам те изкусител и горделивец“.

— Искаш ли да узнаеш къде е изгубената Александрийска библиотека? — молеше се Уебстър. Очите му изглеждаха празни и жълти, като на побесняло животно.

Лурдс се поколеба.

— Мога да изпълня най-съкровено то ти желание — обеща Уебстър. — Толкова години я търсиш? Мога да ти помогна да откриеш книгите. Всичко, което си пожелаеш, е твое, само кажи.

За миг Лурдс си представи какво ли е да се разхождаш из залите на огромната библиотека. Хареса му, когато откри Атлантида. Дори беше запазил няколко книги от това събитие. Някои още непереведени.

— Мога да ти дам Александрия — крещеше Уебстър.

Това беше най-голямото изкушение, пред което Лурдс се бе изправял. Усети как решителността му отслабва, но после се съвзе. Не искаше някой да му даде изгубената Александрийска библиотека. След като толкова време я беше търсил, искаше сам да я открие. Мечтата се състоеше именно в търсенето.

— „Наричам те — продължи Лурдс, — за да могат останалите също да разберат неискреността ти. Нека всеки, който се е сприятелил с теб, да не те смята вече за приятел. Нека тези, които мислят, че са познали любовта ти, да видят, че само си се възползвал от тях. В името на всемогъщия бог, прогонвам те от фалшивия лик, който си изтъкал за себе си!“

Щом спря да чете, Лурдс не знаеше какво да очаква. Уебстър продължаваше да стои пред него, но изглеждаше смазан, напълно сразен. Безсилието беше изсмукало гнева и страха от лицето му.

После димът от гранатите го обви и го скри от поглед. Уплашен, с разтуптяно сърце, Лурдс чакаше Уебстър да се нахвърли върху него през димната завеса. После алената мъгла се разсея и когато всичко се проясни, Уебстър беше изчезнал.

— Недей да стоиш така — рече Клийна и застана до него. — Ще те застрелят.

Лурдс нави Свитька и залегна зад едно бюро. Стрелбата беше почти заглъхнала.

— Къде е Уебстър? — Клийна презареди оръжието си.

— Не знам.

— Отиде ли си?

— Прочетох му Свитъка.

Клийна го погледна.

— Преведе ли го?

— Да.

— А Уебстър?

Лурдс поклати глава.

— Изчезна.

Клийна застреля един от охранителите, който се приближаваше към тях, и поведе Лурдс към изхода.

Съвсем бавно, ужасен, че може да го застрелят, Лурдс се измъкна от стаята. Йоаким и монасите — оцелели по чудо и убедени в божията намеса — ги последваха. Всички бяха зашеметени и не знаеха точно какво се беше случило. Никой друг не беше видял Уебстър да изчезва.

След броени минути стигнаха до лобито, успяха да си пробият път и да напуснат сградата.

Никой не ги подгони и американски части така и не бяха изпратени.

ЕПИЛОГ

Ватикана

8 април 2010

Лурдс седеше в една от най-големите библиотеки в подземната мрежа под Ватикана. Отец Гейбриъл се беше настанил в едно удобно кресло насреща му. Ако не беше всичко случило се през последните няколко седмици, щеше да е като едно време, докато Лурдс все още учеше тук.

Гледаха „Дабълю Ен Ен Нюз“.

— Издирването на американския вицепрезидент Елиът Уебстър продължава — докладва говорителят. — Никой не знае как или кога вицепрезидентът е изчезнал от хотела в Саудитска Арабия, където беше държан буквално като заложник през последните няколко седмици.

— Мислиш ли, че наистина ще го открият? — попита Лурдс.

Отец Гейбриъл поклати глава.

— Не и на този свят.

— Какво ли ще стане накрая?

— Не знам. Ще напишеш ли книга за това?

— История без край? — Лурдс се усмихна. — Едва ли.

— О, значи мислиш, че можеш да пробуташ на читателите вероятността Луцифер, поне временно, да е намерил подслон в кабинета на вицепрезидента?

— Разбира се — отвърна Лурдс. — Но трябва да има финал.

— Какъв финал?

— Дали ще намерят трупа на Уебстър?

— Даваш ли си сметка, че още го наричаш „Уебстър“?

— По-спокойно ми е с това име. Може би изричането на останалите... — Той се поколеба.

— Му дава повече сили в нашия свят?

— Може би е така.

— Суеверни глупости.

Лурдс се разсмя.

— След всичко, което преживяхме и видяхме, можеш ли да го твърдиш?

— Категорично. Луцифер има толкова власт в света, колкото решим да му дадем. Нито повече, нито по-малко. Не можем да го доведем до победа, нито можем да го тласнем към поражение.

— В своя защита трябва да кажа, че последния път, когато го видях, изглеждаше съвсем сразен.

— Не. Съдбата му е решена от господ. Сатаната няма свободна воля. Господ е знаел, че Луцифер ще падне от небесата, и знае, че накрая ще бъде победен.

— Това е разговор, който може да продължи много дълго, а мен ме чака работа.

Отец Гейбриъл се ухили.

— Чака те жена, а?

— Да — призна Лурдс.

— Коя от двете?

— Всъщност и двете.

Отец Гейбриъл повдигна вежди.

— Не едновременно — рече Лурдс.

— Слава богу, че ти е останал някакъв морал.

— Макар че вероятността си заслужава да бъде проучена.

Отец Гейбриъл си запуши ушите.

— Недей! Аз съм стар човек и ти си ми като син. Блуден син, но все пак син. Наистина не мога да понеса повече разочарования.

Лурдс бръкна в раницата си и извади Свитька на радостта в дървения цилиндър.

— Говорих с Йоаким. И двамата смятаме, че е най-добре ти да го пазиш.

— Ако Луцифер се въздигне отново.

— Именно.

Отец Гейбриъл взе цилиндъра.

— Ще се постарая с всички сили.

— Знам, че ще го направиш. — Лурдс вдигна шапката си от масата. — Сега, ако ме извиниш, отивам да обядвам сред природата. После возене с лодка и накрая — разходка в парка.

— Мислех, че искаш да си починеш.

Лурдс се изправи, нахлупи шапката си и се усмихна.

— Вещ си в занаята и струва ми се, много добре знаеш, че за грешниците почивка няма.

— Ти не си грешник. — Отец Гейбриъл се изправи и го прегърна силно. — Ти просто си неуморен. Върви сега. Сигурен съм, че ти предстоят още много приключения.

— Искан ми се да вярвам, че съм взел своя дан.

— Александрийската библиотека още те очаква някъде.

Лурдс се усмихна.

— Знаем. Може би някой ден. — Той вдигна раницата си, метна я на рамо и се сбогува.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.